

Valtorta Mária
A szeretet vértanúi
Gamáriel
Jézus és a gyászolók
A betlehemi pásztorok

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

A szeretet vértanúi
Gamáriel
Jézus és a gyászolók
A betlehemi pásztorok

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária
A szeretet vértanúi
Gamáriel
Jézus és a gyászolók
A betlehemi pásztorok

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció négy különálló füzet (A szeretet vértanúi, 1988; Gamáriel, 1987; Jézus és a gyászolók, 1991; A betlehemi pásztorok, 1991) elektronikus változata. A füzetek a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelentek meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Ezt az elektronikus kiadást lekipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	5
A fordítások listája – rövidítések	10
A szeretet vértanúi	12
Bevezetés	12
A Tullianum börtönében	13
Petronilla és Felikola.....	19
Perpétua és Felicitász.....	23
Cecília és Valériánusz.....	27
Ágnes	37
Klétusz és társai	41
Diomédész és Agapitusz	49
A tíz gladiátor	51
Szent Martína.....	54
Marcellusz és Valentínusz	55
Szent Irén	58
Flóra és Mária	60
Szeretett!	62
Az utolsó idők szentjei.....	63
Gamáriel.....	64
Bevezetés	64
Gamárielnek van igaza!.....	65
Valamilyen új próféta... ..	69
Emelkedj fel, mint Hillel!	73
Az öreg Izrael megszemélyesítője	77
De mit mond róla Gamáriel?.....	79
Elégítsd ki értelmünket!.....	81
Válaszolj vádlóidnak!	85
Te a jelre vársz!.....	90
A jel!	93
Jézus és a gyászolók.....	95
Bevezetés	95
A jó lelkiismeret.....	96
Érdemeljétek ki, hogy Jézus közeletekben legyen!	97
Ó, halál Jézus nélkül!... ..	99
Akik az Úrban halnak meg	104
Béke az égben a jóakarátú embernek.....	106
Isten azt mondja: „Elég!”.....	107
Az erényest még a halál se sújtja le	109
Isten gyorsan jön, vagy gyorsan hív	110
A gazdagok is üdvözülhetnek	111
Akik az Úr útjain járnak.....	113
A kincshez vezető ösvény.....	114
Még ragyogóbb életet él.....	115
Apád nem szűnt meg szeretni téged.....	116

Egy pillanatnyi a válás	117
Isten nem fog elhagyni téged!	119
Ne sírj az üresség miatt!	120
Szüleid mindig leszállnak az égből hozzád	121
Isten nem hagy el!	122
Menj békében, igaz lélek!	123
Atyám atyja az árváknak is	124
Neked adom, amim van	125
Átmész a földről az égbe.....	126
Atyád közelemben van és csókol téged	127
Az elköltözöttek szeretik a földieket.....	128
Végtelen jutalmat nyer	129
Az ártatlanok koronája	130
Jóknak kell lennünk, hogy viszontláthassuk	131
Vigyél magaddal!	132
Szeretnék meghalni!.....	133
Miért ő halt meg?	134
Kisleányod élni fog	135
Testvéred feltámad.....	136
Jobb dolgom van itt, mint a földön volt.....	137
Boldog leszel Johannáddal.....	140
Gondolj örvendetes halálára!	144
Nyugodj meg, szegény mama!.....	146
Összefoglalás	150
A betlehemi pásztorok	151
Bevezetés	151
Nagy örömet hirdetek nektek!	152
„Ő emlékszik ránk és szeret minket!”	155
Jöjj, Izsák!	159
Ó, valóban te vagy!	167
Küldjétek Jonatánt Názáretbe!	172
Megtaláltalak mindnyájatokat!	178
Hamarosan megpihensz, Jónás!	180
Eljöttünk, hogy imádjunk téged!.....	190
Az Ő vigaszai... tíz arc... ..	193
Sose volt ilyen szép!	194

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, megelevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családja a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmességet. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást.” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelkigyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnek készülő ifjúhoz, Márióhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos förládozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; meghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjaiából hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtván az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelakiségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Márióval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámait.

A Gyermeke Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadón végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívók közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerete és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anyja a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az eszét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárással elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkezted ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a

kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szűnöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinus plébániatemplomban végzett beszertelési szertartás után, rövid autósor kísért a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérte hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkből és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: *Il Poema dell’Uomo-Dio*, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevétték a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyarokon kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarázatát, a korabeli mise leckéinek magyarázatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzettel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megérti.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell’Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt), Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamálie (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus ellenségszeretete (Je) 7 füzet, 352 oldal
 Jézus és a Sátán (JS) 3 füzet, 232 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Js) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ősegyház (Ö) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamálie
Gy	Jézus és a gyermekek

H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)
Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Je	Jézus ellenségszeretete
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
JS	Jézus és a Sátán
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ö	Az Ösegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
 Maria Valtorta, Edizoini Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
 Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

A szeretet vértanúi

Bevezetés

Valtorta Mária nemcsak Jézus életét látta látomásokban a második világháború idején, hanem ugyanakkor sok más látomásban és kinyilatkoztatásban is részesült. Ezeket három vaskos kötetben adták ki: „I Quaderni del 1943, 1944, 1945-50” címmel, összesen 2350 oldalon. A második és harmadik kötetben szerepelnek a vértanúkkal kapcsolatos látomások. Ezeket gyűjtöttem össze itt egy füzetben, a kiadó, Centro Editoriale Valtortiano, Via Po 95, 03036, Isola del Liri, FR. Italy, az olasz eredeti copyright tulajdonosa: Emilio Pisani.

Amint Valtorta Mária a Jézus életével kapcsolatos látomásokban sem azok időrendi sorrendjében részesült, úgy a vértanú-látomások sorrendje is teljesen független azok időrendjétől. Szent Ágnessel kezdődik, aki pedig 304 körül szenvedett vértanúhalált, s ennek a látomásnak a bevezetője az itt befejezésként közölt: „Szeretett!” részlet. Ebben a füzetben én az időrendi sorrendet követtem, amennyiben azt sikerült megállapítanom a „Szentek életé”-ből. A látomások után röviden megemlítem, hogy a történészeknek mit sikerült megtudniuk az illető szentről, ha egyáltalán találtam valamit rájuk vonatkozólag Donald Attwater: „The Penguin Dictionary of Saints” vagy Butler’s „Lives of the Saints” Herbert Thurston S. J. és Donald Attwater által átdolgozott köteteiben.

Még ahol maradtak fenn legendák az egyes vértanúk életéről, ott is sokkal elevenebben állnak előttünk az illető vértanúk Valtorta Mária látomásaiban. Természetesen, mint minden magán-kinyilatkoztatásnál, itt is belecsúszhattak a látomásba olyan részletek, amelyeket

Valtorta Mária esetleg máshonnan ismert, bár ő lelkiismeretesen megjegyzi, ha máshonnan is tud valamit az illető szentről.

A 20. század sokkal inkább a vértanúk százada, mint az első századok voltak, s nekünk is módunk lehet még arra, hogy életünk feláldozása árán tanúskodjunk hitünkről. Erre jól felkészíthetnek minket az első századok vértanúinak történetei.

Kővári Károly S. J.

A Tulliánum börtönében

1944. február 29.-én Valtorta Mária a következő látomásban részesült:

Látok egy nagy, sötét szobát. Nagy szobának mondom, de csak azért, mert látom nagy terjedelmét és falait. De egy földalatti helyiség, amelybe a világosság csak nagy nehezen hatol be a talaj szintjén levő két szellőzőnyíláson. Nagyon kevés, mind az ott levő emberek nagy számát tekintve, mind a nedvességet, amely gyöngyözik a nagy kőkockákból épült falakon és a vert földből készült padlón.

Tudom, hogy ez Tulliánum börtöne. Vezetőm mondja meg nekem. Ugyancsak tőle tudom, hogy ez a tömeg, amely itt szorong, hitükért bebörtönzött keresztényekből áll, akik a vértanúságra várnak. Az üldöztetés ideje van, pontosabban az első üldöztetéseké, mert hallom, hogy Péterről és Pálról beszélnek, őket pedig Néro alatt ölték meg.

Hihetetlen számomra, hogy milyen elevenen látom részleteiben ezt a börtönt és azokat, akik benne vannak. Mindegyiküket le tudnám írni koruk, testalkatuk és ruházatuk szerint. De akkor sose fejezném be. Azért arra korlátozom magamat, hogy azokat a pontokat és személyeket írom le, amelyek a legnagyobb hatással vannak rám.

Minden társadalmi állásból való emberek vannak itt. Az öregektől kezdve, akiket irgalmasan békében hagyhatnának, míg a halál kioltja életüket, néhány éves gyermekekig, akiket igazságos lenne szabadon hagyni, hogy örvendhessenek ártatlan játékaiknak, s akik, ehelyett itt sorvadoznak, szegény virágokként, akik sose fogják viszontlátni a föld virágait, ebben az egészségtelen, sötét börtönben.

Vannak jól öltözött gazdagok, és szegényes ruhájú szegények. Nyelvük is különböző, egyesek tanult emberek módjára beszélnek, mások a nép fiai. Keveredik a római latin nyelv a göröggel, ibériaival, trákkal, stb. stb. De ha különbözők is ruházatukat és ékesszólásukat illetően, egyenlők a szeretet szellemében, amely őket vezeti. Faji és állásbeli különbség nélkül szeretik egymást, és igyekeznek egymás segítségére lenni.

Az erősebbek átengedik szárazabb és kényelmesebb helyüket – ha kényelemnek lehet nevezni a néhány itt-ott heverő követ, ami ülőhelynek vagy párnának szolgálhat – a gyengébbeknek. Betakarják őket saját ruhájukkal, pusztán tunikájukban maradvá, amelyre a szemérem miatt szükségük van, tógájukat és köpenyüket nekik adva matracul vagy párnaként, takaróként a betegeknek, akik remegnek a láztól vagy sebeiktől, amelyeket kínzásuk közben kaptak. Az egészségesebbek segítik a betegebbeket, szeretettel inni adnak nekik: egy kis vizet, olajos korsóból töltve egy falusi tálba, s ugyanabba belemártják a ruhájukból hasított szalagokat, hogy bekötözzék velük kificamított végtagjaikat vagy sebeiket, és láztól égő homlokukat.

És időnként énekelnek. Egy kedves éneket, amely bizonyára egy zsoltár, vagy több zsoltárt is, mert felváltva énekelik.

Az egyik így kezdődik: „Szeretek, mert az Úr meghallgatja imám szavait.” (Zs 116)

Egy másik azt mondja: „Ó, Isten, Istenem, téged kereslek, utánad szomjazik a lelkem! Érted sóvárogo a testem, mint a száraz, tikkadt, kiaszott föld...” (Zs 63)

Egy gyermek felnyög a félhomályban. Abbamarad az ének.

– Ki sír? – kérdezik.

– Kasztulusz – válaszolják. – A láz és a sebek nem engedik nyugodni. Szomjazik, és nem tud inni, mert a víz égeti a lángoktól megégetett ajkát.

– Itt van egy anya, aki többé nem tud tejet adni kicsinyének – mondja egy méltóságteljes római nemes asszony. – Hozzátok ide Kasztuluszt! A tej kevésbé éget, mint a víz.

– Kasztuluszt Plautinához! – rendelkeznek.

Előrejön egy férfi, aki ruhájáról ítélve keresztény szolgának látszik, aki megosztja urának sorsát, vagy egy munkás a népből. Testalkata zömök, erőteljes. Haja rövidre van nyírva,

sötétszínű, rövid ruháját derekán öv fogja össze. Karjában, mintegy hordágyon egy nyolc év körüli szegény fiút tart. Annak ruhája, bár már piszkos a földtől, gazdag, fehér, finom gyapjúból készült, díszítve a nyakánál, csuklójánál és az alján görögös hímzéssel. Szandáljai is értékesek és szépek.

Plautina leül egy kőre, amelyet egy öreg átenged neki. Ő is fehér gyapjába van öltözve. Római öltözetnek látszik. A falnak támaszkodik.

– Add nekem, Resztitútusz, és Isten fizessen meg érte! – mondja a kis vértanú irgalmas hordozójának. Mint egy ágyba, ölébe fogadja a gyermeket.

Amikor Resztitútusz leteszi őt, hátborzongató látványt látok. A szegény gyermek arca teljesen össze van égve. Talán szép volt. Most szörnyű! Fején alig van már haj a tarkóján, elől bőre csupasz, tűztől perzselt. Nincs többé homloka, se arca, se orra, hanem csak egy élénk-piros húsdaganat. Szemei helyén két seb, amelyből néha könny csorog, ami gyötrelmek lehet a megégett hús számára. Ajkai helyén egy másik rettenetes seb, amit borzasztó még látni is. Úgy látszik, arccal a tűz fölé tartották, mert állánál megszűnnek a sebek.

Plautina kinyitja tunikáját, és egy igazi anya szeretetével beszél, miközben megnyomja tejtől duzzadó emlőjét, és a gyermek szájára csöpögteti a tejet. A gyermek nem tud mosolyogni, de karjával simogatja az asszonyt, s így érezteti enyhülését. És utána, miután szomját eloltotta, arcára csöpögteti a tejet, hogy balzsamként gyógyítsa vele. Így érezteti szeretetét a gyermekkel, akinek nincs anyja, az anya, akinek nincs már gyermeke.

A gyermek már nem nyög. Szomja el van oltva, görcsei is megszűntek, az asszony ringatja, és az elalszik, nehezen lélegezve.

Plautina egy fájdalmas anyának látszik, testhelyzete és arckifejezése szerint. Nézi a szegény gyermeket, és bizonyára saját gyermekét vagy gyermekeit látja benne. Könnyek csordulnak ki szeméből, és hátraveti fejét, hogy meggátolja azoknak a kisgyermek sebeire hullását.

Az éneket folytatják: „Bízam, az Urban bizakodtam, s ő lehajolt hozzám és meghallgatott.” (Zs 40,2)

„Az Úr az én pásztorem, nem szenvedek hiányt, zöldellő réteken tanyázhatok. A nyugalom vizéhez terel.” (Zs 23)

– Fábiusz kilehelte lelkét – mondja egy hang a földalatti helyiségben. – Imádkozzunk! – és mindnyájan elmondják a Miatyánkot és egy másik imát, amely így kezdődik: „Dicséret a Magasságbelinek, aki megkönyörül szolgáin, és megnyitja országát nekünk, méltatlanoknak, anélkül, hogy türelmen és jó akaraton kívül mást kérne tőlünk, gyengéktől. Dicséret Krisztusnak, aki elszenvetde a kínzásokat azok helyett, akikről irgalmassága tudta, hogy túl gyengék elviselésére, és nem kért tőlük mást, csak szeretetet és hitet. Dicséret a Léleknek, aki saját tűzét adta a vértanúknak, akik nem voltak meghíva arra, hogy beteljesítsék a vértanúságot, és saját Szentségével szentekké tette őket. Úgy legyen! Jöjj el, Uram, Jézus!”

– Fábiusz boldog! – kiált fel egy öreg, – Ő már látja Krisztust!

– Mi is meglátjuk majd Őt, Félix, és hozzá megyünk a hit és a vértanúság kettős koronájával. Olyanok leszünk, mint az újjászülettek, a szeplő homálya nélkül, mert múlt életünk bűneit lemossa vérünk, miután lemosott minket a Bárány Vére. Sokat vétkeztünk mi, akik hosszú éveken keresztül pogányok voltunk, és nagy kegyelem a vértanúság öröme, ami hozzánk jön, hogy megújítson minket, s méltókká tegyen az Országra.

– Béke veletek, testvéreim! – mondja valaki erős hangon, ami rögtön ismerősnek tűnik nekem.

– Pál! Pál! Áldj meg minket!

Nagy mozgás támad a tömegben. Csak Plautina marad mozdulatlan, kegyes terhével ölében.

– Béke veletek! – ismétli az apostol. És bemegy, egészen a terem közepéig. – Íme, velem van Diomédész és Valentin, hogy elhozzuk számotokra az Életet.

– És a Főpap? – kérdezik sokan.

– Ő üdvözlétét és áldását küldi nektek. Él még, és egészséges a katakombákban. Jól őrzik a sírásók. Ő szeretett volna eljönni, de Sándor és Kájusz Gyula nem tanácsolták neki, mert őt nagyon ismerik az örök. Nem mindig Rufusz és a többi keresztény az ör. Azért jöttem én, mert kevésbé ismernek, és mert római polgár vagyok. Testvérek, mi újság?

– Fábíusz meghalt.

– Kasztulusz hamarosan az első vértanú lesz.

– Szisztát most vitték el kínzásra.

– Línuszt Orbánnal, és ennek gyermekeivel együtt elvitték a Mamertínuszba, vagy a cirkuszba, nem tudjuk.

– Imádkozzunk értük: az élőkért és a holtakért. Hogy Krisztus megadja mindegyiküknek békéjét.

Pál, a földalatti terem közepén, kereszt alakban kitárt karokkal imádkozik. Pál alakja inkább csúnya, mint szép, de mély benyomást tesz a szemlélőre. Úgy öltözik, mintha ő is szolga lenne csak, rövid, sötét ruhában, és kis köpenye van, csuklyával, amit hátravet, mikor imádkozik. Mellette van a két férfi, akiket megnevezett, hasonlóképpen öltözve, de ők sokkal fiatalabbak.

Befejeződik az ima. Pál megkérdezi:

– Hol van Kasztulusz?

– Plautina ölében, ott a falnál.

Pál átmegy a tömegen, és megáll a gyermeknél. Lehajol, és figyeli. Megáldja. Megáldja a gyermeket és az anyát. A gyermeket felébresztette az apostol üdvözlő kiáltása, és félkarjával igyekszik megérinteni Pált. Ő erre kezeibe veszi annak kezecskéjét, és megkérdezi:

– Kasztulusz, hallasz engem?

– Igen – mondja a kisgyermek, nehezen mozgó szájjal.

– Légy erős, Kasztulusz! Jézus veled van!

– Ó, miért nem adtátok Őt nekem? Most többé nem tudom magamhoz venni! – És egy könnycsepp jelenik meg sebeiben.

– Ne sírj, Kasztulusz. Le tudsz nyelni egy kis morzsát? Igen? Íme, neked adom az Úr Testét. Utána elmegyek mamádhoz, és megmondom neki, hogy Kasztulusz egy virág az égben. Mit mondjak mamádnak?

– Azt, hogy boldog vagyok. Hogy találtam egy mamát. Ő tejét adja nekem. Hogy szemeim többé nem fájnak. És hogy „látok”. Látom a Paradicsomot, és helyemet és az övét, jobban, mintha meglennének még szemeim. Mondd meg neki, hogy a tűz nem tesz rosszat, amikor az angyalok velünk vannak, és hogy ne féljen. Se maga miatt, se miattam. Az Üdvözítő erőt ad nekünk.

– Brávó, Kasztulusz! Elmondom a mamádnak szavaidat. Isten mindig segít, testvéreim! Meglátjátok. Ez egy gyermek. Olyan korban van, amelyben egy kis betegség fájdalmát sem tudják elviselni. És ti látjátok, és halljátok. Ő békét élvez. Ő kész mindent elviselni, miután már annyit elviselt, hogy ahhoz menjen, aki őt szereti, és akit ő szeret, mert egyike azoknak, akiket Ő szeretett: egy gyermek és a hitnek egyik hőse. Vegyetek példát a bátorságra, testvéreim, ettől a kisgyermektől! A temetőből jövök, ahová Lucínát, Fausztusz és Cecília leányát vittük. Csak tizenéves volt, és tudjátok, hogy övéi szerették, és gyenge volt az egészsége. Mégis hős volt a zsarnok előtt. Tudjátok, hogy ezekkel elmegyek a sírásóhoz, hogy minél több holttestet összegyűjtsek, és szent talajba temessem őket. Ezért a törvényszék közelében lakom, és mint a cirkusz mellett lakó, látom, és megfigyelem őket. És vigasztalásomra szolgál a gondolat, hogy amikor eljön az óráim, – adja Isten, hogy gyorsan eljöjjön – engem is segíteni fog Ő, mint a szenteket, akik megelőzték minket. Lucínát ezernyi módon kínozták. Ütlegelték, felfüggesztették, kifeszítették, tüzes vassal csipkedték. De Isten mindig meggyógyította. És mindig ellenállt minden fenyegetésnek. Kivégzése előtt az utolsó kínzás lelke ellen irányult. A zsarnok, látva, hogy Krisztus szeretetéből a szűz Urunkhoz, Istenünkhöz kötötte magát, ebben a szeretetében akarta őt megsebezni. És arra ítélte, hogy egy férfi legyen. De egy, kettő, tíz, aki

megközelítette őt, mind elpusztult, égi villámtól sújtva. Akkor, miután semmiféle módon sem tudta letörni és elpusztítani liliomát, a zsarnok megparancsolta, hogy kössék meg, és függesszék fel ülőhelyzetben, és utána hirtelenül ejtsék le egy éles ékre, ami széttepi bensejét. A barbár így akarta megfosztani őt annyira szeretett szüzességétől. De lilioma sose virágzott szebben, mint ebben a vérfürdőben, és szétmarcangolt bensejéből kinőtt, hogy Istennek egy angyala leszedje. Most békében van. Bátorság, testvéreim! Tegnap tápláltam őt az égi Kenyérrel, és ennek a Kenyérnek az ízével ment utolsó vértanúságába. Most nektek is ezt a Kenyeret adom, mert holnap lesz számotokra a legnagyobb ünnep. Vár rátok a Cirkusz. És ne féljete! A vadállatokban és a kígyókban égi arcokat láttok majd, mert Isten ezt a csodát műveli számotokra, és a torkok és kígyózó vonalak számotokra a szeretet ölelésének fognak tűnni, a vadállatok üvöltése és sziszegése égi hangoknak, és mint Kasztulusz, ti is meglátjátok a Paradicsomot, amely már leszáll, hogy befogadjon titeket boldogságába.

A keresztények, Plautina kivételével, mind térden állnak és éneklnek:

„Ahogy a szarvasűző a forrás vizére kívánczik, úgy vágyakozik a lelkem utánad, Uram. Lelkem szomjazik az Isten után, az élő Isten után. Mikor mehetek már, hogy lássam Isten arcát?... Lelkem, miért vagy szomorú, és miért háborogsz? Remélj az Úrban, és majd újra dicsőítem.... Nappal az Úr adja kegyelmét, és éjjel neki énekelek, áldom éltető Istenemet. Így szólok Istenhez: Sziklám vagy.” (Zs 42)

„Gyertek, zengjünk dalt az Úrnak, ujjongjatok üdvünk sziklája előtt! Dicsőítő énekkel lépjete színe elé, magasztaljátok hangosan, zsoltárt énekelve! Mert nagy Isten az Úr, főséges király minden isten fölött... Gyertek, boruljatok le és imádjátok, hajtsatok térdet az Úr előtt, aki teremtett minket! Mert Ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe s kezére bízott nyáj vagyunk.” (Zs 95)

Miközben ők énekelnek, belépnek a római katonák és a börtönőrök is, akik gondoskodnak arról, hogy ellenséges személyek ne léphessenek be oda.

Pál előkészíti a szertartást.

– Te leszel a mi oltárunk – mondja Kasztulusznak. – Tudod tartani a kelyhet melleden?

Ráterítenek egy kendőt a gyermek kis testére, és a kendőre ráteszik a kelyhet és a kenyeret.

Jelen vagyok a vértanúk miséjén, amelyet Pál mutat be az őt kísérő két pap segédletével. De nem olyan a mise, mint ma. Úgy tűnik nekem, hogy vannak olyan részei, amelyek ma nincsenek, és nincsenek olyan részei, amelyek ma vannak. Például nincs szentlecke, és az áldás után „Áldjon meg titeket az Atya, Fiú és Szentlélek”, nincs más. De az evangéliumtól az átváltoztatásig ugyanolyan, mint ma. Az evangélium a nyolc boldogságról szól.

Látom a kendőt lüktetni Kasztulusz mellén, aki Pál utasítására ujjai között tartja a kehely alját, hogy az le ne essen. Látom azt is, hogy amikor Pál azt mondja: „A Testnek ez az átváltoztatása...” mosoly fut végig a kisgyermek sebes arcán, és utána kis feje azonnal lehanyatlik a halál súlya alatt, ami mindig növekszik.

Plautina ijedtében összerándul, de uralkodik magán. Pál folytatja, mintha semmit sem vett volna észre. De amikor, az Ostya megtörése után lehajol a kis vértanúhoz, hogy először őt áldoztassa meg egy kis darabbal, Plautina azt mondja: „Meghalt”, és Pál megáll egy pillanatra, és utána az anyának adja a gyermeknek szánt darabot. A gyermek ujjai továbbra is tartják a kelyhet, úgyhogy nekik kell kivenniük azt kezéből, hogy a többieknek nyújthassák.

Miután kiosztották a szentáldozást, befejeződik a mise. Pál leveti a miseruhát és visszateszi ezt és a kendőt, és a kelyhet az ostyatartóval együtt egy zsákba, amelyet köpenye alatt visz. Utána azt mondja:

– Béke Krisztus vértanújának! Béke a szent Kasztulusznak!

És mindnyájan válaszolják:

– Béke!

– Most máshová viszem őt. Adjatok nekem egy köpenyt, hogy beborítsam. Elviszem, meg sem várva az estét. Ma este eljövünk Fábiuszért. De ezt... elviszem, mint egy alvó gyermeket. Elaludt az Úrban.

Az egyik katona odaadja neki vörös köpenyét. Abba burkolják a kis vértanút, és Pál balkarjára veszi, mintha egy atya lenne, aki máshová viszi alvó fiacskáját, akinek feje atyai mellére hajlik.

– Testvérek, béke veletek, és emlékezzetek meg rólam, amikor az Országban lesztek! – És megáldva őket, kimegy.

Jézus azt mondja:

– Nincs az evangéliumban, de azt akarom, hogy „a hit egyik evangéliumának” tekintsétek ti, akik féltetek.

Féltek az üldöztetéstől is. Nem vagytok megedzve, mint a régiek. Ez igaz. De én mindig Én vagyok, gyermekeim! Nem szabad azt gondolnotok, hogy nem tudok bátor szívet adni nektek a megpróbáltatás idején. Az én segítségem nélkül, akkor se tudott volna senki sem erős maradni annyi kín előtt. Mégis öregek és gyermekek, fiatal lányok és anyák, házastársak és szülők úgy tudtak meghalni, nem törődve a halállal, mintha egy ünnepre mentek volna. És ünnep volt. Örök ünnep!

Meghaltak, és haláluk megtörte a pogányság gátjait. Mint a víz, amely váj és váj és váj, és lassan áttöri ellenállhatatlanul az ember legerősebb műveit is, az ő vérük, ezernyi sebből kibuggyanva, szétmorzsolta a pogány falakat, és mindmegannyi patakként szétáradt a császár hadseregében, palotáiban, a cirkuszokban és a fürdőkben, a gladiátorok és a vadállatokkal küzdők között, a nyilvános fürdőkben, a műveltek és az egyszerű emberek között, mindenütt, szüntelenül és legyőzhetetlenül.

Róma földje beitta ezt a vért, és azt lehet mondani, hogy a város vértanúim véréből és porából nyerte a cementet, amellyel felépítették. A néhány száz vértanú, akiket ti ismertek, semmi az ezrekhez és ezrekhez képest, akik még el vannak temetve Róma belsejében, és a többi ezrekhez és ezrekhez képest, akiket elégettek a cirkuszok hegyes karóin, és akiknek porát szétszórta a szél, vagy akiket elnyeltek a vadállatok és a kígyók, és trágyává váltak, amelyet kitakarítottak és felhasználtak trágyázásra.

De ha ti nem ismeritek is őket, ezeket az én ismeretlen hőseimet, én mindnyájukat ismerem, és az ő teljes megsemmisülésük minden más trágyánál jobban megtermékenyítette a pogány világot, és képessé tette arra, hogy befogadja az égi magot.

Most a keresztény világnak ez a talaja közel áll ahhoz, hogy ismét pogány legyen, és mérget teremjen, nem kenyeret. És ezért féltetek ti. Túlságosan elszakadtatok Istentől, és azért nincs meg bennetek az ősi erő.

Az isteni erények haldokolnak ott, ahol még nem haltak meg. A sarkalatos erényekre pedig már nem is emlékeztek. Mivel nincs bennetek szeretet, érthető, hogy nem tudjátok hősiesen szeretni Istent. Mivel nem szeretitek Őt, nem reméltek benne, nem hisztek benne. Mivel nincs bennetek hit, remény és szeretet, nem vagytok erősek, bölcsék és igazságosak. Mivel nem vagytok erősek, nem vagytok mérsékletesek sem. És mivel nem vagytok mértékletesek, jobban szeretitek a testet, mint a lelket, és féltetek testetek miatt.

De én még képes vagyok csodát tenni. Higgyétek csak, hogy minden üldöztetésben a vértanúk az én segítségemmel ilyenek tudnak lenni. A vértanúk, azaz azok, akik még szeretnek engem. Én, akkor, tökéletessé teszem szeretetüket, és a hit atlétáivá teszem őket. Én segítem azt, aki remél és hisz bennem. Mindig. Minden körülmény között.

A kis vértanú, aki továbbra is szorosan tartja a kelyhet, még halála után is, megtanít titeket arra, hogy hol van az erő. Az Oltáriszentségben. Amikor valaki belőlem táplálkozik, Pál mondása szerint, többé már nem magának él, hanem Jézus él benne. (Gal 2,20) És Jézus el tudott viselni minden gyötrelmet. Azért aki belőlem él, az olyan lesz, mint én. Erős.

Higgyetek!

(1944-218)

Petronilla és Felikola

Két imádkozó fiatalasszonyt látok. Buzgó ima, amely igazán az egekbe tör. Egyikük idősebb, körülbelül harmincéves. A másik kissé lehet húsz fölött. Mindkettő tökéletesen egészségesnek látszik. Utána felállnak és előkészítenek egy kis oltárt, értékes kendőket és virágokat téve rá.

Belép egy római öltözetben levő férfi, akit a két nő a legnagyobb tisztelettel üdvözl. Ő leveszi nyakából a táskát, s kiveszi belőle mindazt, ami a szentmise bemutatásához szükséges. Utána felölti a miseruhákat és elkezd az Áldozat bemutatását.

Az evangéliumot nem értem meg jól, de mintha Márk 10,15 lenne: „aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy gyerek, nem jut be oda.” A két fiatalasszony az oltár közelében térdel, és mind buzgóbban imádkozik.

A pap elvégzi az átváltoztatást, és utána megáldoztatja a két hívőt, az idősebbel kezdve, akinek arca szeráfi buzgóságot sugároz. Utána megáldoztatja a másikat. Ők áldozás után leborulnak a padlóra, mélységes imában, és áhítatból úgy maradnak.

De amikor a pap megfordul, hogy áldást adjon, és leszáll az oltártól, amely egy faemlévényen van, csak az egyik fiatal nő mozdul meg. A másik földre borulva marad, mint előzőleg. Társa hívja őt és megrázza. A pap is lehajol. Felemelik. Már a halál sápadtsága van arcán, szeme félig már kialudt, száján keresztül nehezen lélegzik. De milyen boldogság tükröződik arcán!

Óvatosan egy hosszú padra helyezik, amely egy udvarra nyíló ablak mellett van. Kívülről behallatszik egy forrás csobogása. Igyekeznek segíteni rajta. De összeszedve erejét, ő felemeli egyik kezét, és az ég felé intve csak két szót szól:

– Köszönöm... Jézus – és vonaglás nélkül meghal.

A látomás egy időre félbeszakad, és csak néhány óra múlva, estefelé folytatódik. Az életben maradt leány most a kis udvarban áll, a forrás mellett, ahol kis virágágysorok vannak liliumokkal, és a falon rózsák virágoznak.

A fiatal nő egy római ifjúval beszélget.

– Hasztalanul erőlteted, Flakkusz! Hálás vagyok tiszteletedért és megemlékezésedért halott barátnőmről. De nem tudom megvigasztalni szívedet. Ha Petronilla meghalt, az annak a jele volt, hogy nem kellett jegyeseddé lennie. És én sem leszek az. Oly sok római leány van, akik boldogok lesznek, ha házas úrnőjévé válhatnak. Nem én. Nem te vagy ennek az oka, hanem az, hogy elhatároztam, nem megyek férjhez.

– Téged is elragadott az az ostoba őrjöngés, mint egy maroknyi zsidó sok követőjét?

– Elhatároztam, hogy nem megyek férjhez, és hiszem, hogy nem vagyok bolond.

– És ha én téged akarnálak?

– Nem hiszem, hogy te, ha igazán szeretsz és tisztelsz engem, kényszeríteni akarnád az én szabadságomat, mint római nőét. Akkor hagyod, hogy kövessem kívánságomat, és jó barátságban maradok veled.

– Ó, nem! Egy már elmenekült előlem. Te nem fogsz elmenekülni!

– Ő meghalt, Flakkusz! A halál felettünk álló erő, nem pedig menekülés a sorstól. Ő nem lett öngyilkos. Meghalt...

– A ti varázslatok által. Tudom, hogy keresztények vagytok, és fel kellett volna jelenteni titeket a római törvényszéknek. De szívesebben gondoltam arra, hogy jegyeseim lesztek. Most utoljára mondom neked: akarsz-e a nemes Flakkusz felesége lenni? Esküszöm neked, hogy jobb számodra úrnőként belépned házamba, és elhagynod a te szegény istened ördögi tiszteletét, mint az, hogy megismerd Róma szigorát, amely nem engedi, hogy sértegethessék isteneit. Légy jegyesem, és boldog leszel. Egyébként...

– Nem lehetek jegyesed. Istennek vagyok szentelve. Az én Istenemnek. Nem imádkhatom a bálványokat én, aki az igaz Istent imádom. Tégy velem azt, amit akarsz. Testemmel mindent megtehetsz. De lelkem Istené, és nem adom el a te házad örömeiért.

– Ez az utolsó szavad?

– Az utolsó.

– Tudod-e, hogy szeretetem gyűlöletté válhat?

– Isten bocsássa meg neked. A magam részéről mindig szeretni foglak, mint testvéremet, és imádkozom érted.

– És én rosszat teszek veled. Feljelentlek! Meg fognak kínozni. Akkor hívni fogsz engem. Akkor megérted majd, hogy jobb Flakkusz háza annál az ostoba tanításnál, amellyel táplálkozol.

– Felfogom, hogy a világnak szüksége van erre a tanításra, hogy többé ne a Flakkuszokét kövesse. És javadra imádkozom majd érted Istenem Országából.

– Átkozott keresztény! A börtönökbe! Éhínségre! Lakjál jól Krisztusoddal, ha tudsz!

Az a benyomásom, hogy a börtönök elég közel vannak a házhoz, ahol a szűz lakik, és a nemes Flakkusz többé-kevésbé a római rendőrfőnök kopója, mert amikor a látomás megváltozik, látom a törvényszéket, egy durva alakkal, aki ítélkezik, és Flakkusz segít a feltüzelésében.

Felikolát kihúzzák a sötét és vizes börtönből, ahol volt, és a terem közepére vezetik. Kimerültnak látszik, de még nagyon méltóságteljes. A fény vakítja szemét, mert elgyengült, és hozzászokott már a sötét börtönhöz. Mégis egyenes a testtartása és mosolyog.

A szokásos kérdéseket és ajánlatokat a szokásos válaszok követik:

– Keresztény vagyok. Nem áldozok más istennek, csak az én Uramnak, Jézus Krisztusnak.

Az oszlophoz kötözésre ítélik. Levetkőztetik a nép jelenlétében, odakötözik kezét és lábát egy oszlophoz, a törvényszéken. Kificamítják vele karjait és csípőcsontját. Kegyetlenek lehetnek kínjai. És ez nem elég, még megszorítják a köteleket csuklóin és bokáin, vesszőkkel és korbáccsal ütik mellét és hasát, harapófogókkal és más kegyetlen kínzóeszközökkel tépdetik testét úgy, hogy el sem tudom mondani.

Időnként megkérdezik, hogy akar-e áldozni az isteneknek. Felikola mindinkább gyengülő hangon válaszol:

– Nem! Krisztusnak! Csak neki. Most, hogy kezdem látni Őt, és minden kínzás közelebb visz hozzá, azt akarjátok, hogy elveszítem? Fejezzétek be műveteket! Hogy én beteljesíthessem szeretetemet. Édes a menyegző, amelyen Krisztus a Jegyes és én az Ő menyasszonya vagyok! Ez egész életem álma!

Amikor leveszik köteleiket, halottként esik a földre. Kificamított és talán összetört végtagjai többé nem válaszolnak értelmű parancsának. Szegény karjai, amelyek csuklóin a kötélt két vérpiros karperecet hagyott hátra, halottként csüngenek le. Lábain az ütések szétépték bőrét, és kilátszanak idegei és inai, és világos, hogy csontjait eltörték, mert természetellenes módon vannak behajolva. De arca boldog, mint egy angyalé. Könnyek hullanak sápadt arcára, de szeme nevet, elmerülve elragadtatásban, valami látomásban.

A börtönőrök, vagy inkább hóhérok belerúgnak, és rúgásaikkal a rendőrfőnök felé gurítják, mintha valami piszkos zsák lenne, amelyet nem érinthetnek meg.

– Még élsz?

– Igen, Uram akaratából.

– Még mindig kitartasz? Igazán meg akarsz halni?

– Az Életet akarom. Ó, Jézusom, nyisd meg számomra az eget! Jöjj, örök Szeretet!

– Dobjátok a Teverébe! A víz majd lecsillapítja lángolását.

A hóhérok durván felemelik. Kegyetlenül fájhatnak összetört tagjai. De ő mosolyog. Betekerik ruhájába, nem szemérmességből, hanem azért, hogy a vízben meggátolják mozgását. Hasztalan törekvés! Ilyen állapotban nem tudna úszni. Csak a feje látszik ki a ruha kötegeiből.

Az egyik hóhér a vállára veszi szegény testét, amely már úgy csüng, mintha halott lenne. De ő mosolyog a fáklya fényében, mert már este van.

Amikor elérnek a Teveréhez, mintha egy állat lenne, amelyet a vízbe akarnak fojtani, a hídról beledobják a sötét folyóba, amelyből kétszer felbukkan, és utána egy kiáltás nélkül elsüllyed.

Jézus azt mondja:

– Meg akartam ismertetni veled vértanúmat, Felikolát, hogy neked és mindenkinek némi tanítást nyújtsak.

Láttad az ima hatását Petronilla halálában, aki Felikola társa, és nála idősebb tanítómestere volt. Szent barátság kötötte össze őket.

Petronilla, Péter lelki leánya, magába szívta a hit szellemét Apostolom beszédjéből. Petronilla Péter öröme volt, római gyöngye. Ő volt az első római nő, akit meghódított. Az, aki az Apostolt megvigasztalta minden fájdalmában, amelyben a római hithirdetés alatt része volt, tisztelve, és áhítattal szeretve őt.

Péter, az én szeretetemből elhagyta házáat és családját. De az, aki nem hazudik, megadta neki, hogy ebben a gyermekben vigasztalást, gondozást, asszonyi kedvességet találjon, és pedig bőségesen, teljesen, ígéreteim szerint. (Lk 6,38) Amint én Betániában, ő Petronilla házában találta meg a segítséget, vendégszeretetet és főleg a szeretetet. Az asszony azonos a jó és rossz oldalában egyaránt, minden országban és minden korszakban. Petronilla volt Péter Máriája (Magdolnára céloz), gyermeki tisztaságával, amelyet a keresztségben kapott, amikor még ártatlan volt és nem ismert mást, és ezt az anyagi tökéletességig fejlesztette.

Ide hallgass, Mária! Petronilla teljes önátadással akarta szeretni a Mestert anélkül, hogy szépsége és a világ megzavarhatná ezt a szeretetet. Azért kérte Istenét, hogy feszítse őt keresztre. És Isten meghallgatta. A bénaság megfeszítette anyagi végtagjait. A hosszú betegségben a fájdalomtól öntözött területen a legszebben kivirágoztak az erények, és főleg a szeretet Anyám iránt.

Ide figyelj még, Mária! Amikor szükséges volt, betegsége szünetelt. Azért, hogy Isten megmutassa, Ő a csoda ura. És utána, amikor véget ért a szünet, visszatért, hogy megfeszítse.

Nem ismersz senki mást, Mária, akinek Mestere, mint Péter Petronillának, azt mondja, amikor szükséges: „Kelj fel, írd, légy erős”, és amikor megszűnik a Mester igénye, visszatér, mint szegény beteg, az állandó haldoklásba? (Jézus itt Valtorta Máriára céloz, akivel ez gyakran megtörténik.)

Miután meghalt az Apostol, és Petronilla meggyógyult, ő többé nem tartotta életét sajátjának, hanem Krisztusénak. Nem tartozott azok közé, akik miután elnyertek egy csodát, arra használják, hogy megbántsák vele Istent. Ő az egészséget Isten érdekében használta.

A ti életetek mindig az enyém. Én adom azt nektek. Erről nem szabad megfeledkeznetek! Nektek adom, mint állati életet, amelyet növelek, és életben tartok. Nektek adom, mint lelki életet a Kegyelemmel és a Szentségekkel. Mindig emlékeznetek kell erre, és jól kell használnotok! Amikor pedig visszaadom nektek az egészséget, mintegy újjászülettek a halálos betegség után, akkor még jobban kell emlékeznetek arra, hogy ez az élet, amely újra kivirágzott, amikor a test már félig a sírban volt, az enyém. És hálából a jóra kell használnotok.

Petronilla értett ahhoz, hogy így tegyen. Nem hiába szívta magába tanításomat. Az olyan, mint a só, amely megóv a romlástól, a rossztól, és mint a láng, amely perzsel és világít, mint a kenyér, amely táplál és megerősít, és mint a hit, amely biztossá tesz. Jön a megpróbáltatás, a kísértés támadása, a világ fenyegetése, Petronilla imádkozik. Istent hívja. Istennel akar lenni. A világ akarja őt? Isten megvédi őt a világtól.

Krisztus azt mondta: „Ha annyi hitetek van, mint egy mustármag, azt mondhatjátok egy hegynek: 'Emelkedj fel, és menj odább, oda'”. Petronilla sokszor mondta ezt. Nem a hegyet kérte, hogy mozduljon meg, Istentől kérte, hogy vegye el őt a világból, mielőtt egy erejét felülmúló megpróbáltatás összetöri. És Isten meghallgatja őt. Meghal egy elragadtatásban. Egy

elragadtatásban, Mária, mielőtt a megpróbáltatás összetörné. Emlékezz vissza erre, kedves tanítványom!

Felikola barátnő volt, sőt több mint barátnő, leány vagy nővér, mivel kis különbség volt csak életkoruk között, mintegy tíz év. Aki egy szenttel él, maga is szentté válik. Aki egy romlott egyénnel él, maga is romlottá válik. Ha a világ emlékezne erre az igazságra! De ehelyett, a világ nem törődik a szentekkel, sem a kegyetlenséggel, hanem követi a Sátánt, és mindinkább sátánivá válik.

Láttad Felikola határozottságát és kedvességét. Mi az éhség annak számára, akinek Krisztus az elege? Mi a kínzás annak, aki szereti a Kálvária Vértanúját? Mi a halál annak, aki tudja, hogy a halál nyitja meg az Élet kapuját?

A mai keresztények nem ismerik vértanúmat, Felikolát. De jól ismerik őt Isten angyalai, akik látják őt boldogan az égben az isteni Bárány mögött. Meg akartam ismertetni veled, hogy beszélni tudj az ő lelki erejéről és felbátorodjál a szenvedésre.

Ismételd vele: „Most, ezek között a szenvedések között kezdem látni jegyesemet, Jézust, akibe helyeztem minden szeretetemet”. És gondold arra, hogy számodra is támasztottam egy Nikomédust, hogy kimentse szenvedélyeid vizéből énedet, amit a magam számára akartam, és hogy összegyűjtse azt, ami belőled megérdemli, hogy megőrizze, azt, ami az enyém, azt, ami a testvérek lelki javára szolgálhat.

(Nikomédus volt a neve a papnak, aki Felikola holttestét visszaszerezte. Valtorta Mária „Nikomédusa” az ő lelkiatyja, Migliorini atya volt.)

+

A Szentek életrajzában szerepel egy Szent Felikula vértanú, aki 90 táján halt meg, és szoros kapcsolatban állt Szent Petronillával, akivel együtt Rómában élt és halt vértanúhalált. Szerepel a Szent történetében Flakkusz is, aki börtönbe juttatta őt, miután visszautasította felkérését a házasságra. Szent Nikomédész pap mentette meg holttestét, és temette el a Via Ardeatinában a hetedik mérföldkőnél. Petronillát egyes legendák Szent Péter leányának mondják, ami téves, mert csak lelki leánya volt.

Perpétua és Felicitász

Valtorta Mária nagy testi szenvedések közepette írta le a következő látomást:

Nagy meglepetést okoz nekem, hogy afrikaiakat, többé-kevésbé arabokat látok magam előtt, pedig mindig azt hittem, hogy ezek a szentek, európaiak voltak. Nagyon keveset tudtam csak társadalmi helyzetükről, testalkatukról és vértanúságukról. Olyan a látomás, mintha ismeretlen beszámolót olvasnék.

Először láttam egy köralakú cirkuszt, többé-kevésbé olyat, mint a Kolosszeum lehetett ép állapotában. Egy nagyon szép és fiatal szerecsen leány állt egyenesen a közepén, felemelkedve a földről, boldogító fényben ragyogva, amely előtört barna testéből és sötét ruhájából, amely azt borította. A hely angyalának látszott. Rám nézett és mosolygott. Utána nem láttam többé.

Most a látomás teljessé válik. Egy épületben vagyok, amelyből hiányzik minden kényelem. Barátságtalan külseje miatt egy börtönül szolgáló erődítménynek látszik. Nem a Tullianum földalatti helyisége, amelyet előzőleg láttam. Itt kis szobák vannak, és emelkedő folyosók. De olyan kevés a hely és a világosság, és annyira fel vannak szerelve rácsokkal és vasajtókkal, és tele reteszekkel, hogy az, ami jobb itt, semmivé válik szigorúsága miatt, ami a szabadság legcsekélyebb fokát is elveszi.

Ezeknek az odúknak egyikében ül egy kis asztalon, ami ágyul, székül és asztalul szolgál, a barna bőrű fiatal nő, akit a cirkuszban láttam. Most nem árad belőle fény. De rendkívül nyugodt. Egy néhányhónapos kisdéd van ölében, és azt szoptatja. Szeretettel ringatja, dédelgeti. A kisgyermek játszik a fiatal anyával és simogatja olajbarna arcocskájával a barna anyai emlőt, mohón szívja, majd abbahagyja és nevet tejes szájával.

A fiatal nő nagyon szép. Szabályos arca inkább kerekded, szép, nagy szemekkel, amelyek fekete bársonyhoz hasonlítanak, kis, duzzadó ajkakkal, ragyogó és szabályos fogakkal, fekete, göndör hajjal, amely kontyként van fejére erősítve. Bőre olajbarna, de nem túlságosan sötét. Még köztünk, olaszok között is lelet látni ezt a színt, délen, ahol bőrük alig világosabb ennél. Amikor feláll, hogy elaltassa kicsinyét, fel-alá járva a cellában, látom, hogy magas és kecsesen szép az alakja. Nem túlságosan telt idomú, de már jól kialakult. Királynőnek látszik méltóságteljes testtartásával. Egyszerű, sötét bőréhez hasonló színű ruhában van, amely lágy redőkben omlik le szép testén.

Belép egy öreg, aki szintén szerecsen. A börtönőr nyitja ki számára a nehéz ajtót, s utána visszavonul. A fiatalasszony feléje fordul és rámosolyog. Az öreg nézi őt, és sír. Néhány pillanatig így állnak.

Utána az öregből kitör a fájdalom. Szomorúan könyörög leányának, legyen irgalmas hozzá, szenvedésében: „Nem ezért hoztalak téged a világra” – mondja. – „Minden gyermekemnél jobban szerettelek, mint házamnak örömét és fényét. És most te el akarod veszteni magadat, és elveszíteni szegény atyádat, aki érzi, hogy szíve meghal a fájdalomtól, amit te okozol neki. Lányom, hónapok óta kérlek! Ellen akartál állni, és megismerted a börtönt, te, aki kényelemben születél. Leborulva a hatalmasok előtt, elértem, hogy még házadban maradj fogolyként. Megígértem a bírónak, hogy atyai tekintélyemmel meghajlásra bírlak téged. Most megvet engem, mert látja, hogy te nem törődtél velem. Nem erre kellene tanítania téged a tökéletesnek mondott tanításnak. Milyen Isten hát az, akit követsz, aki azt vési beléd, hogy ne tiszteld azt, aki életet adott neked, ne szeresd őt, mert ha szerettél volna engem, nem okoztál volna ennyi fájdalmat! A te makacsságod, amelyet még ez iránt az ártatlan iránt való könyörület sem győzött le, azt érte el, hogy elszakítottak otthonodtól, és bezártak ebbe a börtönbe. De most többé már nem bebörtönözésről beszélnek, hanem a halálról. És a kegyetlen halálról. Miért? Kiért? Kiért akarsz meghalni? Istenednek szüksége van a te, a mi áldozatunkra, az enyéme és eme gyermekedére, akinek többé nem lesz anyja? Ahhoz, hogy Ő diadalmaskodjék, szükség van a te véredre és az én könnyemre? De hogyan? A vadállat szereti szülőtteit, és annál inkább

szereti, minél közelebb voltak hozzá. Ezért is reméltem, és ezért értem el, hogy táplálhasd gyermekedet. De te nem változol meg. És miután tápláltad, melengetted, arcodat adtad neki párnául álmához, most ellököd magadtól, elhagyod anélkül, hogy visszasírnád. Nem magamért kérlek téged, hanem az ő nevében. Nincs jogod arra, hogy árvává tedd őt. Istenednek nincs joga ehhez. Hogyan hihetném, hogy jobb, mint a mi isteneink, ha ezt a kegyetlen áldozatot kívánja? Te veszel rá arra, hogy mind kevésbé szeressem, és mindinkább átkozzam. De nem, de nem! Mit beszélek? Ó, Perpétua, bocsáss meg! Bocsáss meg öreg apádnak, hogy a fájdalom elveszi az eszét! Azt akarod, hogy szeressem Istenedet? Jobban fogom szeretni magamnál, de maradj köztünk! Mondd a bírónak, hogy meghajolsz! Utána szeresd azt az istent, akit akarsz, és tedd atyáddal, amit akarsz! Nem nevezlek többé téged leányomnak, nem leszek többé apád. Hanem szolgád, rabszolgád leszek, és te az én úrnőm. Úrnőm, parancsolj, és én engedelmeskedek neked. De irgalom, irgalom! Mentsd meg magadat addig, míg tudod. Nincs többé idő a várakozásra. Társnőd világra szülte gyermekét, tudod, és többé semmi sem állítja meg az ítéletet. Tőled elszakítják gyermekedet, nem látod többé. Talán holnap, talán még ma. Könyörülj, leányom! Könyörülj rajtam és rajta, aki még nem tud beszélni, de látod, hogy néz téged, és mosolyog! Hogyan kéri szeretettedet! Ó, Úrnő, úrnőm, szívem fénye és királynője, a tőled született fénye és öröme, könyörülj, könyörülj!

Az öreg térdenállva csókolgatja leánya ruhájának szegélyét, és átöleli térdénél, és igyekszik megfogni kezét, amelyet ő a szívén tart, hogy elnyomja az emberi fájdalmat. De semmi sem hajtja meg őt.

– Irántad érzett szeretetemből, és ő iránta való szeretetemből maradok hűséges Uramhoz – válaszolja. – Semmiféle földi dicsőség nem ékesíti annyira ősz fejedet, és ezét az ártatlanét, mint az, amit halálom ad neked. Ti eljuttok majd a hitre. És mit mondanátok akkor rólam, ha egy pillanatra gyáva lettem volna, és megtagadtam volna hitemet? Istenemnek nincs szüksége véremre és a te könnyedre ahhoz, hogy diadalmaskodjék. De neked szükséged van rá ahhoz, hogy eljuss az Életre. És ennek az ártatlannak, hogy megtartsa életét. Azért az életért, amit nekem adtál, és az örömért, amelyet ő adott nekem, én elérem számotokra az Életet, amely az igazi, örök, boldog élet. Nem, az én Istenem nem tanít arra, hogy ne szeressük az atyákat és a gyermekeket. Hanem az igazi szeretetre tanít. Most a fájdalom elveszi eszedet, atyám. De utána részesülsz a világosságban, és áldani fogsz engem. Én az égbe viszlek téged. És nem szeretem kevésbé ezt az ártatlant most, hogy megfosztom magamat véremtől azért, hogy tápláljam. Ha a pogány vadság nem lenne ellenünk, keresztények ellen, legszeretőbb anyja lennék neki, és ő lenne életem célja. De Isten nagyobb, mint a testemből született, és a szeretet, amellyel Őt kell szeretnünk végtelenül nagyobb. Az anyaság miatt sem tudom az Ő szeretetét egy teremtmény szeretete mögé helyezni. Nem. Nem vagy leányod rabszolgája. Én mindig a te leányod vagyok, és mindenben engedelmeskedem neked, ezt kivéve: az igaz Istent nem tagadom meg érted. Engedd, hogy megtörténjék, amit az emberek akarnak. És ha szeretsz engem, kövess a hitben. Ott megtalálod leányodat, és mindörökre, mert az igaz hit a mennyországot adja, és szent Pásztorom már üdvözölt engem Országában.

Itt a látomás megváltozik, mert látom, hogy a cellába más személyek lépnek be: három férfi és egy nagyon fiatal asszony. Megcsókolják, és kölcsönösen átölelik egymást. Belépnek a börtönőrök is, hogy elvigyék Perpétua fiát. Ő reszket, mintha ütés érte volna. De magához tér.

Társnője vigasztalja:

– Én is elveszítettem már gyermekemet. De ő nem veszett el. Isten jó volt hozzám. Megengedte nekem, hogy megszüljem számára, és keresztsége gyöngyökkel ékesíti véretem. Egy leány volt... szép, mint egy virág. A tied is szép, Perpétua. De ahhoz, hogy ezek a virágok éljenek Krisztusban, szükségük van a mi vérünkre. Így kétszeresen életet adunk nekik.

Perpétua kezébe veszi a kicsit, akit a fekhelyre tett, és aki ott jóllakva és megelégedetten alszik. Gyengéden megcsókolja, hogy ne ébressze fel, és átadja őt atyjának. Áldását is adja rá,

és keresztet rajzol homlokára és egyik kezecskéjére, lábacskaíra és mellére, bemártva ujját könnyébe, amely szeméből folyik. És mindezt oly kedvesen teszi, hogy a kised mosolyog álmában, mintha simogatnák.

Utána a halálra ítélték kimennek, és a katonák között egy sötét lyukba viszik őket a cirkuszban, ahol a vértanúságra várakoznak. Telnek az órák, miközben ők imádkoznak és szent himnuszokat énekelnek, buzdítva egymást a hősiességre.

Most úgy tűnik nekem, hogy én is a cirkuszban vagyok, amit már láttam. Tele van emberekkel, akiknek nagyobb része bronz színű. De van ott sok római is. A tömeg zajong az ülőhelyeken és izgatott. A fény erős, annak ellenére, hogy a nap egy részét felhő borítja.

Bevezetik őket a cirkusz közepére, ahol már befejeződtek a kegyetlen játékok, mert vértől szennyes. A hat vértanú egy sorban halad. A tömeg füttyöl és szidalmazza őket. Ők, Perpétuával az élen, énekelve lépnek be. Megállnak a közepen, és a hat közül egyik a tömeghez fordul.

– Jobban tennétek, ha megmutatnátok bátorságotokat követve minket a hitben, és nem sértegetnétek a védteleneket, akik azzal fizetik vissza gyűlöleteteket, hogy imádkoznak értetek és szeretnek titeket. A vesszők, amelyekkel megkorbácsolatok minket, a börtön, a kínzások, az hogy két anyát megfosztottatok gyermeküktől – ti hazugok, akik művelteknek mondjátok magatokat, és megvárjátok, hogy egy asszony szüljön, és utána megölitek mind testét, mind szívét, elválasztva őket gyermeküktől, ti kegyetlenek, akik hazudtok, hogy ölhesetek, mert tudjátok; hogy közülünk senki sem árt nektek, és még kevésbé az anyák, akik csak gyermekükre gondolnak – mindezek nem változtatják meg szívünket. Sem istenszeretetünket, sem felebarátaink szeretetét illetőleg. És háromszor, hétszer, százszor is odaadnánk életünket Istenünkért és értetek! Azért, hogy ti is eljussatok az Ő szeretetére. És imádkozunk értetek, miközben már megnyílik felettünk az ég. „Miatyánk, aki a mennyekben vagy...” – A hat vértanú térdenállva imádkozik.

Megnyílik egy alacsony kapu és berontanak a vadállatok, amelyek vad bikáknak és bölényeknek látszanak, de a meteorok gyorsaságával száguldanak. Szarvaikkal rárontanak a védtelen csoportra, felemelik őket szarvukkal, és rázzák, mint a rongyot, visszadobják a földre, és rájuk taposnak. Utána megfordulnak, és veszettül menekülnek a fénytől és az ordítástól megijedve, majd ismét visszatérnek, és rájuk rohannak.

Az egyik bika szarvára veszi Perpétuát, és több méterre eldobja. De jóllehet meg van sebesülve, feláll, és első gondja, hogy elrendezze mellén elszakított ruháját. Jobb kezével tartva azt, odavonszolja magát Felicitáshoz, aki hanyatt esett és félig ki van belezve, és befödi őt, és felemeli, magával támogatva a megsebesültet. A vadállatok visszatérnek, és ismét megsebzik őket, míg végül a hat haldokolva elterül a földön. Akkor a vadállatokat visszakergetik, és a gladiátorok végzik be művüket.

De vagy irgalomból, vagy tapasztalatlanságból az egyik nem tudja megölni Perpétuát. Megsebesíti, de nem a megfelelő helyen.

– Testvérem, ide, én segítelek téged – mondja ő halk hangon, kedvesen mosolyogva. És a kard hegyét jobb ütőeréhez tartva a nyakán, mondja: – Jézus, neked ajánlom magamat! Döfj, testvérem, én megáldalak téged! – és segíti a megzavarodott, tapasztalatlan gladiátort.

Jézus azt mondja:

– Ez az én vértanú Perpétuám és társa, Felicitász, és az ő társaiknak vértanúsága. Vétke az volt, hogy keresztény volt. Még csak hitjelölt. De milyen rendíthetetlen irántam való szeretetében! A test vértanúságához hozzáadta a szívét, és vele Felicitász is. Ha tudták szeretni hóhéraikat, mennyire tudták szeretni gyermeküket?!

Fiatalok voltak, és boldogok jegyesük és szüleik szeretetét élvezve. Szerették gyermekeiket. De Istent mindennél jobban kell szeretni! És ők így szerették. A gyermeküktől való elszakadás kitépte bensejüket, de hitük nem halt meg. Ők hisznek a másik életben. Erősen. Tudják, hogy az azoké, akik hűségesek voltak, és Isten Törvénye szerint éltek.

A szeretet törvény a törvényben. Uruk Istenük és felebarátuk szeretete. Melyik szeretet nagyobb annál, mint amelyik életét adja azokért, akiket szeret, úgy, amint az Üdvözítő életét adta az emberiségért, amelyet szeretett? Ők életüket adták azért, hogy engem szeressenek, és másokat elvigyenek az én szeretetemre, és az örök Élet birtoklására. Ők azt akarták, hogy gyermekeik és szüleik, jegyesük, testvéreik és mindazok, akiket szeretnek a vér vagy a lélek szeretetével – ezek között hóhéraik is, mert én azt mondtam: „Szeressétek azokat, akik üldöznek titeket” – részesüljenek az Életben, Országomban. És hogy elvezessék őket ebbe az én Országomba, vérükkel jelölik meg az utat, amely a földről az égbe vezet, amely ragyog és hív.

Szenvedni? Meghalni? Mi az? Egy futó pillanat. Az örök élet azonban megmarad. Semmi az a pillanatnyi szenvedés a jövőbeli örömhöz képest, ami várja őket. Vadállatok? Kard? Mik azok? Áldottak, amelyek az Életet adják.

Egyetlen gondja – mert aki szent, az szent ott és mindenben – az, hogy megőrizze a szemérmességet. Abban a pillanatban nem sebeikkel törődnek, hanem ruhájuk elrendezésével. Mert ha nem szüzek is, de mindig szemérmesek. Az igazi kereszténység mindig a lélek szüzességét adja. Fenntartja ezt a szép tisztaságot ott is, ahol a házasság és a gyermek megszüntette azt a pecsétet, amely a szüzeket angyalokká teszi.

A keresztségben megmosott test Isten Lelkének temploma. Nem szabad azért megsérteni szemérmetlen viselkedéssel és ruházattal. Attól az asszonytól, főleg attól az asszonytól, aki nem becsüli saját magát, csak bűnös gyermek jöhet, és bűnös társadalom, amelytől Isten visszavonul, és amelyben a Sátán szánt és veti el töviseit, amelyek csüggedésbe visznek titeket.

(1944-228)

+

Perpétua és Felicitász 203 körül haltak vértanúhalált négy társukkal együtt (Revokátusz, Szaturnínusz, Szekundulusz és Szatúrusz) Karthágóban, Szevérusz császár alatt. Az első öt hitújonc volt még. Szatúrusz oktatta őket, és önként csatlakozott hozzájuk elfogatásuk után. Perpétua 22 éves volt. Felicitász és Revokátusz rabszolgák voltak. Perpétua egészen az utolsó napig saját maga jegyezte fel vértanúságuk történetét. Nincs még egy szent, akit annyira ismertek és tiszteltek az első vértanú jegyzékekben és naptárakban, mint Perpétuát és társait. Szent Ágostonnak tiltakoznia kellett az ellen, hogy történetüket a Szentírással egy vonalba helyezték.

Cecília és Valériánusz

Szent Mária Magdolna ünnepén egy szép és hosszú látomásom van, aminek semmi köze sincs a nagy bűnbánóhoz.

Látok egy katakombát. Jóllehet sose voltam katakombákban, mégis felfogom, hogy ez az. Nem tudom, melyik. Csak sötét, kanyargó, szűk folyosókat látok, amelyeket a földbe vájtak. Alacsonyok és nedvesek, kanyarognak, mint egy labirintus (útvesztő). Az ember megy előre, és úgy látszik, hogy tovább tud menni, vagy legfeljebb be tud fordulni egy másik folyosóra, de ehelyett egy földfal előtt találja magát, és vissza kell fordulni, és visszatérni addig, míg egy másik folyosót talál, ami másfelé vezet.

A folyosókon sok fülke van, készen arra, hogy befogadják a vértanúkat. Készen ebben az értelemben: mindegyik kissé ki van vájva a falban, hogy irányítást adjon a sírásóknak. Így van az elején. De később, amint beljebb megyünk, a fülkék már mélyek és befejezettek, úgy, mint a hajón a hálófülkék. Másokat pedig már megtöltöttek szent zsákmányukkal, és lezártak egy durva kővel, amelyen otromba betűkkel bevészték a vértanú nevét vagy az elhunytét, keresztény jelek és néhány búcsúszó és ajánlás kíséretében.

De ezek a már befejezett és lezárt fülkék már a katakombák központi részében vannak, mert itt gyakran kisebb-nagyobb csarnokká szélesednek ki a folyosók, és magasabbak, feliratok díszítik, és olajlámpások világítják meg itt is, ott is, elősegítve a hívek áhítatát és kényelmét, ha netán valami okból saját lámpásuk kialudna.

Itt az emberek száma is nagyobb, és minden irányból jönnek, szeretettel köszöntve egymást, halk hangon, amint a hely szentsége azt megköveteli. Vannak ott férfiak, asszonyok, gyermekek, minden társadalmi osztályból. Szegényes ruhában, vagy nemesekként öltözve. Az asszonyok fején gyapjúmuszlin anyagból készült kendő van, nem túllfátyol, hanem sűrű szövésű, bár könnyed, szebb a gazdagoké, szegényesebb a szegényeké, sötét a házasoké és özvegyeké és fehér a szüzeké. Vannak asszonyok, akik karjukon tartják gyermeküket. A nagyobbacska mamájuk oldalán mennek, a kisebbek, bizonyára csecsemők, boldogan alszanak anyjuk fátyola alatt, ringatva anyjuk lépteitől, és altatva a lassú énekektől. Kis angyaloknak látszanak, akik leszálltak az égből és a Paradicsomról álmodnak, amelyre rámosolyognak álmukban.

A tömeg szaporodik, és végül összegyűlik egy nagyon nagy félkör alakú teremben, amelynek körív alakú falánál egy oltár van, a nép felé fordítva, teljes egészében mozaik képpel díszítve. Nem látom jól, mit ábrázol. Színes alakok, élénk vagy világos színekkel és ragyogó arany sugarakkal. Az oltáron sok meggyújtott lámpás van. Az oltárt fehér ruhás és fátylas szüzek veszik körül.

Belép, áldást osztva, egy öreg, jóságos tekintetű, méltóságteljes pap. Azt gondolom, a pápa lehet, mert mindnyájan tisztelettel letérdelnek. Papok és diakonusok veszik körül, és kimondhatatlanul szép mosollyal arcán lépdel a lehajtott fejek sövényei között. Már mosolya is elárulja életszentségét. Az oltár emelvényére megy, és előkészíti a szertartást, miközben a hívek énekelnek.

Megkezdődik a szertartás. Eléggé hasonlít a mienkéhez. (1944-ről van szó!) Sokkal hosszabb, mint az, amit a Tullianumban láttam, Pál apostol által bemutatva, és annál is, amit Petronilla házában láttam.

Az idős misézőt, bizonyára püspök, ha nem maga a pápa, diakonusok segítik és szolgálják, akiknek öltözete nagyon különbözik a misézőtől. A miseruha kerek köpeny, amely eltakarja a misézőt elöl és hátul és a vállán, s karján szinte a csuklójáig. A diakonusok ruhája szinte azonos a maiakkal, leér egészen térdükig, széles és rövid ujjakkal.

A mise énekekből áll, amelyek a zsoltárokból vagy a Jelenések könyvéből vannak, szentleckékből vagy szentírási olvasmányokból és az evangéliumból, amelyeket a diakonusok felváltva magyaráznak a népnek.

Miután elolvasták az evangéliumot – amit egy fiatal diakonus éneklő hangon olvasott fel – feláll a pápa. Így nevezem, mert hallom, hogy egy mama így mutatja be őt elég nyugtalan gyermekének. A kiválasztott szakasz a tíz szűzről szóló példabeszéd.

A pápa azt mondja:

– Ez a példabeszéd sajátos módon a szűzekhez szól, de minden lélekre vonatkozik, mert az Üdvözítő vére és a kegyelem ismét szűzekké teszi a lelkeket, és ők olyanok, mint a Jegyest váró leányok.

Mosolyogjatok, törődött aggastyánok; emeljétek fel tekinteteket, nemesek, akik tegnap még elmerültek a romlott pogányság iszapjában, anyák és jegyesek, nézzétek lánykori tudatlanságtok fehérségét anélkül, hogy visszasíratnátok. Lelketekben nem különböztök ezektől a lilimoktól, akik között jár a Bárány, és akik most körbeállják az oltárt. Lelketek szűzien szép, amelyet semmiféle csók sem hamvasztott el, amikor újjászülettek és Krisztus Urunkban maradtok. Az Ő eljövele a hóval fedett hegynél fehérebbé teszi a lelket, amely előzőleg szennyes és fekete volt a leghitványabb bűnöktől. A bűnbánat letörli azt, az akarat megtisztítja, de a szeretet, a mi Szent Üdvözítőnk szeretete, a szeretet, amely az Ő Véréből kiált a szeretet hangjával, tökéletes szűzekké tesz titeket. Nem olyan szűzekké, mint amilyenek emberi életetek elején voltatok, hanem olyanokká, amilyen mindenkinek atya, Ádám és mindenkinek anyja: Éva volt, mielőtt a Sátán, félrevezetve őket, letaposta angyali ártatlanságukat, az ártatlanságot, amely isteni ajándék volt, és a kegyelembe öltöztette őket Isten és a világegyetem szeme előtt.

Ó, a keresztény élet szent szűzessége! A vérfürdő, egy Isten vérének fürdője, amely megújít és megtisztít titeket úgy, hogy olyanokká lesztek, mint az Ember és az Asszony, aki kikerült a Magasságbeli kezéből! Ó, életetek második megszületése, a keresztény életre, amely előjáték a harmadik születésre, amely az égnek ad majd titeket, amikor Istennek egy jeladására felszálltok, fehéren a hit által, vagy bíborpirosan a vértanúság által, angyali szépségben, és méltók lesztek arra, hogy meglássátok és kövessétek Jézus Krisztust, Isten Fiát, a mi Üdvözítőnket!

De ma nem a kegyelem által ismét szűzekké lett lelkekhez fordulok, hanem inkább azokhoz, akiknek lelke szűzi testben lakozik, akik szűzek akarnak maradni. A bölcs szűzekhez, akik felfogták Urunk szeretetének hívását és a szűz János szavait, és mindig követni akarják a Bárányt azok seregében, akik sosem szennyeződtek be, és akik betöltik örökre az eget azzal az énekkel, amelyet senki más nem tud énekelni, csak azok, akik Isten szeretetéből szűzek. És beszélek arról, aki erős a hitben, reményben, szeretetben, aki ma este az Ige szeplőtelen Testével táplálkozik, és akit az Ő Vére megerősít, mint az égi Bor, hogy erős legyen vállalkozásában.

Egyiketek fel fog állni ettől az oltártól, hogy szembenézzen sorsával, amelynek neve „halál” lehet. Istenben bízva megy eléje, nem minden keresztény közös hitével, hanem egy még tökéletesebb hittel, amely nem korlátozódik arra, hogy hisz önmagában, hogy hisz az isteni oltalomban önmaga számára. De hisz egy másvalaki helyett is, és reméli, hogy ehhez az oltárhoz tudja hozni azt, aki holnap a világ szemében az ő jegyese lesz, de Isten szemében legkedvesebb testvére. Kettős, tökéletes szűzesség, amely biztos saját erejében addig a pontig, hogy nem fél az erőszaktól, nem fél a kiábrándult jegyes haragjától, nem fél az érzékek gyengeségétől, nem fél a fenyegetéstől, nem fél reményének csalódásától, nem fél a félelemtől és a szinte biztos vértanúságtól.

Állj fel, és mosolyogj rá igazi Jegyessedre, Krisztusnak tiszta szűze, aki úgy mész a férfi felé, hogy Istenre nézel, aki azért mész, hogy a férfit Istenhez vidd! Isten vigyázzon és mosolyogjon rád, és mosolyogjon rád az Anya, aki Szűz volt, és készítsenek számodra koronát

az angyalok. Állj fel, és jöjj, oltsd szomjadat a szeplőtelen Forrásnál, mielőtt keresztedre, dicsőségedre mennél!

Jöjj, Krisztus jegyese! Ismételd el neki szeretet-énekedet, ezek alatt a boltívek alatt, amelyek kedvesebbek számodra a bölcsőnél, amelyben a világra születésed után ringattak, és vidd azt magaddal addig a pillanatig, amikor lelked énekelni fogja az égben, miközben testedet utolsó álmára helyezi karjaiban ez a te igazi Anyád: az apostoli Egyház.

Amikor a Pápa befejezi a szentbeszédet, kis zsidobongás támad, mert a keresztények suttognak, a szüzek seregére nézve és mutatva. De püsszegnek nekik, hogy elhallgattassák őket, és utána. kimennek a hitűjoncok, és folytatódik a mise.

Nincs Hiszekegy benne. Legalábbis én nem hallom. A diákonusok a nép közé mennek, hogy összegyűjtsék adományaikat, miközben más diákonusok férfias hangon felváltva éneklük egy himnusz versszakait a szüzek vékony női hangján. A tömjén füstje bőven száll a terem boltozata felé, miközben a Pápa imádkozik az oltárnál, és a diákonusok felviszik tenyerükön az összegyűjtött adományokat az oltárhoz, értékes edényekben és hasonlóképpen értékes kancsóknak.

A mise most úgy folytatódik, mint jelenleg. A prefációt megelőző párbeszéd után a hívek éneklük a prefációt. Utána nagy csönd, amelyben csak a miséző lélegzése és suttogása hallatszik, amint az oltár fölé hajolva imádkozik. Majd felemeli hangját és tisztábban érthető hangon mondja az átváltoztatást.

Mindnyájan gyönyörűen éneklük a Miatyánkot. Amikor megkezdődik az áldoztatás, a diákonusok énekelnek. Először a szüzek áldoznak. Utána ők éneklük azt az éneket, amelyet Ágnes temetésénél hallottam. (Lásd 48. old.) „Láttam Sion hegye fölött a Bárányt állni...” Az éneklés tart az áldoztatás végéig, váltakozva a zsoltárral: „Ahogy a szarvasüsző a forrás vizére kívánczik, úgy vágyakozik lelkem utánad, Uram.”

A misének vége. A keresztények összegyűlnek a Pápa körül, hogy egyenként is megáldja őket, és hogy elbúcsúzzanak a szűztől, akihez a Pápa fordult. Ez az üdvözlés azonban egy szomszédos csarnokban történik, amely mintegy előkamrája az igazi templomnak. És csak akkor kerül rá a sor, amikor a szűz, az összes többi jelenlétében végzett hosszas imáját befejezi, feláll helyéről, leborul az oltár lábánál, és megcsókolja annak szegélyét. Valóban egy szarvasnak látszik, aki nem tud elszakadni a tisztavízű forrástól.

Hallom, hogy szólítják: „Cecília, Cecília”, és végül meglátom az arcát, mert most a Pápa mellett áll, és kissé felemeli fátylát. Nagyon szép és fiatal. Magas, kecses az alakja, úri a modora, szép a hangja, és angyali a mosolya és tekintete. Egyesek megkérdezik tőle, hogyan határozhatta el, hogy férjhez megy a földön, mások pedig azt kérdezik tőle, nem fél-e a nemes haragjától, amikor az felfedezi, hogy ő keresztény.

Egy szűz azon szomorkodik, hogy ő lemond a szüzességről. Cecília, amikor neki válaszol, a többieknek is megfelel: „Tévedsz, Balbína, én semmiféle szüzességről sem mondok le. Istennek szenteltem testemet éppúgy, mint szívemet, és hű maradok hozzá. Istent jobban szeretem szüleimnél. De őket is annyira szeretem még, hogy nem akarom korán a sírba vinni őket, mielőtt Isten hívását megkapnák. Szeretem Jézust, örök Jegyesemet, jobban, mint bármelyik férfit. De szeretem az embereket annyira, hogy felhasználom ezt az eszközt arra, hogy Valériánusz lelke ne vesszen el. Ő szeret engem, és én tisztán szeretem őt, tökéletesen szeretem, annyira, hogy azt akarom, velem legyen a Világosságban és az Igazságban. Nem félek haragjától. Remélek az Úrban, hogy legyőzöm. Remélek Jézusban, hogy kereszténnyé teszem földi jegyesemet. De ha nem győzök ebben, és a vértanúságban lesz részem, gyorsabban elnyerem koronámat. De nem!... Én három koronát látok leszállni az égből: két egyformát, és egyet három sor ékesít. A két egyforma teljesen piros a rubinoktól. A harmadik, két sor rubinból és egy nagy sor legtisztább gyöngyből áll. Ezek ránk várnak. Ne féljetez miattam! Az Úr ereje megvéd majd engem. Hamarosan egyesülünk majd ebben a templomban, hogy üdvözljük az új testvéreket. Isten veletek!

Kimennek a katakombából. Beburkolóznak sötét köpenyükbe, és szétszóródnak a még félhomályban levő utakon, mert a hajnal épp hogy megkezdődött.

Követem Cecíliát, aki egy diákonussal és a szűzekkel megy. Egy nagy épület kapujánál elválnak tőle. Cecília belép két szűz kíséretében. Talán két szolgáló. A kapusnak kereszténynek kell lennie, mert így üdvözli őt: „Béke veled!”

Cecília visszavonul szobájába, és a kettővel együtt imádkozik. Utána felkészül a menyegzőre. Elrendezik szép haját. A legfinomabb fehér gyapjúruhába öltöztetik, amelyet fehér hímzés díszít. Mintha ezüsttel és gyöngyökkel hímezték volna ki. Ékszereket tesznek füleire, ujjaira, nyakára, csuklójára.

A ház benépesedik. Úri hölgyek és más szolgálok lépnek be. Állandó és ünnepélyes jövésmenés.

Utána részt veszek egy, gondolom, pogány házasságkötésen. Megérkezik a jegyes zeneszó közben, a meghívottakkal, üdvözik és meghintik, és utána. elmegy gyaloghinton a jegyes házához, amely már teljesen elő van készítve az ünnepségre. Látom, hogy Cecília fehér gyapjúszalagokból és ágakból készült ívek alatt halad. Az ágak mirtusznak tűnnek előttem. Megáll a római házi istenek szentélye előtt, ahol új szertartások vannak. Látom, és hallom, hogy a kettő kezét fog, és a szertartás szavait mondja: „Ahol te vagy, Kájusz, ott vagyok én, Kája.”

Sokan vannak az ünnepségen, és mind egyformán öltözve: tógákba, tógákba és tógákba. Beleszédülök.

Utána Cecília, jegyesének kezét fogva, körülmegy az oszlopcsarnokban, ahol fülkékben vannak Valériánusz elődeinek szobrai, gondolom. Azután új mirtusz ívek alatt belép az igazi házba. A küszöbön ajándékokat nyújtanak nekik, köztük egy rokkát és egy orsót. Ő egy idős hölgynek adja át azokat.

A ünnepség a szokásos római lakomával kezdődik, és énekszó és tánc közben folytatódik. A terem nagyon gazdagon van díszítve, mint az egész ház. Van egy udvar, forrással, szobrokkal és virágágyakkal. A házon túl virágzó kert van, a bokrok között gyönyörű márványszobrokkal és forrásokkal.

Úgy tűnik nekem, hosszú ideig tart a lakodalom, mert leszáll az este.

Cecília mosolyog jegyesére, aki beszélget vele, és szeretettel néz rá. Cecília kissé szórakozottnak látszik, mintha másra gondolta. Valériánusz megkérdezi, hogy fáradt-e, és talán azért, hogy kedveskedjék neki, feláll, és elbúcsúzik a vendégektől.

Cecília visszavonul új szobáiba. Keresztény szolgálói vele vannak. Imádkoznak, és hogy legyen egy keresztjük, Cecília belemártja egyik ujját egy kupába, amelyben valami sötét folyadék van, és egy keresztet rajzol vele a márványfalra. A szolgálok leveszik róla a gazdag ruhát, és egyszerű gyapjúruhába öltöztetik, kiveszik hajából az értékes fésűket, és két fonatban rendezik el haját. Ékszerek nélkül, két hajfonatával vállán Cecília fiatal, 18-20 éves leánynak látszik.

Egy utolsó ima, és egy jel a szolgálóknak, akik kimennek, hogy visszatérjenek két idősebbel, bizonyára Valériánusz házából. Együtt elmennek egy nagyszerű szobába, ahol a két idősebb egy török díványhoz hasonló ágyhoz vezeti Cecíliát. Utána magára hagyják.

Belép Valériánusz, és kitárt karokkal megy Cecília felé. Látszik, hogy nagyon szereti. Cecília mosollyal viszonozza mosolyát. De nem megy feléje. A szoba közepén áll.

Valériánusz csodálkozik. Azt hiszi, hogy a szolgálók elmulasztottak valamit, és már haragudni kezd rájuk. De Cecília megnyugtatta, hogy ő akarta állva fogadni őt.

– Jöjj, akkor, Cecíliám – mondja Valériánusz, és át akarja karolni őt. – Jöjj, te, kit annyira szeretek!

– Én is. De ne érints meg! Ne bánts meg engem emberi kedveskedéssel!

– De Cecília!... Jegyesem vagy!

– Istené vagyok, Valériánusz. Keresztény vagyok. Szeretlek téged, de lelkemmel az égben. Te nem evilági nőt vettél el, hanem Istennek egy leányát, akinek angyalok szolgálnak. És Isten angyala velem áll, hogy megvédjen. Ne bánts meg ezt az égi teremtményt a közönséges szeretet tetteivel! Büntetésben részesülnél érte!

Valériánusz elképed. Először megbénítja őt a csodálkozás, utána feldühödik azon, hogy kijátszották, felizgul és kiabál.

– Te elárultál engem! Játékot üztél velem! Nem hiszem! Nem tudom, nem akarom elhinni, hogy keresztény vagy. Túl jó, szép és értelmes vagy ahhoz, hogy ahhoz a mocskos társasághoz tartozzál! Nem!... Ez csak tréfa! Te játszani akarsz velem, mint egy kisleány! Ez a te ünneped. De a tréfa túl kegyetlen. Elég! Gyere hozzám!

– Keresztény vagyok. Nem tréfálok. Dicsekszem vele, hogy az vagyok, mert ez azt jelenti, hogy valaki nagy a földön és azon túl. Szeretlek téged, Valériánusz. Annyira szeretlek, hogy hozzád jöttem, hogy Istenhez vigyelek téged, hogy enyém legyél Istenben.

– Légy átkozott, te bolond és esküszegő! Miért árultál el engem? Nem félsz bosszúmtól?

– Nem, mert tudom, hogy te nemes vagy és jó, és szeretsz engem. Nem, mert tudom, hogy nem mersz elítélni anélkül, hogy bűnösnek bizonyulnák. Én nem vétettem...

– Te hazudsz, amikor az angyalokról és istenekről beszélsz. Hogyan hihetnék ebben? Látnom kellene, és ha látnám... ha látnám, akkor angyalként tisztelnék téged. De jelenleg jegyesem vagy. Nem látok semmit. Csak téged látlak.

– Valériánusz, képes vagy azt hinni, hogy én hazudok? Hiheted ezt, pont te, aki ismersz engem? Valériánusz, a hitvány emberek hazudnak. Hidd el, amit mondok neked. Ha látni akarsz angyalomat, higgyél bennem, és meg fogod látni. Higgyél annak, aki szeret téged! Nézd: egyedül vagyok veled. Megölhetsz. Nem félek. Hatalmadban vagyok. Feljelenthetsz a rendőrfőnöknek. Nem félek. Angyalom megvéd engem szárnyaival. Ó, ha te látnád!...

– Hogyan láthatnám meg?

– Ha hiszel abban, amiben én hiszek. Nézd: szívemen van egy kis tekercs. Tudod, mi az? Istenem Szava. Isten nem hazudik, és Isten mondta, hogy ne féljünk mi, akik hiszünk benne, mert a viperák és skorpiók mérge nem árt lábunknak...

– De ugyanakkor ezrével haltok meg a cirkuszban...

– Nem. Nem halunk meg. Örökké élünk. Az Olimpusz nem létezik. A mennyország igen. Abban nincsenek hazug istenek és durva szenvedélyekről tanúskodó istenek. Hanem az angyalok és a szentek vannak csak ott, fényben, és mennyei összhangban. Én hallom őket... Én látom őket... Ó, Fény, ó Hang! Ó, mennyország! Szállj le! Szállj le! Jöjj, tedd a tieddé azt a te fiadat, ezt az én jegyesemet! Add koronádat előbb neki, mint nekem. Nekem a fájdalmat, hogy az ő szeretetét nélkülözöm, de az örömet, hogy látom őt, általad szeretve, az én jövőtelem előtt. Ó, örvendetes mennyország! Ó, örök menyegző! Valériánusz, egyesülve leszünk Isten előtt, szűzi jegyesek, boldogok egy tökéletes szeretetben... – Cecília elragadtatásban beszél.

Valériánusz csodálkozva, megindulva nézi őt.

– Hogyan tudnám... hogyan tudnám birtokolni ezt? Én római nemes vagyok. Tegnap még tivornyáztam, és durva voltam. Hogyan lehetek egy angyallá, mint te?

– Az én Uram azért jött, hogy életet adjon a halottaknak. A halott lelkeknek. Újjászületsz benne, és hozzám hasonlónak leszel. Együtt fogjuk olvasni az Ő Szavát, és jegyesed boldog lesz, hogy tanítónőd lehet. És utána elvezetlek téged a szent Pápához. Ő megadja neked a teljes világosságot és a kegyelmet. Mint a vak, akinek megnyílnak szemei, látni fogsz. Ó, jöjj, Valériánusz, és hallgasd az örök Szót, amely szívemben énekel!

És Cecília kézen fogja jegyesét, aki most egészen alázatos és nyugodt, mint egy gyermek, és leül melléje két nagy székre, és felolvassa János evangéliumának első fejezetét a 14. versig, utána pedig a 3. fejezetből Nikodémus történetét.

Cecília hangja olyan, mint a hárfa muzsikája, amikor ezeket az oldalakat olvassa, és Valériánusz először térdére könyökölve, fejét kezével feltámasztva, kissé gyanakodva és

hitetlenkedve hallgatja, utána fejét jegyesének vállára hajtja, és becsukott szemmel, figyelmesen hallgatja. Amikor ő abbahagyja, könyörög neki: „Még, még!” Cecília felolvas részleteket Mátéból és Lukácsból, amelyek nagyon alkalmasak arra, hogy mindinkább meggyőzze jegyesét, és befejezi, visszatérve Jánoshoz, felolvassa a lábmosástól kezdve a többi.

Valériánusz most sír. A könnyek csorognak behunyt szeméből. Cecília látja, és mosolyog, de nem adja jelét annak, hogy észrevette. Miután elolvasta a hitetlen Tamás jelenetét, elhallgat...

És így maradnak, az egyik elmerülve Istenben, a másik önmagában, míg végül Valériánusz felkiált:

– Hiszek! Hiszek, Cecília! Csak egy igazi Isten tudta ezeket a szavakat mondani, és csak Ő tudott így szeretni. Vigyél el engem Pápához. Szeretni akarom, amit te szeretsz. Azt akarom, amit te akarsz. Ne félj többet tőlem, Cecília! Olyanok leszünk, amilyenek akarod: jegyesek Istenben, és itt testvérek. Menjünk, mert nem akarok késlekedni, és látni akarom, amit te láatsz: a te tisztaságod angyalát.

És Cecília a boldogságtól sugározva feláll, kinyitja az ablakot, félrevonja a függönyt, hogy az új nap fénye beléphessen. Keresztet vet, és elmondja a Miatyánkot, lassan, lassan, hogy jegyese követhesse, és utána kezével megjelöli homlokát és szívét, majd megfogja kezét, és homlokához, melléhez, vállaihoz emeli, a kereszt jelével, és végül kimegy, még mindig fogva jegyesének kezét, a Fény felé vezetve őt.

Nem látok mást. De Jézus azt mondja:

– Mennyit tanulhattok Cecília történetéből! Az a hit evangéliuma. Mert Cecília hite még nagyobb volt, mint sok más szűzé.

Fontoljátok meg: ő elmegy a menyegzőre, bízva bennem, aki azt mondtam: „Ha csak annyi hitetek van, mint egy mustármag, azt mondhatjátok egy hegynek: vonulj vissza, és az elmozdul.” (Mt 17,20; Lk 17,6) Odamegy, biztos a hármassodában, hogy megőrzöm minden erőszaktól, hogy apostola lesz pogány jegyesének, hogy pillanatnyilag, és az ő részéről nem lesz feljelentve. Biztos hitével olyan lépést tesz, amely mindenki szemében kockázatos, de nem az övében. Ő rám szegezi tekintetét, és látja mosolyomat. És hite elnyeri azt, amit remél.

Hogyan megy a veszélybe? Általam megerősítve. Feláll egy oltártól, hogy elmenjen a próbatételre. Nem egy ágytól. Nem beszél az emberekkel. Istennel beszélget. Nem támaszkodik másra, csak rám.

Szentül szerette Valériánuszt, a testen túl. Angyali jegyes, így akarta továbbra is szeretni élettársát az egész igazi Életen keresztül. Nem elégedett meg azzal, hogy itt teszi őt boldoggá. Örökké boldoggá akarja tenni. Nem önző. Azt adja neki, ami az ő java: Isten ismeretét. Szembenéz a veszéllyel, hogy megmentse őt. Mint egy anya, nem törődik a veszélyekkel, hogy az Életet adja egy másik teremtménynek.

Az igazi vallás sose terméketlen. Lelki atyaság és anyaság hő kívánságát adja, amely szent hévvel tölti el a századokat. Mily sokan vannak, akik ebben a húsz évszázadban kiárasztották önmagukat, önként lemondva a házasságról azért, hogy szabadon szeressenek nem néhány embert, hanem sokat, minden szerencsétlent!

Nézzétek, mily sok szűz anyjává lesz az árváknak, mily sok szűz apjává lesz az elhagyottaknak! Nézzétek, mily sok nagylelkű ember, szerzetesi ruha vagy egyenruha nélkül feláldozza életét azért, hogy Istenhez vigye a legnyomorúságosabbakat: a lelkeket, akik elvesztek, és megőrülnek a kétségbeesésben és a lelki elhagyatottságban. Nézzétek! Ti nem ismeritek őket. De én mindegyiküket ismerem, és látom, mennyire szereti őket az Atya.

Cecília még egy dologra tanít titeket. Arra, hogy tisztának kell lenni ahhoz, hogy valaki kiérdemelje Isten látását. Ezt tanítja Valériánusznak és nektek. Én mondtam: „Boldogok a tiszták, mert meglátják Istent”. (Mt 5,8)

A tisztaság nem azonos a szüzességgel. Vannak tisztátalan szüzek és tiszta anyák és apák. A szüzesség testi sértetlenség, de annak lelkinak is kell lennie. A tisztaság testi önmegtartóztatás az élet minden körülménye között. Mindenben. Tiszta az, aki a test vágyait nem fajtalanul elégíti ki. Tiszta az, aki nem leli kedvét a szabados gondolatokban, beszédben, vagy látványokban. Tiszta az, aki meg van győződve Isten mindenütt való jelenlétéről, és mindig úgy viselkedik, akár magában van, akár másokkal, mintha a nagy nyilvánosság előtt lenne.

Mondjátok: megtennétek egy piac közepén azt, amit megengedtek magatoknak szobátokban? Megmondanátok másoknak, hogy mit gondoltok magatokban, ha szeretnétek, hogy ők nagyra becsüljenek titeket? Nem. Mert magatokra vonnátok az emberek büntetését és megvetését. És akkor miért tesztek másképpen Istennel? Nem szégyelltek piszkosan megjelenni előtte, jóllehet szégyellnétek így megjelenni az emberek előtt?

Valériánusz látja Cecília angyalát, és Istenhez viszi Tiburciuszt. Látja őt, miután a kegyelem méltóvá tette rá. Pedig Valériánusz nem volt szűz. De nagy érdemeket szerzett azzal, hogy természetfeletti szeretettől indítva meg tudta fosztani magát minden belegyökerezett pogány szokástól. Nagy volt Cecília érdeme, aki teljesen lelki módon tudta szeretni jegyesét, kétszeresen hősie szüzességgel. Nagy volt Valériánusz érdeme, mert újjá akart születni kisgyermekkorának tisztaságára, hogy fehér ruhában jöjjön egembe.

A tiszta szívűek! Illatos virágágyak, amelyek virágzanak, és amelyek fölött angyalok röpdösnek. Az erőshitűek! Sziklák, akiken keresztem felemelkedik és tündököl. Erődtímenyek, amelyeknek minden köve egy szív, amelyet a közös hit köt össze szilárdan egymással.

Semmit sem tagadok meg attól, aki tud hinni, és le tudja győzni a test kísértéseit. Mint Cecéliának, megadom a győzelmet annak, aki hisz és tiszta testében és gondolataiban.

Orbán pápa beszélt a lelkek újból szüziessé válásáról az újjászületés és a bennem maradás által. Értsetek ahhoz, hogy eljussatok ide! Nem elég a keresztség ahhoz, hogy bennem éljete. Érteni kell ahhoz is, hogy megmaradjatok a keresztségben kapott ártatlanságban.

Állandóan küzdeni kell az ördög és a test ellen. De nem vagytok egyedül ebben a küzdelemben. Angyalok és én veletek vagyunk. És a föld az igazi béke felé haladna, ha elsősorban a szívek kötnének békét önmagukkal és Istennel, önmagukkal és felebarátaikkal, és többé nem arra vágyakoznának, ami rossz, és ami még nagyobb rosszra ösztönzi őket. Olyan ez, mint a lavina, ami semmiségből indul el, és hatalmas tömeggé növekszik.

Nagyon sokat kellene mondanom a jegyeseknek. De mi értelme? Már megmondtam. Nem akarják felfogni. A romlott világ számára nemcsak a szüzesség látszik esztelenségnek, hanem a házastársi tisztaság, a megtartóztatás is, amely emberré teszi az embert, és nem állattá. Ezt ma már csak gyengeségnek és lényegtelennek tüntetik fel.

Tisztátalanok vagytok és szivárog belőletek a tisztátalanság. Nem nevezitek nevén erkölcsi romlottságotokat. Az a mindig régi és új három bűn: a kevélység, kapzsiság és érzékiség. De most eljutottatok a tökélyre ebben a három vadállatban, amely szétmarcangol titeket, és amelyet esztelen sóvárgással kerestek.

A jobbak számára adtam ezt a történetet, a többiek számára hasztalan, mert romlottságtól piszkos lelküket csak nevetésre indítja. De ti jók, legyetek hűségesek! Énekeljétek tiszta szívvel hiteteket Istennek! És Isten megvigasztal majd titeket, önmagát adva nektek, amint én mondtam. A jóknak a jobbak közül megadom Valériánusz megtérésének teljes megismerését egy tiszta és hűséges szűz érdeme által.

Másnap Valtorta Mária látja az előző látomás folytatását:

Látom a két testvér (Valériánusz és Tiburcius) megkeresztelését, akiket bizonyára Orbán pápa és Cecília oktatott. Megértem ezt abból, amit Valériánusz mond Orbánt üdvözölve:

– Most tehát te, aki megadtad nekem ennek a dicsőséges hitnek az ismeretét, miközben Cecéliám megadta nekem édességét, nyisd meg számomra a kegyelem kapuit. Hogy én

Krisztusé legyek azáltal, hogy hasonló leszek az angyalhoz, akit Ő jegyesül adott nekem, és aki megnyitotta számomra az égi utakat, amelyeken haladva elfelejtem egész múltamat. Ne késlekedj tovább, ó, Pápa, én hiszek! És égek a vágytól, hogy megvalljam azt Jézus Krisztusnak, Urunknak dicsőségére.

Ezt mondja sok keresztény jelenlétében, akik nagyon megindultaknak és ünnepélyeseknek látszanak, és akik mosolyognak az új keresztényre és a boldog Cecíliára, aki kezénél fogva tartja őt, jegyese és rokona között állva, és aki ragyog az örömtől.

A katakomba-templomot teljesen feldíszítették a szertartásra. Felismerem az értékes függönyöket, és serlegeket, amelyek Valériánusz lakásában voltak. Bizonyára odaajándékozták azokat erre az alkalomra és az új keresztények szeretet-életének kezdetére.

Valériánusz és Tiburciusz fehérbe vannak öltözve, minden dísz nélkül. Cecília is egészen fehérben van, és egy szép angyalnak látszik.

Nincs ott igazi keresztelő kút. Legalábbis ebben a katakombában nincs. Van egy széles és gazdagon díszített kézmosó tál, egy alacsony háromlábú állványon. Talán eredetileg illatszereket égettek benne valamelyik nemes házában, vagy tömjént. Most keresztkútnak szolgál. Aranylemezei, amelyeket súlyos ezüsből készített meander és rózsadíszítés ékesít a tálon, ragyognak a sok lámpás fényében, amelyeket a keresztények kezükben tartanak.

Cecília a kettőt a tálhoz vezeti, és mellettük áll, miközben Orbán pápa egy, a Valériánusztól hozott kupával merít a keresztvízből, és a tál fölé hajtott fejére önti, a szentség szavait mondva. Cecília sír az örömtől, és nem tudnám pontosan megmondani, hová néz, mert míg simogatva nézi megváltott jegyesét, mintha távolabbra nézne, mosolyogva arra, akit csak ő lát.

Nincs más szertartás. És ezt egy himnusszal és a pápa áldásával fejezik be. Valériánusz, akinek hajáról még csöpög a víz, fogadja a keresztények testvéri csókját és szerencsekívánatait azért, hogy elérkezett az Igazságra.

– Nem voltam képes ennyire, én, a tévedésbe burkolt szerencsétlen pogány. Minden érdem ezé az én kedves jegyesémé. Az ő szépsége és kecsessége elcsábított engem, mint embert. De hite és tisztasága lelkemet csábította el. Azt akartam, hogy hasonlónak legyek hozzá, hogy még jobban szerethessem és megérthessem. Belőlem, a haragomból és érzékiből ő hozta létre azt, amit láttok: a szelídet és tisztát, és remélem, hogy az ő segítségével mindinkább növekedni fogok ezen a területen. Most látlak téged, a szűzi tisztaság angyala, jegyesem angyala, és rád mosolygok, mert te rám mosolyogsz. Most látlak téged, angyali ragyogás!... A te szemlélésednek öröme ugyancsak felülmúlja a vértanúság minden durvaságát! Cecília, szent, készíts fel engem arra! Erre a stólára véremmel akarom felírni a Bárány nevét!

A gyülekezet szétszlik, és a keresztények hazatérnek.

Valériánusz otthona sokban megváltozott. Még vannak ott gazdag szobrok és bútorok, de sokkal kevesebb, és főleg tisztább. Hiányzanak az istenek szentélyéből a tömjéntartók az istenek előtt. A tisztátalanabb szobrok helyét más szobrászok művei foglalják el, amelyek ünneplő gyermekeket vagy állatokat ábrázolnak, megnyugtató a szemnek, de nem sértik a szemérmét. A ház keresztény.

A kertben sok szegény gyűlik össze, és az újkeresztények élelmiszert és pénzes erszényeket osztanak ki köztük. Nincsenek ott többé rabszolgák, hanem felszabadított és boldog szolgák.

Cecília mosolyogva és kedvesen jár-kel. Látom, hogy leül jegyese és rokona közé, és szent szövegeket olvas nekik, és válaszol minden kérdésükre. Utána, Valériánusz sürgetésére himnuszokat énekel, amelyek nagyon tetszenek jegyesének. Felfogom, miért a zene pártfogója. Hangja hajlékony és összhangzatos, kezei gyorsan siklanak a citerán. vagy lírán olyan hangokat csalva ki belőle, mint a finom kristályra eső gyöngyszemek hangja, és mint a fülemüle torkából hangzó futam.

Nem látok többet, mert a látomás megszűnik ezzel az összhanggal.

Amikor újra meglátom Cecíliát, egyedül van, és felfogom, hogy már üldözi őt a római törvény.

A ház kifosztottnak látszik. Lehet, hogy gazdagsága a keresztény jegyesek tevékenysége folytán tűnt el. De a rendetlenség arra vall, hogy erőszakkal törtek be és az üldözők haragja fosztotta meg mindentől.

Cecília félmeztelenül van egy nagy teremben, és buzgón imádkozik. Sír, de csüggedés nélkül. Keresztény fájdalma okozza sírását, amely egybeolvad a természetfölötti vigasszal.

Két személy lép be.

– Béke veled, Cecília! – mondja egy ötven év körüli férfi, aki nagyon méltóságteljes.

– Béke veled, testvérem! Jegyesem?...

– Teste békében nyugszik, és lelke örvendez Istenben. A vértanú vére, sőt a vértanúké, tömjénként szállt a Bárány trónjához, egyesülve a megtért üldöző vérével. Nem tudtuk elhozni a maradványokat, nehogy azok a megszenteltelenítők kezébe essenek.

– Nem is szükséges. Koronám már leszáll. Hamarosan én is ott leszek, ahol jegyesem van. Imádkozzatok, testvéreim, lelkemért. És menjetek el! Ez a ház többé nem biztonságos. Vigyázatok, hogy ne essetek a farkasok körmei közé, és Krisztus nyája ne maradjon pásztorok nélkül. Tudni fogjátok, mikor jön el az óra, hogy eljőjtek értem. Béke veletek, testvérek!

Ebből felfogom, hogy Cecíliát már letartóztatták. Nem tudom, miért hagyták házában, de valójában már fogoly.

A szűz imádkozik, nagyon élénk ragyogásba burkolva, és miközben könnyek csordogálnak szeméből, mennyei mosolyra nyitja ajkát. Nagyon szép ellentét, amelyben látszik az emberi fájdalom egyesülése a természetfeletti örömmel.

Meg vagyok kímélve a vértanúság látványától. Utána látom ismét Cecíliát, egy toronyféleiben, amely kerek, mint egy torony. Nem tágas hely, eléggé alacsony, legalábbis nekem úgy látszik a gözben, ami megtölti, és felhőként sűrűsödik össze feljebb, ami gátolja a látást. Most is egyedül van. Már lesújtottak rá, de még nincs abban a testhelyzetben, amelyben (Stefano) Maderno (szobrászművész) megörökítette. (Ez a szobor a római Szent Cecília templomban van a Trasteverén.)

Oldalán fekszik, mintha aludna. Lábai kissé be vannak hajtva, karja keresztalakban ölében, szeme lezárva, gyengén lélegzik. Ajka nagyon szederjes, és gyengén mozog. Bizonyára imádkozik. Feje félig elkészített hajának tömegén nyugszik, mint valami selymes párnán. Vér nem látszik. Lefolyt már a padlózat lyukain, amely egészen rostaszerű. Csak fejénél mutat a fehér márvány vöröses köröket minden lyuknál, mintha ezek meg lennének festve belülről.

Cecília nem nyög, nem sír. Imádkozik. Az a benyomásom, hogy így esett a földre, amikor megsebesítették, és így maradt, talán azért, mert nem tudja felemelni a fejét, főleg nyakát, mivel átvágták idegeit. Mindazonáltal az élet ellenáll. Amikor érzi, hogy élete már távozóban van, emberfeletti erővel megmozdul és feltérdel. De nem sikerül neki, hanem félig megfordulva maga körül, leesik, abba a helyzetbe, amelyben látjuk (a szobron). Ahol előzőleg feje volt, egy kerek folt látszik, amelyen friss vér piroslik. Azon az oldalon, ahol a seb van, haját is teljesen átitatja a vér.

A szent rángások nélkül hal meg, hitét utoljára kifejezve ujjával ajkán, amely többé nem tud beszélni. Nem látom arckifejezését, mert a föld fölé hajlik. De bizonyára mosolyog.

Jézus azt mondja:

– A hit erő, amely magával ragad és a tisztaság elbűvölő ének. Láttatok csodáját.

A házasságnak nem a romlottság iskolájának kell lennie, hanem a felemelkedésének. Ne legyetek alávalóbbak a vadállatoknál, amelyek nem rontják meg felesleges fajtalankodással a nemzés cselekményét. A házasság szentség. Mint olyan, szentnek kell maradnia, és nem szabad szentségtöréssé válnia. De, még ha nem lenne is szentség, mindig az emberi élet ünnepélyes cselekménye, amelynek gyümölcsei szinte az élet Teremtőjével tesznek egyenlővé titeket, és mint olyannal, mindig legalábbis egészséges emberi erkölcsöt kell tartalmaznia. Ha nem így van, bünténnyé és fajtalankodássá válik.

Ritkák azok, akik a kezdettől fogva szentül szeretik egymást, mert a társadalom túlságosan romlott. De a házasság kölcsönös felemelés. Annak kell lennie. A jobb házastársnak kell a felemelés forrásává válnia, nem korlátozhatja magát arra, hogy ő jó, hanem dolgoznia kell azon, hogy a másikat is eljuttassa a jóságra.

Van egy mondat az Énekek énekében, amely megmagyarázza az erény kedves erejét: „Vonzz magadhoz! Utánad futunk keneteid illatát követve!” (Énekek éneke 1,3-4)

Az erény illata. Cecília nem használt mást. Nem fenyegetőzve, dölőfösen ment Valériánusz felé. Mint a király jegyese, aki sok illatos olajjal megkenve megy a király elé, ő érdemeinek illatával ment. És ezek magukkal ragadták a jóra Valériánuszt.

„Vonzz magadhoz!” – mondta nekem egész életében, és főleg menyegzőjének órájában. Bennem elveszve nem volt többé más, csak Krisztusnak egy része. És amint az átváltoztatott ostyának egy részecskéjében a teljes Krisztus van, úgy voltam én ebben a szűzben, működve és megszentelve, mintha ismét a világ útjain járnék.

„Vonzz magadhoz, hogy Valériánusz rajtam keresztül megérezzen téged, és mi (íme a jegyes igazi szeretete), és mi utánad futunk.” Nem korlátozza magát arra, hogy azt mondja: „és én utánad futok, mert nem tudok élni anélkül, hogy ne hallanálak”. Hanem azt akarja, hogy társa vele együtt fusson Istenhez, mert ő is szentül vágyakozik Krisztus illatára.

És sikerül neki. Mint egy kapitány, akinek hajóját magas hullámok – a világ – csapdossák, ő megmenti a neki legkedvesebbeket, és utolsónak hagyja el a hajót, csak akkor, amikor számukra már megnyílt a béke kapuja. Akkor befejezte feladatát. Nem marad más hátra, csak az, hogy még tanúskodjék saját hitéről, az életen túl.

Nincs szükség a sírásra! Ő szeretetteljesen szomorú volt a kettő miatt, akik vértanúkká lettek, és akik, mert emberek voltak, kísértést szenvedhettek a hittagadásra. Most, hogy szentek Istenben, nincs többé sírás. Béke, ima és a hit néma kiáltása: „Hiszek az egy és hármass Istenben”.

Amikor valaki hite szerint él, szívében és ajkán a hit fényével hal meg. Amikor valaki tisztán él, sok beszéd nélkül térít. Az erény illata vonzza a világot. Nem tér meg mindenki, de a jobbak igen. És ez elég.

Amikor majd megismerik az emberek cselekedeteit, kiderül, hogy a lehangosabb prédikáció, amely képes volt a megszentelésre; a földön szétszórt szentek erénye volt. A szenteké: akik szerették Istent.

(1944-521)

+

A Szentek életében nem sokat olvashatunk Cecíliáról. Nem tudják eldönteni halálának idejét. (A látomás szerint ez Szent Orbán pápa alatt történt, aki 222-230-ig uralkodott.) Azt sem tudják eldönteni, milyen kapcsolata volt Valériánusszal és Tiburciusszal. Tudják azonban, hogy vértanúhalált halt, és pedig saját fürdőhelyiségében akarták megfojtani, de amikor a gőz és a meleg nem fojtotta meg, egy katonát küldtek, aki három csapást mért rá, és ott hagyta. Három napig haldokolt, mielőtt meghalt. Utána házat templommá alakították át.

Fennmaradt ugyan házasságának története Valériánusszal, s az ő és testvérének, Tiburciusnak megtérítése, ezt azonban a történészek emberi kitalálásnak vélik. Valériánusz és Tiburcius vértanúsága viszont történelmi tény.

Cecília neve benn van a római mise kánonjában, és 545 óta szentként és vértanúként tisztelik.

Ágnes

Úgy tetszik nekem, hogy valami oszlopcsarnokot látok, a régi Róma egy oszlopcsarnokát. „Oszlopcsarnoknak” nevezem, mert szép, márványmozaikból álló padlózata van, és fehér márványoszlopok tartják a mozaikkal díszített mennyezetet. Lehet, hogy egy pogány templom oszlopcsarnoka, vagy egy római palotáé, vagy a Kúria, vagy a Fórum. Nem tudom.

Egy fal előtt trónféle áll, márványlépcsővel. A trónon egy tógába öltözött római férfi ül. Megértem, hogy ő a császári prefektus. A többi fal előtt az istenek kisebb-nagyobb szobrai és egy háromlábú tömjéntartó van. A csarnok közepén egy üres térség, nagy fehér márványpadlózattal. A trónus előtti falon nyílás van, amelyen keresztül látni lehet a teret és az utat.

Miközben megfigyelem ezeket a részleteket és a prefektus barátságtalan arcvonásait, három fiatal leány lép be a csarnokba.

Az egyik nagyon fiatal, szinte kisleány még. Teljesen fehérbe van öltözve: egy tunikába, amely teljesen befedi. Csak finom nyakát lehet látni és kis kezecskéit, csuklójától kezdve. Feje fedetlen, haja szőke. Egyszerűen fésülve, feje tetején szétválasztva, és két súlyos, hosszú hajfonattal vállain. Haja oly súlyos, hogy kissé hátra húzza fejét, ami akaratlanul is királynői testtartást kölcsönöz neki. Lábánál néhánynapos báránka béget, teljesen fehér, rózsaszínű pofikájával, gyermekéhez hasonló szájával.

Néhány lépéssel a leányka mögött áll a két fiatal leány. Az egyik szinte ugyanolyan idős, mint az első, de erőteljesebb, és arca szerint a köznéphez tartozik. A másik idősebb, de legfeljebb csak 16-18 éves lehet. Mindketten fehérbe vannak öltözve, fedetlen fejjel, de ruházatuk egyszerűbb. Szolgálóknak látszanak, mert tiszteletteljes arckifejezéssel nézik az elsőt. Felfogom, hogy az első Ágnes, a hozzá hasonló korút pedig Emerenciának hívják. Nem tudom, ki a harmadik.

Ágnes mosolyogva és biztos léptekkel egészen a prefektus székéig megy. Hallom a következő párbeszédet:

- Engem kívántál látni? Íme, itt vagyok!
- Nem hiszem, hogy amikor megtudod, miért akartalak látni, még kívánságnak nevezed az enyémet. Keresztény vagy?
- Igen, Isten kegyelméből.
- Számolsz vele, mit hozhat rád ez a kijelentés?
- Az eget.
- Vigyázz! A halál csúf, és te egy kisleány vagy! Ne mosolyogj, mert én nem tréfálok!
- És én sem. Mosolygok, mert te vagy az én örök menyegzőm vőfélye, és ezért hálás vagyok neked.
- Gondolj inkább a földi menyegzőre. Szép vagy és gazdag. Már sokan gondolnak rád. Nem kell más, csak választanod kell, hogy boldog úrnő légy.
- Már választottam. Szeretem Azt, aki egyedül méltó a szeretetre, és ez az én menyegzőm órája, ez annak temploma. Hallom a Jegyes hangját, aki jön, és már látom szeretetteljes pillantását. Neki áldozom szüzességemet, hogy Ő abból örök virágot formáljon.
- Ha sietsz vele, és élni akarsz, azonnal mutass be áldozatot az isteneknek. Így akarja a törvény.
- Egyetlen igaz Istenem van, és neki szívesen áldozok.
- Itt a prefektus segédei egy edényt adnak Ágnesnek, tömjénnel, hogy hintse azt az általa választott háromlábú állványra egy isten előtt.
- Nem ezek az istenek, akiket szeretek. Az én Istenem a mi Urunk, Jézus Krisztus. Neki, akit szeretek, feláldozom önmagam.

Ekkor a mérges prefektus parancsot ad segédeinek, hogy verjék vasba Ágnes csuklóit, s így akadályozzák meg elmenekülését, vagy valamilyen tiszteletlen mozdulatát a szobrok iránt. Ettől a pillanattól kezdve bűnösnek és fogolynak tekintik.

De a mosolygó szűz a hóhér felé fordulva azt mondja:

– Ne érints engem! Önként jöttem, mert Jegyesem hangja hívott engem, aki meghív az égből az örök menyegzőre. Nincs szükség a te bilincseidre, sem a láncaidra. Csak ha rosszra akarnál rávenni engem, akkor kellene rám tenned azokat. És talán akkor is hiába, mert Uram, Istenem hasztalanabbakká tenné azokat egy vászonfonálnál egy óriás csuklóján. De ahhoz, hogy a halálba menjek, örömmel, a menyegzőre a Krisztussal, nem, ahhoz nincs szükség a te láncaidra, testvérem. Én megáldalak, ha a vértanúságot adod nekem. Nem menekülök el! Szeretlek téged, és imádkozom lelkedért.

Szép, fehér, egyenes, mint egy liliom, Ágnes égi látvány a látomásban...

A prefektus mond valamit, de nem hallok jól. Úgy tűnik nekem, mintha egy ideig elvesztettem volna Ágnes látását, mert azokra figyelek, akik körülöttem nyüzsögnek a szobában.

Utána ismét meglátom a vértanút, még szebben és boldogabban. Egy kis aranyszobor van előtte, amely Jupitert ábrázolja, és egy háromlábú állvány. Oldalánál a hóhér, már kihúzott karddal. Utolsó kísérletnek látszik, hogy megtörjék. De Ágnes villogó szemekkel megrázza fejét, és kis kezével ellöki a szobrocskát. Nincs már lábainál a báránka, hanem a síró Emerenciána tartja azt karjaiban.

Látom, hogy térdre kényszerítik Ágnest a csarnok közepén, ahol a nagy fehér márványpadlózat van. A vértanú mellére teszi kezeit, és az égre néz. A természetfeletti öröm könnyei gyöngyöznek szemében, elragadtatva egy kellemes szemlélődésben. Arca, amely nem haloványabb, mint előzőleg, mosolyog.

Az egyik segéd megragadja haját, mintha kötél lenne, hogy szilárdan tartsa fejét. De erre nincs szükség.

– Szeretlek, Krisztus! – kiáltja, amikor látja, hogy a hóhér felemeli a kardot. Látom, hogy az behatol lapockája és kulcsontja között, megnyitva nyakának jobb oldalán a verőeret. Ágnes, még mindig térdeplő helyzetben a padlóra esik, bal oldalára, mintha csak aludni térne, s boldogan álmodna, mert a mosoly nem távozik el arcáról, csak vére rejti el, amely kiserken átvágott nyakából.

Ezt láttam ma este. Oly szép volt, hogy könnyek szöktek a szemembe, miközben békésen szemléltem. Utána beszélt hozzám Jézus. (Ekkor mondta azt, amit itt az 51-52. oldalon olvashatunk.)

(1944-63)

Ágnes temetése

Egy héttel Ágnes vértanúságának látomása után, 1944. január 20.-án Valtorta Mária látja Ágnes temetését:

Jelen vagyok Ágnes temetésénél.

Látok egy kertet egy nemes házában. Nem tudom, hogy ez Ágnes szüleinek a háza-e, vagy egy másik keresztény családé. De ez egyébként sem nagyon fontos. Látom, tehát, ezt a nagyon nagy kertet, útjaival és utacskáival, virágágaival, halastavaival és szálfaival.

Este van, mondhatnám éjjel, mert az árnyak már mélyek. A helyet a hold világítja meg szép sugarával, és a fáklyák vagy lámpák fénye. Látom, amint a gyenge esti szél időnként lengeti a lángokat. A hold első negyedében van.

Az elején nem látok mást. Utána a színtér megelevenedik. Sokan lépnek be a kertbe, lámpákkal és fáklyákkal, és a világosság növekszik. Biztosan keresztények, akiket papjaik és diakonusaik vezetnek Ágnes temetésére.

Kinyílik a ház egyik ajtaja, és az utcáról bejön egy csoport, egy hordággal, amelyen valakinek lepellel letakart alakja látszik.

Leteszik a hordágyat a körtornácon, és bezárják az utcáról nyíló ajtót. Leveszik a takarót az alakról, áhítattal felemelik, és egy másik, ágyalakú hordágyra teszik, amelynek nincs pereme, és amely sötétvörös, himzett anyaggal van letakarva.

Látom, hogy a vértanút már megmosták, és felravatalozták. Nincs már vér az arcán és haján, sem ruháján. Egy tiszta tunikába teheték, mert semmi folt sincs rajta.

Az ifjú vértanú olyan, mint egy márványszobor, annyira sápadt az arca. De nagyon békés. Mosolyog. Kibontott haját fehér fátyol takarja. De első fátyola az ő saját, szőke haja. Valódi aranypalást, amely betakarja egészen térdéig. Kezei összetéve a mellén, köztük egy pálmával. Nyakán nem látszik a seb. Kegyesen befedték aranyos hajával és a fehér fátyollal.

Körülötte rokonai, akik csendesen sírnak, és csókolgatják viaszszínű kezecskéit és márvány homlokát, a szolgálkkal, hívőkkel és a papokkal együtt.

Belép egy tiszteletreméltó aggastyán, két másik kíséretében. Mindnyájan úgy vannak öltözve, mint a korabeli rómaiak. A következőkből megértem, hogy az aggastyán a pápa, vagy, egyik helyettese. De a pápának mondanám, mert mindnyájan térdet hajtanak, amikor belép, és áldását adja. Ő is a vértanúhoz lép, és imádkozik felette. Utána felveszi papi ruháit, és hasonlóképpen tesznek a diakonusok is, akik kísérik, és sokan a papok is, akik a keresztények között szétszóródva állnak. Elrendeződik a menet.

A szüzeknek egy csoportja, köztük Emerenciána is, a hordágyhoz mennek, és felemelik. Ágnes magasabbnak látszik rajta, mint életében. Nem lehet nagyon nehéz: egy leány, és nem nagyon telt idomú. A szüzek mind fehér ruhában vannak, fehér fátyollal. Egy liliomsövény az élettelen liliom körül, amelyet lefektettek a bíborszínű selyemre. Elöl a pápa és a papok, körülvéve a szolgálktól, fáklyáktól. Utána a szüzek a vértanúval, majd a szülők, rokonok, keresztények, mind lámpásokkal, mennek a kert útjain a hely felé, ahol az határos egy mezővel.

A jelenet nyugodt és ünnepélyes. A hold megcsókolja a fehér alakot, és a szellő simogatja. Látom, amint egy szőke hajfürtje enyhén hullámszik a könnyű szellő fúvására.

A keresztények halk hangon énekelnek. Először erőlködöm, hogy megértem, talán, mert figyelmem szétszóródik a sok dolog szemlélése miatt. Utána kiveszem egy latin szent ének szavait, és visszaemlékszem rá, ismerem, nem új számomra. Azon gondolkodom, hol hallottam, vagy olvastam.

Közben megérkeztek egy kútféléhez, amelynek nagyon széles a nyílása, s amelybe egy kis lépcső vezet le, amelyet a tufából vagy homokkőből vájtak ki. A fő személyiségek lassan leszállnak a földalatti üregbe, amely kör alakú, sok vízszintes folyosóval, amelyeket, úgy látszik épp mostanában kezdtek vájni különböző irányban. A hangok erőteljesebbekké és ünnepélyesebbekké válnak.

Most már jól emlékszem rá. A „Jelenések könyvé”-nek szavai, ahol arról az „énekről” beszélnek, amelyet csak azok tudnak énekelni, akik nem szennyezték be magukat a földön. De nem mondják el egészen. Így mondják. Lassan éneklik azt a himnusz, úgy hogy le tudom írni, és utána átnézem, hogy lássam, sok hibát ejtettem-e a latinban.

„És láttam Sion hegye fölött a Bárányt állni” – éneklik a férfiak.

„És hangot hallottam az égből, mint sok vizek hangját” – éneklik az asszonyok.

„Mint ahogy a hárfások pengetik hárfájukat”

„És új dalt énekeltek”.

„És senki sem tudta énekelni az éneket, hanem csak az a 144000, akik meg voltak váltva a földről”

„Ezek azok, akik asszonyt nem érintettek, szüzek ugyanis”.

„Ezek követik a Bárányt, bárhová megy.”

„Ők a megváltottak az emberek közül, az Isten és a Bárány első termése.”

„Szeplő nélkül vannak ugyanis Isten trónusa előtt” – éneklük felváltva, egy verset a férfiak, egyet az asszonyok. (14,4)

Égi összhang! Könnyek ülnek szememben, és mint valami édes folyam árad el bennem, amely megnyugtat mindent.

A szülőknek egy utolsó üdvözlése, és utána a holttestet felemelik, és viszik egy hosszú, szűk folyosón, amely a mészkőbe van vájva. A pápa ezekkel a szavakkal kíséri a temetést:

„Jöjj, Krisztus jegyese! Jöjj, legszentebb Ágnes! Nyugodjál békében!”

Egy kővel elzárják a nyílást.

(1944-87)

Ágnes megdicsőülése

Temetése után, Ágnes megjelenik Valtorta Máriának, és ezt mondja:

– Ne csak holttestemet nézd! Nézd inkább lelkemet, amely boldog ott, ahol hallatszik az az ének, amely neked annyira tetszik.

Itt vagyok, boldogan. Pillanatnyi földi fájdalommból semmi sem jön velem a Jegyes házába. Itt csak kimondhatatlan örömet találsz.

Itt, az Istentől kiáradó fényben, aki a mi örömünk, békében élünk. A boldogok összhangja egybefonódik az angyalokéval. Minden fény és összhang. A magasban ragyog a legszentebb Háromság és mosolyog Isten Anyja.

Nem tudod elképzelni azt, ami a Paradicsomban van, még akkor sem, ha láttad egy felvillanását. (Egy korábbi látomásra céloz.) Megismerni annak teljes örömét a halált jelentené, mert ezt a boldogságot nem lehet testben elviselni anélkül, hogy bele ne halna valaki. Isten ízelítőt adott neked belőle, hogy felbátorítson a megpróbáltatás elviselésére. Mint velünk tette, akik érte szenvedtünk.

Jöjj! A szenvedés megszűnik, és az öröm örökké tart. A szenvedés, erről a helyről szemlélve, egy pillanatnyi; a dicsőség, amelyben a szenvedés itt részesít minket, örök. Itt van Az, aki szeret minket, és akit szeretve nem követünk el bűnt, hanem jutalmat érdemlünk.

Jézus megmentett téged szeretetével. Szeresd őt szeretetteddel, hogy megérdemeld az egyesülést azzal a kórossal, amely betölti a boldog Paradicsomot!

Miután elment, én megmaradtam annak az összhangnak és látomásnak örömeiben.

De utána átváltozott Ágnes megdicsőült testének jelenlétébe. Ágnes nagyon szép volt, fehérbe öltözve, elragadtatott tekintettel. És nekem úgy tetszett, hogy éreztem, amint kis kezeivel, gyermeki kezeivel kedvesen simogat.

(1944-95)

+

Szent Ágnes 304 körül halt vértanúhalált. Ünnepe január 21. Kétségtelenül ő egyike a leghíresebb római vértanúknak, de a történészek keveset tudnak róla biztosan. Az azonban biztos, hogy Rómában szenvedett vértanúhalált és a Via Nomentánán temették el, ahol 350 körül templomot emeltek tiszteletére. Alig volt valamivel több egy gyermeknél, 12-13 éves lehetett. Nem akart hallani a házasságról, hanem Istennek szentelte magát. Amikor kitört az üldözés, elhagyta otthonát és felajánlotta magát a vértanúságra. Ellenállt minden fenyegetésnek. Kivégezték, átvágva nyakát, ami gyakori kivégzésmód volt Rómában. Ereklýeit Rómában őrzik. A művészetben jelképe egy bárány.

Klétusz és társai

Látok egy helyet, amely nagyon emlékeztet engem a Tulliánumban látottakra a kis Kasztulusszal kapcsolatban. Emlékeztet engem más római helyekre is, a cirkuszok celláira, ahol láttam a keresztények tömegét, mielőtt az oroszlánok elé vetették őket. De ez nem azonos egyikkel sem. A falak a szokásos módon, hatalmas négyszögletes kövek egymásra illesztéséből állnak. A fény gyenge és szomorú, mintha a szellőzőnyílásokból szüremelene be, elvegyülve az egyetlen olajmécses bizonytalan lángjának fényével, ami nem elég ahhoz, hogy megvilágítsa a területet. Biztos, hogy ez egy börtön, és a keresztények börtöne, de különbözik az előzőleg látottaktól abban, hogy ez a sötét és szomorú hely nincs teljesen lezárva falak és ajtók által. Az egyik sarkában tágas folyosó megy valahová, felfelé. A folyosó kissé kanyarodik, mintha egy nagy ellipszis része lenne. Ez is nagy kövekből épült és egy gyenge mécses világítja meg. A hely üres. De talaján, amely gránitnak látszik, nagy kövek vannak, amelyek ülőhelyekül szolgálnak, és ruhák hevernek rajta.

Tompa zaj jön valahonnan, amely olyan, mint a távoli vihar zaja. Néha gyengébb, máskor erősebb. Dörgéshez hasonlít. Talán az ívben haladó folyosó erősíti fel. Furcsa, szokatlan hang. Néha a tenger hullámveréséhez hasonlít, máskor pedig mintha a tömeg ordítását hallanám. Néha embertelen hangok hallatszanak, amelyek alatt a másik zaj elhallgat, hogy utána még erősebben robbanjon ki... Most lépések zaját hallom, egy sokaságét, amely a folyosóról jön, amely élénk fénybe borul, mintha más mécseseket hoznának, és a lépések zajába belevegyül- a szenvedő emberek gyenge panasza.

Utána, íme, a rettenetes jelenet. Két kolosszális, szőrös, félmeztelen férfitől vezetve, akik lángoló fáklyákat tartanak kezükben, jön egy vérző embercsoport, amelynek egy részét támogatják, vagy viszik. Embereket mondtam, de helytelenül. Ezek a meggyötört, megcsónkított testek nem látszanak többé embereknek. Kegyetlen kínzásoktól eltorzult arcok, egészen a fülekig felhasított szájjal, letépett arccal, kivájt szemekkel, amely szemüregük alatt lóg, fejükről letépett hajjal, mintha megnyúzták volna őket. Hátborzongató látvány, mint egy lidérces álom, mint egy örült lázálnia... Tanúskodik arról, hogy az emberben vadállat rejtőzik, és az kész kitörni és szabadjára engedni ösztöneit, teljes állati vadságával. Itt a vallásellenesség és az államérdek ennek az ürügye. A keresztények ellenségei Rómának és az isteni Császárnak, megbántják az isteneket, és azért megkínózzák őket. Milyen látvány! Férfiak, nők, öregek, gyermekek, fiatal lányok várják itt, hogy meghaljanak a vadállatok vagy újabb kínzás által.

Mégis, azoknak öntudatlan siránkozását leszámítva, akik súlyos sebeik miatt nem tudják használni értelmüket, egy panasz sem hangzik ajkukról. Azok, akik vezették őket, visszavonulnak, magukra hagyva a szerencsétleneket. A kevésbé sebesültek most igyekeznek segíteni a súlyosan sebesülteken. Aki alig tud segíteni, megy, és a haldoklók fölé hajol. Aki nem képes lábára állni, az térdenállva vonszolja magát, vagy a földön kúszva keresi a számára legkedvesebbeket vagy azokat, akikről tudja, hogy a leggyengébbek testben és talán lélekben is. Aki még tudja használni kezét, igyekszik a földön heverő ruhákkal betakarni a ruhátlanokat, vagy legalább úgy fordítani őket, hogy látásuk ne sértse a szemérmet. Néhány asszony ölébe veszi a haldokló gyermekeket, akik talán nem is övéik, de akik sírnak a fájdalomtól vagy a félelemtől. Mások a pusztán kibomlott hajuk által eltakart fiatal lányokhoz vonszolják magukat, és igyekeznek felöltöztetni őket a földön talált ruhákba. A ruhák átáznak a vértől, és a vér szaga tölti be a helyet, összevegyülve az olajlámpák sűrű füstjével. Közben halkan jóságos és szent szavakkal vigasztalják egymást.

– Nagyon szenvedsz, leányom? – kérdezi egy öreg férfi, akinek lenyúzott haja nyakában lóg, mintha leesett csuklya lenne, és aki többé nem lát, mert szemei helyén csak két vérző seb van. Akihez fordul, az valamikor virágzó feleség lehetett, de most csak egy vérző halom, s aki

fél karjával, amit még használni tud, egy kisfiút tart sebtől tátongó mellén, amelyet az szopni igyekszik, de tej helyett csak anyjának vérért szopja.

– Nem, atyám... Az Úr segít engem... Ha legalább jönne Szeverusz... A gyermek... Nem sír... talán nem sebesült meg... Érzem, hogy keblemet keresi... Nagyon megsebesültem? Nem érzem többé fél karomat, és nem tudom... nem tudom látni, mert nincs többé erőm hozzá... Az élet... távozik belőlem a vérrel együtt... Be vagyok fedve, atyám?...

– Nem tudom, leányom. Nincsenek többé szemeim...

Kissé odább egy asszony kúszik a földön, mintha egy kígyó lenne. Oldalán, egy nagy seben keresztül látni lehet tüdejét.

– Hallasz még engem, Krisztina? – kérdezi egy ruhátlan fiatal leány fölé hajolva, akin nincsenek sebek, de arcára már kiült a halál. Kibomlott haján még ott van egy rózsakoszorú. Félig ájult.

De összerázkódik a kedves anyai hangra, összeszedi erejét, és azt mondja:

– Mama... – Hangja csak egy lehelet. – Mama, a kígyó... úgy összeszorított... hogy nem tudlak többé... átölelni téged. De a kígyó... az semmi. A szégyen... Ruhátlan voltam... És mindenki engem nézett... Mama... szűz vagyok még akkor is, ha... akkor is ha az emberek... így láttak?... Tetszek még Krisztusnak?...

– Fel vagy öltözve vértanúságodba, leányom. Én mondom neked, jobban tetszel neki, mint előbb...

– Igen... de... fedj be, mama... nem akarom, hogy tovább lássanak... Egy ruhát, könyörgöm...

– Ne aggódj, örömöm... Íme, a mama idejön, és elrejt téged... Nem tudok többé ruhát keresni számodra... mert... haldoklom... Dicsértessék a Jé... – És az asszony ráborul leányára, ömlik a vére, és egy sóhajtás után mozdulatlan marad. Meghalt? Bizonyára utolsókat lélegzik.

– Anyám haldoklik... Senki se látott egy papot, aki békét adna számára?... – kérdezi a leány, erőltetve a hangját.

– Én még élek. Ha odavisztek engem... – mondja egy sarokban egy öreg férfi, akinek hasa teljesen nyitva tátong.

– Ki tudja odavinni Klétuszt Krisztinához és Klementinához? – kérdezik többen.

– Talán én meg tudom tenni, mert még jók kezeim és erős vagyok. De valakinek vezetnie kell engem, mert az oroszlán kivájtja szemeimet – mondja egy magas és erős fiatal férfi.

– Én segítek téged, Decimusz – válaszolja egy fiatalember, aki a legkevésbé megsebesültek közé tartozik.

– Én és testvérem segítünk neked Klétusz odavitelében – mondja két erős férfi, erejének teljében, akik szintén alig vannak megsebesülve.

– Isten jutalmazzon meg mindnyájukat – mondja az öreg pap, miközben óvatosan viszik őt. Miután leteszik a vértanú mellé, imádkozik fölötte, s jóllehet maga is haldoklik, még imádkozik egy férfiért is, aki oldala mellett vérzik el. Megkérdezi attól a vaktól, aki idehozta őt, hogy tud-e valamit Kvirínuszról.

– Mellettem halt meg. A párdúc elsőnek neki harapta át a torkát.

– A vadállatok gyorsak a kezdetben. De utána jóllakottak, és csak játszanak – mondja egy fiatalember, aki lassan elvérzik, kissé távolabb.

– Túl sok a keresztény és túl kevés a vadállat – jegyzi meg egy öreg, aki egy ronggyal betömi sebtét, amely oldalán tátong anélkül, hogy szíve megsérült volna.

– Szándékosan teszik. Azért, hogy újabb látványosságban legyen részük. Biztosan ezt tervezik most... – jegyzi meg egy férfi, aki jobb kezével tartja bal karját, amelyet egy vadállat szinte teljesen leszakított.

Borzongás fut végig a keresztényeken.

Krisztina, a fiatal leány felnyög:

– A kígyók! Nem! Nagyon retteneteseek!

– Ez igaz. Rám kúszott és nyalta arcomat nyálas nyelvével. Ó, szívesebben vettem az egyik vadállat karmainak csapását, amely megnyitotta mellemet, de amely megölte a kígyót is. Ó! – az asszony arcához emeli remegő, véres kezét.

– Pedig te öreg vagy. A kígyókat a szüzeknek tartották fenn.

– Gúnyt űztek titkainkból. Először Évát csábította el a kígyó, utána a világ első napjai után: minden állat.

– Igen. A földi paradicsomot utánozzák... A cirkusz igazgatóját megjutalmazták ezért – mondja egy fiatal leány.

– A kígyók, miután sokakat elpusztítottak, ránk vetették magukat egészen addig, míg kinyitották a vadállatok ajtaját, és küzdelem támadt.

– Meghíntettek minket azzal az olajjal, és a kígyók elmenekültek tőlünk... Mi lesz most velünk? Én a ruhátlanságra gondolok... – sóhajt fel a leány.

– Segíts engem, Uram! Szívem remeg...

– Én bízom Benne...

– Szeretném, ha Szevérusz eljönne a gyermekért...

– Él a fiad? – kérdi egy nagyon fiatal anya, aki sír halott kisleány fölött, akinek kis testéről hiányzik a feje és végtagjai.

– Él, és nem sebesült meg. Magam mögé tettem. A vadállat engem tépett szét. És a tied?

– Kis feje, lágy haja, égszínké szemei, kis arcocskája, virágszerű kezei, lábcskái, amelyek alig tanultak meg járni, most egy nőstényoroszlán gyomrában vannak... Ah, nőstény volt, és biztosan tudta, mit jelent anyának lenni, és mégsem könyörült rajtam!...

– A mamát akarom! A mamát akarom! Ott maradt a papával a földön... És én rosszul érzem magamat. Mamám meggyógyítaná a hasacskámat!... – sír egy hat-hétéves kisfiú, akinek egy harapás vagy karom széthasította hasát, és gyorsan közeledik a halálhoz.

– Most mamádhoz mész. Odavisznek téged az ég angyalai, a te testvéreid, kis Línusz. Ne sírj így... – vigasztalja őt egy fiatal leány, aki mellette ül és simogatja kevésbé sebes kezével. De a kisfiú szenved a kemény kőpadlón, és remeg. A fiatal leány, egy férfi segítségével, térdeire teszi őt, és úgy ringatja.

– Hol van atyátok? – kérdezi Klétusz a két testvértől, akik a vak emberrel együtt idehozták őt.

– Az oroszlán táplálékává vált. Szemünk láttára. Miközben a vadállat már tarkójába harapott, azt mondta: „Tartsatok ki!” Nem mondott többet, mert feje leszakadt...

– Most az égből beszél. Boldog Kriszpinianusz!

– Boldog testvérek! Imádkozzatok értünk!

– Utolsó küzdelmünkért!

– Végső kitartásunkért.

– Testvéri szeretetből.

– Ne féljete! Ők oly tökéletesek voltak már a szeretetben, hogy az Úr őket akarta az első vértanúságban. Most egészen tökéletesek, mert az égben élnek, és a magasságbeli Úrtól megismerik és visszatükrözik a Tökéletességet. Holttestük, amit a porondon hagytak, csak holttestek. Levetették, mint a ruhákat. De ők az égben vannak. A holttestek mozdulatlanok. De ők élnek. Élnek és tevékenyek. Velünk vannak. Ne féljete! Ne aggódjatok amiatt, hogyan fogtok meghalni. Jézus azt mondta: „Ne aggódjatok a földi dolgok miatt. Atyátok tudja, mire van szükségetek.” Ismeri akaratotokat és ellenállástokat. Mindent tud, és segíteni fog titeket. Még egy kis türelem, testvéreim. És utána a béke. Az eget türelemmel és erőszakkal kell meghódítani. Türelemmel a szenvedésben. Erőszakkal, emberi félelmeinkkel szemben. Törjétek le! Az a pokoli Ellenség csele, hogy megfosszon titeket az ég Életétől. Vessétek meg a félelmet! Nyissátok meg szíveteket a teljes bizalom előtt. Mondjátok: „A mi Atyánk, aki a mennyekben van, megadja nekünk mindennapi kenyerünként a lelkieket, mert tudja, hogy mi az Ő Országát akarjuk, és azért ellenségeinknek megbocsátva halunk meg.” Nem. Helytelenül

mondtam. A keresztényeknek nincsenek ellenségeik. Aki kínozz minket, az éppúgy barátunk, mint az, aki szeret. Sőt, kétszeresen barátunk. Mert módot ad nekünk arra, hogy a földön tanúságot tegyünk hitünkéről, és felöltöztet minket a menyegzői ruhába az örök lakodalomra. Imádkozzunk barátainkért. Ezekért a barátainkért, akik nem tudják, mennyire szeretjük őket. Ó, igazán, ebben a pillanatban hasonlóak vagyunk Krisztushoz, mert annyira szeretjük felebarátunkat, hogy meghalunk értük. Mi szeretünk. Ó, milyen szó! Megtanultuk, mit jelent isteneknek lenni. Mert a Szeretet Isten, és aki szeret, az Istenhez hasonlít, és valóban Isten gyermeke. Mi az evangélium szerint nem azokat szeretjük, akiktől örömöket és jutalmat várunk, hanem azokat, akik ütlegetnek minket, és még életünköt is megfosztanak. Mi Krisztussal szeretünk, s azt mondjuk: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek”. Mi Krisztussal mondjuk: „Igazságos, hogy teljesedjék az áldozat, mert azért jöttünk, hogy teljesítsük, és azt akarjuk, hogy teljesedjék.” Most Krisztussal azt mondjuk az életben maradottaknak: „Most szenvedtek. De fájdalmatok örömmé válik, amikor tudjátok, hogy mi az égből vagyunk. Mi elhozzuk számotokra az égből azt a békét, amelyben mi leszünk.” Krisztussal azt mondjuk: „Amikor elmegyünk, elküldjük a Szentlelket, hogy befejezze titokzatos művét azok szívében, akik nem értettek meg minket, és akik üldöztek minket, mert nem értettek meg.” Mi, Krisztussal, nem az embereknek, hanem az Atyának ajánljuk lelkünket, hogy Ő tartsa fenn szeretetével az új megpróbáltatásban. Ámen.”

Az öreg Klétusz, akinek felhasították testét, és haldoklik, oly erős és biztos hangon beszélt, hogy egy egészséges nem lett volna képes erre. Hősies lelkét beleöntötte mindnyájukba. Annyira, hogy a meggyötört emberekből kedves ének száll fel.

– Hol van feleségem? – kérdezi egy hang a folyosóról, félbeszakítva az éneket.

– Szevérusz! Férfem! A gyermek él! Megmentettem neked! Idejében érkeztl... mert én haldoklom. Vedd, vedd a mi Marcellínuszunkat!

A férfi odamegy, lehajol, átöleli haldokló feleségét, átveszi a gyermeket annak reszkető kezéből, és a két ajak, amely szentül szerette egymást, utoljára egyesül egy egyetlen csókban, amelyet az ártatlan fejére nyomnak.

– Klétusz... Áldj meg minket... Haldoklom... – Úgy látszik, hogy az asszony valóban ragaszkodott az élethez addig, míg férje megérkezett. Most egy hörgéssel férjének karjaiba hull, és azt suttogja neki: „Menj, menj... a gyermekért... Pudén...” A halál elvágja szavát...

– Béke Aniciának – mondja Klétusz.

– Béke! – válaszolnak mindnyájan.

A férj felállva szemléli elvérzett, meggyötört feleségét... Könnyei a halott arcára hullanak. Utána azt mondja: „Emlékezz rám, hűséges feleségem!...” Öreg apósához fordul: „Elviszem őt Titusz szőlőjébe. Kájusz és Szosztenuusz kinn vannak a hordággal.”

– Átengednek titeket?

– Igen. Akinek még van rokona az élők között, az temetésben részesül...

– Lefizetve őket?

– Lefizetve... de anélkül is. Mindenki, aki akar, eljöhet elvinni a holtakat és üdvözölni az élőket. Azt remélik, hogy a vértanúk látása elgyengíti azokat, akik még szabadok, és meggyőzi őket arról, hogy ne legyenek keresztények, és remélik, hogy a mi szavaink... elgyengítenek titeket. Akinek nincs rokona, az a tömegsírba megy... De diákonusaink éjjel megkeresik a többieket...

– Talán új gyötrelmeket készítenek elő?

– Igen. Ezért engedik be a rokonokat, és ezért temetik el éjjel a vértanúkat. Ők el lesznek foglalva a látványossággal...

– Oly késő este? Miféle látványosság van éjjel?

– Igen. Miféle látványosság?

– A máglya. Amikor egészen besötétedik...

– A máglya!... Ó!...

– Azok számára, akik az Úrban remélnek, a lángok olyanok lesznek, mint a hajnali harmat. Emlékezzetek vissza az ifjakra, akikről Dániel beszél... (3,19-90) Ők énekelve jártak a lángok között. A láng szép! Megtisztít, és fénybe öltöztet! Nem a tisztátalan vadállatok. Nem a síkos kígyók. Nem a tisztátalan tekintetek a szüzek testére. A lángok! Ha maradt bennünk bűn, a máglya lángja számunkra hasonló lesz a tisztítóhely tüzéhez. Rövid tisztulás, és utána, fénybe öltözve, megyünk Istenhez. Istenhez, a Fényhez megyünk! Erősítsétek meg szíveteket! Akarjátok fénné válni a pogány világ számára. A máglya tüzei legyenek annak a világosságnak kezdetei, amelyet mi fogunk adni ennek a sötét világnak – mondja még Klétusz.

Nehéz léptek hallatszanak a folyosóról.

– Decimusz, élsz még? – kérdezi a két katona, aki megjelenik a teremben.

– Igen, társaim. Élek. Azért, hogy Istenről beszéljek nektek. Jöjjetek! Mert én nem tudok hozzátok menni, mivel nem látom többé a világosságot.

– Szerencsétlen! – mondja a kettő.

– Nem. Szerencsés. Boldog vagyok. Nem látom többé a világ ocsmányságát. A test és az arany csábítása többé nem tud kísértetni szemem által. Az ideig tartó sötétségben látom már a Világosságot. Látom Istent!...

– De nem tudod, hogy rövidesen elégetnek? Nem tudod, hogy mivel szeretünk téged, engedélyt kértünk arra, hogy felkereshessünk, hogy megmenekülj, ha még élsz?

– Megmenekülni? Ennyire gyűlöltök engem, hogy meg akartok fosztani az égtől? Nem ilyenek voltak az ezernyi csatában, amelyet egymás oldalán vívtunk a Császárért! Akkor arra ösztönöztük egymást, hogy hősök legyünk. És most, miközben én az örök Császárért harcolok, akinek végtelen a hatalma, gyávaságra ösztönöztök engem? A máglya? Nem vállaltam volna önként a halált a lángok között, miközben egy ellenséges várost ostromoltunk azért, hogy szolgáljuk Róma császárárt, egy hozzám hasonló embert, és egy várost, amely ma van, és holnap nincs többé? És most, hogy a sokkal inkább igazi Ellenséget ostromlom azért, hogy Istent szolgáljam, és az örök Várost, ahol uralkodni fogok Urammal, azt akarjátok, hogy féljek a lángoktól?

A két katona csodálkozva összenéz.

Ismét Klétusz beszél:

– A vértanú az egyetlen hős. Hősiessége örök. Hősiessége szent. Senkinek sem árt hősiességével. Nem utánozza a szenvedés kevély megvetőit, a sztoikusokat. Nem utánozza a hasztalan és gonosz kegyetlenkedőket. Nem veszi el a kincseket. Nem él vissza hatalmával. Ad. Sajátjából. Vagyonat... Erejét... Életét... Nagylelkű, aki megfosztja magát mindentől, hogy adjon. Kövessétek! Ti, akik egy kegyetlen urat szolgáltok hajlongva, aki halált osztogatni és találni küld titeket, lépjétek át az Életbe, hogy az Életet szolgáljátok, Istent szolgálva! Talán hallottátok valaha is a csata részvételének megszűnése után, amikor a tábor csendbe merül, azt az örömet, ami társatokat eltölti, amint halljátok? Nem. Fáradtság, honvágy, halálfélelem, hányinger a vértől és az erőszakosságtól... Itt... nézzétek! Aki haldoklik, énekel. Itt a haldoklók mosolyognak. Mert mi nem halunk meg, hanem élni fogunk. Mi nem ismerjük a Halált, hanem az Életet, Jézus Krisztust!

Belép az a két erőteljes férfi, aki először jött a fáklyákkal. Velük két másik, pompásan öltözött férfi. A magasan tartott fáklyák füstölögnek. A másik kettő, aki velük van, lehajol, hogy megnézze a testeket...

– Halott... Ez is... Ez haldoklik... A kisfiú már jéghideg... Az öreg hamarosan meghal... Ez?... A kígyó összetörte bordáit. Nézd, vörös hab jön már ki a száján... – tanácskoznak egymás között.

– Azt mondanám... Hagyjuk őket meghalni itt!

– Nem. A tüzet már előkészítették. A cirkusz ismét megtelik...

– A többi bebörtönzött elég lenne.

– Nagyon kevesen vannak! Prokulusz nem értett a tömeg beosztásához. Túl sokat küldött az oroszlánoknak. Túl keveset a máglyákra...

– Így van... Mit tegyünk?

– Idefigyelj! – Egyikük a szoba közepére megy, és azt mondja: – Aki közületek kevésbé van megsebesülve, álljon fel!

Mintegy húszan felállnak.

– Tudtok járni? Saját lábatokon?

– Tudunk.

– Te vak vagy – mondják Decimusznak.

– Vezethetnek. Ne fosszatok meg a máglyától, mert úgy vélem, erre gondoltok.

– Erre. És a máglyára akarsz menni?

– Ezt a kegyet kérem. Egy hűséges katona vagyok. Nézzétek a forradásokat tagjaimon. A Császár hosszú, hűséges szolgálatának jutalmául, adjátok nekem a máglyát!

– Ha annyira szereted a Császárt, miért árulod el?

– Nem árulom el sem a Császárt, sem a Birodalmat, mert semmit sem teszek üdvük ellen. Az igaz Istent szolgálom, aki az Istenember, és egyedül méltó arra, hogy mindhalálíg szolgáljuk.

– Ó, Kassziánusz, az ilyen szívek számára hiábavalók a gyötrelmek. Én mondom neked. Nem teszünk mást, csak céltalan kegyetlenséget halmozunk magunkra... – mondja a Cirkusz egyik felügyelője a társának.

– Talán igaz. De az isteni Császár...

– Hagyjuk! Ti, akik tudtok járni, menjetek ki innen! Várjatok a kijáratnál. Új ruhákat adunk nektek.

A vértanúk üdvözlik azokat, akik visszamaradnak. Egy fiatalember letérdel, hogy anyja megáldja. Egy leány vérrel keresztet ír anyjának homlokára, mintha krizmával tenné, mielőtt az elhagyja őt, hogy a máglyára menjen. Decimusz átöleli két katonatársát. Egy öreg megcsókolja haldokló leányát, és biztos léptekkel távozik. Klétusz megáldja mindnyájukat, mielőtt elmennek... A halálba menők lépteinek zaja elhal a folyosón.

– Ti még itt maradtok? – kérdezik a felügyelők a két katonát.

– Igen. Itt maradunk.

– Miért? Ez... veszélyes. Ezek megrontják a hűséges polgárokat.

A két katona vállat von.

A felügyelők elmennek, miközben belépnek a sírásók a hordágyakkal, hogy elvigyék a halottakat. Kis zavar keletkezik, mert a sírásókkal vannak a halottak és haldoklók rokonai is, és könnyeznek, vagy istenhozzádót mondanak a haldoklóknak. A két katona odamegy egy fiúhoz, és azt mondják neki: „Tettesd halottnak magadat. Kiviszünk téged, és megmentünk.”

– Elárulnátok uralkodótokat azzal, hogy elmenekülnétek, miközben ő bíz bennetek saját dicsőségét illetőleg?

– Bizonyára nem, gyermek.

– Én sem árulom el Istenemet, aki meghalt értem a kereszten.

A két katona nagyon elcsodálkozik ezen, s azt kérdik egymástól:

– De ki ad ezeknek ily nagy erőt? – És utána könnyökkel a falnak támaszkodva, fejüket kezükkel tartva ott maradnak, és elgondolkozva figyelnek.

Visszatérnek a felügyelők a rabszolgákkal és a hordágyakkal. Azt mondják:

– Még mindig kevesen vagytok a máglyára. A kevésbé sebesültek legalább üljenek fel.

A kevésbé sebesültek!... Itt többé-kevésbé mindenki haldoklik. Nem képesek már felülni. De könnyörögnek:

– Engem! Engem! Csak vigyetek...

Kiválasztanak közülük még tizenegyet...

– Ti boldogok! Imádkozz értem, Mária! Isten veled, Placidusz! Emlékezz meg rólam, ó anyám! Fiam, hívd lelkemet minél előbb! Jegyesem, legyen édes számodra a halál!... Az üdvözlések keresztezik egymást...

A hordágyakat elviszik.

– Támogassuk a vértanúkat imánkkal! Ajánljuk fel a végtagjaink és szívünk kettős fájdalmát, hogy mi nem vehetünk részt vértanúságukban, értük. Miatyánk... – Klétusz, aki félelmetesen elkékvült már, és haldoklik, összeszedi erejét, hogy elmondja a Miatyánkot.

Valaki lihegve belép. Meglátja a két katonát. Megáll. Visszatartja a mosolyt, amely már arcán volt.

– Beszélhetsz, ember! Nem árulunk el. Mi, római katonák, kérjük, hogy Krisztus katonái legyünk.

– A vértanúk vére megtermékenyíti a barázdákat! – kiált fel Klétusz. És a most jöthöz fordulva, megkérdezi:

– Nálad vannak a titkok?

– Igen. Oda tudtam adni a többieknek egy pillanattal az előtt, hogy a porondra vitték őket. Íme!

A katonák csodálkozva nézik a bíbor tasakot, amit a férfi leemel melléről.

– Katonák. Ti kérditek tőlünk, honnan van az erőnk. Íme az erő! Ez az erősek Kenyere! Ez Isten, aki belép, hogy bennünk éljen. Ez...

– Gyorsan! Gyorsan, atyám! Haldoklom... Jézus... és boldogan halok meg! Szűz, vértanú és boldog! – kiáltja Krisztina, fuldokolva liheg görcsöktől fojtogatva.

Klétusz gyorsan szétteri a kenyeret, és ad belőle a fiatal leánynak, aki nyugodtan fogadja, behunyva szemét.

– Nekem is... és utána... hívjátok a Cirkusz szolgálait. Én is a máglyán akarok meghalni... – mondja egy kisfiú bugyborékoló hangon. Vállai szét vannak marcangolva, és arca fel van hasítva halántékától torkáig, amely vérzik.

– Le tudod nyelni?

– Igen, igen! Nem mozdultam meg és nem beszéltem, hogy ne haljak meg... mielőtt megkapnám az Eukarisztiát. Reméltem... Most...

A pap ad neki egy morzsát az átváltoztatott Kenyérből. És a kisfiú igyekszik lenyelni. De nem sikerül neki. Az egyik katona jóságosan föléje hajol és támogatja fejét, miközben a másik a sarokban talált korsóban levő kortynyi vízből inni ad neki, hogy segítse a nyelésben, az ajkára öntött vízzel.

Közben Klétusz ad a Kenyérből a legközelebbieknek. Utána kéri a katonákat, hogy vigyék őt, hogy kioszthassa az Eukarisztiát a haldoklóknak. Majd visszaviteti magát oda, ahol volt, és azt mondja:

– Urunk Jézus Krisztus jutalmazza meg jóságotokat!

A kisgyermek, aki igyekezett lenyelni a Kenyeret, levegő után kapkod, vergődik... Az egyik katona jóságosan a karjába veszi. De miközben ezt teszi, kicsordul a vér a gyermek nyakán lévő sebből, és ragyogó páncéljára folyik.

– Mama! A mennyország... Uram... Jézus... – A kis test elernyed.

– Meghalt... Mosolyog...

– Béke a kis Fábiusznak! – mondja Klétusz, aki mindinkább elsápad.

– Béke! – suttoják a haldoklók.

A két katona mond valamit egymásnak. Utána az egyik azt mondja:

– Az igaz Isten papja, fejezd be életedet azzal, hogy beveszel minket hadseregbe.

– Nem az enyémben... Jézus Krisztuséban... De... nem tudom... Előbb... hitjelölteknek kell lennetek...

– Nem. Tudjuk, hogy a haldoklókat meg lehet kereszteni.

– Ti... egészségesek vagytok... – Az öreg liheg.

– Mi haldoklunk, mert... Egy olyan Istennel, mint a tietek, aki nektek annyi szentet ad, miért maradnánk meg egy romlott ember szolgálatában? Mi Isten dicsőségét akarjuk. Keresztelj meg minket! Engem Fábiusznak, mint a kis vértanú, társamat Decimusznak, akárcsak katonatársunk. És utána repülünk a máglyára. Mit ér a világi élet, amikor elnyertük Életünket?

Nincs többé víz... semmiféle folyadék... Klétusz, remegő kezével összegyűjti rettenetes sebéből csepegő vérét:

– Térdeljetek le... Megkeresztellek téged, Fábiusz, az Atya, Fiú, Szentlélek nevében... Megkeresztellek téged, Decimusz, az Atya... Fiú... Szentlélek... nevében. Az Úr legyen veletek az örök... Életen keresztül... Ámen! – Az öreg pap befejezte küldetését, szenvedését, életét... Meghalt...

A két katona nézi őt... Nézik kis ideig azokat, akik lassan, békésen haldokolnak... mosolyogva haláltusájukban, eukarisztikus elragadtatásban.

– Jöjj Fábiusz! Nem várunk tovább egy pillanatig sem! Ilyen példákkal biztos az út! Menjünk meghalni Krisztusért!

És gyorsan elfutnak a folyosón a vértanúság és a dicsőség felé.

A teremben a sóhajtások mind gyengébbekké és ritkábbakká válnak... A Cirkuszból behallatszik a zaj, mint a kezdetben. A tömeg visszatért, és zajongva várja a látványosságot.

(46-319)

+

A Szentek életében nem szerepelnek ilyen nevű vértanúk, ezért nem tudjuk, kinek az uralkodása alatt szenvedtek vértanúságot.

Diomédész és Agapitusz

Látok egy kör alakú, kútszerű helyet, amelynek átmérője négy-öt méter lehet, magassága ugyanennyi, ablakok nélkül. Egy szűk, kis vasajtaja van. A tető közepén egy lyuk, kb. egy méteres átmérővel, amely ennek a helynek a levegőztetésére szolgál. A helyiség padozata döngölt, és azon is van egy lyuk, amelyből bűz száll felfelé, és a mélyben folyó víz bugyogása hallatszik, mintha egy folyó lenne a közelben, vagy egy szennyecsatorna, ami egy folyóba ömlik. A hely egészségtelen, nedves, bűdös. A falakról gyöngyözik a víz. A talaj szennyes, mert felfogom, hogy a mennyezeten levő lyuk arra szolgál, hogy a felső terem piszkát belesöpörjék.

Ebben a rettenetes börtönben, amely oly homályos, hogy alig lehet látni valamit, két személy van. Az egyik a nedves fal mellett fekszik a földön, egyik lábán láncsal. Nem mozdul. A másik mellette ül, fejét kezébe hajtva. Öreg, mert látom, hogy feje búbja egészen kopasz.

A fönti teremben többen lehetnek, mert hangokat és zűrzavart hallok. Egy férfi és egy nő hangját, gyermekek és öregek, fiatal leányok és erős felnőttek hangját.

Időnként szomorú énekeket énekelnek, amelyek azonban szomorúságuk ellenére nagy békét sugároznak. Nagyon szép ének, amely ezt mondja:

Vezess minket a te friss vizeidhez.

Vigyél minket virágos kertjeidbe.

Add békédet a vértanúknak,
akik remélnek, akik benned remélnek.

A te szent ígéretedre
alapoztuk hitünket.

Ne csalatkozzunk várakozásunkban, Üdvözítő Jézusunk,
mert tebenned reméltünk.

Örömmel megyünk a vértanúságba,
hogy kövessünk téged a szép Paradicsomba.

Ezért a Hazáért mindent elhagyunk
és nem akarunk, nem akarunk semmit, csak téged.

Amikor az ének lassan elhal, fény tűnik fel a lyuknál, és egy kar nyúlik le egy kis mécsessel. Látni a férfi arcát is. Figyel. Látja, hogy a földön fekvő ember nem mozdul, a másik pedig fejét kezei között tartva nem látja a világosságot. Hívja:

– Diomédész! Diomédész! Itt az ideje!

Az ülő ember feláll, és hosszú láncát vonszolva a lyuk alá megy.

– Béke veled, Alekszander!

– Béke, Diomédész!

– Megvan minden?

– Minden. Priscilla el mert jönni, férfinek öltözve. Levágta haját, hogy sírásónak látsszék. Elhozta, ami szükséges a Titok ünnepléséhez. Hogy van Agapitusz?

– Nem panaszkodik többet. Nem tudom, hogy alszik-e vagy meghalt. Szeretném látni...
Hogy elmondjam fölötte a vértanúk imáját.

– Leengedem neked a mécses. Várj! Öröm lesz számára részesülni a Titokban.

Összecsomózott övekből készült kötéllel leengedi a mécses, míg az eléri Diomédész kezét, aki, most már jól látom, öreg, megnyúlt, aszketikus arccal. Nagyon sápadt, alig van haja, de két szeme még ragyog és kifejezésteljes. Megláncolt nyomorúságos helyzetében, ebben a bűdös barlangban is olyan méltóságteljes, mint egy király.

Leoldja a mécses a kötélről, és társa felé megy. Lehajol. Figyeli. Megérinti. Leteszi a lámpát, és kitárja karjait, szánalmának kifejezéseképpen. Utána megfogja a holttestnek már

majdnem megmerevedett karjait, és mellén keresztbe teszi. Szegény, sárga, csontvázszerű kezei egy öreg szenvedőnek, aki meghalt.

Odafordul a lyuknál figyelő felé, és azt mondja:

– Agapitusz meghalt. Dicsőség legyen a bűzös verem vértanújának!

– Dicsőség! Dicsőség! Dicsőség a Krisztushoz hűségeseinek! – válaszolnak a felső teremből.

– Engedjétek le a Titkot. Nem hiányzik az oltár. Többé már nem kezével fogja azt, hanem mozdulatlan szíven lesz, amely az utolsó óráig Urunkért, Jézusért dobogott.

Leengednek egy értékes anyagból készült táskát, és abból Diomédész kivesz egy kis vászon kendőt, egy nagy és alacsony kenyeret, egy kancsót és egy kis kelyhet. Mindent előkészít a halott mellén, bemutatja az áldozatot, emlékezetből mondván az átváltoztatás imáit, miközben felülről válaszolnak neki. Az Egyház első idejében történhet mindez, mert a mise nagyjából olyan, mint Pálé a Tullianumban.

Amikor a szertartás befejeződött, Diomédész visszateszi a boroskancsóba a kehelyben lévő átváltoztatott bort, a Kenyérrel együtt beteszi azt a táskába és ráerősíti a kötéltre. Miközben azt óvatosan felhúzzák, Diomédész feloldozza társait. Újra kezdődik az ének, szinte teljesen leányok énekelnek áldozás közben. Amikor befejezik, Diomédész beszél hozzájuk:

– Testvérek, elérkezett a cirkusz és az örök győzelem órája. Agapitusz számára-már eljött. Számotokra holnap jön el. Legyetek erősek, testvéreim. A gyötrelmem egy pillanatig tart. A boldogság szünet nélkül. Jézus veletek van. Nem hagy el titeket akkor sem, amikor a magatokhoz vett szentáldozás megszűnik bennetek. Ő nem hagyja el hitvallóit. Hanem velük marad, hogy késlekedés nélkül fogadja a szeretet és vér által megmosott lelket. Menjetek! Imádkozzatok halálotok órájában kivégzöitekéért és papotokéért. Az Úr az én kezem által adja nektek utolsó feloldozását. Ne féljétek! Lelketek fehérebb a hópehelynél, amely leszáll az égből.

– Isten veled, Diomédész!

– Segíts minket, te, szent, imáddal!

– Megmondjuk Jézusnak, hogy jöjjön el, s vegyen magához téged!

– Előtted megyünk, hogy előkészítsük számodra az utat!

– Imádkozzál érettünk!

A keresztények egymást felváltva megjelennek a nyílásnál, üdvözlők, fogadják az üdvözlést, és eltűnnek...

Utoljára felvonják a mécsest, és a sötétség még mélységesebben visszatér az üregbe, amelyben a már halott mellett lassan meghal a másik is, a bűzben és a földalatti víz csobogása közben. Fenn újra kezdődik a lassú és kedves éneklés.

Nem tudom, hol játszódott le ez a jelenet. Azt mondanám, Rómában, az üldöztetés idején. De nem tudom, melyik börtönben. Azt sem tudom, ki ez a pap, Diomédész, akinek annyira tiszteletreméltó az alakja. De a látomás szomorúsága nagyobb hatással van rám még a Tullianum látomásánál is.

+

A Szentek életéből sem lehet megállapítani e látomás helyét.

A tíz gladiátor

Egész éjszaka szenvedtem a következő látomás leírásával, amelyet gyorsan papírra vettem, hogy ne felejtsem el a hallott szavakat.

Az üldöztetés ideje, a legnagyobb üldöztetések egyike, mert tömegesen kínozzák a keresztényeket, nem pedig egyenként fogják el őket. A hely egy cirkusz ülései alatt lévő helyiség, ahol a gladiátorok, az állatok kezelői, s a cirkusz egyéb személyzete pihen.

Ezen a tágas, de sötét helyen, mert csak egy folyosóra nyíló ajtón keresztül jön be némi világosság, és egy kis ablakon, ami szellőztetőnyílásnak látszik, sok keresztényt zsúfoltak össze. Vannak közöttük néhányéves gyermekek, anyjuk karján ülők is, közülük kettő még anyja emlőjét szopja, egészen törődött aggastyánokig.

Ott vannak a gladiátorok is, már sisakban és azzal a sajátos páncélzattal, amely ad ugyan némi védelmet számukra, de nem teljesen, mert szabadon hagyja az olyan életfontosságú testrészeket, mint a torkot és az altestet a máj és a lép magasságában. Ezt a páncélt pusztán bőrükön viselik. Kezükből van a rövid és széles kard, amelynek alakja a gesztenye leveléhez hasonlít. Nagyon szép emberek, nemcsak arcukat illetve, hanem erőteljes és összhangzatos testüket nézve is, amelynek minden mozdulatánál látszik izmaik élénk táncolása. Némelyiken látható régi sebeik forradása, a többieknek sebnél semmiféle nyoma sem vehető észre. Beszélgetnek egymással, és ez elárulja, hogy Róma által leigázott területekről származnak, biztosan hadifoglyok, mert latin nyelvük nagyon gyatra és kemény torokhangjukkal ejtik ki a szavakat, amikor a keresztényekhez fordulnak, akik a halálra várva kedves és szomorú himnuszokat énekelnek.

Az egyik, szinte kétméteres gladiátor, mézszínű, szőke hajjal, kékesszürke szemmel, szelíd tekintettel, odafordul egy teljesen fehérbe öltözött, méltóságteljes, aszketikus kinézetű öreghez, aki iránt a keresztények a legnagyobb tiszteletet tanúsítják, és azt mondja neki:

– Fehér atyám, ha a vadállatok megkímélnék téged, nekem kell téged megölnöm. Ez a parancs. És nem szívesen teszem, mert Pannóniában hagytam hozzád hasonló öregapámat.

– Ne fájjon az neked, fiam. Te megnyitod számomra az eget. És hosszú életem alatt soha senkitől sem kaptam szebb ajándékot, mint azt, amit te adsz nekem.

– Az égben is, ahol bizonyára épp úgy ott van a te Istened, mint ahogy az én egemben vannak az enyéim, és Róma egében az övéik, még van halál és küzdelem. Azt akarod, hogy szenvedj még az istenek gyűlöletétől, mint ahogy itt szenvedsz?

– Nekem olyan Istenem van, aki egyetlen. Az Ő egében a szeretet uralkodik és az igazságosság. Aki odajut, csak az örök örömben fog részesülni.

– Mind több és több kereszténytől hallottam ezt ez alatt az üldözés alatt. Ezt hallottam egy leánytól is, aki rám mosolygott, amikor lesújtottam rá a karddal... és tettettem, hogy megöltem, de nem öltem meg, hogy megmentsem, mert gyengéd volt és szőke, mint egy hazámba tartozó fiatal lány... de nem sikerült... Nem tudtam kivinni őt innen, és másnap... a kigyóknak adták ezt a tejből és rózsából készült testet... – A férfi szomorú arccal elhallgat.

– Mit mondtál neki, fiam? – kérdezi az öreg.

– Azt mondtam: „Látod? Nem vagyok gonosz. De ez a mesterségem. Hadifogoly vagyok. Ha igaz, hogy a te Istened igazságos, mondd neki, hogy emlékezzék meg Albuluszról, így hívnak engem Rómában, és engedje meglátnom Őt boldogságában. Azt mondta nekem: 'Igen'. De már napok óta meghalt, és senki se jött.

– Addig, amíg nem vagy keresztény, Isten nem mutatja meg magát. Őt csak szolgálóiban láthatod. És mily sok szolgálóját hozták el neked! Minden keresztény Isten szolgálója, minden vértanú az Ő barátja, oly jó barátja, hogy Isten karjaiban él.

– Ó, sokan... én, de nemcsak én, hanem Dáciusz és Illirikusz és mások is közülünk, akik szomorúan viseljük sorsunkat, el vagyunk ragadtatva örömtől... és szeretnénk részesülni

benne. Ti láncokban vagytok... mi nem. De még lélegzetünk sem szabad. Ha a Császár úgy akarja, megvonják tőlünk a levegőt és meghalunk. Undorodsz attól, hogy beszélj nekünk Istenről?

– Ez egyetlen örömöm a földön, és ugyancsak nagy öröm, fiam. Megáld téged érte Jézus, az én Istenem és Mesterem. Pap vagyok, Albulusz, azzal töltöttem életemet, hogy prédikáltam, és sok embert vittem Hozzá. Nem reméltem, hogy még ilyen örömöm lesz. Idehallgass... – és az öreg neki, és a köréje ülő gladiátoroknak elmondja Jézus életét, születésétől haláláig a kereszten, és rendszeresen elmondja mindazt, ami lényegesen szükséges a hithez. Egy nagy kövön ül, amit padként használnak. Nyugodt, ünnepélyes, teljesen fehér, hosszú hajától kezdve, mózesi szakállán keresztül ruháig. Buzgóság ég szemében és lángolnak szavai. Csak kétszer szakítja félbe, hogy megáldja a keresztények két csoportját, akiket a porondra visznek, hogy egy hajós játékban a krokodilok eledeleként a vízbe dobják őket. Utána folytatja beszédét az erőteljes gladiátorok körének, akik szinte mindnyájan szőkék és pirospozsgás arcúak, és tátott szájjal hallgatják.

Azzal fejezi be: -Ezt szükséges hinni ahhoz, hogy valaki részesülhessen a keresztségben és az égben.

A tíz gladiátor erőteljes hangja mennydörög az alacsony mennyezet alatt:

– Hisszük. Add nekünk Istenedet!

– Nincs semmi, amivel meghintheznék titeket, egy csepp víz vagy más folyadék sem, és órák elteltek. De lesz rá módok... Nem! Isten azt mondja nekem! Egy folyadék készen áll számotokra.

– A keresztényeket az oroszlánok elé! – rendelkezik egy felügyelő. – Mindnyájukat!

Az öreg pappal az élen, utána az anyák, alvó gyermekükkel karjukban, és a többiek, énekelve belépnek a porondra. A cirkusz, zsúfolásig megtelt minden osztályból való néppel. Ott van a Császár is, az általa meghívott udvari emberekkel.

A cirkusz közepén két méter magas, hosszú, tojásdad alakú emelvényen kis aranyszobrok vannak, s előttük tömjén ég.

Beengedik az oroszlánokat. Az öreg pap, egyedül megy eléjük, és kitárt karral ezt mondja:

– Rómaiak, testvéreim és a magam nevében béke és áldás! Jézus, azért az örömet, amit nekünk adtok azáltal, hogy megvallhatjuk Őt vérünkkel, adja meg nektek az örök Világosságot és életet. Ezt kérjük mi, mert hálásak vagyunk nektek azért, hogy örök bíborba öltöztettek minket az ...

Egy oroszlán, miután kúszva megközelítette őt, ráugrik, és szétmarcangolja vállát. Fehér ruhája és haja már egészen piros.

Ez a jel a vadállatok támadására. Ráugranak a szelíd nyájra. Egy anyaoroszlán egyetlen csapással elragadja egy anyától alvó gyermekét, és vele együtt leszakítja az anya mellét is, úgyhogy az anya a földre esik, és azonnal meghal. A vadállat egy pillanat alatt felfalja gyengéd táplálékát. Csak egy kis vörös folt marad a homokon a kis vértanúból, miközben az oroszlán szája szélét nyaldossa.

De a keresztények sokan vannak, és a vadállat kevés. És talán már jóllaktak. Ahelyett, hogy ennének, csak ölnek. Széttépik, átharapják a torkát, kitépik beleit, megnyalják kissé, utána tovább mennek, újabb áldozatot keresve.

A nép nyugtalan, mert a keresztények nem védekeznek, és mert az állatok nem eléggé vadak. Üvöltenek:

– Halál rájuk! Halál! A felügyelő is haljon meg! Nem oroszlánok ezek, hanem jóllakott kutya! Halál Róma és a Császár árulóira!

A császár parancsot ad, és a vadállatokat visszazavarják ketrecükbe. Jönnek a gladiátorok, hogy megadják a kegyelemdöfést. A nép kiáltozza azok nevét, akiket leginkább kedvel:

– Albulusz, Illirikusz, Dáciusz, Herkules, Polifémusz, Tráciusz – és még mások nevét.

Nemcsak azok a gladiátorok, akikhez az öreg vértanú beszélt, s aki most haldoklik a porondon,

egyik tüdeje szinte egészen szétmarcangolva egy állat karmaitól, hanem mások is belépnek a másik oldalról.

Albulusz odafut az öreg paphoz. A nép kiáltozik:

– Okozz neki szenvedést! Állítsd talpra, hogy lássa az ütést! Kényszerítsd, Albulusz! – Albulusz ehelyett lehajol és kér valamit az öregtől. Amikor az beleegyezőleg bólint, odahívja társait, akikhez előzőleg az öreg beszélt.

Nem látható, mi történik, mert az erőteljes férfiak körülállják a földön fekvő öreget, s föléje hajolnak. Csak akkor derül ki, mi megy végbe, amikor a lehajolt fejek fölött megjelenik az öreg pap keze, és egymásután meghinti őket vérével, amelyet pohárként összegyűjtött tenyerében. Utána visszaesik.

A gladiátorok, meglocsolva ettől a vértől, felállnak, és felemelik kardjukat, amelyek ragyognak a fényben. Erős hangon kiáltják:

– Üdvözlég, Császár, uralkodó! A győztesek üdvözölnek! – Utána villámgyorsan a cirkusz közepén levő emelvényhez futnak, felugranak rá, ledöntik a bálványszobrokat és a háromlábú állványokat, és rájuk taposnak.

A tömeg örülként ordít. Vannak, akik szeretnék megvédeni az általuk kedvelt gladiátorokat, mások kegyetlen halált kívánnak az újkeresztényekre. Ők, a maguk részéről, visszatérnek a porondra, sorba állnak, nyugodtan, méltóságteljesen, mint hatalmas szobrok, új mosollyal önérzetes arcukon.

A Császár, egy barátságtalan, kövér, cinikus férfi, aki virágkoronát és bíborruhát visel, feláll fehérbe öltözött nemesei között. A tömeg elhallgat és várja szavait. A császár néhány percre vár, gonosz, visszataszító arccal, utána lefelé fordítja hüvelykujját, és azt mondja:

– Menjenek a halálba társaik által.

A meg nem tért gladiátorok, akik közben átvágták a haldokló keresztények torkát, olyan rendszeresen, mint ahogy egy mészáros vágja át a bárányok torkát, megfordulnak, és ugyanazzal a gépies hidegséggel és pontossággal átvágják társaik torkát is. Mint a levágott búzakalászkok, a vértanú pap vére által meghintett újkeresztények, saját vérüktől bíborba öltözve, mosollyal arcukon a földre esnek, égre emelt tekintettel, amelyen felvirrad boldog napjuk.

Nem tudom, melyik cirkuszban és melyik korban történt ez. Sose voltam sem cirkuszban, sem a Kolosszeumban. De a császár jelenlétéből arra következtetek, hogy Rómában történt.

(45-27)

+

A Szentek életéből sem lehet megállapítani, ki volt ez a tíz megtért gladiátor.

Szent Martína

Látok egy helyet, amelyet nedves, durva fal vesz körül. A kör alakú helyből négy folyosó ágazik ki, ezek fala is nagy kövekből van építve, mint a Tullianum.

A kör kellős közepén látok egy legfeljebb tizenkét éves leányt, aki nincs annyira kifejlődve, mint Szent Ágnes volt, és termete is alacsonyabb, haja barna, bőrének színe pedig barnás fehér. Két, nagy, fekete szeme nagyon kedves, kissé szomorú, mintha fáradt lenne, vagy sokat szenvedett volna, vagy olyan valakihez tartozik, aki sokat szenvedett. Szelíden mosolyog, kedvesen, de kissé szomorkásan. Ruhája egészen fehér, vászon, nagyon bő, öv nélkül. Ruhájának ujjai könyökéig érnek, alkarja nagyon formás, kis kezeit mellén keresztben tartja. Alakja fényes, de nem túlságosan. Nem olyan, mint a boldogok ragyogó alakja. Szelíd jelenség, mégis fénylő, mintha egy csillag fénylene könnyed ködfátyol mögött. De vonzó számomra, mert kedves, tiszta fénye békét és boldogságot sugároz belém. Rám néz, és mosolyog.

Felfogom, hogy a leány egy vértanú, mert kis pálma van a mellén, összetett kezei között. Fehér pálma, azt merném mondani, lelkes, mint tunikája, amely nem földi anyagból van, mert ragyogóbb, mint a legszebb vászon.

Mivel nem tudom, kicsoda, megkérdezem tőle:

– Ki vagy? – Válaszol nekem:

– Martína. És ez az a hely, ahol sokat szenvedtem. Egyike a helyeknek. Mert sokat szenvedtem. Sok kint, a kard előtt. És azok a férfiak, akiket innen kifutni látsz, okozták vértanúhalálomat. (Láttam ugyanis négy férfit, amint az észak felé ágazó folyosóba futottak, mások pedig a dél felé ágazóba.) A négy, aki a fény felé futott, üdvözült, szenvedésem által, és részesült vérem révén a keresztségben. A többiek nem akartak megtérni Jézushoz. De én most boldog vagyok. Többé nem szenvedek. Mindent el kell szenvedni azért, hogy a dicsőségbe jöjjön valaki. Jegyezd meg: Martína vagyok, és az Egyház imáiban különösen is segítségül hívnak. Ó, milyen jó Jézus! A kis szenvedésért oly nagy örömet és oly nagy jutalmat ad! Isten veled! Barátnőd vagyok. Te nem emlékszel rám. Pedig ismertél és szerettél, amikor az én koromban levő kisleány voltál. Én pedig mindig szerettelek téged, Ágnessel együtt. A Paradicsom fénye ragyogjon mindig benned, és segítsen téged abban, hogy sok lélekhez elvidd a Világosságot. Isten veled! Fogadd! Meghintelek téged balzsamommal!

És felém lengeti a pálmát, amelyet utána ismét mellére tesz, összekulcsolt karjaival. Egy kedves ének éneklése közben tűnik el, amelyet nem tudok megismételni. Minden ragyog a helyen, miközben ő elmegy, csak leírhatatlan illatát hagyja hátra.

Fogom a misszálémat: négy sor Szent Martínáról, január 30.-án. Megnézem régi imakönyvemet. Ott nem találom nevét. Kutatok emlékezetemben... semmi. Teljesen sötét. Velem marad azonban barátsága, tekintete, mosolya, balzsamának illata. És az öröm az első felett felemel engem, nagyon felemel.

+

A Szentek élete szerint Szent Martína sokféle és hosszadalmas kínzást állt ki, s végül karddal vetettek véget életének Alexander császár uralma alatt (222-235), Rómában. Rómában kápolnát szenteltek emlékének. Róma elsőrendű védőszentjei közé tartozik.

Marcellusz és Valentínusz

Biztosan a katakombák egyikében vagyok. Melyikben? Melyik században? Nem tudom. Egy katakomba-templomban vagyok, amely négyszögletes az elején, de egy nagy, kerek térségben végződik, amelynek közepén van az oltár: egy négyszögletes asztal, távol a faltól, leterítve egy vászonkendővel, nagy szegéllyel mind a négy oldalán, de csipke vagy hímzés nélkül.

Az apszisz falán egy evangéliumi jelenet van lefestve: a Jó Pásztor. Biztosan nem remekmű. Egy sárgának látszó falusi út; egy zöld folt az úton túl, balról, amint nézzük, rétnak látszik. Hét juh annyira sűrűn egymás mellett, hogy egyetlen foltnak tűnik. Közülük az első kettőnek látható az orra, míg a többiek pocakos batyukhoz hasonlítanak. Az úton jönnek, a rét szélén a szemlélő felé. A Jó Pásztor oldalt kíséri őket, fehér ruhában és fakó, vörös köpenyben. Vállán egy báránka, melyet lábainál fogva tart. A festő, vagy mozaikkészítő megtett mindent, amire képes volt... de kétségtelen, hogy Jézus nem mondható szépnek. Jellegzetesen lapos az arca, inkább széles, mint hosszú, mert előről látszik. Haja egyenes és össze van tapadva, túl sötét és fénytelen, mint ahogy a primitív keresztények lefestették vagy ábrázolták mozaikjaikon. Szakállja nincs. De csúnyasága mellett is szomorú és szeretetteljes a tekintete, amely vonz. Ajkán fájdalmas mosoly játszik, ami gondolkodóba ejt.

A köralakú terem jobb oldalán egy mély nyílás van. De olyan alacsony, hogy csak egy kisgyermek tudna elmenni alatta anélkül, hogy be ne ütné a fejét. Felette egy emberhosszúságú kőlap jelez egy temetkezési helyet. A kőlapra latinul ez van írva: „Béke – és alatta: – A boldog Valentusz vértanú csontjai”. Oldalt egy korsó és egy pálma rajza.

A templom négyszögletű bejáratánál van egy másik alacsony mélyedés, és mellette négy erős sírásót látok, lapátokkal és csákányokkal. Közeliükben két kiásott homokkő kupac. Ebből arra következtetek, hogy az üldöztetés ideje van, és ők készen állnak arra, hogy egy falat készítsenek, és elrejtsek a templomot a fal beomlasztása és eltorlaszolója által.

A templomban az olajlámpások szokott sárgás-vörös fénye rezeg. Az oltár felé élénkebb a fény. A templom mélyén alig van világosság, és szinte elvesznek a homályban a többnyire sötét ruhába öltözött emberek.

Az oltáron a még betakart kehely áll, de a misét már megkezdték. Az oltárnál egy nagyon sápadt, aszketikus arcú öreg áll, aki olyan; mintha régi elefántcsontból faragták volna. Nyakáig érő fehér haja elfedi füleit. Hatalmas homloka van. Égszínkék szeme tiszta, szelíd, szomorú, de gyermekded. Orra hosszú és finom. Szája az öregekre jellemző módon görbül. Sok foga hiányzik. Sovány arca szigorú, mint a szenteké. Jól látom, mert felém fordulva áll az oltár túlsó felén. A korabeli miseruhát viseli, azaz a kis köpenyt és felette a palliumot és a stólát.

Az oltár előtt három fiatalember térdel. A két szélsőn a diakonusok miseruhája, széles és hosszú, könyököket is befedő ujjakkal. A középen levő már miseruhába van öltözve, stólával. Az első időkben nem láttam stólát a miséknél, azért azt gondolom, a második század végén vagy a harmadik elején vagyunk. De tévedhetek, mert nem értek a keresztény régészethez és a régi szertartásokhoz.

A Főpap – annak kell lennie, a pallium miatt – az oltár elé jön, és megáll a három térdeplő fiatalember előtt. Ráteszi kezét az elsőre és a harmadikra, és latin imákat mond. Utána a középen levő elé áll, s annak is fejére teszi a kezét. Majd az egyik diakonus segédletével belemártja ujját egy ezüst edénybe, rálehel a fiatalemberre, és megkeni homlokát és kezét. Stólájának egyik végével összeköti a fiatalember kezét, stólájának másik végét pedig nyakára helyezi, mint egy ígát. Utána a fiatalember feláll, és a Főpap a stólát tartva felvezeti őt az oltár három lépcsőjén, és megcsókolgatja azt, valamint egy piros szalaggal átkötött nagy tekercset is, amely, gondolom az Evangélium. Utána ő is megcsókolja őt, és magával vezeti az oltár másik oldalára. Folytatják a misét.

A fiatal pap énekli az evangéliumot. Gondolom pappászentelést láttam. Ismét az oltár elé jön, és a másik kettő, aki még térdel, feláll. Az egyik mécsesét visz kezében, a másik az Evangéliumot. A diakonus kitekeri az Evangéliumot a megfelelő helyig, és az új pap előtt tartja, akinek oldalán van a mécses. Az újmisézés pap magas, barna hajú, hullámos hajjal, harmincas éveiben, jellegzetesen római arccal, szép hangon énekli az Evangéliumot, amelyben Jézus válaszol egy fiatalembernek, hogy mit kell tennie, ha követni akarja. (Mt 19,16-30) Hangja biztos, erős és jól hangzik. Betölti a templomot. Erős hangon énekel, és ragyogó mosollyal arcán, és amikor ahhoz a helyhez ér: „Menj, adj el mindent, amid van és add a szegényeknek, és kincsed lesz az égben, és kövess engem”, öröm és szeretet cseng ki hangjából.

Megcsókolja az Evangéliumot és visszatér a Főpap mellé, aki állva hallgatta az Evangéliumot, a nép felé fordulva, kezeit imára kulcsolva. Az új pap most térdet hajt. A Főpap megkezd a szentbeszédet.

– Az apostoli és római Egyház új fia Valentusz vértanú születésnapján keresztkelkedett meg. Testvérünk a boldog vértanú nevét akarta fölvenni, de azzal a változtatással, amelyet az Evangéliumból tanult alázatosság sugallt neki. Az alázatosság, amely az életszentség egyik gyökere. És nem Valentusznak, hanem Valentínusznak akarta, hogy hívják.

Ó, de igazában milyen Valentusz ő! Nézzétek, mily nagy utat tett meg a pogány, akinek vallása a bűn és az erőszakosság volt. Ti ismeritek, milyen most, az Egyház keblén. Néhányan közületek tudják, hogy ő nem olyan volt, mint a keresztény Valentusz, hanem mint a korábbi pogány, akinek nevét ő és vele mi sem akarjuk még megemlíteni sem. Főleg azok tudják ezt közületek, akik az Anyaszentegyházból születettek az oltár és az ég számára, és szavukkal és példájukkal egyaránt szentéletű atyáktól és anyáktól származtatok.

Meghalt a pogány. És a keresztvízből feltámadt a keresztény. Most ő a ti papotok. Micsoda út! Mily nagy! A tivornyázástól a böjtölésig. Az éttermektől az egyházig. A durvaságtól, a tisztátalanságtól, a fősvénységtől a szeretetig, tisztaságig, a teljes nagylelkűségig!

Ő volt a gazdag fiatalember, és egy napon találkozott, a szentek szíve által hozva hozzá, akik szavak nélkül is megvilágítják Krisztust – mert Ő sugárzik lelkükből – találkozott Jézussal, a mi áldott Urunkkal. A Mester kedves szeme rászzegeződött a pogány arcára. És a pogány oly csábítónak találta, mint semmiféle gyönyört, amiben eddig része volt. Új érzelmek támadtak benne, amelyek nevét nem ismerte, amelyeket nem lehet leírni. Amely kedves, mint az anya simogatása, jó, mint a kemencéből az imént kivett kenyér illata, tiszta, mint a tavaszi hajnal, fenséges, mint egy földöntúli álom.

Távozzatok, ti evilági és olimpuszi árnyak, amikor Jézus a Nap megcsókolja azok egyikét, akiket meghívott! Foszolatok szét, mint a köd! Meneküljete, mint az ördögi lidércek! Mi marad belőletek? Belőletek, akik oly ragyogó dolgoknak látszóttatok? Egy rakás rosszul elégetett piszkos hulladék, amely még bűzlik a romlottságtól.

„Jó Mester, mit kell tennem, hogy téged kövesselek, és elnyerjem az örök életet?” – kérdezte. És az isteni Mester, kedvesen, néhány szóval kioktatta őt az életről: „Tartsd meg a parancsolatokat!” Ó, neki nem mondhatta: „Kövessd a Törvényt!” A pogány nem ismerte azt. Akkor azt mondta neki: „Ne ölj, ne lopj, ne esküdjél hamisan, ne fajtalanodj, tiszteld a szülőket, szeresd Istent, és felebarátodat, mint önmagadat!” Új beszéd! Sose képzelt célok! Végtelen látóhatár, fénnel telve. Az Ő fényével.

A pogány nem tudott úgy válaszolni, mint a gazdag fiatalember. Nem tudott. Mert a pogányságban minden bűn fellelhető, és neki mind a szívében volt. De oda akarta azt adni. És eljött egy szegény öreghez, az üldözött Főpaphoz, és azt mondta: „Add nekem a Világosságot, add nekem a Tudást, add nekem az Életet! Adj nekem egy lelket ebbe az én ocsmány testembe!” És sírt.

És a szegény öreg, aki én vagyok, fogta az Evangéliumot és abban megtalálta a Világosságot, a Tudást, az Életet a síró koldus számára. Mindent megtalált számára a mi

Urunk, Jézus Evangéliumában. És lelket tudott adni beléje. Életre hívta a halott lelket, és azt mondta neki: „Íme, a te lelked! Őrizd meg az örök életre!”

Akkor, megtisztulva a keresztelés fürdőjében, ő a jó Mester keresésére adta magát, és megtalálta, és azt mondta neki: „Most azt tudom mondani neked, hogy megteszem, amit nekem mondtál. Mi más hiányzik még követésedhez?” És a jó Mester azt válaszolta: „Menj, add el, amid van, és add a szegényeknek. Akkor tökéletes leszel, és követni tudsz engem.”

Ő, akkor Valentínusz felülmúlta a palesztinai ifjút. Nem ment el, képtelenül arra, hogy megváljon minden vagyonától. Hanem elhozta nekem ezt a vagyonát, Krisztus szegényei számára, és megszabadulva a gazdagság igájától, a nehéz igától, ami gátol Krisztus követésében, kérte tőlem a ragyogó igát, a papság szárnyaló, paradicsomi igáját.

Íme, itt van. Láttátok őt ez alatt az iga alatt, megköttözött kezekkel, Krisztus rabjaként, felszállni az oltárra. Most megtöri számotokra az örök Kenyeret, és eloltja szomjaitokat az isteni Borral. De ő, mint én is, ahhoz, hogy a jó Mester szemében tökéletesek legyünk, még egy dolgot kívánunk. Magunkat kenyérré és borra tenni: feláldozni magunkat, összetörni magunkat, kipréselni vérünket az utolsó csöppig, liszté válni, hogy ostyákká lehessünk. Odaadni utolsó és egyetlen vagyonunkat, amink még van: életünket. Én, az öreg lehanyatló életét. Ő, az ifjúkor virágzó életét.

Ő, ne engedj csalódní minket, örök Főpap! Add meg nekünk a boldog vértanúságot! Vérünkkel akarjuk leírni Nevedet: Jézus, Üdvözítónk! Egy másik keresztséget kívánunk, stólánk helyett, amit az emberi tökéletlenség mindig megront, a vér stóláját. Hogy felszálljunk hozzád a szeplőtelen stólával, és kövessünk téged, Isten Báránya, aki elveszed a világ bűneit, aki a te Véreddel vetted el azt! Boldog Valentusz vértanú, akinek templomában vagyunk, kérd az örök Főpaptól ugyanazt a pálmát és koronát, amit megadott neked, a te Marcellusz Főpapod és az ő pap-testvére számára!

(45-11)

+

A Szentek életében található egy Marcellusz pápa, aki 309-ben halt meg ismeretlen helyen számkivetésben. A látomásban szereplő Főpap lehetett azonban egy püspök is, akinek vértanúságát nem ismerjük.

Ugyancsak említ a Szentek élete egy Valentínusz vértanút, aki szentéletű pap volt Rómában, és segítette a vértanúkat II. Klaudiusz idejében. Elfogták, és miután megkínózták, lefejezték. Kb. 270-ben halt meg, február 14-én. Ha ez a vértanú azonos a látomásban szereplő Valentínusszal, akkor Marcellusz csak egy püspök lehetett, nem a pápa.

Szent Irén

Látok ismételten egy szénné vált emberi roncsot. Szánalmat és félelmet keltő látvány. A lángok annyira elemésztették, hogy alaktalan vasszobornak látszik, amelyet a tenger mélyéből húztak ki. Még ki lehet venni fejét, orrának, pofacsontjának és állának vonalaiból, de hiányzik arcának kerekése, orrának, fülének és ajkának húsos része. Minden ki van száradva vagy tönkre ment. És így van végtagjaival is. Természetesen hiányzik bőre és haja. Nem tudnám megmondani, hogy férfi volt-e vagy nő, fiatal, vagy felnőtt, szőke vagy barna, ez a szegény lény, aki egy már kialudt tűz maradványain fekszik. A hely egy város szélének látszik, ahol a rétek kezdődnek, egy elhagyatott, köves, gyászos hely.

Szemlélem és szemlélem ezt a szegény, elhagyatott testet ezen a helyen, és felteszem neki a kérdést: „De ki vagy te?”

Sok órán keresztül nem tudok nyugodni. De most ismét ezen a helyen találom magamat, és látom megelevenedni azt a régi korok ruháiba öltözött személyekkel, akik azon dolgoznak, hogy egy hatalmas máglyát építsenek jól égő fából. Utána látom, hogy a városból, amiről nem tudom, hol fekszik, de biztosan közel van a tengerhez, ami ragyog a lenyugvó nap fényénél a távolban, egy fegyveres kíséret jön, a néppel együtt.

Egy fiatal leány van köztük, aki alig több egy serdülőnél. Őt vezetik a máglyához. Számára készítették. Nyugodtan száll fel rája, biztosan, azzal a magasztos arckifejezéssel, békés álmódzással, amit mindig láttam a vértanúk arcán.

Egészen a máglya aljáig elkíséri őt egy fátyolos, idős asszony, aki ott búcsút vesz tőle, megcsókolva a fiatal leányt. Egy szót sem szól hozzá. Csak csókok és sírás. Az asszonyt vissza akarják kergetni, és keményen ráparancsolnak, hogy távozzék el, miközben az első lángok már felcsapnak a máglyán. Azt mondják neki:

– Miért érdekel téged ez a lázadó? Anyja vagy? Menj el! Nem állhatsz itt, hogy megvigasztald a Császár ellenségeit!

Ő méltóságteljesen válaszol nekik:

– Anasztázia vagyok, római úrnő, ennek a nővére. Jogom van itt állni, amint tegnap tettem nővéreivel. Hagyjatok békét nekem, különben fellebbezek a császárhoz!

Megengedik, hogy ott maradjon, és ő figyel a leányt, aki felé már szállnak a tűz lángjai és a füst hullámai, amelyek időnként keletkeznek. Ő nyugodtan, mosolyogva nézi ezeket, lelki álmában, nem érezve a lángok marását, amelyek először hajába kapnak, amely füstölgő tűznyelvvel ég, utána ruháiba... és pompás tűzruhába öltöztetik, amely elrejtíti őt a tömeg szeme elől.

– Isten veled, Irén! Emlékezzél meg rólam, amikor a békében leszel – kiáltja Anasztázia. És a tűz fátyla mögül nyugodt hangon válaszol a leány:

– Isten veled! Már rólad beszélek a... – többet nem lehet hallani a tűz recsegése miatt...

A halálos ítéletet végrehajtó katonák visszavonulnak, amikor felfogják, hogy a halál beállt, és hagyják, hogy a máglya befejezze pusztító munkáját.

Anasztázia nem mozdul. Vár a tűző napon, ami erős ezen a száraz vidéken, és a máglya tüze sem készíti hátrálásra. Ott marad egészen addig, míg leszáll az est, s csak néhány parázs látszik a máglyán, amelyek mintha titokzatos szavakat írnának, elmesélve az estének a fiatal vértanú dicsőségét.

Akkor Anasztázia megmozdul. Nem a máglya felé megy, hanem egy roskatag ház felé, amely kissé távolabb áll. Belép, biztosan megy, a felkelő hold első sugarainál, egy megműveletlen kis kertben, lehajol egy kút fölé, és hív valakit. Hangja bronzszerűen visszhangzik a kút mélyében. Többen válaszolnak neki. És a homályban egymásután kijönnek a kútból, ami száraz lehet.

– Jöjjetek! Nincs itt többé senki sem. Jöjjetek! Mielőtt elfognak titeket. Angyali módon halt meg, úgy, amint élt. Nem érintettem meg a hamvait, mert... mindent megadtam neki, amint lelkem Atyja parancsolta nekem. De... ő, nagyon rettenetes szénné válva találni egy fiatal liliomot!

– Vonulj vissza, úrnő! Mi megteesszük helyetted.

– Nem. Meg kell szoknom ezt. Ő mondta nekem. De akkor nem leszek egyedül. Ő és nővérei az angyalokkal együtt mellettem lesznek. Most legyetek ti, tesszalonikai testvérek.

A már teljesen kialudt máglya felé mennek. Egy halom hamu, amelyen ott van az általam már előzőleg látott, megszenesedett test. Anasztázia csendesen sír, miközben a keresztények segítségével beburkolja egy értékes selyemszövetbe a lángok által már múmiává vált testet. Utána egy hordágyra teszik, és a kis, kegyes menet, a város szélét követve, elérkezik egy nagy házhoz, amely nagyon szép. Bemennek annak kertjébe, ahol már ki van ásva a sír, és ott leteszik a holttestet. Valaki; aki bizonyára pap, megáldja, és a jelenlevő keresztények közben lassan énekelnek.

(45-60)

+

A Szentek életében olvassuk, hogy 303-ban Diokleciánusz császár rendeletet adott ki, hogy halállal kell büntetni azokat, akik a keresztény iratoknak bármely részét megtartják. Abban az időben élt a macedóniai Tesszalonikában három keresztény nővér: Agapé, Kíónia és Irén, pogány szülők gyermekei, akik a Szentírás több kötetével rendelkeztek. Egy évig sikeresen rejtegették ezeket, de akkor egy házkutatásnál felfedezték azokat, miután a nővéreket más vád alapján letartóztatták. Nem voltak ugyanis hajlandók enni a pogány isteneknek feláldozott húsból.

Először két nővérét ítélték máglyahalálra, utána pedig Irént.

Flóra és Mária

Látom egy muzulmán kastély földalatti börtönét. Egy csúf arcú ember, aki ruházata szerint töröknek vagy arabnak látszik, a régi időkől, hosszú barna kaftánnal, amely alól kilátszik sötétvörös selyem alsóruhája, könyökéig érő bő ujjakkal áll ott. Papucs barnászörös. Fején zöld turbán. A börtön talaja cement-mozaikpadló. Ablaka egy szinten van a földdel. Közepén egy nagy szikladarab, vasgyűrűvel. Meredek lépcső vezet le a börtönbe.

Ide vezetnek egy nagyon szép fiatal leányt. Keze hátra van kötve, és szinte lelökik az öt lépcsőről, ami a börtönbe visz. Ott vár rá a fentebb leírt férfi, akinek övéről görbe kard lóg le, amelynek kosarát drágakövek ékesítik, hüvelybe pedig arannyal van berakva.

– Utoljára kérdezlek, el akarsz-e hagyni a zsidó kutyák vallását, és vissza akarsz-e térni a Próféta szent hitéhez?

– Nem!

– Vigyázz! Tudod, hogy a mórok földjén nem tisztelnek mást, csak Mohamedet, Allah igaz profétáját! És tudod, mi vár a hitszegőkre.

– Tudom. De ti ragaszkodjatok a ti hitetekhez, én ragaszkodom az enyémhez. Ti a tietekhez, ami hamis, én az enyémhez, ami igaz.

– Elveszem életedet kínzások közepette!

– De nem veszed el tőlem az eget, örömevel.

– Elveszted egészségedet, életedet, örömedet, mindent.

– De megtalálom ismét Istent és Anyját, a Szűz Máriát, és anyámat, aki Istentől engem szült.

A férfi haragosan dobbant lábával, és megparancsolja, hogy vasvesszővel vesszőzzék meg a leányt.

Letépi derékig a leány ruháit, kifordítva azokat anélkül, hogy feloldanák a köteléket kezein. Kötelet tesznek a nyakára, letérdeltetik a kő mellé, és odakötözik a gyűrűhöz úgy, hogy ajka érinti a követ. Utána két erőteljes hóhér vadul verni kezdi a fiatal leány vállait, fejét, nyakát. Minden ütésnél vörös hólyag keletkezik, vérrel telve, gyengéd és fehér testén. Amikor fejét ütik, álla durván beleütődik a sziklába, és fogai biztosan fájdalmasan összeütődnek.

A bíró még nincs megelégedve, és karbatett kezekkel felügyel a kínzásra, mintha valami nyugodt látványt szemlélne, elrendeli, hogy verjék a fejét, hogy „hasonlóvá váljék átkozott Krisztusához”, mondja vihogva.

A hóhérok verik, verik a vékony, hajlékony acélvesszőkkel, amelyek füttyülnek a levegőben, mielőtt lesújtanak velük fejére. A leány haja beleakad a vesszőkbe, s csomókban kitépi vele, helyükről pedig folyik a vér, füleire, nyakába, mellére, s megáll övénel, ahol ruhája felszívja.

– Elég! – rendelkezik a bíró.

Leoldják kötelékét, felöltöztetik, és lassan a földre teszik, mert félig elájult.

A bíró belerúg, és amikor a leány felnyitja szemeit, szelíd és fájdalmas tekintettel, mint egy meggyötört bárány, megkérdezi:

– Megtagadod hitedet?

– Nem. – Ez nem az előző diadalmas „nem”, de bár panaszos, mégis határozott.

– Majd gondoskodik róla testvéred. És rosszabb lesz nálam. Hívjátok, és adjátok át neki! – Még egyszer belerúg, és elmegy.

A látomás egy új helyen fejeződik be. Biztosan ez is egy börtön, mert erős vasrácsok vannak ablakain, és káromkodó hangok vegyülnek bele a keresztények énekébe, ami onnan kihallatszik.

Most a leányt egy másikkal, aki hasonló korú, egy pompás csarnokba vezetik, ahol ott van az előző bíró, más muzulmánokkal körülvéve, akik szolgák, vagy alacsonyabb fokú bírók.

– Tehát még mindig kérdezni kell téged! Ez az utolsó. De hát mit akarsz?
 – Meghalni Jézus Krisztusért.
 – Meghalni Jézus Krisztusért! De te, Flóra, tudod, mi a kínzás!
 – Tudom, ki Jézus.
 – De tudjátok, hogy egész életetekben a rossz nők között tarthatlak titeket (ő sokkal közönségesebb szót használt), mint ezekben a napokban is voltatok? Mit visztek akkor egetekbe? Piszkot és szennyet.

A másik leány válaszol neki:

– Tévedsz. Az itt marad, neked. Én erősen hiszem, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus kegyelméből, Máriából, az Ő Anyjából, akinek nevét hordozom, a mennyország minden szentjeinek segítségével, akik között ott van az általad vértanú halált halt diákonus testvérem, egyszer majd felszálltok az égbe. Meg tudjuk majd tenni, hogy kikeljenek a magvak, amelyeket oly sok bűnös testbe zárt szívbe vetettünk. Így meg tudjuk menteni szerencsétlen nővéreinket, akik közé tettetek minket, remélve, hogy ők megrontanak minket és összetörik bennünk erős hitünket. Tudd meg azonban, hogy mi még tisztábban és erősebben jöttünk ki, és még inkább kívánjuk a halált; hogy vérünket Krisztus vérével vegyítsük, és megváltsuk szerencsétlen társainkat.

– Hívjátok a hóhért! Fejezze le őket!

– Az igaz Isten megjutalmaz téged azért, hogy megnyitod számunkra az eget, és megérinti majd szívedet. Jöjj, Flóra! Menjünk énekelve!

És kimennek a Magnifikátot énekelve, kísérőik között...

Jézus azt mondja nekem:

– Megismerted a kordovai Flóra és Mária vértanúk és szüzek történetét, abból az időből, amikor Spanyolország a mórok kezén volt, a kilencedik században. Szent vértanúk, akiket ismernek, de akik boldogok az égből!

(45-94)

+

A Szentek életében olvassuk, hogy II. Abdur Rahman mór király idejében, a spanyolországi Kordovában született Flóra, Mohamedán apától, de keresztény anyától, aki kereszténynek nevelte őt. Saját testvére jelentette fel a város bírójának. A bíró kegyetlenül megostoroztatta, és utána testvérere bízta, hogy az törje meg hitét. Egy idő múlva megszökött tőle, de később visszajött Kordovába, és nyíltan imádkozott Szent Aciszlusz templomában, ahol találkozott Máriával, aki egy nemrég kivégzett diákonusnak volt a nővére. Elhatározták, hogy jelentkeznek a bírónál, mint keresztények. Az olyan helyre zárta őket, ahová csak romlott nők mehettek be. Szent Eulógusz, aki ugyanakkor egy másik börtönben volt, buzdította őket a kitartásra, és megnyugtatta őket, hogy szándékuk ellenére nem szennyezhetik be lelkiüket. A két leányt együtt végezték ki, és a mennyből elérték Szent Eulógusz és társai szabadon bocsátását.

Szeretett!

Jézus szavai:

– Hallottátok: „Isten végtelenül szerette az embert, mindhalálig szerette őt.” (Vö. Jn 13,1)

Legigazibb követőim nem különböznek, és nem különböztek Istenüktől, és az Ő példájára és dicsőségére méricskélés nélkül adták neki és az embereknek szeretetüket, egészen a halálig.

Már mondtam neked, hogy Ágnes halálának a neve ugyanaz, mint Teréziáé: a szeretet. Akár a kard, akár a betegség a halál látszólagos oka ezeknél az embereknél, akik tudtak szeretni azzal a viszonylagosan „végtelen” teremtményi szeretettel, (a szőrszálhasogatók kedvéért mondom így), amely kisebb mása Isten tökéletes szeretetének, az igazi és egyetlen tényező a szeretet.

Egyetlen szót kell csak felírni ezek fölé az én „szentjeim” fölé. Azt, amit rólam mondanak: „Dilexit”, Szeretett. Szeretett a gyermek Ágnes, az ifjú Cecília, szeretett Szinforóza gyermekeinek serege, szeretett a tribunus Sebestyén, szeretett a diakonus Lőrinc, szeretett a rabszolga Júlia, szeretett Kassziánus mester, Rúfusz, az ács, Línusz a pápa, szeretett a szüzek fehér virágágya, a gyermekek zsenge rétje, az anyák kedves serege, az apák férfias serege, a katonák páncélos csapatja, a püspökök, főpapok, papok, diakonusok papi menete, szeretett, és kétszeresen szeretett a rabszolgák megváltott tömege.

Szeretett ez az én bíborszínű udvarom, amely a kínok között megvallott engem. És a barátságosabb időkben szeretett a kolostorok és szerzetesházak sok lakója, minden kolostor szüze és a világ minden hőse, akik a világban élve értettek ahhoz, hogy a szeretetből lelki zárt kolostort alkossanak, hogy egyedül az Urat szeretve éljenek az Úrért és az Úron keresztül az emberekért.

Szeretett. Ez a kis szó, amely nagyobb a világegyetemenél – mert rövidségében magában foglalja Isten erejét, sőt több, mint erejét, Isten legjellegzetesebb vonását, legnagyobb hatalmát – ez a szó, amelynek hangja természetfeletti módon értve meghatároz egy leélt életet, betölti önmaga a teremtett világot, és csodálatra indítja az emberiséget, örvendezésre az eget, ez a szó a kulcs és a titok, amely megnyitja és megmagyarázza oly sok teremtmény ellenállását, nagylelkűségét, erejét, hősiességét, olyanokét, akik életkoruknál vagy családi körülményeiknél és állásuknál fogva kevésbé látszottak alkalmasnak ily nagy hősiességre. Ez, ha nem is csodálkozunk azon, hogy Sebestyén, Sándor, Máriusz, Expeditusz meg tudták vetni a halált Krisztusért éppúgy, mint ahogy dacolni tudtak a halállal a császáráért, elámulunk, amikor azok, akik alig többek a gyermekeknél, mint Ágnes, és a szeretetreméltó anyák is, el tudják vetni életüket a gyötrelmek között, amelyek között az első az, hogy kibontakoznak szüleik és gyermekeik öleléséből, irántam való szeretetből.

De a szeretet vértanúi emberi és emberfeletti nagylelkűségének megfelel a szeretet Istenének isteni nagylelkűsége. Én vagyok az, aki erőt adok ezeknek a hőseimnek és a hosszú és nem kevésbé hősiességű vértelen vértanúság áldozatainak. Én vagyok az erő bennük. A kisbárány Ágnesnek éppúgy, mint a meghaló aggastyánnak, a fiatal anyának éppúgy, mint a katonának, az úrnak éppúgy, mint a rabszolgának, és utána a századokon keresztül, az elzárkózottnak éppúgy, mint az államférfinak, aki meghal hitéért, az ismeretlen áldozatnak éppúgy, mint a lelki vezérnek, én adom az erőt.

(1944-62)

Az utolsó idők szentjei

Jézus leírta Valtorta Máriának az Antikrisztus idejét. Ott találjuk a következő részletet, ami talán megmagyarázza, miért mutatta be neki, s általa a világnak az első idők vértanúit:

– Ó, az én szentjeim az utolsó időkben! Ha hősiessé volt az első időkben élni a pogányság üldözései közepette, háromszor, hétszer, hétszer hétszer hősiesebb lesz az én szentjeim élete az utolsó időkben. Csak azok, akik a hit kenyerével táplálkoznak, rendelkeznek majd oroszlánszívvvel, hogy szembenézzenek azokkal a gyötrelmekkel, és sas szemekkel és szárnyakkal nézzenek Rám, a Napra, és repüljenek Hozzám, az Igazsághoz, miközben sötétség uralkodik mindenütt, és a Hazugság igyekszik meggyőzni őket arról, hogy azt imádják és higgyék.

Az Antikrisztus előhírnökei után jön maga az Antikrisztus. Az antikrisztusi időket jelképezi a tíz szarvval felfegyverzett Vadállat – tíz szolga, akik királyoknak képzelik magukat, a Sátán szolgálatában, amelyekből három (jól jegyezd meg) le lesz szakítva és bele lesz vetve a semmiségbe, azaz a sötét szakadékba, ahol nincs Isten, és azért ahol a Semmi van, Istennel szemben, aki a Minden – az antikrisztusi időket betetőzi az Antikrisztus születése és felnövekedése, míg eléri teljes hatalmát. Ez lesz a tizenegyedik szarv, amely a három előfutár bukását okozza. Az Antikrisztus úgy fogja káromolni Istent, ahogyan még eddig egy ember sem káromolta. Lábbal tapossa majd Isten szentjeit és kínozza Krisztus Egyházát. Azt hiszi majd, mivel a sátáni kevélységnek az emberi fajtalankodással való házasságából származik, hogy nagy dolgokat tehet, megváltoztathatja az időket és a törvényeket. Három és fél évig fog a Rettenetes uralkodni a világon.

Akkor az Atya majd azt mondja: „Elég” az ég szentjeinek egy kórusa előtt. A gonosz Vadállatot megölik és a mélység kútjába dobják, és vele együtt minden kisebb állatot, hogy a Sátánnal maradjanak, szülőjükkkel, mindörökké.

(44-101)

Gamáriel

Bevezetés

A Szentírás is említi a híres zsidó rabbi, Gamáriel nevét (ApCsel 5,34-39) amikor bölcs felszólalásával megmentette az apostolok életét. A hagyomány szerint keresztény lett.

A nagy Jézus életrajznak köszönhetjük az itt és egyéb füzetekben közölt részleteket ennek a nagy embernek az életéből. Nagyon sokat tanulhatunk belőlük. Jobban megértjük ezek után a korabeli farizeusok és hittudósok nehézségeit, de egyben látjuk azt is, hogy a farizeusok és írástudók között is voltak olyanok, akik őszintén tisztelték és szerették Jézust, és alkalomadtán ki is álltak mellette, még a nagytanácsban is, mint Nikodémus és arimateai József tették, akiknek életét szintén bővebben fogjuk ismertetni.

Megértjük ugyanakkor a mai hittudósok nehézségeit is, akik túlságosan rabjai mestereik tanításának, az „iskolának”, amelyben nevelkedtek, s ezért az emberi elgondolások rabjaivá válnak Jézus vagy Mária személyével kapcsolatban. Ha komolyan tanulmányozzák ezt a nagy Jézus életrajzt – mint számos mai hittudós már megtette és megteszi, – akkor ők is bevallják majd, hogy az ő szegényes Jézus képük és a nagy Jézus életrajz Jézus-képe között az a különbség, ami egy papírkép és egy élő személy között. Ezt mondta Máriával kapcsolatban egy már elhunyt, de világviszonylatban kiváló mariológus (Mária-szakértő): Msgr Gabriele Roschini.

Rövidítések: M: Mária élete
P: Példabeszédek
E: Evangéliumok
Gy: Jézus és a gyermekek.

A többi füzetet teljes címmel idézzük, ha bennük található meg valamely részlet Gamáriel életéből.

Kővári Károly S. J.

Gamálielnek van igaza!

A jeruzsálemi Templom csarnokában az írástudók egy csoportja, sok embertől körülvéve hitbeli kérdésekről beszélget. Az írástudók között van Gamáliel és egy ősz tudós, akit Hillelnek neveznek, s akit Gamáliel nagy tisztelettel illet, mintha tanítója, vagy rokona lenne. Gamáliel és követői nagyvonalú embereknek látszanak. De még többen követik Sammait, egy másik írástudót, aki szűklátókörű, képmutató és szörszálhasogató, hajthatatlan, mint az evangéliumokban is gyakran szereplő társai.

Gamáliel a Messiás eljövételéről beszél tanítványainak. Dániel jövődöléseire támaszkodva kijelenti, hogy a Messiás már megszületett, mert már több mint tíz éve betelt a hetven évhét a Templom felépítését elrendelő határozat óta. Sammai ellentmond neki, megjegyezvén, hogy jóllehet a Templom fölépült, Izrael szolgasága azonban csak növekedett, és a megjövendölt békét nem lehet érezni; azt a békét, amit „a Béke Fejedelme” fog hozni. Jeruzsálem idegen uralom alatt van, amely még a Templomra is kiterjeszti hatalmát az Antónia várból, ahol a római katonák őrködnek, hogy azonnal leverjenek minden kísérletet a függetlenségre törekvést illetőleg. Szörszálhasogatása sose ér véget. Mindegyik írástudó arra törekszik, hogy megnyerje hallgatósága tetszését.

Ekkor a hallgatóságból egy üde fiúhang felkiált: „Gamálielnek van igaza!”

Az emberek és az írástudók mozgolódni kezdenek, hogy lássák a közbeszólót. Ő nem is rejtőzik el. Utat csinál magának és odaáll a rabbik csoportja elé. Az ifjú Jézus az. Biztos és elfogódottság nélküli a fellépése, értelem csillog szeméből.

– Ki vagy te? – kérdezik.

– Egy izraelita, aki azért jött, hogy teljesítse a törvény előírását.

A lelkes és biztos válasz jóindulatot vált ki és tetszik a hallgatóságnak. Kíváncsian kérdezik tovább:

– Hogy hívnak?

– Názáreti Jézusnak.

Erre Sammai csoportjában megszűnik a jóindulat. Gamáliel azonban odaszól Hillelnek:

– Kérdezz valamit a gyermektől!

– Mire alapítod biztos véleményedet? – kérdi Hillel.

Jézus válaszol neki:

– A jövődölésre, ami nem tévedhet az idő megadásában, és a jelekre, amelyek megvalósulását kísérik. Igaz, hogy a császár uralkodik rajtunk. Azonban a világ békét élvezett, amikor a hetven évhét letelt, úgy hogy a császár el tudta rendelni a népszámlálást. Ezt nem tehette volna meg, ha császárságában háború dúlt volna, vagy ha Palesztina felkelést szervezett volna. Amikor az idő betelt, teljesedett egy másik időmeghatározás is a kétszázhatvan meg egy évhét a Templom befejezése óta, azért, hogy a Messiást felkenjék és megvalósuljon, amit a további jövődölés mond a népről, amely nem akar tudni róla. Kétkedhettek ebben? Nem emlékeztek rá, hogy a napkeleti bölcsek látták a csillagot és az valóban leszállt az égből a júdeai Betlehem felett, és hogy a jövődölések és látomások Jákob ideje óta Betlehemet jelölték meg a Messiás születési helyeként, aki Jákob fiai fiainak fiaitól származik? Nem emlékeztek arra sem, amit Bálaám mondott: „Csillag tűnik fel Jákob törzséből”? (Szám 24,17) A napkeleti bölcsek hite és tisztasága megnyitotta szemüket és fülüket, látták a csillagot és megértették nevét: „Messiás”. Eljöttek, hogy a világ felett leereszkedő világosságot imádják.

Sammai alattomos pillantást vet rá és megkérdezi tőle:

– Azt mondod, hogy a Messiás abban az időben született, amikor a csillag Betlehem felett volt?

– Azt mondom – válaszolja Jézus.

Sammai:

– Akkor már nem él. Nem tudod, fiú, hogy Heródes meggyilkoltatott minden gyermeket egészen két éves korig Betlehemben és környékén? Neked, aki oly jól ismered az Írást, tudnod kell azt is, hogy „Kiáltást hallanak a magasban... Ráchel siratja fiait.” (Jer 31,15) Betlehem völgyei és magaslatai felfogták a haldokló Ráchel könnyeit, és még ma is meg vannak telve a gyermekeiért síró anyák könnyeitől. Minden bizonnyal ezek között van a Messiás anyja is.

– Tévedsz, aggastyán – válaszol Jézus. – Ráchel siránkozása hozsannává változott; mert ott, ahol ő „a fájdalom fiát” a világra hozta, az új Ráchel megszülte a világnak az égi Atya Benjámínját, az Ő jobbán levő Fiát, akinek hivatása, hogy Isten népét egybegyűjtse jogara alatt és megszabadítsa a legrosszabb rabszolgaságból.

Sammai:

– De hogyan lehetséges ez, ha mégis megölték?

Jézus:

– Nem olvastad Illésről: „Tüzes szekéren ragadták el?” Nem tudta volna Isten megmenteni Emmánueljét, hogy népének Messiása legyen? Ő, aki Mózes előtt megnyitotta a tengert, hogy Izrael száraz lábbal vonulhasson be földjére (Kiv 14), nem tudta volna elküldeni angyalát, hogy megőrizze Krisztusát az emberek kegyetlenségétől? Igazán mondom nektek: Krisztus él és köztetek van, és amikor eljön az idő, kinyilvánítja teljes erejét.

Ennek az utolsó mondatnak szavait Jézus oly erőteljesen ejti ki, hogy betölti vele az egész teret. Szeme még erőteljesebben csillog, és jobb karját kitarja, parancsoló és biztató mozdulattal, mint aki esküszik. Még csak fiú, de méltóságteljes, mint egy férfi.

Hillel:

– Ki tanított meg erre téged, Fiú?

Jézus:

– Isten Lelke. Semmiféle emberi tanítóm sem volt. Ajkamon keresztül az Úr Szava szól hozzátok.

Hillel:

– Jöjj ide, hogy közlőrl lássalak, Fiú, és világítsd meg lelkemet lelked Napjával! (Hillel szemei már gyengülnek.)

Jézust most odahívják, és egy magas székre ültetik, Gamáliel és Hillel közé. Odahozzák az Írás tekercseit, hogy azokból olvasson és azokat magyarázza. Szabályszerint vizsgáztatják. A tömeg szorong körülötte, hogy: hallja Őt.

Jézus fiatalos hangon olvas: „Vigasztaljátok meg népemet! Szóljatok Jeruzsálem szívéhez! Kiáltátok oda neki: Véget ért szolgaságának ideje... Egy hang hangosan: Készítsetek utat a pusztában az Úrnak... Akkor megnyilvánul majd az Úr dicsősége.” (Iz 40,1-5)

Sammai:

– Látnod, Názáreti! Itt a szolgaság végéről van szó. De mi sose voltunk oly rabszolgák, mint most. Itt egy előfutárról van szó. Hol van ő? Bolondságokat beszélsz!

Jézus:

– Mondom neked: Neked inkább szól az előfutár meghívása, mint másoknak; neked és a hozzád hasonlóknak. Egyébként nem fogod meglátni az Úr dicsőségét, és nem fogod megérteni Isten Szavát; mert az aljasság, kevélység és kétszínűség meggátolnak téged a látásban és hallásban.

Sammai:

– Így beszélsz egy tanítóhoz?

Jézus:

– Így beszélek, és így fogok beszélni, amíg élek, mert én az Úr javát keresem és az igazságot szeretem, amelynek fia vagyok. És hozzáteszem, rabbi, hogy a szolgaság, amelyről a próféta beszél, és amelyről én is beszélek, nem az, amire te gondolsz, amint a királyság sem az lesz, amit te képzelsz. Mert a Messiás szolgálata által az ember a gonosz szolgaságából, ami elválasztja őt Istentől, fog megszabadulni, és Krisztus jele lesz a lelkeken, akik minden ígától

megszabadulva az örök ország polgárai lesznek. Minden nép meg fogja hajtani fejét a Dávid nemzedékéből származó hajtás előtt, aki fává nő, hogy befedje az egész földet és egészen az égig emelkedjék fel. És az ég és föld egy hanggal dicséri majd nevét, és minden térd meghajlik majd az Úr felkentje, a Béke Fejedelme előtt, aki minden elfáradt lelket felüdít és minden éhező lelket jóllakat saját magából; a Szent előtt, aki összeköti az eget a földdel. Nem olyan kötelékkel, amilyennel Izrael atyáit Egyiptomból megszabadította Isten és őket még szolgákként kezelte; az emberek lelkébe fogja nyomni égi atyaságát az újonnan folyó kegyelmen keresztül, amelyet a Megváltó érdemeire való tekintettel ad, akin keresztül minden jó ember megismeri majd az Urat. Isten szentélyét többé nem rombolják le.

Sammai:

– Ne káromold Istent, fiú! Gondolj Dánielre! Ő azt mondja, hogy a Felkent halála után a Templomot és a Várost lerombolja egy nép és egy vezető, aki ebből a célból jön. És te azt mondod, hogy Isten szentélyét többé nem rombolják le. Tiszteld a prófétákat!

Jézus:

– Igazán mondom neked, hogy van valaki, aki több mint a próféták, és te nem ismered őt, és nem fogod megismerni őt, mert nem akarod. Megerősítem, hogy mindaz, amit mondtam, igaz. Az igazi szentélyt nem fogják lerombolni; az éppen úgy feltámad az örök életre, mint az, aki megszenteli azt.

Hillel:

– Hallgass rám, Fiú! Haggai azt mondta: „Az, akire a népek vágyakoznak, eljön... Nagy lesz házának dicsősége, és az utolsóé nagyobb, mint az elsőé.” (Aggeus 2,9) Talán ezt a szentélyt érti, amiről te beszélsz?

Jézus:

– Igen, Mester. Erre gondolt. A te becsületességed elvezet téged a világosságra, és mondom neked: Amikor teljesül Krisztus áldozata, eljön hozzád a béke, mert te egy igaz izraelita vagy, hazugság nélkül.

Gamáriel:

– Mondd nekem, Jézus: Hogyan remélhet az ember abban a békében, amelyről a próféták beszélnek, ha háború teszi tönkre ezt a népet? Beszélj, és világosíts meg engem is!

Jézus:

– Nem emlékszel már arra, Mester, amit azok beszéltek el, akik jelen voltak Krisztus születésének éjszakáján? Az angyalsereg énekelte: „Béke a jóakarátú embereknek!” Azonban ennek a népnek az akarata nem jó, és azért nem lesz része a békében sem. Nem ismeri el királyának az Igazat, a Megváltót, mert teljesen emberi hatalommal rendelkező királyt vár, míg Ő a lelkek Királya. Ez a nép nem fogja szeretni őt, mert Krisztus arról beszél majd, ami nem tetszik neki. Krisztus nem a kocsikkal és lovakkal rendelkező ellenség ellen fog harcolni, hanem a lélek ellenségeivel, akik az Isten számára teremtetett lelkeket pokoli élvezettel félrevezetik. Ez nem az a győzelem, amelyet Izrael a Messiástól vár. Jeruzsálem, a te királyod „szamár hátán, számárnak csikáján jő” (Zak 9,9) ami az igazi izraelitákat és a pogányokat jelenti. De mondom nektek, a szamár csikaja hűségesebb lesz hozzá, mint a szamár, és követni fogja őt, és az igazság és élet útján fog járni. Izrael elveszíti a békét rosszakarata miatt, és évszázadokon keresztül szenvedni fogja azt a kínt, amit királya számára készített, akit ő a Fájdalmak Emberévé tett, akiről Izajás beszél.

Sammai:

– A te tejfeles szád istenkáromló, názáreti! Válaszolj nekem: Hol van az előfutár! Mikor jön el?

Jézus:

– Már itt van. Nemde megmondta Malakiás: „Nézd, elküldöm előttem angyalomat, hogy egyengesse utamat, és hamarosan megérkezik Templomába az általatok várt uralkodó és a Szövetségnek általatok óhajtott angyla?” Tehát az előfutár közvetlenül Krisztus előtt jön el.

Már él, akárcsak Krisztus. Ha évek telnének el a között, aki az Úr útját előkészíti és Krisztus között, akkor ezek az utak addigra ismét egyenetlenekké válnának. Isten tudja és elhatározta, hogy a Mester előfutára csak egy órával lesz előtte. Amikor ti meglátjátok ezt az előfutárt, elmondhatjátok: „Krisztus küldetése megkezdődött.” Azt mondom neked: Krisztus sok szemet és fület megnyit majd, amikor ezeken az utcákon jár; de nem a tiedet és a hozzád hasonlóképpen gondolkodókét, akik a halált készítitek annak számára, aki nektek az életet hozza. A Megváltó az Ő trónján és oltárán magasztosabb lesz, mint ez a templom, mint a szentélybe zárt mindennél szentebb; magasztosabb, mint a kerubimok által hordozott „dicsőség”. Az ő ezernyi és ezernyi sebéből átok fog áramlani az istengyilkosokra, és élet a pogányokra; mert ő – te nem tudod ezt, mester, – ő nem emberi birodalomnak, hanem lelkinak a királya, és az Ő kizárólagos alattvalói azok, akik élete által lélekben megújultak, és Jónásként, miután már megújultak, újjászületnek Isten országában egy lelki születés által, amely Krisztuson keresztül történik, aki az igazi életet ajándékozza az emberiségnek.

Sammai és követői:

– Ez a názáreti maga a Sátán!

Hillel és övéi:

– Nem, ez a fiú Isten prófétája. Maradj velünk, Gyermekek! Az én öregkorom egyesíti tudásomat a tiédde, és te Isten Népeinek tanítója leszel.

Jézus:

– Igazán mondom neked: Ha sokan lennének hozzád hasonló, üdvösség jönne Izraelre. Az én órámban azonban még nincs itt. Hozzám égi hangok beszélnek, amelyekre magányban kell hallgatnom, míg eljön órámban. Akkor beszélni fogok majd Izraelhez számmal és véremmel, és sorsom a próféták sorsa lesz, akiket megköveztek és megölték. Felettem az Úristen lebeg, akinek hűséges szolgaként alávetem magamat, hogy az Ő dicsőségének zsámolyává legyek, várakozva arra, hogy Ő a világot Krisztus lábának zsámolyává tegye. Várj rám az én órámban! Ezek a kövek ismét hallani fogják hangomat, és utolsó szavamra megremegnek. Boldog, aki hallgat Istennek ezekre a szavaira és azok hatására hisz Őbenne! Ezeknek adja majd Krisztus az Országot, amit a ti önzésetek emberinek képzel, jóllehet égi. Ezt a tanúságot teszem erről: „Uram, itt van szolgád, aki eljött, hogy teljesítse akaratodat. Teljesítsd azt, mert égek attól, hogy betöltsen.”

Miközben Jézus ezeket mondja, szenvedélyes lelkesedéssel az ég felé emeli karját és arcát, és egyenesen áll az elképedt írástudók között.

Valamilyen új próféta...

Jézus nyilvános működésének kezdetén, amikor Júdás róla beszél a Templomban (lásd Júdás 2-87) Nikodémus megkérdezi tőle:

- Jézus nem jön többé ide?
- Egész biztosan eljön, de nem most.
- Szeretném hallani Őt.
- Már beszélt ezen a helyen, Nikodémus!
- Tudom. De Gamáliellel voltam... láttam Őt... de nem álltam meg.
- Mit mondott Gamáriel, Nikodémus?
- Azt mondta: „Valamilyen új próféta.” Nem mondott mást.
- És te nem mondtad neki, amit én mondtam neked, József? Te barátja vagy.
- Megmondtam. De azt válaszolta: „Már itt van a Keresztelő, és az írástudók tanítása

szerint legalább száz évnek kell eltelnie e között és az között, hogy előkészítse a népet a Király eljövetelére. Én azt mondom, hogy kevesebb lesz, mert az idő már beteljesedett. De nem tudom elfogadni, hogy a Messiás így nyilvánítsa ki magát... Egy napon azt hittem, hogy már megkezdődött a messiási megnyilvánulás, mert első fénysugara valóban égi villám volt. De utána... nagy csönd következett, és azt hiszem, tévedtem.”

- Próbálj ismét beszélni vele. Ha Gamáriel velünk lenne, és te vele...

– Nem ajánlom ezt – veti közbe valaki a hallgatóságból. A nagytanács hatalmas, és Annás ravaszul és éles ésszel irányítja. Ha a te Messiásod élni akar, azt ajánlom neki, maradjon rejtve. Kivéve, ha erőteljesen lép fel. De akkor itt van Róma...

(2-294)

Arimateai József később meghívja Jézust házába lakomára. Amikor József fogadja Jézust, megkérdezi:

- Mester... ma itt lesz Nikodémus és... Gamáriel. Nem ellenzed?
- Miért ellenezném? Elismerem bölcsességét.
- Igen. Látni akar téged, és... keményen ki akar tartani véleménye mellett. Tudod...

elgondolásai. Azt mondja, hogy ő már látta a Messiást, és várja a jelet, amelyet Ő megígért neki, amikor kinyilvánítja magát. De azt is mondja, hogy te „Isten embere vagy.” Nem mondja: „az Ember”, hanem csak hogy „Istennek egy embere”. Rabbira valló finom megkülönböztetés, nemde? Téged azonban nem sért ez, nemde?

– Finom megkülönböztetés. Jól mondtad. Hagyni kell, hadd tegye. A legjobbak lenyesik majd magukról a felesleges ágakat, amelyek csak lombok, gyümölcs nélkül, és hozzám jönnek.

– Meg akartam mondani neked véleményét, mert biztos, hogy ő is megmondja neked. Ő őszinte – jegyzi meg József.

- Ritka erény, amit nagyra becsülök – válaszolja Jézus.

– Igen. Azt is megmondtam neki: „De a Mesterrel van Lázár is Betániából”. Azért mondtam ezt, mert... igen, röviden: nővére miatt. De Gamáriel ezt válaszolta: „Jelen van nővére? Nem? És akkor? A sár lehull a ruháról, amely többé nincs a sárban. Lázár lerázta magáról. És engem nem fertőz meg ruhája. És aztán úgy ítélem, hogy ha Istennek egy embere az ő házába megy, én is közelíthetek hozzá, aki a Törvény doktora vagyok.

- Gamáriel helyesen ítél. Farizeus és doktor a velejéig, de becsületes és még igaz.
- Örülök neki, hogy ezt hallom. Mester, íme itt van Lázár!

Lázár meghajol és megcsókolja Jézus ruháját. Boldog, hogy vele lehet, de idegessége is nyilvánvaló, amint a vendégekre vár. Belépnek a gazdagon díszített terembe, ahol már terítve várnak az asztalok. Hamarosan megérkezik Nikodémus és Gamáriel is. Gamáriel mindig nagy

benyomást kelt ragyogóan hófehér ruhájában, amelyet királyi méltósággal visel. József eléje siet, és szertartásosan üdvözlik egymást. Jézus is meghajol, és a nagy rabbi is, aki ezzel üdvözli Jézust:

- Az Úr legyen veled! – mire Jézus válaszolja:
- És békéje legyen mindig társad!

Gamáriel az asztal közepén foglal helyet, Jézus és József között. Jézus mellett ül Lázár, József mellett Nikodémus. A szertartásos ima után elkezdik az étkezést. Gamáriel mondja az imát.

Gamáriel nagyon méltóságteljes, de nem kevély. Inkább másokat hallgat, mint beszél. Elmélkedik Jézusnak minden szaván, és gyakran ránéz mély, sötét, szigorú szemeivel. Amikor Jézus elhallgat, mert kimerítette a tárgyat, Gamáriel egy megfelelő kérdéssel folytatja a társalgást.

Lázár a kezdetben kissé zavarodott, de később felbátorodik, és ő is beszél.

Jézus személyére csak akkor tesznek célzásokat, amikor a vacsora már majdnem befejeződött. Akkor vita támad egy Félix nevű vendég és Lázár között. Később Nikodémus is beleszól, Lázárt támogatva, és végül egy János nevű vendég, aki azt vitatja, hogy a csodák egy személy mellett, vagy ellen tanúskodnak-e.

Jézus hallgat. Néha mosolyog, titokzatos mosollyal, de hallgat. Gamáriel is hallgat. Könnyökére támaszkodik a kereveten, és erősen nézi Jézust. Mintha csak lelkébe szeretne látni, elemezni Őt.

Félix azt tartja, hogy a Keresztelő életszentsége vitán felül áll, és ebből kedvezőtlen következtetést von le Jézusra vonatkozólag, aki sok híres csodát művelt. Azt mondja: „A csoda nem bizonyítéka az életszentségnek, mert a próféta János életében nem fordult elő. Pedig Izraelben senki sem él úgy, mint ő! Nem jár lakomákra, nincsenek barátai, kényelmetlen az élete. A Törvény miatt szenved és bebörtönzik. Egyedül él, noha vannak tanítványai, és hibát talál még a legbecsületesebben is, és mennydörög mindenki ellen... Míg... eh, míg a jelen levő názáreti Mester kétségtelenül művelt csodákat, de látom, hogy Ő is szereti azt, amit az élet felajánl, és nem veti meg a barátkozást, és – bocsásd meg, ha a nagytanács egy tagja mondja ezt neked – Ő nagyon könnyen megbocsát Isten nevében, és szereti a jól ismert bűnösöket, akik ki vannak átkozva. Nem szabad ezt tenned, Jézus!

Jézus mosolyog, de nem beszél. Lázár válaszol helyette:

– A mi hatalmas Urunk szabadon irányítja szolgálait úgy, és ott, ahogyan és ahol akarja. Mózesnek megadta a csodatevést. Áronnak, első főpapjának, nem adta meg. És akkor? Mire következtetsz ebből? Szentebb volt az egyik a másiknál?

- Kétségtelenül – válaszolja Félix.
- Akkor Jézus a szentebb, aki csodákat művel.

Félixet ez megzavarja. De ellenvetésként megjegyzi:

– Áronnak már megadta a főpapságot. Ez elég volt!

– Nem, barátom – válaszol Nikodémus. – A főpapság küldetés volt. Szent, de csak küldetés és nem több. Izraelnek nem minden főpapja volt szent. Mégis főpapok voltak, jóllehet nem voltak szentek.

– Nem akarod ezzel azt mondani, hogy a Főpap nélkülözi a kegyelmet! – kiált fel Félix.

– Félix... ne játsszunk a tűzzel. Te, Gamáriel, József, Nikodémus és én, mi sok mindent tudunk... – mondja a János nevű vendég.

– De hogyan? De hogyan? Gamáriel, szólj közbe!... – Félix botránkozik.

– Ha őszinte, az igazat fogja mondani, amit te nem akarsz hallani – mondják hárman is, akik Félix ellen vannak.

József igyekszik helyreállítani a békét. Jézus hallgat, és ugyanígy Tamás, egy másik vendég, a zelóta, és egy másik Simon, József barátja. Gamáriel játszik ruhájának bojtjával, és kérdőleg Jézusra néz.

- Beszélj hát, Gamáriel! – sürgeti Félix.
- Igen. Beszélj! Beszélj! – mondják hárman.
- Én azt mondom: a család gyengéit titokban kell tartani – mondja Gamáriel.
- Ez nem válasz! – kiáltja Félix. – Úgy látszik, mintha te is azt tartanád, hogy bűnök

vannak a főpap házában!

– Az igazságot mondja szája – mondják hárman. Gamáriel felegyenesedik, és Jézushoz fordul:

- Itt van a Mester, aki felülmúlja a legképzettebbeket. Beszéljen ő!
- Te kívánod. Engedelmeskedem. Én azt mondom: az ember, ember. A küldetés túllépi az ember képességét. De az az ember, akit egy küldetéssel bíztak meg, emberfeletti módon képessé válik annak teljesítésére, ha szent életet él és Isten barátja. Ő mondotta: „Te pap vagy az általam adott rend szerint.” Mi van írva a táblára, amit a főpap a mellén visel? „Tudás és Igazság”. Ezzel kell rendelkeznie a főpapoknak. A tudásra az állandó elmélkedés révén jut el valaki, ha törekszik megismerni a Legbölcsébbet. Az igazságra pedig a jó iránt tanúsított teljes hűséggel jut el. Aki a rosszat szereti, az hazug lesz, és elveszti az igazságot.

– Jól válaszoltál, a nagy rabbik módjára. Én, Gamáriel, mondom neked. Felülmúlsz engem!

– Magyarázd meg akkor, miért nem művelt Áron csodákat, és Mózes pedig igen – dühöng Félix.

Jézus készségesen válaszol:

– Mert Mózesnek a tompaeszü, nehézkes, sőt ellenséges tömeggel kellett éreztetnie hatalmát, az izraelitákkal, följük kellett kerekednie, hogy meghajtsa őket Isten akarata előtt. Az ember az örök vadember és az örök gyerek. Hatással van rá az, ami meghaladja a közönségeset. Ezt teszi a csoda. Fény, az elhomályosodott szemek előtt, hang, a bedugult fülek számára. Felébreszt. Felkelti a figyelmet. Azt mondja: „Itt van az Isten!”

– A magad igazolására mondod ezt – veti ellen Félix.

– A magaméra? Mit nyerek én a csodákkal? Nagyobbnak látszok-e, ha ráállok egy fűszálra? Ilyen a csoda az életszentséggel összevetve. Vannak szentek, akik sose műveltek csodát. Vannak varázslók és szellemidézők, akik sötét erők révén művelik azokat, azaz emberfeletti dolgokat művelnek, de nem szentek, hanem ördögök. Én, én vagyok akkor is, ha nem teszek több csodát.

– Nagyon jó! Nagyszerű vagy, Jézus! – helyesli Gamáriel.

– És szerinted ki ez a „nagyszerű”? – kérdezi Félix, Gamárielhez fordulva.

– A legnagyobb próféta, akit ismerek, mind tetteiben, mind szavaiban – válaszolja ő.

– Ő a Messiás, mondom neked, Gamáriel. Higgyél nekem, te bölcs vagy és igaz – mondja József.

– Mit? Te is, a zsidók vezére, te, az Öreg, a mi dicsőségünk, beleesel egy ember bálványozásába? Ki bizonyítja számodra, hogy ő a Krisztus? Én nem hiszem, akkor sem, ha látom csodákat művelni. Miért nem művel egyet előttünk? Mondd neki te, és te is, aki véded őt – mondja Félix Gamárielnek és Józsefnek.

– Nem azért hívtam meg Őt, hogy szórakoztassa barátaimat, és kérlek, ne felejtsd el, hogy Ő az én vendégem – válaszol komolyan József.

Félix feláll és elmegy. Durva alak és kötekedő. Hallgat mindenki, Jézus Gamárielhez fordul:

– És te nem kérsz csodát ahhoz, hogy higgyél?

– Nem Isten egy emberének csodái távolítják el a szívemben levő tüskét, azaz a három kérdést, amelyre még nincs válasz.

– Mik azok a kérdések?

– Él a Messiás? Ő volt az? Ez az?

– Ő az, mondom neked, Gamáriel! – kiált fel József – Nem látod, hogy szent? Másfajta? Hatalmas? Igen? És akkor? Mire vársz, hogy higgyél?

Gamáriel nem válaszol Józsefnek. Jézushoz fordul:

– Egyszer... ne haragudj, Jézus, ha makacsul kitarok elgondolásomban... egyszer, amikor még élt a nagy és bölcs Hillel, azt hittem, és ő velem, hogy a Messiás Izraelben van. Az isteni napsugár erős fénye világított azon a kemény, hideg, téli napon. Húsvét volt... Az emberek aggódtak a megfagyott vetés miatt... Azt mondtam, miután azokat a szavakat hallottam: „Izrael meg van mentve! Mától kezdve bőség lesz a földeken és áldás a szívekben! A Várva Várt kinyilvánította magát első sugarával.” És nem tévedtem. Mindnyájan emlékezhetek annak az évnek az aratására, a tizenhárom hónapos évére, mint amilyen a mostani év is...

– Milyen szavakat hallottál? Ki mondta azokat?

– Egy valaki... alig több egy gyermeknél... de Isten tündöklött ártatlan és kedves arcán... Tizennyolc éve gondolkozom rajtuk és emlékezem vissza rájuk... és igyekszem ismét hallani azt a hangot... amely bölcsen beszélt... A világnak melyik táján él most? Fontolgtatom... Ő Isten volt. Egy gyermek ruhájában, hogy ne rémítse meg az embereket. És mint a villám, amely végigfut az égen és feltűnik keleten és nyugaton, északon és délen, Ő, az isteni, fut, irgalmas szépségének ruhájában, egy gyermek hangjával és arcával, és isteni gondolattal a földön, hogy azt mondja az embereknek: „Én vagyok”. Így gondolom... Mikor tér vissza Izraelbe?... Mikor? És azt gondolom: amikor Izrael oltár lesz isteni lába számára; és nyög a szívem, látva Izrael elvetemültségét: soha. Ó, kemény válasz! És igaz! Leszállhat a Szentség az Ő Messiásában addig, amíg gyalázatosság van bennünk?

– Megteheti, és megteszi, mert Ő az Irgalmasság – válaszolja Jézus.

Gamáriel ránéz, elgondolkozva, és utána megkérdezi:

– Mi a te igazi neved?

Jézus feláll, méltóságteljesen, és azt mondja:

– Én vagyok, aki vagyok. Az Atya Gondolata és Szava. Én vagyok az Úr Messiása.

– Te?... Nem tudom elhinni. Nagy a te életszentséged. De az a Gyermek, akiben én hiszek, íme, akkor azt mondta: „Egy jelet adok majd... Ezek a kövek megremegnek, amikor eljön az én óráim.” Erre a jelre várok, hogy higgyek. Meg tudod te adni azt, hogy meggyőzz engem, te vagy a Várva Várt?

Most mindketten állnak, magasan, ünnepélyesen. Az egyik bő, fehér vászonruhában, a másik egyszerű sötétvörös gyapjúruhában. Az egyik idős, a másik fiatal. Mindkettő szeme parancsoló és mélységes, amint erősen nézik egymást.

Utána Jézus felemeli jobbját, amelyet mellén tartott, és mintha esküdne, felkiált:

– Ezt a jelet akarod? Megkapod! Megismétlem a távoli szavakat: „Az Úr Templomának kövei megremegnek utolsó szavamra”. Várj erre a jelre, Izrael tudósa, igaz ember, és utána higgyél, ha részesülni akarsz a bocsánatban és az üdvösségben! Boldog, aki képes ez előtt hinni! De te nem vagy képes. A tévhit századai nehezedenek az igaz ígéretre, és a kevélység felhalmozódása akadályoz téged az Igazságban és a hitben.

– Jól mondod. Várni fogok arra a jelre. Isten veled! Az Úr legyen veled!

– Isten veled, Gamáriel! Az Örök Lélek világosítson és vezessen téged!

Mindnyájan üdvözik Gamáriel, aki elmegy Nikodémussal, Jánossal és Simonnal, a nagytanács tagjával.

– Nem hajlik meg!... Szeretném, ha tanítványaid között lenne! Súlyosan esnék latba a te javadra... de nem sikerül nekem – mondja József.

– Ne aggódj emiatt! Semmiféle súly sem képes megmenteni engem a vihartól, ami készülődik. De ha Gamáriel nem hajlik javamra, nem fog Krisztus ellen sem állást foglalni. Egyvalaki, aki vár...

Emelkedj fel, mint Hillel!

– Mester, Mester! Tudod-e, ki van előttünk? Ott van Gamáliei, a rabbi! Leült szolgálóival az erdő árnyékába, széltől védett helyen. Egy egész karaván! Bárányt sütnek. És most mit csinálunk?

- Azt, amit akartunk, barátaim. Megyünk utunkon...
- De Gamáliei a Templomhoz tartozik!
- Gamáliei nem gonosz. Ne féljete! Majd én előre megyek.
- Ó, én is jövök – mondják egyszerre unokatestvérei és a többi galileai, Simonnal együtt.

Csak a kerióti és valamivel kevésbé, Tamás mutat kis hajlandóságot a továbbmenetelre. De követik a többieket.

Még néhány métert mennek a hegyi úton, amelyet erdő szegélyez. Utána az út kanyarodik, és egy tisztáson megy keresztül. A tisztáson, de még a fák árnyékában előkelő sátor, sok ember, s egy bárány a lángok fölött.

Gamáliei egész sereg szolgálóival és sok csomaggal utazik, ugyancsak nincs rossz dolga! Most ott ül, sátrának közepén, amelyet négy díszes oszlop tart fenn. A sátor alatt több párnázott szék, egy díszes asztal, finom terítővel leterítve, amelyre a szolgálók értékes tálakat tesznek. Gamáliei bálványnak tűnik. Térdére tett kézzel, mereven ül, mint egy szobor. Körülötte pillangókként forgolódnak a szolgálók. De ő nem törődik velük. Kissé lehunyva szemmel gondolkodik, és amikor felemeli két, sötét, mély szemét, gondolataiba mélyedve, nagyon szép az arca, hosszú, finom orrával, magas homlokával, amelyen három párhuzamos ránc van, és egy vastag, kékes, V alakú ér látszik jobb halántékán.

A szolgálók megfordulnak, amikor a feléjük közeledők lépteit hallják. Gamáliei is megfordul. Látja Jézust a többiek élén, és egy mozdulattal elárulja meglepetését. Feláll, és sátrának széléhez megy. Nem tovább. De onnan mélyen meghajol, mellén keresztbe tett kezekkel. Jézus ugyanígy viszonzozza üdvözlését.

- Itt vagy, Rabbi? – kérdezi Gamáliei.
- Itt vagyok, rabbi – válaszolja Jézus.
- És megkérdezhetem, hová még?
- Szívesen válaszolok. Neftaliból jövök, és Giszkala felé megyek.
- Gyalog? De ezeken a hegyeken keresztül hosszú és fáradalmas az út. Nagyon kifáradsz.
- Hidd el nekem: ha elfogadnak, és meghallgatnak, az eltünteti minden fáradtságomat.
- Akkor... engedd meg nekem egyszer, hogy az legyek, aki eltünteti fáradtságodat. A

bárány készen van. A maradékot a madaraknak hagytuk volna, mert nem szoktam magammal vinni ételmaradékot. Látod, hogy nem okoz kellemetlenséget számomra felajánlani azt neked és követőidnek. Barátod vagyok, Jézus. Nem tartalak magamnál alacsonyabb rendűnek, hanem inkább nagyobbaknak.

- Elhiszem. És elfogadom.

Gamáliei beszél egy szolgálóhoz, aki úgy látszik a többiek felett áll, és ez továbbadja a parancsot. Meghosszabbítják a sátrat, a sok öszvérről több széket hoznak Jézus tanítványai számára, és további terítőket.

Odaviszik az ujjak megtisztítására szolgáló edényt. Jézus a legjobb úri modorban végzi el a szertartást, míg az apostolok, akiket Gamáliei élesen figyel, legjobb tehetségük szerint igyekeznek azt tenni, kivéve Simont, a kerióti Júdást, Bertalant és Mátét, akik járatosabbak a júdeai úri szokásokban.

Jézus Gamáliei mellett ül az asztalnál. Jézussal szemben a Zelóta. Gamáliei lassú ünnepélyességgel mondja az imát. A szolgálók felszeletelik a bárányt, szétosztják azt a vendégek között, megtöltik a serlegeket borral vagy mézes vízzel, aszerint, hogy ki mit kíván.

– Véletlenül találkoztunk itt, Rabbi. Nem gondoltam, hogy találkozom veled Giszkala irányában.

– Az egész világhoz szól küldetésem.

– Igen. Te a fáradhatatlan próféta vagy, János a helyhez kötött. Te a vándor vagy.

– Így a lelkek jobban megtalálhatnak.

– Nem mondanám. Nem tudják hol vagy, mivel vándorolsz.

– Nem tudják ellenségeim. De azok, akik hallani akarnak engem, mert szeretik Isten szavait hallgatni, megtalálják. Nem tud mindenki eljönni a Mesterhez. Azért a Mester, aki mindenkit segíteni akar, elmegy hozzájuk, jót téve így a jókkal, és elkerülve azok ármánykodását, akik gyűlölnek.

– Nekem szól ez? Én nem gyűlöllek.

– Nem neked szól. De mivel igaz és őszinte vagy, megmondhatod, hogy én az igazat mondom.

– Igen. Így van. De... látod... Mi öregek nehezen értünk meg téged.

– Igen. Az öreg Izrael nehezen ért meg engem. Szerencsétlenségére... és szándékosan.

– Neeem!

– Igen, rabbi! Nem akarja megérteni a Mestert. És aki nem megy tovább ennél, az is rosszat tesz, de aránylag kisebb rosszat. Sokan viszont szándékosan rosszat akarnak, és kiforgatják szavaimat, hogy ártsanak Istennek.

– Istennek? Ő az emberi cselvetések fölött áll.

– Igen. De minden lélek, aki tévútra megy, vagy akit tévútra vezetnek, és ez történik, amikor maguk vagy mások kiforgatják szavaimat és tetteimet, árt Istennek a lélek által, aki elvesz. Minden elveszett lélek sebet üt Istenen.

Gamáriel lehajtja fejét, és behunyt szemekkel gondolkodik. Utána hosszú, keskeny ujjait homlokához szorítja, a fájdalom önkéntelen kifejezésével. Jézus vizsgálja őt. Gamáriel felemeli fejét; kinyitja szemét, Jézusra néz, és azt mondja: „De te tudod, hogy nem tartozom ezek közé.”

– Tudom. De az elsők közé tartozol.

– Ó, igaz! De igyekezlek megérteni. Szavaid azonban megállnak értelmemben, és nem szállnak fel tovább. Értelmem csodálja azokat, mint egy tanult embernek a szavait, és a szellem...

– És a szellem nem tudja elfogadni azokat, Gamáriel, mert sok minden akadályozza. És a romok. Nemrég, Naftali felől jöve, átmentem egy hegyen, amely kiemelkedik a hegyláncból. Örömmel felmentem rá, hogy lássam a magasból a két szép tavat, a Genezáretit és a Meront, amint a sasok és az angyalok látják, hogy még egyszer mondhattam: „Hála neked, Teremtő, a szépért, amit nekünk adsz!” Nos, míg az egész hegy termékenyen virágzik, a mezők, a gyümölcsösök, a rétek, az erdők, és a babér illatozik az olajfák mellett, előkészítve már az ezernyi virág hóesését, és a hatalmas tölgyek is jobbaknak látszanak, mert koronájukat iszalag ékesíti és lonc borítja, íme, ott még sincs virágzás, nincs termékenység, sem az emberben, sem a természetben. A szél és az ember minden fáradozása hiábavaló ott, mert a régi Hatzor óriási romjai megakadályoznak mindent, és a kövek között csak csalán nő és a vadrózsabokor, és kígyók fészkelnek. Gamáriel...

– Megértelek. Mi is csak romok vagyunk... Megértem a hasonlatot, Jézus, De... nem tudok... nem tudok másképpen cselekedni. A kövek nagyon mélyen vannak.

– Egy valaki, akiben hiszel, azt mondta neked: „A kövek megremegnek utolsó szavamra”. De miért vársz a Messiás utolsó szavára? Nem okoz majd lelkiismeret furdalást, hogy nem követtél engem előbb? Az utolsó!... Szomorú szavak akkor is, amikor egy haldokló barátunkról van szó, akihez elmentünk, hogy meghallgassuk, de túl későn! De az én szavaim többek egy barát szavainál.

– Igazad van... De nem vagyok képes. Várok arra a jelre, hogy higgyek.

– Amikor egy földet elhanyagoltak, nem elég egy villám a felszántásához. A föld nem fogadja be. Csak a kövek, amelyek borítják. Dolgozz legalább azon, hogy eltávolítsd azokat, Gamáriel! Különben, ha így lesznek, lelked mélyén, a jel sem hozza el számodra a hitet.

Gamáriel gondolataiba mélyedve hallgat. Az étkezés befejeződött. Jézus feláll, és azt mondja:

– Istenem, hálát adok neked mind az étkezésért, mind azért, hogy beszélhettem egy bölccsel. És köszönöm neked, Gamáriel!

– Mester, ne menj el így. Félek, hogy haragszol rám.

– Ó, nem! Hidd el nekem!

– Akkor ne menj el! Én Hillel sírjához megyek. Méltatlannak tartanád, hogy velem jöjj? Gyorsabban megteesszük az utat, mert vannak öszvéreim és szamaraim mindnyájunk számára. És megrövidíti számodra az utat, annak legfáradtságosabb szakaszán.

– Nem méltatlanság, hanem megtiszteltetés veled menni Hillel sírjához. Menjünk hát!

Gamáriel kiadja a rendelkezést, és míg mindnyájan dolgoznak az ideiglenes étterem lebontásán, Jézus és a rabbi felszállnak egy öszvérré, és egymás mellett mennek előre a meredek úton, hallgatagon.

Gamáriel szótlan. Csak azt kérdezi meg kétszer Jézustól, hogy kényelmes-e számára a nyereg. Jézus igennel válaszol, és utána gondolataiba mélyedve hallgat. Gamáriel engedi, hogy Jézus kissé előre menjen, és mögötte haladva sólyomszemmel figyeli minden mozdulatát, tanulmányozva Őt. De Jézus nem törődik vele. Nyugodtan megy, elgondolkozva, de mégis megfigyelve mindent, ami körülötte van. Kinyújtja kezét, hogy letörjön egy ágat egy aranyesőről, rámosolyog két madárra, amely fészket rak egy borókabokor sűrűjében, megállítja öszvérét, hogy meghallgasson egy erdei posztát, és mintegy jóváhagyólag megáld egy vadgalambot, amely munkára ösztönzi társát.

– Te nagyon szereted a növényeket és az állatokat, nemde?

– Nagyon. Élő könyvek számomra. Az ember mindig maga előtt látja a hit alapjait. A Teremtés könyve él a természetben. Nos, aki meg tudja látni, az tud hinni. Ez a virág, amely oly kellemesen illatozik, és amelynek szirmai oly ellentétben vannak ezzel a tüskés borókával és ezzel a szúrós sülbígevel, talán magától jöhetett létre? És nézd: az a vörösbegy talán magától jött létre, azzal az ujjnyi vérvörös folttal lágy torkán? És az a két vadgalamb, hol és hogyan tudta kifesteni magát azzal az ónix tollgallérral szürke tollának fátyolán? És ott, az a két pillangó: az egyik fekete, nagy arany és rubin szemekkel, a másik pedig fehér, kék csíkokkal, hol találta a drágaköveket és a csíkokat szárnya számára? És ez a patak? Víz. Rendben van. De honnan jött? Mi a víz első forrása? Ó, aki figyel, hisz, ha tud látni!

– Aki figyel, hisz. Mi nagyon keveset figyelünk meg a Teremtés könyvében, amely itt van elevenen előttünk!

– Túl sok tudomány, Gamáriel. És túl kevés szeretet, és túl kevés alázatosság!

Gamáriel felsóhajt, és fejét csóválja.

– Íme, én megérkeztem, Jézus! Ott van Hillel sírja. Szálljunk le, hagyjuk itt az öszvéreket! Egy szolga majd gondjukat viseli.

Leszállnak, egy fához kötik a két öszvért, és egy sírhoz mennek, amely kiáll a hegyből, egy nagy, teljesen zárt ház mellett.

– Idejövök elmélkedni, Izrael ünnepeire való készülétként. – mondja Gamáriel, a ház felé mutatva.

– A Bölcsesség adja meg neked minden világosságát!

– És ide – és Gamáriel a sírra mutat – azért, hogy felkészüljek a halálra. Egy igaz ember volt.

– Egy igaz ember volt. Szívesen imádkozom hamvai mellett. De Gamáriel, Hillelnek nemcsak a halálra kell tanítania téged. Meg kell tanítania arra is, hogy éljél.

– Hogyan, Mester?

- „Az ember akkor nagy, amikor megalázza magát!” Ez volt kedves mondása.
- Hogyan tudod, ha nem ismerted?
- Ismertem... de ha nem ismertem volna is Hillelt, a rabbit, személyesen, ismerem gondolatait, mert minden emberi gondolatot ismerek.
- Gamáriel lehajtja fejét, és azt mormolja:
- Csak Isten mondhatja ezt.
- Isten és az Ő Igéje. Mert az Ige ismeri a Gondolatot, és a Gondolat ismeri az Igét, és szereti, közölve vele kincseit, hogy részesévé tegye. A Szeretet szorosra húzza a kötelékeket, és egy Tökéletességgé teszi. És a Háromság, aki szereti magát, és istenileg alakul, szül, származik és tökéletes. Minden szent gondolat a Tökéletes Értelemben született, és visszatükröződik az igaz értelmében. Ismeretlen lehet-e akkor az Ige előtt az igaznak a gondolata, amely a Gondolatnak a gondolata?
- Imádkoznak a zárt sírbolt előtt. Hosszasan. Odaérkeznek a tanítványok, és utánuk a szolgák. De megállnak a rét szélén. Az ima befejeződik.
- Isten veled, Gamáriel! Szállj felfelé, mint Hillel!
- Mit akarsz mondani?
- Szállj felfelé! Ő előtted van, mert alázatosabban tudott hinni, mint te. Béke veled!

(3-95)

Az öreg Izrael megszemélyesítője

Egy fiatal filiszteus halász, Hermaszteusz hallja János apostolt beszélni, és elhatározza, hogy ő is csatlakozik Jézushoz. Tanítványává is lesz, de a kerióti Júdás azt gondolja, hogy származása miatt árthat Jézus jövőendő országának, amint ő álmodozik arról. Ezért titokban értesíti a nagytanácsot. Ezt hamarosan megtudja István, aki később az első vértanú lesz. István Gamáliel tanítványa, de időnként csatlakozik Jézushoz is. Mikor Jézus, tanítványaival együtt Betánia felé megy, István a Mester közelébe kerül, és azt mondja:

– Kellene mondanom neked valamit. Reméltem, hogy te megkérdezed azt tőlem, de nem tetted. Tegnap beszéltem Gamáliellel...

– Láttam.

– Nem kérdezed, mit mondott nekem?

– Várom, hogy te mondd meg nekem, mert a jó tanítványnak nincsenek titkai Mestere előtt.

– Gamáliel... Mester, jöjj néhány méterrel előre velem...

– Menjünk csak! De beszélhettél volna mindnyájuk előtt...

Néhány méterrel eltávolodnak a többiektől. István elpirulva mondja:

– Egy tanácsot kell adnom neked, Mester. Bocsáss meg...

– Ha jó tanács, elfogadom. Beszélj hát!

– Mester, a nagytanács előbb utóbb mindent megtud. Olyan intézmény, amelynek ezer szeme és száz karja van. Mindenhová behatol, mindent lát és hall. Több... besúgója van, mint ahány téglá van a Templom falán. Sokan ebből élnek...

– Kémkedésből. Mondd csak ki. Ez igaz, és én tudom. Nos? Mit mondtak, ami többé-kevésbé igaz, a nagytanácsnak?

– Mindent... Nem tudom, hogyan ismerhetnek bizonyos dolgokat. Azt sem tudom, hogy igaz-e minden... De megmondom neked, mit mondott nekem Gamáliel, szó szerint: „Mondd meg a Mesternek, hogy metéltesse körül Hermaszteuszt, vagy távolítsa el, véglegesen. Nem kell többet mondanod.”

– Valóban, nem kell többet mondanod. Mindenekelőtt azért, mert pont emiatt megyek Betániába, és ott maradok addig, míg Hermaszteusz ismét járni nem tud. Másodszor pedig azért, mert semmiféle igazolás sem szüntetné meg az előítéletet, és... Gamáliel tartózkodó magatartását, aki megütközött azon, hogy egy körülmételetlen van velem, egy testrészt tekintve. Ó, ha körülnézne, és magába nézne! Mennyi körülmételetlen van Izraelben!

– De Gamáliel...

– Ő az öreg Izrael tökéletes megszemélyesítője. Nem rossz, de... Nézd ezt a kavicsot. Összetörhetném, de nem tehetném kovácsolhatóvá. Így őt sem. Szét kell zúzni ahhoz, hogy újra lehessen rendezni. És ezt fogom tenni.

– Harcolni akarsz Gamáliellel? Vigyázz! Nagyon hatalmas!

– Harcolni? Mint egy ellenséggel tenné az ember? Nem. Ahelyett, hogy harcolnék vele, szeretni fogom, teljesítve vágyát, ami ósdi agyában él, és kiárasztok rá egy balzsamot, ami azt feloldja, hogy újból elrendezzem.

– Én is imádkozom azért, hogy ez megtörténjék, mert szeretem őt. Helytelenül teszem?

– Nem. Szeretned kell, imádkozva érte. És meg fogod tenni. Biztosan megteszed. Sőt, éppen te fogsz engem segíteni a balzsam összeállításában... Mondd azonban meg Gamálielnek, hogy megnyugodjon, hogy én már gondoskodtam Hermaszteusztól, és hálás vagyok neki tanácsáért. Íme, itt van Betánia. Álljunk meg, hogy mindnyájatokat megáldjalak, mert itt elválunk.

És egyesül az apostolok és tanítványok csoportja. Jézus megáldja őket, és elbúcsúzik tőlük, kivéve Hermaszteusztól, endori Jánostól és Timóteustól.

(4-1042)

De mit mond róla Gamáriel?

A második kenyérszaporítás után sokan keresik Jézust Kafarnaumban. De nem találják ott, csak Istvánnal és Hermással tudnak beszélgetni. Mivel tudják, hogy ezek Gamáriel kedves tanítványai, megkérdezik tőlük:

– De mit mond Gamáriel Jézusról?

A kettő türelmesen válaszol:

– Gamáriel úgy beszél Jézusról, mint Izrael legnagyobb emberéről.

– Ó, nagyobb Mózesnél? – jegyzik meg egyesek, botránkozva.

– Ő azt mondja, hogy Mózes egyike Krisztus sok előfutárának. De nem más, mint csak szolgája Krisztusnak.

– Akkor Gamáriel szerint Jézus a Krisztus? Ezt mondja? Ha Gamáriel rabbi ezt mondja, a kérdés el van döntve. Ő a Krisztus!

– Nem mondja ezt. Még nem sikerül neki hinnie ebben, saját szerencsétlenségére. De azt mondja, hogy Krisztus a földön van, mert ő sok évvel ezelőtt beszélt vele. Ő és a bölcs Hillel. És várja a jelet, amelyet az a Krisztus megígért neki, hogy felismerjék általa – mondja Hermász.

– De miből hiszi, hogy az a Krisztus volt? Mit csinált? Én egyidős vagyok Gamáliellel, de sose hallottam, hogy valaki olyan csodákat művelt volna, mint a Mester. Ha nem győzik meg őt ezek a csodák, miféle csodát lát majd attól a Krisztustól, hogy hihessen benne?

– Úgy látja, hogy Isten Bölcsessége felkente Őt. Így mondja. – Válaszolja ismét Hermász.

– Akkor ki ez Gamáriel szerint?

– A legnagyobb ember, mester és előfutár Izraelben. Amikor azt mondhatja: „Ő a Krisztus”, akkor első mesteremnek bölcs és igaz lelke meg lesz váltva – mondja István, és befejezi: – És én imádkozom, hogy ez megtörténjék, bármibe kerüljön is.

– Ha nem hisz Krisztusban, akkor miért küldött ide titeket?

– Mi akartunk idejönni. Ő megengedte, azt mondván, hogy jó lesz.

– Talán azért, hogy megtudhasson és jelenthessen egyes dolgokat a nagytanácsnak... – mondja valaki.

– Ember, mit beszélsz? Gamáriel becsületes. Nem bíz meg senkit sem kémkedéssel, főleg nem egy ártatlant ellenségei számára! – veti vissza hevesen István, és olyannak tűnik, mint egy főangyal, annyira méltatlankodik, és mintegy sugárzik a szent méltatlankodástól.

– Nem fog azonban tetszeni neki, hogy elveszít titeket – jegyzi meg egy másik.

– Igen és nem. Mint embernek, aki szeret minket, igen. Mint egyenes léleknek, nem. Mert azt mondta: „Ő több nálam, és fiatalabb, mint én. Azért én békében hunyhatom le szemeimet, jövőtöket illetőleg, tudva, hogy a mesterek Mesteréé vagytok.”

– És a názáreti Jézus mit mond a nagy rabbiról?

– Ó, csak nagyon jól beszél róla!

– Nem irigykedik rá?

– Isten nem irigykedik – mondja szigorúan Hermász. – Ne tételezz fel szentségtörő dolgokat!

– De akkor számotokra Ő Isten? Biztosak vagytok benne?

Azok ketten egyhangúlag válaszolnak:

– Oly biztosak, mint hogy élünk ebben a pillanatban!

És István hozzáteszi:

– És akarjátok hinni ti is, hogy részetek lehessen az igazi Életben!

Jézust Kúza és más vezető emberek rá akarták bírni arra, hogy lépjen fel földi királyként és ragadja magához a hatalmat Heródestől és a rómaiaktól. Jézus visszautasította ezt. Később beszélget unokatestvéreivel, Simonnal és Józseffel, akik még nem követik Őt.

– Nem értitek meg mindezt? Nem értitek meg, hogy az emberek törbe akarnak csalni engem? A Sátán törébe, hogy az lesújthasson az Örökkévalóra, Szeretettjében, és teremtményeire az emberekben? Nem értitek, hogy én több vagyok, mint ember, hogy én Istenember vagyok? Nem értitek, hogy én csak lelki dolgokra vágyakozom, hogy Isten lelki birodalmát adjam nektek?... Nem értitek, hogy az a jel, hogy én...

– Gamáliel szavai! – kiált fel Simon.

– ... hogy én nem egy király vagyok, hanem a Király, és ezért gyűlöl engem az egész pokol és ezért van ellenem az egész világ? Nekem tanítanom és szenvednem kell; megváltanom titeket. Ezt kell tennem. És a Sátán nem akarja ezt, és nem akarják a sátánok. Egyikőtök azt mondta: „Gamáliel szavai”. Íme. Ő nem tanítványom, és nem is lesz az addig, míg ezen a világon vagyok. De ő egy igaz. Nos, azok között, akik engem kísértene, és akik titeket a szegényes földi uralomra kísértene, ott van talán Gamáliel?

– Ó, nem! István azt mondta, hogy a rabbi megtudta azt, ami Kúzánál történt, és felkiáltott: „Lelkem megrezzen, kérdezve magát, hogy Ő valóban az lehet, akinek mondja magát. De minden kérdés meghalt volna, mielőtt még kialakult volna értelmekben, és pedig mindörökre, ha ő beleegyezett volna ebbe a dologba. A Gyermek, akit én hallottam, azt mondta, hogy a szolgaság és a királyság nem olyanok lesznek, amilyeneknek mi hittük, félreértve a prófétákat, azaz anyagiak, hanem szellemiek, Krisztus műve által, aki megvált a Bűntől, és megalapítja Isten országát a lelkekben. Emlékezem ezekre a szavakra. És ezekhez mérem a Rabbist. Ha a megméréskor nem érné el ezt a magasságot, elvetném őt, mint hazugot és bűnöst. És remegtem arra a gondolatra, hogy meglátom szertefoszlani reményemet, amelyet ez a Gyermek ott adott” – mondja Simon.

– Igen, de mégsem mondja őt a Messiásnak – veti ellen József.

– Vár egy jelre, azt mondja – válaszolja neki Simon.

– És akkor add meg neki! És legyen hatalmas!

– Megadom neki azt, amit megígértem. De nem most. Ti menjetek csak fel erre az ünnepre! Én nem megyek nyilvánosan, mint rabbi, mint próféta, nehogy rájuk erőszakoljam magamat, mert még nincs itt az én időm.

(7-1345)

Elégítsd ki értelmünket!

A sátoros ünnepen Jézus bemegy a Templomba apostolaival, és miután imádkozott, a pogányok udvara felé tart. Követik őt ellenségei és hívei egyaránt, különféle megjegyzéseket téve.

A pogányok udvarában ott áll Gamáliel, tanítványai között. Karját mellén összefonva, ragyogóan fehér ruhában, amely még fehérebbnek látszik a sötétvörös szőnyeg háttérében. Fejét kissé lehajtja, mintha gondolkodna, nem törődne azzal, mi történik. Tanítványai azonban nagyon kíváncsiak. Egy alacsonyabb még fel is áll egy zsámolyra, hogy jobban lásson.

Amikor azonban Jézus Gamáliel közelébe ér, a rabbi felemeli tekintetét, és mélyenülő szemeivel egy pillanatra Jézus nyugodt arcába néz. Egy kutató pillantás, amelyen látszik, hogy gyötrődik. Jézus érzi, megfordul, és ránéz. Két villám: a legfeketebb és az égszínkéék szemek találkoznak. Jézusé nyílt, szelíd, aki engedi, hogy vizsgálgassák. Gamálielé áthatolhatatlan, arcán látszik, hogy tudni szeretne valamit, le szeretné tépni a titokzatosságot az igazságról – mert a galileai Rabbi titok az ő számára – de ugyanakkor farizeusi módon jéghideg gondolataiban. Egy pillantás. Utána Jézus folytatja útját, és Gamáliel ismét lehajtja fejét mellére, süketen minden hozzá intézett kérdésre, amelyet egyesek kíváncsian tesznek fel, mások ravaszul vagy gyűlölettel: „Ő az, mester? Mit mondasz?” „Jól van! Hogyan ítélsz? Ki ez?”

Jézus odamegy az általa kiválasztott helyhez. Az Ő lába alatt nincs szőnyeg, mint Gamálielé alatt. Még csak az oszlopcsarnok alatt sem áll. Egyszerűen nekitámaszkodik egy oszlopnak, egy lépcsőn, az oszlopcsarnok előtt. A legjelentéktelenebb helyen. Körülötte az apostolok, tanítványok, követők, kíváncsiak. Kissé távolabb a farizeusok, írástudók, papok és rabbik. Gamáliel nem hagyja el a helyet, ahol áll.

Jézus már vagy századszor beszél Isten Országának eljöveteléről és az arra való felkészülésről. Megismétli, kibővítve és erőteljesebben azokat a gondolatokat, amelyeket ugyanarról a helyről mondott húsz évvel ezelőtt. Beszél Dániel jövődőléséről, a próféták által hirdetett Előfutárról, emlékeztet a mágusok csillagára, az ártatlanok megölésére. Miután ezeket előrebocsátja, hogy rámutasson Krisztus eljövetelére a földön, annak megerősítéséül idézi a jelenlegi jeleket, amelyek a tanító Krisztust követik épp úgy, mint amazok követték Krisztus megtestesülését. Azaz emlékeztet az ellentmondásra, amely társul hozzájuk, az Előfutár halálára, és az állandóan előforduló csodákra, amelyek megerősítik, hogy Isten az Ő Krisztusával van. Sose támadja ellenfeleit. Mintha csak nem is látná őket. Azért beszél, hogy megerősítse követőinek hitét, és hogy megvilágítsa az igazságot azok számára, akik saját hibájukon kívül még a homályban élnek.

Valaki éles hangon felkiált a tömeg széléről:

– Hogyan lehet Isten csodáidban, amikor azok a tiltott napon történnek? Tegnap is meggyógyítottál egy leprást a Betfagéba vezető úton!

Jézus ránéz félbeszakítójára, de nem válaszol neki. Tovább beszél a felszabadulásról annak uralma alól, aki elnyomja az embereket és Krisztus örök, legyőzhetetlen, dicsőséges és tökéletes uralmának megteremtéséről.

– És mikor lesz ez? – kérdi gúnyosan mosolyogva egy írástudó. És hozzáteszi: – Tudjuk, hogy te királlyá akarod tenni magadat. De egy hozzád hasonló király Izrael romlására lenne. Hol van a te királyi hatalmad? Hol a hadsereged? Hol vannak kincseid, hol szövetségeseid? Te bolond vagy! – És a hozzá hasonlóknak gúnyos nevetéssel fejüket csóválják.

Egy farizeus azt mondja:

– Ne tegyetek így. Ilyen módon sose fogjuk megtudni, milyen módon érti Ő a királyságát, milyenek lesznek törvényei, megnyilvánulásai. És mit? Talán Izrael régi birodalma azonnal tökéletes volt, mint Dávid és Salamon idejében? Nem emlékeztek rá, mily bizonytalanság és

sötétség volt mielőtt elérkezett a tökéletes király tündöklése? Ahhoz, hogy megkapjuk az első királyt, szükség volt először Isten emberének kialakítására, aki felkeni majd őt, és azért meg kellett szüntetni Annának, Elkána feleségének terméketlenségét, és sugallni kellett neki, hogy ajánlja fel méhének gyümölcsét. Elmélkedjete Anna énekén! Az megleckéztet minket keményszívűségünkért és vakságunkért. „Senki sem oly szent, mint az úr... Ne akarjátok szaporítani, gőgösök, a szót... Az Úr adja a halált és az életet... felemeli a szegényt... A hűségesekek oltalmazza lépteiket, a gonoszok pedig hallgatni fognak, mert az ember ereje nem önmagától van, hanem Istentől” (1Sám 2,1-9) Ó, emlékezzetek: „Az Úr ítéletet tart a föld határai felett, hatalmat ad királyának, s fölemeli felkentje fejét”: (uo. 10) A jövődölések Krisztusának talán nem Dávidtól kellett származnia? És akkor minden ígérlet, kezdve Sámuel születésétől nem Krisztus Országára vonatkozik-e? Te, Mester, nem vagy talán Dávidtól, s nem Betlehemben születél? – kérdezi végül egyenesen Jézustól.

– Amint mondod – válaszol röviden Jézus.

– Ó, akkor elégítsd ki értelmünket! Látod, hogy a hallgatás nem jó, mert táplálja szívünkben a kételyek felhőit.

– Nem a kételyekét. A kevélységét. És még súlyosabbakat.

– Hogyan? Kétkedni benne kevésbé súlyos, mint a kevélység?

– Igen. Mert a kevélység az értelem paráznasága. Az a legnagyobb bűn, mert magának Lucifernek a bűne. Isten sok dolgot megbocsát, és Világossága szeretetteljesen tündöklök, hogy megvilágítsa a tudatlanságot és elűzze a kételyeket. De nem bocsátja meg a kevélységet, amely kineveti Őt, és magát nagyobbak tartja Nála.

– Ki mondja közülünk, hogy Isten kisebb nálunk? Mi nem káromoljuk... – kiáltják többen.

– Nem mondjátok ajkatokkal. De megerősítitek cselekedeteitekkel. Azt akarjátok mondani Istennek: „Nem lehetséges, hogy Krisztus egy galileai legyen, egy valaki a népből. Nem lehetséges, hogy ez legyen az.” Mi lehetetlen Isten számára? – Jézus szava úgy hangzik, mint egy mennydörgés. Ha előzőleg olyannak tűnt, mint egy oszlophoz támaszkodó koldus, most kiegyenesedik, odébb megy az oszloptól, fenségesen felemeli fejét, és villámló szemekkel nézi a tömeget. Még a lépcsőn áll, de olyan, mintha a magasban lenne, egy trónon, annyira királyi a megjelenése.

A nép hátrál, mintegy megfélemlítve, és senki se válaszol utolsó kérdésére.

Utána egy kis, ráncos, csúnya arcú rabbi, akinek lelke valószínűleg hasonlóképpen ronda, gúnyos röhögéssel bevezetve kérdését, tyúkhangon megszólal:

– A paráználkodáshoz kettő kell. Az értelem kivel paráználkodik? Az nem testi. Hogy vétkezhet akkor paráznasággal? Kivel társulhat, hogy paráználkodik? – Ismét gúnyosan nevet.

– Kivel? A Sátánnal! A kevély ember értelmé paráználkodik a Sátánnal Isten ellen, és a szeretet ellen.

– És Lucifer kivel paráználkodott, hogy Sátánná váljon akkor, amikor még nem volt sátán?

– Önmagával. Saját értelmes és rendezetlen gondolatával. Mi a paráználkodás, írástudó?

– De... te megmondtad! És ki nem tudja, mi a paráználkodás. Mindnyájan tapasztaltuk...

– Nem vagy bölcs rabbi, mert nem tudod ennek az általános bűnnek igazi lényegét, a Rossz hármasság gyümölcsét. Úgy, amint az Atya, a Fiú és a Szentlélek a Szeretet Hármasság Formája, a paráználkodás rendetlenség, írástudó. Rendetlenség, amelyet egy szabad és tudatos értelem irányít, amely tudja, hogy vágya rossz, de annak ellenére ki akarja elégíteni. A paráznaság rendetlenség és a természet törvényeinek megsértése, ellentétben áll az igazságossággal és szeretettel Isten iránt, önmagunk iránt, testvéreink iránt. Minden paráznaság. A testi éppúgy, mint az, amelyik a földi gazdagságra és hatalomra vágyakozik, és éppúgy, mint az, amely szeretné meggátolni Krisztust küldetésében, mert szerelmi viszonyt folytat a féktelen törekvéssel, és attól fél, hogy én azt megölöm.

Nagy sustorgás támad a tömegben, Gamáriel, szőnyegén maradva, felemeli fejét, és éles pillamást vet Jézusra.

– De akkor mikor jön el Isten Országá? Te nem válaszoltál... – tér vissza kérdésével az első farizeus.

– Amikor Krisztus azon a trónon lesz, amelyet Izrael készít neki, amely magasabb minden más trónnál, magasabb még magánál a Templomnál is.

– De hol fogják azt elkészíteni, amikor nem látszik semmi készüllet? Róma valaha is megengedheti, hogy Izrael feltámadjon? A sasok megvakultak, és nem látják, mi készülődik?

– Isten Országá nem külső készüllettel jön el. Csak Isten szeme látja annak kialakulását, mert Isten szeme olvas az emberek bensőjében. Azért ne menjetek keresni, hogy hol van ez az Ország, hol készül. És ne higgyetek annak, aki azt mondja: „Összeesküsznek Batáneában, összeesküsznek Engaddi sivatagjának barlangjaiban, összeesküsznek a tenger partján.” Isten Országá bennetek van, bensőtökben, lelketekben, amely elfogadja az égből jövő Törvényt, mint az igazi haza törvényét, azt a törvényt, amelynek megtartásával valaki az Ország polgárává válik. Ezért jött előttem János, hogy előkészítse a szívek útját, amelyekbe be kell hatolnia tanításomnak. A bűnbánattal készítik elő az utakat, az Ország a szeretet révén alakul meg, és megszűnik majd a bűn rabszolgasága, amely száműzi az Isten Országát.

– De ez az ember valóban nagyszerű! És ti azt mondjátok, hogy egy mesterember? – mondja hangosan valaki, aki figyelmesen hallgatta. És mások, akik ruházatuk szerint júdeaiak, és talán Jézus ellenségei felbujtogatták őket, egymásra néznek, és utána felbujtogatóikra tekintenek, és megkérdézik őket:

– De mit sugalltatok nekünk? Ki mondhatja, hogy ez az ember félrevezeti a népet? – és mások: – Mi megkérdézzük magunkat és titeket: ha igaz, hogy közületek senki sem oktatta őt, honnan van ez a nagy bölcsessége? Hol szerezte meg, ha sose tanult egyetlen mestertől sem? – és Jézushoz fordulva:

– Mondd meg hát, honnan való ez a te tanításod?

Jézus felemeli átszellemült arcát, és azt mondja:

– Bizony, bizony, mondom nektek, hogy ez a tanítás nem az enyém, hanem Azé, aki közétek küldött engem. Bizony, bizony, mondom nektek, hogy egy mester sem oktattott engem, sem pedig egyetlen élő könyvben, írástekerásban, kőbe vésve nem találtam azt. Bizony, bizony, mondom nektek, hogy erre az órára azzal készültem fel, hogy hallgattam az Éltől beszélni lelkemben. Most eljött az ideje annak, hogy megmondjam Isten népének az égből jött szavakat. És ezt teszem, ezt fogom tenni utolsó leheletemig, és miután kileheltem azt, a kövek, amelyek engem hallanak, és amelyek nem puhulnak meg, jobban fogják félni Istent, mint azok, amelyek a Sínain próbára tették Mózeszt, és a félelemben, az igazság áldó, vagy átkot mondó szavával, visszautasított tanításom szavai bele lesznek vésve a kövekbe. És ezeket a szavakat sose fogják többé eltörölni. A jel megmarad. Világosság annak, aki elfogadja, legalább akkor, szeretettel. Teljes sötétség annak, aki még akkor sem fogja fel, hogy Isten Akarata küldött engem az Ország megalapítására.

A teremtés kezdetén Isten azt mondta: „Legyen világosság!” És világosság támadt a káoszban. Életem kezdetén az angyalok azt mondták: „Béke a jó akaratú embereknek!” Az a jó akarat, amely teljesíti Isten akaratát, és nem hadakozik ellene. Most az, aki teljesíti Isten akaratát, és nem hadakozik ellene, érzi, hogy nem hadakozhat ellenem, mert érzi, hogy tanításom Istentől jön és nem önmagamtól. Talán a saját dicsőségemet keresem? Azt mondom talán, hogy én vagyok a kegyelem és a megbocsátás korszaka Törvényének Szerzője? Nem. Én nem veszem el azt a dicsőséget, ami nem az enyém, hanem megdicsőítem Isten Dicsőségét, aki minden jónak a Szerzője. Most az én dicsőségem az, hogy azt teszem, amit az Atya akar, hogy tegyem, mert ez megdicsőíti Őt. Aki saját javára beszél, hogy dicsérjék, az saját dicsőségét keresi. De aki részesülhetne az emberek dicséretében anélkül, hogy keresné, azért, amit tesz, vagy mond, és visszautasítja azt, mondván: „Nem az enyém, nem én alkottam, hanem ez az Atyától származik épp úgy, mint ahogy én is tőle származom” az igaz, és abban nincs

igazságtalanság, megadja mindenkinek azt, ami őt illeti anélkül, hogy megtartana magának valamit abból, ami nem az övé. Én azért vagyok, mert Ő akart engem.

Jézus szünetet tart. Körülnéz a tömegen, kutat a lelkiismeretekben. Olvas bennük. Mérlegeli őket. Ismét megszólal:

– Ti hallgattok. Részben azért, mert csodálkoztok, részben, mert azon gondolkodtok, hogyan hallgattathattok el engem. Kié a tízparancs? Honnan jön? Ki adta nektek?

– Mózes! – kiáltja a tömeg.

– Nem. A Magasságbeli. Mózes, az Ő szolgája elhozta nektek. De azok Istentől vannak. Ti, akik birtokában vagytok a formuláknak, de akiknek nincs hitetek, szívetekben azt mondjátok: „Mi nem látjuk Istent. Sem mi, sem a zsidók a Sínai lábánál.” Ő, nem elegek azok nektek ahhoz, hogy higgyétek, Isten jelen volt, sem a villámok, amelyek lángra gyújtották a hegyet, miközben Isten mennydörögve tündökölt Mózes előtt. A villámok és a földrengés sem segít titeket belátni, hogy Isten fölöttetek van, hogy megírja az örök üdvösség és kárhozat Szerződését. Istennek egy új, félelmetes megnyilvánulását fogjátok hamarosan meglátni ezek között a falak között. És a szent rejtékhelyek láthatókká válnak majd, mert megkezdődik a Világosság Ország, és a Szentek Szentjét felemelik a világ szeme előtt, többé nem fedi el a hármasság függöny. És akkor sem fogtok hinni! Mit kellene hát tenni, hogy higgyetek? Azt, hogy az Igazságosság villámai lesújtssanak testetekre? De akkor az Igazságosság már ki lesz békítve. És a szeretet villámai fognak leszállani. De még azok sem fogják szívetekbe írni, mindnyájatok szívébe, az Igazságot, és nem fogják feléleszteni a bűnbánatot és utána a szeretetet.

Gamáriel szemeit most Jézus arcára szegezi, feszült figyelemmel hallgatva.

– De tudjátok, hogy Mózes ember volt az emberek között. Idejének írnokai rátok hagyták leírását. Mégis, jóllehet tudjátok, ki volt, kitől és hogyan kapta a Törvényt, talán megtartjátok? Nem. Egyiktek sem tartja meg.

A tömeg tiltakozva felkiált.

Jézus csendet parancsol:

– Azt mondjátok, hogy nem igaz? Ki tartja meg közületek? És akkor miért akartok megölni engem? Nem tiltja az ötödik parancs az emberölést? Ti nem fogadtok el engem a Krisztusnak? De nem tagadhatjátok, hogy ember vagyok. Akkor miért akartok megölni?

– De te bolond vagy! Megszállt az ördög. Egy ördög beszél belőled, azért őrvöngsz és mondasz hazugságokat! Közülünk senki sem gondol megölésedre! Ki akar megölni téged? – kiáltozzák éppen azok, akik ezt akarják tenni.

– Kik? Ti! És ürügyeket kerestek arra, hogy megtegyétek. Olyan bűnöket vettek szememre, amelyek igazában nem bűnök. Nem az első alkalommal vádoltok engem, mert meggyógyítottam egy embert szombaton. De nem azt monda-e Mózes, hogy legyetek irgalmasok még az elesett számár és tehén iránt is, mert az, testvéretek javát szolgálja? És nekem nem szabad irgalmat gyakorolnom a testvér beteg testén, amely által a visszaszerzett egészség egy anyagi jó és egy lelki eszköz arra, hogy Istent áldja és szeresse az Ő jóságáért? És a körülmetélést, amit Mózes adott nektek, miután már a pátriárák gyakorolták, nem végzitek el szombaton is? Ha a mózesi Törvényt nem szegitek meg a szombati körülmetéléssel, mert az által egy fiút a Törvény fiává tesztek, akkor miért méltatlankodtok, amikor én az egész embert meggyógyítom szombaton, testében és lelkében, és ezzel Isten fiává teszem? Ne ítéljetek a látszat és a betű szerint! Hanem helyes ítélettel ítéljetek, és lélekkel, mert a betű, a formulák és a látszat halott dolgok, festett díszletek, nem az igazi élet, míg a szavak és látszatok szelleme az igazi élet és az örökkévalóság forrása. De ti nem értitek meg ezeket, mert nem akarjátok megérteni. Menjünk!

Válaszolj vádlóidnak!

Ma még többen vannak a Templomban, mint tegnap. Gamáriel a szokott helyén van. De nem beszél. Keresztbe tett karral sétál előre-hátra pompás szőnyegén. Fejét lehajtva elmélkedik. Hűséges tanítványai a falhoz támaszkodva figyelik, szótlanul, félve és tisztelve elmélkedő mesterüket.

A farizeusok és papok járnak-kelnek, mintha valami tennivalójuk lenne. De mindenki tudja, hogy ők is Jézust várják, akárcsak a tömeg. Pogányok és zsidók egyaránt.

Jézus megjelenik az Arany-kapuban, és lassan közeleg. Elmegy Gamáriel előtt, aki még csak fejét sem emeli fel. Tegnapi helyére megy. A vegyes hallgatóság felfogja, hogy beszélni készül. Egyesek azt suttoják:

– Íme, nyilvánosan beszél, és ők semmit sem szólnak.

– Talán a vezetők felismerték benne a Krisztust. Tegnap Gamáriel sokat beszélt az Vénekhez.

– Lehetséges? Hogyan ismerhették fel Őt hirtelenül, mikor nem régen még halálra méltónak tartották?

– Talán Gamáriel birtokában volt a bizonyítékoknak...

– És milyen bizonyítékoknak? Miféle bizonyítékokat akartok ennek az embernek az érdekében? – kérdezi valaki.

– Hallgass, te sakál! Te az utolsó vagy az írástudók között. Ki kérdezett? – Kigúnyolják, mire az eltávozik.

De helyét elfoglalják mások, akik nem tartoznak a Templomhoz, de nyilvánvalóan hitetlen zsidók. Azt mondják:

– Nálunk vannak a bizonyítékok. Mi tudjuk, ki ez. De amikor a Krisztus eljön, senki sem tudja, honnan való. Ennek származását ismerjük. Egy názáreti ács fia, és vidékéről mindenki tanúskodhat ellenünk, ha hazudunk...

Közben hallatszik, hogy valaki kedvesen azt mondja:

– Mester, beszélj egy kicsit nekünk, ma. Azt mondják, szerinted minden ember egyetlen Istentől, a tiedtől jön. Annyira, hogy őket az Atya gyermekeinek hívják. Hasonló gondolatra jutottak a mi stoikus költőink is. Azt mondták: „Mi Istentől származunk.” A te nemzedettedhez tartozók a legtisztátalanabb állatoknak tartanak minket. Hogyan egyezteted össze a két irányzatot?

Jézus válaszolni akar neki, amikor a hívő és hitetlen zsidók vitája felerősödik, és valaki éles hangon megismétli:

– Ő egy egyszerű ember! A Krisztus nem ilyen lesz. Minden rendkívüli lesz benne. Alakja, természete, származása...

Jézus ebbe az irányba fordul, és erős hangon kijelenti:

– Tehát ti ismertek engem, és tudjátok, honnan jövök? Biztosak vagytok benne? És az a kevés, amit tudtok rólam, nem mond nektek semmit? Nem erősíti meg az összes jövődölést? De ti nem tudtok mindent rólam. Bizony, bizony, mondom nektek, én nem magamtól jöttem, és nem onnan, ahonnan ti gondoljátok. Ezt az Igazságot ti nem ismeritek. Azt, aki küldött engem.

Ellenségei méltatlankodva kiáltanak fel.

– Ti nem ismeritek ennek az Igazságnak a műveit. Nem ismeritek útjait. Azokat az utakat, amelyeken én jöttem. A gyűlölet nem képes megismerni a Szeretet útjait és műveit. A sötétség nem képes elviselni a Világosságot. De én ismerem Azt, aki engem küldött, mert én az Ő része vagyok, és egy vagyok vele. És Ő azért küldött engem, hogy beteljesítsem azt, amit Ő elgondolt.

Tolongás támad. Ellenségei el akarják fogni, meg akarják ütni Őt. Az apostolok, tanítványok, a nép, a pogányok, a megtértek védelmére kelnek. Odasietnek mások is, és az

ellenség talán győzne, ha Gamáriel, aki eddig mintha nem törődött volna semmivel, el nem hagyná szőnyegét, és Jézus felé nem menne, és nem kiáltaná:

– Hagyjátok ott! Hallani akarom, mit mond!

Az Antónia-várból odasiető katonáknál is többet ér el Gamáriel hangja. A zavargás megszűnik, de óvatosságból a katonák a külső falaknál maradnak, noha már nincs szükség rájuk.

– Beszélj! – parancsolja Gamáriel Jézusnak. – Válaszolj annak, aki vádol! – Hangja parancsoló, de tiszteletteljes.

Jézus nyugodtan folytatja beszédjét, kissé előbbre jöve. Gamáriel ott marad, és tanítványai odahozzák szőnyegét és támla nélküli székét, hogy biztosítsák kényelmét. De ő állva marad, karját keresztbe téve, lehajtott fejjel, csukott szemmel, figyelmét arra összpontosítva, amit hall.

– Ok nélkül vádoltok engem, mintha káromkodtam volna, pedig az igazságot mondtam. Nem azért válaszolok, hogy megvédjem magamat, hanem azért, hogy a Világosságot adjam nektek, és így megismerhessétek az Igazságot. És nem magamtól beszélek. Hanem annak a szavait ismétlem, akiben ti hisztetek, és akire esküdtök. Azok tanúskodnak rólam. Tudom, hogy ti nem láttok bennem mást, csak egy hozzátok hasonló embert, alábbvalót magatoknál. És lehetetlennek látszik számotokra, hogy egy ember a Messiás lehessen. Azt gondoljátok, hogy ennek a Messiásnak legalábbis egy angyalnak kell lennie, akinek eredete oly titokzatos, hogy csak ez adhat neki királyi tekintélyt. De a népünk történetét tartalmazó könyvek, amelyek örök könyvek lesznek, mert minden ország és minden idők tudósai abból merítik tanításuk erejét, ezek a könyvek mikor állítják, hogy Isten egy angyalának mondta: „Te mostantól fogva Fiam leszel, mert én szültelek”?

Gamáriel egy kis asztalt és pergament hozat oda tanítványaival, leül, és írni kezd...

– Az angyalok, szellemek, a Magasságbeli szolgálói és hírnökei. Isten teremtette őket, akárcsak az embert, az állatokat, és minden egyéb teremtményt. De nem Tőle származnak, mert Isten egyedül a saját mását szüli. A Tökéletestől csak egy Tökéletes származhat, egy másik Lény, aki egyenlő Ővele. Nem alacsonyítja le saját tökéletességét azzal, hogy egy nála alacsonyabb rendű lénynek adjon életet.

Nos, ha tehát Isten nem szülheti az angyalokat, és nem is emelheti fel őket saját gyermekeinek méltóságára, akkor milyen lesz a Fiú, akinek azt mondja: „Te Fiam vagy. Ma szültelek”? És milyen természete lesz, ha amikor megszülte, azt mondja angyalainak: „És Őt imádják Isten összes angyalai.”? És hogyan érdemli ki ez a Fiú, hogy hallja, amint Atyja azt mondja Annak, aki az Ő kegyelméből létezik: „Ülj jobbmra, míg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem”? Ez a Fiú nem lehet más, csak Isten, mint az Atya, akivel megosztja a hatalmat, és akivel örül a Szeretetnek, amely őket boldoggá teszi a kimondhatatlan és megismerhetetlen szeretet által.

De ha Isten nem tartotta megfelelőnek, hogy egy angyalt emeljen fel Fiának fokozatára, mondhatta volna valaha is egy emberről azt, amit Arról mondott, aki hozzátok beszél? Közületek, akik hadakoztok ellenem, sokan jelen voltak, amikor azt mondta, ott a betabarai gázlónál, két évvel ezelőtt. Ti hallottátok és remegtetek. Mert Isten hangját nem lehet összetéveszteni, és csak rendkívüli kegyelmének köszönhető, hogy nem töri össze azt, aki gyűlöli Őt, és nem rázza meg szívét.

Ki akkor az Ember, aki hozzátok beszél? Talán egy valaki, aki úgy született az ember magjából és akaratából, mint ti mindnyájan? Belehelyezhette-e a Magasságbeli a Lelkét egy testbe, hogy abban lakjon, ha az a test meg volt fosztva a kegyelemtől, mint azoké az embereké, akik testi vágyból születtek? És eleget tehetett-e egy ember áldozata a Magasságbelinek a nagy Bűnért? Gondolkozzatok ezen! Ő nem egy angyalt választott ki arra, hogy a Messiás és a Megváltó legyen. Kiválaszthatott akkor erre egy embert? És Megváltó lehetett-e az Atya Fia anélkül, hogy felvette volna az emberi természetet, de olyan eszközökkel és hatalommal,

amelyek felülmúlják az emberi elgondolásokat? És Isten Elsőszülöttjének lehettek-e valaha is szülei, ha Ő az örök Elsőszülött?

A ti kevély gondolatotok nem rázkódik meg ezek előtt a kérdések előtt, amelyek felszállnak az Igazság országa felé, mindig közelebb hozzá, és amelyekre csak egy alázatos és hittel teljes szív talál választ?

Kinek kellett lennie a Krisztusnak? Egy angyalnak? Többnek, mint angyalnak! Egy embernek? Többnek, mint embernek! Egy Istennek? Igen, Istennek! De egy testtel egyesülve, hogy végbe tudja vinni a bűnös test kiengesztelését. Minden dolgot azzal az anyaggal kell megváltani, amellyel vétkezett. Istennek azért egy angyalt kellett volna küldenie, hogy kiengesztelje a bukott angyalok bűnét. Mert tudjátok, hogy Lucifer is vétkezett. De Isten nem küldött egy angyali lelket a sötét angyalok megváltására. Ők nem imádták Isten Fiát, és Isten nem bocsátja meg a Szeretettől született Igéje ellen elkövetett bűnt. De Isten szereti az embert, és elküldi az Embert, az Egyetlen tökéleteset, hogy megváltsa az embert, és kibékítse Istennel.

Az Atya és a Fiú szerették és megértették egymást. És az Atya azt mondta: „Akarom!” És a Fiú azt mondta: „Akarom!” És utána a Fiú azt mondta: „Add nekem!” És az Atya azt mondta: „Vedd!” És az Ige testté lett, amelynek kialakulása titokzatos. És ezt a testet nevezik Jézus Krisztusnak, Messiásnak, Annak, akinek meg kell váltania az embereket, el kell vinnie őket az Országba, le kell győznie az ördögöt, össze kell törnie a rabszolgaságot.

Legyőzni az ördögöt! Nem volt képes erre egy angyal. Ezt csak az Emberfia tudja megtenni. És ezért erre a nagy munkára Isten nem az angyalokat hívja, hanem az Embert. Íme, az Ember, akinek származását illetőleg ti bizonytalanok vagytok, tagadjátok, vagy fontolgtjátok. Íme, az Ember! Az Isten számára elfogadható Ember. Az Ember, aki képviseli minden testvérét. Az Ember, aki hasonló hozzátok, az Ember, aki felettetek áll és különbözik tőletek származásában, aki nem embertől, hanem Istentől származik. Isten szentelte fel Őt szolgálatára. Ott áll a kiváló oltár előtt, hogy a világ bűneiért Pap és Áldozat legyen. Örök és legfőbb Főpap, Melkizedek rendje szerint.

Ne remegjétek! Nem nyújtom ki kezemet a főpapi süveg felé! Más koszorú vár engem. Nem veszem el tőletek a melltáskát! Egy másik már készen áll számomra. Csak amiatt féljétek, hogy számotokra hasztalan lesz az Ember Áldozata és Krisztus Irgalmassága. Annyira szerettelek titeket, annyira szeretlek titeket, hogy elértem az Atyától önmagam megsemmisítését. Annyira szerettelek titeket, annyira szeretlek titeket, hogy kértem: legyen részem a világ minden fájdalmában azért, hogy az örök üdvösséget adjam nektek.

Miért nem akartok hinni bennem? Még mindig nem tudtok hinni?

Nem meg van mondva Krisztusról: „Te örökké Pap vagy Melkizedek rendje szerint”? De mikor kezdődött a papság? Talán Ábrahám idejében? Nem. Ti tudjátok. Az Igazságosság és a Béke Királya, aki megjelenik, hogy hirdessen engem a prófétai ajakkal, népünk hajnalán, nem figyelmeztet-e titeket arra, hogy van egy tökéletesebb papság, amelyik közvetlenül Istentől jön, úgy, mint Melkizedek, akinek eredetét senki sem ismerte, és akit „a papnak” neveztek, és aki pap marad mindörökké? Nem hisztek többé a sugalmazott szavakban? És ha hisztek bennük, hogyan lehet, ó doktorok, hogy nem tudtok elfogadható magyarázatot adni a szavaknak, amelyeket mondanak, és amelyek rólam beszélnek: „Te Pap vagy mindörökké, Melkizedek rendje szerint”?

Van tehát egy másik papság Áronén kívül. És erről azt mondták: „vagy”. Nem „voltál”. Nem „leszel”. Pap vagy mindörökké. Íme, akkor ez a kifejezés előre hirdeti, hogy az örök Pap nem Áron ismert törzséből származik, egy papi törzsből sem. Hanem új, titokzatos lesz eredete, mint Melkizedeké. És ha Isten hatalma küldi őt, az annak a jele, hogy meg akarja újítani a Papságot és a szertartást, hogy öröndetessé váljon az emberiség számára.

Ismeritek ti az én eredetemet? Nem. Ismeritek műveimet? Nem. Látjátok annak gyümölcseit? Nem. Semmit sem tudtok rólam. Látjátok tehát, hogy ebben is a „Krisztus” vagyok, akinek származását, természetét és küldetését nem szabad megismerni addig, amíg

Istennek úgy tetszik, hogy kinyilatkoztassa az embereknek. Boldogok azok, akik tudnak majd, akik tudnak most hinni, mielőtt még Isten rettenetes kinyilatkoztatása a földre terítené őket súlyával, és oda szegezné őket az égből tündöklő, hatalmas igazságot mennydörgő szavával, amely azt kiáltja a földnek: „Ez Isten Krisztusa volt!”

Ti azt mondjátok: „Ő Názáretből való. Atyja József volt. Anyja Mária.” Nem. Nekem nincs atyám, akitől emberi módon származnék. Nincs anyám, aki Istenként szült volna engem. Mégis van egy testem, és azt titokzatos módon vettem fel, a Lélek műve által, és eljöttem közétek, keresztül menve egy szent tabernákulumon. És üdvözítelek majd titeket, miután Isten akaratából kialakítottam magamat. Üdvözítelek majd titeket, kilépve igazi önmagamból, testem tabernákulumból, hogy létrehozzam az Isten nagy Áldozatát, aki felemészti magát az ember üdvösségeért.

Atya, Atyám! Napjaim kezdetén azt mondtam neked: „Íme, itt vagyok, hogy megtegyem akaratodat!” Azt mondtam neked a kegyelem órájában, mielőtt elhagytalak, hogy testbe öltözzem, amelyben szenvedni fogok: „Íme, itt vagyok, hogy megtegyem akaratodat!” Ezt mondom neked még egyszer, hogy megszenteljem azokat, akikért jöttem: „Íme, itt vagyok, hogy megtegyem akaratodat!” És még egyszer azt mondom majd neked, mindig, addig, amíg nem teljesül akaratod...

Jézus, aki ég felé emelte karját, imádkozva, most leereszti, mellére teszi, lehajtja fejét, behunyja szemét, és elmerül egy titkos imában.

Az emberek suttognak. Nem mindenki értette meg, sőt a többség nem értette meg. Túlságosan tudatlanok. De megsejtik, hogy Ő nagy dolgokat jelentett ki. És csodálkozva hallgatnak.

A rosszindulatúak, akik nem értették meg, vagy nem akarták megérteni, vihognak:

– Őrjöng! – De nem mernek többet mondani, hanem fejüket csóválva elmennek.

Gamáriel utat tör az ottmaradottak között. Elér Jézushoz, aki még elmerülve imádkozik, távol a tömegtől és a helytől, és megszólítja:

– Jézus, Rabbi!

– Mit akarsz, Gamáriel rabbi? – kérdezi Jézus, felemelve fejét, tekintetével még egy benső látomásban elmerülve.

– Egy magyarázatot tőled.

– Beszélj!

– Menjetek odébb mindnyájan! – parancsolja Gamáriel, és olyan hangon, hogy az apostolok, tanítványok, követők, kíváncsiak és Gamáriel tanítványai is gyorsan odébb mennek. Csak Jézus és Gamáriel marad ott, egymással szemben. Egymást nézik. Jézus mindig szelíden és kedvesen, a másik tekintéllyel anélkül, hogy akarná, és önkéntelenül is kevély tekintettel.

– Mester... Jelentették nekem szavaidat. Amiket egy lakomán mondtál... és én helytelenítettem a nem őszinte eljárást. Én harcolok vagy nem harcolok, de mindig nyíltan... Elmélkedtem azokon a szavakon. Szembeállítottam azokkal, amelyekre emlékezem... És vártalak itt, hogy megkérdezhesselek ezek felől... De először hallani akartam beszédedet. Ők nem értették meg. Én remélem, meg tudom érteni. Leírtam szavaidat, miközben beszéltél. Hogy elmélkedjem rajtuk. Nem azért, hogy ártsak neked. Hiszel nekem?

– Hiszek. És kívánom, hogy a Magasságbeli azokkal lánggra gyújtsa lelkedet.

– Úgy legyen! Ide hallgass! A kövek, amelyeknek meg kell remegniük, talán a mi szívünk kövei?

– Nem, rabbi. Ezek (és rámutat a Templom falaira, egy kört írva le). Miért kérdezed?

– Mert szívem megremegett, amikor beszámoltak a lakomán mondott szavaidról, és válaszodról, amit a téged kísértőknek adtál. Azt hittem, hogy ez a remegés lesz a jel...

– Nem, rabbi. A te szíved és néhány más szívnek a remegése túl kevés ahhoz, hogy oly jel legyen, ami nem hagy hátra kételyt... Akkor is, ha te, ritka, alázatos ítélettel ismerve önmagadat kőnek nevezed szívedet. Ó, Gamáriel rabbi, igazán nem vagy képes megkövesedett

szívedből egy fényes oltárt készíteni, elfogadva az Istent? Nem magamért, rabbi. Hanem azért, hogy igaz voltod teljessé legyen...

És Jézus kedvesen néz az öreg mesterre, aki lehajtja fejét, és azt mondja:

– Nem tudom... Még nem tudom... De remélem... Azt a jelet mindörökre adod?

– Igen.

– Isten veled, Jézus Rabbi!

– Az Úr jöjjön hozzád, Gamáriel rabbi!

Elválnak. Jézus int övéinek, és kimegy velük a Templomból.

Az írástudók, farizeusok, papok, a rabbi tanítványai körülveszik Gamálielt, mint mindmegannyi saskeselyű.

– Nos? Minek tűnik neked? Bolondnak? Jól tetted, hogy leírtad azt az őrzöngést. Jó szolgálatot tesz majd nekünk. Döntöttél? Meggyőződted? Tegnap... ma... Nincs többre szükség ahhoz, hogy meggyőzzön téged. – Egyszerre beszélnek, miközben Gamáriel hallgat, és tanítványai elviszik az asztalt.

– Nem válaszolsz? Tegnap óta nem beszélsz... – sürgeti egyik kollégája.

– Hallgatok. Nem rátok. Őrá. És igyekszem a mostani szavakban felismerni azokat, amelyeket egy napon mondott. Itt.

– És talán megtaláltad? – sokan nevetnek.

– Olyan, mint egy mennydörgés, amelynek különböző a hangja aszerint, hogy közelebből, vagy távolabbról jön. De mindig a mennydörgés moraja.

– Akkor semmire sem lehet következtetni belőlük – gúnyolja egyikük.

– Ne neved, Lévi. A mennydörgés Isten hangja is lehet, és mi oly ostobák lehetünk, hogy a felhők zajának hisszük... Ne neved te sem, Elkiás, és te, Simon, hogy a hang ne váljék villámmá, és ne égessen porrá titeket...

– Akkor... te... mintegy azt mondod, hogy a galileai az a gyermek, akit Hillel prófétának tartottatok, és hogy az a gyermek és ez az ember a Messiás... – kérdezik gúnyolódva, bár enyhén, mert Gamálielt tisztelni kell.

– Nem mondok semmit. Azt mondom, hogy a mennydörgés moraja mindig a mennydörgés moraja.

– Közelebből, vagy távolabbról?

– Jaj nekem! A szavak erősebbek, amint a kor magával hozza. De a húsz éve elhangzottak húszszor jobban bezáródtak értelmembe. És a hang gyengébben hatol be... – És Gamáriel engedi, hogy feje mellére essen, elmélkedve.

– Ha, ha, ha! Megöregedtél, és ostoba lettél, Gamáriel! Valóságnak fogod fel a képzeletet. Ha, ha, ha – nevetnek mindnyájan.

Gamáriel méltatlankodva felemeli vállát. Utána felveszi köntösét, amely válláról függött, magára tekeri többszörösen, olyan bő, és hátat fordít mindenkinek anélkül, hogy egy szóval is válaszolna nekik, megvetve őket hallgatásával.

Te a jelre vársz!

Gamáliel ott van Lázár feltámasztásánál. Lásd: E 62-75 Mikor Jézus kifelé megy, találkozik a rabbival. Egymásra néznek. Jézus anélkül, hogy megállna, megjegyzi:

– Állj készen, rabbi! A jel hamarosan jön! Sose hazudok!

(8-73)

Lázár feltámasztása után a nagytanács azonnal összeül.

Egyesek Jézus pártjára állnak, és kijelentik, hogy nem tett semmi rosszat, csak egy csodát tett. Nikodémus és arimateai József bátran nyilatkoznak Jézus mellett. Jézus ellenségei megfeddik Józsefet:

– Mondd meg nyíltan, hogy szereted!

– Nincs abban semmi rossz, ha József szereti Őt. Én magam is elismerem, hogy Ő Izrael legnagyobb Rabbija.

– Te! Te, Gamáliel, mondod ezt?

– Ezt mondom. És tisztetem Őt, aki fölöttem áll, mert eddig én őriztem meg a nagy rabbik hagyományát, akik között Hillel volt az utolsó, de utánam nem ismerek senkit, aki össze tudta volna gyűjteni a századok bölcsességét. Most megelégedetten megyek el, mert tudom, hogy az nem hal ki, hanem még nagyobb lesz, mert növelni fogja sajátjával. Én biztos vagyok abban, hogy Isten Lelke van benne.

– De mit mondasz, Gamáliel!?

– Az igazságot. Nem csukom be a szememet, hogy ne tudhassam, mik vagyunk. Mi többé nem vagyunk bölcssek, mert a bölcsesség kezdete az Isten félelme, és bűnöket követünk el anélkül, hogy félnénk Istent. Ha meglenne bennünk ez a félelem, nem vennénk semmibe az igazat, és nem lenne bennünk az ostoba falánkság a világ gazdagságáért. Isten ad, és Isten vesz el. Az érdemnek és érdemtelenységnek megfelelően. És ha Isten most elveszi tőlünk azt, amit nekünk adott, hogy másoknak adja, legyen áldott, mert szent az Úr, és szent minden, amit tesz.

– De mi a csodákról beszéltünk, és azt akartuk mondani, hogy közölünk senki sem tud csodákat művelni, mert a Sátán nincs velünk.

– Nem. Azért, mert Isten nincs velünk. Mózes szétválasztotta a vizet, és megnyitotta a sziklát, József megállította a napot, Illés feltámasztotta a gyermeket és esőt idézett elő. Mert Isten volt velük. Emlékeztetek titeket arra, hogy hat dolgot gyűlöl az Isten, és utálja a hetediket: a kevély szemeket, a hazug nyelvet, az ártatlanok vérént ontó kezét, a gonoszságon elmélkedő szívet, a lábat, amely futva visz a gonoszságba, a hamis tanúságot, amely hazugságot mond, és azt, aki széthúzást okoz a testvérek között. Mi mindezt tesszük. Ti, mondom. Mert csak ti teszitek. Mert én tartózkodom mind attól, hogy „hossannát” kiáltsak, mind attól, hogy azt kiáltsam: „Átkozott”. Én várok.

– A jelre! Ugyan! Te a jelre vársz! De milyen jelet vársz egy szegény bolondtól, ha igazán mindnyájan meg akarunk bocsátani neki?

Gamáliel felemeli kezeit, és maga előtt tartva, behunyt szemmel, kissé lehajtott fejjel, lassan, elnyújtott hangon beszél, ünnepélyesen:

– Vágyakozva megkérdeztem az Urat, hogy mutassa meg nekem az igazságot, és Ő megvilágította nekem Jézus, Sirák fiának szavait. Ezeket: „A minden dolgok Teremtője beszélt hozzám, és parancsokat adott nekem, és az, aki engem teremtett, sátramban nyugodott, és azt mondta nekem: 'Lakjál Jákobban, örökséged legyen Izraelben, verj gyökeret választottam között'”... És még megvilágította nekem ezeket, amelyeket ismertek: „Jöjjetek hozzám, mindnyájan, akik vágyakoztok utánam, és lakjatok jól gyümölcseimmal, mert az én szellemem édesebb a méznél és az én örökségem a lépesméznél. Emlékezetem fennmarad a századokon át

a nemzedékekben. Aki engem eszik, éhezik engem, és aki engem iszik, szomjazik utánam, és aki engem hallgat, annak nem kell pirulnia, és aki értem dolgozik, az nem vétkezik, és aki fényt derít rám, annak örök élete lesz.” És Isten világossága kiáradt lelkemre, miközben szemeim ezeket a szavakat olvasták: „Mindezt a dolgot tartalmazza az Élet könyve, a Magasságbeli szövetsége, az Igazság tanítása... Isten megígérte Dávidnak, hogy tőle születik a leghatalmasabb Király, aki mindörökké dicsőségének trónján fog ülni. Ő el fog telni bölcsességgel, mint a Fison és a Tigris az új gyümölcs idejében; bővelkedik, mint az Eufrátesz az értelemben; és növekszik, mint a Jordán az aratás idején. Ő világossággént árasztja ki a bölcsességet... Ő ismeri meg az elsőnek.” (Vö. Jézus, Sirák fia könyve 24. fejezetét a Vulgáta fordításában.) Ezt Isten megvilágította nekem! De jaj! Mit mondok, hogy a Bölcsesség, amely köztünk van túl nagy, mert mi azt megértjük, és összegyűjtjük azt a gondolatot, ami szélesebb a tengernél és a tanácsot, ami mélyebb a nagy szakadéknál. És mi halljuk a kiáltást: „Én, mint a hatalmas vizek csatornája kiáradtam a Paradicsomból, és azt mondtam: 'Megöntözöm kertemet', és íme csatornám folyóvá vált, és a folyó tengerré. Mint a hajnal, beragyogok mindent tanításommal, és megismertetem azt a legtávolabbi vidékekkel. Behatolok a legnagyobb mélységekbe, ránézek az alvókra, megvilágítom azokat, akik remélnek az Úrban. És kiterjesztem még tanításomat, mint jövendölést, és ráhagyom azokra, akik keresik a bölcsességet, nem szünök meg hirdetni azt a szent időkig. Nem csak magamért dolgoztam, hanem mindazokért, akik keresik az igazságot.” (Uo.) Ezt olvastatta el velem Jáhve, a Magasságbeli – és leengedi karjait, felemeli fejét.

– De akkor számodra a Messiás?! Mondd meg!

– Nem a Messiás.

– Nem? Akkor micsoda szerinted? Nem ördög. Nem angyal. Nem Messiás...

– Az, aki van.

– Őrjöngsz! Isten? Ez a bolond Isten számodra?

– Az, Aki van. Isten tudja, hogy Ő van. Mi látjuk műveit. Isten látja gondolatait is. De nem a Messiás, mert számunkra a Messiás Királyt jelent. Ő nem király, nem lesz király. De szent. És művei szentek. És mi nem emelhetjük kezünket az Ártatlanra, hacsak nem akarunk bűnt elkövetni. Én nem írom alá a bűnt!

– De ezekkel a szavakkal te szinte azt mondtad, hogy ő az, akit várunk!

– Azt mondtam. Addig, amíg tartott a Magasságbeli világossága, én annak láttam. Utána... nem tartott többé engem az Úr keze, a magasba emelkedett világossága, én visszatértem embernek, Izrael emberének, és a szavak többé nem voltak mások, csak szavak, amelyeket Izrael embere, én, ti, az előttünk élők, és ne engedje meg Isten, az utánunk élők is a saját, a mi gondolataink szerint értelmezünk, nem pedig abban az értelemben, amelyben az örök Gondolatban részesülnek, aki azt szolgájának diktálta.

– Mi beszélünk, elkalandozunk, vesztegetjük időnket. És közben a nép izgalomban van – mondja Kanania.

– Jól mondd! Határozni kell, és cselekedni, hogy megmentjük magunkat és diadalmaskodjunk!

(8-87)

Jézus Anyjával beszélget. Mária azt mondja:

– Erősen felléptél a farizeusokkal szemben...

– Ez a legfelsőbb igazság órája, Mama. Számukra holt marad az igazság. De a többiek számára élő igazság lesz. És szeretettel és szigorral kell megharcolnom az utolsó harcot, hogy elszakítsam őket a Gonosztól.

– Igaz. Azt mondták nekem, hogy Gamáliel, aki ott volt a többiekkel együtt az oszlopcsarnokban, ezt mondta a végén, amikor sokan nyugtalanok voltak: „Ha nem akarják a feddést, éljenek igaz módon”, és e megjegyzés után eltávozott.
 – Örülök neki, hogy a rabbi hallgatott engem.

(9-142)

Gamáliel hallgatja Jézus nagycsütörtöki beszédét a Templomban, amelyben megjövendöli megdicsőülését. Lásd E 76- 80.

(9-183)

Gamáliel részt vesz a nagytanács gyűlésén, amelyen elítélik az elfogott Jézust. Mikor Jézus be akar lépni, odaér Gamáliel is. Az örök ráütnék Jézusra, hogy adjon helyet a rabbinak. Az azonban, megmerevedve, mint egy szobor, ajkát alig mozgatva, és nem tekintve senkire sem, megkérdezi:

– Ki vagy? Mondd meg nekem!

Jézus kedvesen válaszol:

– Olvasd a prófétákat, és bennük megtalálod a választ! Az első jel bennük van. A másik jön.

Gamáliel belép. Mögötte belép Jézus. Miközben Gamáliel egy székhez megy, Jézust a terem közepére húzzák, a Főpap elé, akinek arca olyan, mint egy bűnözőé.

A kihallgatást lásd részletesen: Jézus szenvedése 40-44.

A kihallgatás közben Gamáliel felkiált:

– Törvénytelen ez a gyűlés! Kelj fel Simeon – szól oda fiának – és menjünk!

– De rabbi, megbolondultál?

– Tiszteletben tartom az előírásokat. Tilos így járni el, amint mi tesszük! És ezért nyilvános vádat emelek majd! – Gamáliel kimegy, mereven, mint egy szobor. Fia, aki harmincöt évesnek látszik, és hasonlít hozzá, követi.

Kis zavar keletkezik, amit Nikodémus és József kihasználnak, hogy a Vértanú javára felszólaljanak.

– Gamálielnek igaza van. Törvénytelen az óra és a hely, és nem következetesek a vádak.

(9-263)

A jel!

Jézus halála után József és Nikodémus egy rövid úton gyorsan lejönnek a Kálváriáról, hogy Pilátushoz menjenek. Már szinte a domb alján vannak, amikor találkoznak Gamáriellel. Gamáriel haja borzas, nincs rajta a fejfedő, köpenye sincs, pompás ruhája trágyától piszkos és szakadozott a tüskés bokrok miatt. Fut felfelé, lihegve, keze gyér, ősz hajában. Megállás nélkül beszélgetnek egymással:

– Gamáriel! Te!

– Te, József? Elhagyod?

– Én nem. De hogy, hogy te itt vagy? És így?...

– Rettenetes dolgok! A Templomban voltam! A jel! A Templom kifordult sarkából! A bíbor és jácint függöny eltépve! A Szentek Szentje tárva-nyitva! Átok van rajtunk! – beszéd közben fut a csúcs felé, esztét veszítve a megpróbáltatástól.

A kettő nézi őt, amint megy... egymásra néznek... egyszerre mondják: „Ezek a kövek megremegnek majd utolsó szavaimra!” Ő megígérte neki!...

Sietnek tovább a város felé.

Mikor visszajönnek, elérik Gamárielt, amint az már kimerülve az utolsó métereket teszi meg. Mellét verve megy, és amikor elérkezik a csúcson levő első kis térre, arccal a földre borul, fehér ruhájában a sárga földön nyögi:

– A jel! A jel! Mondd nekem, hogy megbocsátasz! Egy sóhajtást, csak egy sóhajtást, hogy mondd nekem, nem gyűlölsz, és megbocsátasz!

Azt hiszi, hogy Jézus még él. Csak akkor fogja fel a valóságot, amikor egy katona meglöki lándzsájával, és azt mondja:

– Kelj fel és hallgass! Hasztalan! Előbb kellett volna erre gondolnod! Meghalt. És én, a pogány, mondom neked: Ez, akit ti megfeszítettetek, valóban az Isten Fia volt!

– Meghalt? Meghaltál? Ó! ... – Gamáriel feláll, félelem tükröződik arcán, a szürkületben igyekszik látni a csúcsot. Nem sokat lát, de az elég ahhoz, hogy felfogja, Jézus meghalt. Látja. És látja a részvevő csoportot, amely vigasztalja Máriát, és Jánost a kereszt baloldalán állva, amint sír, és Longinust a jobboldalon állva, ünnepélyesen, tiszteletteljes magatartással.

Térdre veti magát, kitarja karját, és sír:

– Te voltál! Te voltál! Többé nem nyerhetünk bocsánatot! Magunkra kívántuk véredet. És az az égbe kiált, és az ég elátkoz minket... Ó, de te voltál az Irgalom!... Én mondom neked, én, Júda megsemmisült rabbi: „A te véred rajtunk van, irgalomból.” Hints meg engem vele! Mert csak az esdheti ki számunkra a bocsánatot... – és sír. És utána, még csendesebben megvallja titkos gyötrelmét: – Birtokában vagyok a kért jelnek... De az évszázados lelki vakság van belső látásomon, és akaratom ellenére most felemeli hangját tegnapi kevély gondolatom... Irgalmaz nekem! A világ Világossága, a sötétségbe, amely nem fogott fel téged, bocsásd le egy sugaradat! A hűséges öreg zsidó vagyok, igazságnak tartottam, és tévedés volt. Most egy kiaszott, kopár síkság vagyok, a régi hit egyetlen régi fája nélkül, és az új hit egyetlen magja vagy virágszála nélkül. Kiszáradt puszták vagyok! Művelj csodát, hogy kikeljen egy virág, amely a te nevedet viseli, ennek a makacs öreg izraelitának szegény szívében. Hatolj be, Szabadítóként ebbe a szegény gondolatomba, amely a külsőségek foglya! Izajás azt mondja: „...fizetett a bűnösökért, és magára vette sokaknak bűnét”. (53,12) Ó, az enyémet is, názáreti Jézus!....

Feláll. Nézi a keresztet, amely mind jobban kirajzolódik a visszatérő világosságban, és utána meghajolva, megöregedve, megsemmisülve elmegy.

Gamáriel hősie kiállását István mellett és Saul ellen, valamint felvételét a katolikus Egyházba lásd: Ősegyház 23-27, 31-36. oldalán.

Jézus és a gyászolók

Bevezetés

Ebben a füzetben összegyűjtve megtaláljuk azokat a gondolatokat, amelyeket Jézus a túlvilági életről mondott a halál előtt állóknak, vagy az árván maradt gyermekeknek, hitvesüket gyászoló özvegyeknek.

A túlvilági élet annyira különbözik az evilágitól, hogy azt igazán felfogni nem tudjuk. Emiatt Jézus sem mondott sokat róla, s amikor erről beszélt, evilági fogalmakat, hasonlatokat használt, amelyeket természetesen nem kell szó szerint vennünk, hanem csak képletes értelemben. Például; amikor Jézus arról beszél, hogy „többé nem eszi a húsvéti vacsorát, míg be nem teljesedik Isten országában” és „nem iszik a szőlő terméséből addig, amíg el nem jön az Isten országa” (Lk 22,16,18), vagy amikor megígéri az apostoloknak, hogy „majd asztalánál esznek és isznak országában,” (Lk 22, 30) (Vö. Mt 26,29, Mk 14,22) mindezeket képletesen kell értenünk, és nem következtethetünk belőle, hogy a mennyben lakomázni fogunk. Ugyanígy, amikor Jézus megígéri, hogy „helyet készít” apostolai számára a mennyben, s arról beszél, hogy Atyjának házában sok lakóhely van (Jn 14,1-2.) szintén nem kell azt gondolnunk, hogy a mennyben van egy nagy ház, sok szobával. A léleknek és a feltámadott testnek nincs szüksége helyre, s ha a látható világ egyszer teljesen megszűnne létezni, az üdvözültek akkor is tovább élnének a mennyei boldogságban, a kárhozottak pedig a pokoli kínokban.

Ugyanígy kell értelmeznünk a Jelenések könyvének sok képletes leírását is a mennyországról. (Pl. 7,I7., 20, 12-15)

Amikor Szent Pál egyszer elragadtatásban szemlélhette a mennyei boldogságot, utána képtelen volt szavakkal leírni azt, amit látott. (1Kor 2,9)

Jézus néhány esetben feltámasztotta a halottakat, általában azonban nem változtatta meg az élet és halál rendjét. Szent Józsefet nem gyógyította meg, amikor az halálos betegségbe esett, se fel nem támasztotta, miután meghalt, de ott volt mellette halálos ágyánál. Szent József testvéreinek felajánlotta a gyógyulást, ha hajlandó megbocsátani két fiának azért, hogy Jézus tanítványaivá lettek. Amikor azonban Alfeus erre nem volt képes, sőt elzavarta Jézust, Ő elment, s engedte, hogy Alfeus az Ő vigasztalása nélkül haljon meg.

Noha sok eseményt leírtunk már bővebben az eddig megjelent füzetekben, itt megismételjük azokat a részleteket, amelyek a halállal kapcsolatosak, hogy jobban fontolóra vehessük Jézus tanítását, a túlvilági életet illetően.

Szolgáljanak ezek a gondolatok vigasztalásul számunkra rokonaink, barátaink halála esetén, és segítsenek minket abban, hogy kellőképpen felkészüljünk saját halálunkra, vagy megvigasztaljuk a gyászolókat.

Rövidítések	P:	Példabeszédek
	M:	Mária élete
	E:	Evangéliumok
	Gy:	Jézus és a gyermekek

(2-132) az első szám az olasz eredeti kötetszáma, a második az oldalszám

Kővári Károly S. J.

A jó lelkiismeret

Jézus leírta nagyszüleinek, Annának és Joákimnak halálát. (M 39-42) „Életük oly kedvesen aludt ki, mint ahogy eltűnik egy csillag, amikor hajnalban felkel a nap. És ha nem részesültek is abban a vigaszban, hogy birtokoljanak engem, a Megtestesült Bölcsességet, mint József; láthatatlanul jelen voltam, és hallották magasztos szavaimat, amikor arcuk fölé hajoltam, hogy békében elaltassam őket, a győzelmet várva.” „A jó lelkiismeret nyugodt halált ad, és a szentek imái ilyen halált érnek el számotokra. Joákimnak és Annának egész életükön keresztül jó volt a lelkiismeretük, és ez volt vezetőjük egészen az égig. A Szent (Mária) imádkozott Isten Tabernáculuma előtt távoli szüleiért, akiket ő Isten, a Legfőbb Jó után helyezett, de szeretett, amint a Törvény és érzelmei megkívánták, tökéletes természetfeletti szeretettel.”

Érdemeljétek ki, hogy Jézus közeletekben legyen!

Amikor elérkezik József halálának ideje, Jézus a halálos ágy jobb oldalára áll: Megigazítja József vánkosait, gondosan felemelve testét, és Mária segítségével kényelembe helyezi őt. Megsimogatja a haldokló homlokát, és igyekszik lelket önteni bele.

Mária csendesen, hangtalanul sír. A könnyek legördülnek sápadt arcán ruhájára, ahol zafirokként csillognak.

József kissé felélénkül, és Jézusra néz, megfogja kezét, mintha mondana valamit, és azért, hogy kapcsolatban legyen az istenivel, erőt merítsen az utolsó megpróbáltatásban. Jézus lehajol József kezéhez, és megcsókolja. József mosolyog. Utána Mária felé fordul, az ő tekintetét keresve, és őrá is rámosolyog. Mária letérdel az ágy mellé, és igyekszik mosolyogni. De nemigen sikerül neki, és lehajtja fejét. József Mária fejére teszi kezét, megsimogatja, amely áldásnak látszik.... Jézus a haldokló fölé hajolva imádkozik.

Utána Jézus ezt mondja:

– Köszönetet mondok neked, atyám, azért, amit értem és Anyámért tettél. Te igaz életű atyám voltál, és az Örökkévaló téged bízott meg Krisztusának és Szövetségládájának őrzésével. Te voltál a meggyújtott fáklya számára, és szeretted a szent méh Gyümölcsét. Menj békében, atyám! Az Özveggy nem marad segítség nélkül. Az Úr előre rendelkezett, hogy ne maradjon egyedül. Menj nyugodtan nyugvóhelyedre! Én mondom neked.

Ismét egy zsoltár részletét idézi, majd Józsefre alkalmazza:

– Neked részed lesz ebben a dicsőségben, atyám. Hamarosan eljövök, hogy téged felvigyelek a pátriárákkal, akik megelőztek téged, a dicsőségbe, ami rád vár. Örvendezzék lelked szavamnak!

Majd egy további zsoltárrészlet után:

– Menj előttem, mondd meg a pátriáráknak; hogy az Üdvösség a világon van, és Isten Országá hamarosan megnyílik számukra. Menj, atyám! Áldásom kísér téged!

Jézus hangosabban beszél, hogy hangja behatoljon József értelmébe, aki elmerül a halál ködében. Közeli a vég. Az öreg fulladozik a fáradtságtól. Mária simogatja. Jézus ágyának szélére ül, és magához vonja a haldoklót, aki összeroskad, és csendesen meghal.

A jelenet ünnepélyes békét sugároz. Jézus visszateszi az ágyba a Pátriárkát, átöleli Máriát, aki az utolsó pillanatokban Jézus közelébe ment, amikor elhatalmasodott rajta a fájdalom.

Jézus hozzáfűzi ehhez a jelenethez:

– Megtanítok minden feleséget, akit fájdalom gyötör, hogyan kövesse Máriát özvegységében: egyesüljön Jézussal. Tévednek azok, akik azt gondolják, hogy Mária nem szenvedett szívében. Anyám szenvedett. Értsétek meg! Szentül, mert benne minden szent volt, de nagyon élesen.

Azok, akik azt gondolják, hogy Mária lagymatag szeretettel szerette jegyesét, mert lélekben volt jegyese és nem testben, hasonlóképpen tévednek. Mária bensőségesen szerette Józsefét, akivel harminc éven keresztül élt hűségesen. József atyja, jegyese, testvére, barátja és védelmezője volt neki.

Most egyedül érezte magát, mint a szőlővessző, amelyet levágtak a szőlőtöről, amely eltette. Mintha csak villám csapott volna házába. Kettévált. Azelőtt egység volt, amelyben a tagok egymást támogatták. Most hiányzott a teherviselő főfal, az első csapás, amely ezt a családot érte, jelezve szeretett Jézusának közelálló elvesztését. Az Örökkévaló azt akarta, hogy jegyessé és anyává legyen. Most özveggyé tette, és azt akarta, hogy Gyermeke is elhagyja. Mária könnyek között mondja ki egyik magasztos „Igen”-jét. „Igen, Uram, legyen nekem a te igéd szerint.”

Tanuljatok tőle ti, akik sírtok. És tanuljatok tőle ti, akik meghaltok. Ti, akik éltek, tanuljatok meg meghalni. Törekedjétek kiérdemelni azt, amit Józsefnek mondtam. Békét fog adni nektek

halálküzdelmekben. Ti, akik haldokoltok, tanuljátok meg kiérdemelni, hogy Jézus közeletekben legyen, és megvigasztaljon titeket. És ha nem érdemeltétek is ki, akkor is legyen bátorságtok magatok mellé hívni engem. Én eljövök, kezem tele lesz kegyelmekkel és vigasztalással. Szívem tele lesz megbocsátással és szeretettel. Ajkam feloldoz és bátorít titeket.

A halál elveszti minden zordonságát, ha karjaim között ér titeket. Higgyétek el! Nem tudom eltörölni a halált, de édessé teszem azok számára, akik bennem bízva halnak meg.

Krisztus mindnyájatok nevében mondotta keresztjén: „Uram kezedbe ajánlom lelkemet.” (Vö Lk 23,46, Zs 31,6) Amikor ezt mondta, gondolt saját halálára és a ti haláltusátokra, a ti rettegésekre, a ti tévedéseitekre, félelmetekre, vágyatokra a bocsánat után. Megtört szívvel mondta ezt, még mielőtt a lándzsával átdöfték volna, és inkább szenvedett lelkében, mint testében azért, hogy azok haláltusáját, akik reá gondolva halnak meg, megédesítse, és lelkük a halálból az Életbe menjen, a fájdalomból az örök örömbe. (M 170-175)

Ó, halál Jézus nélkül!...

Szent József testvére, Alfeus, aki szintén Názáretben lakott, nagyon megharagudott Jézusra, mert nem olyan Messiásként lépett fel, amint ő elvárta volna tőle, s ráadásul még két fiát, Júdást és Jakabot is apostolokként magával vitte. Másik két fia, Simon és József atyjuk nézetét osztotta. Anyjuk, Mária viszont szintén Jézus mellé állt. Így a család kettészakadt.

Amikor még csak Júdás követte Jézust, Alfeus súlyosan megbetegedett. Júdásnak kételye támadt, hogy ebben a helyzetben nem otthon lenne-e helye. Jézus eloszlatja kételyét:

– Júdás... Én elhagytam Anyámat, hogy küldetésemnek éljek. Ez eloszlatja minden kételyedet azt illetőleg, hogy becsületesen cselekszel-e. Ha ez nem lett volna jó cselekedet, megtettem volna-e én Anyám iránt, akinek rajtam kívül nincs senkije?

Júdás megfogja Jézus kezét, arcához emeli, és lehajtja fejét. Nem tud beszélni.

– Menjünk, mi ketten, egyedül, mint amikor gyermekek voltunk. Menjünk, vigyük el az öregnek ezeket a szép aranyárga szőlőket. Nehogy azt gondolja, nem törődök vele, és ellensége vagyok. Tetszeni fog ez anyádnak és Jakabnak is. Megmondom neki, hogy holnap Kafarnaumban leszek, és hogy fia egészen az övé. Tudod, az öregek olyanok, mint a gyermekek: féltékenyek. És mindig gyanakszanak, hogy elhanyagolják őket. Részvételt kell lennünk irántuk... (M 211)

Néhány hónap múlva Jézus ismét felkeresi Názáretet. Ekkor már Jakab is követi Őt. Unokatestvérei nagyon meglepődtek:

– Apám és anyám miatt, tudod?

– Tudom. Menjünk hozzá!

– Szegény atyám! Annyit szenved. Úgy érzi magát, mint a növény, amelyet gyökeresen kitéptek... és nem szeretne meghalni... – mondja Jakab, és Jézusra néz. Néma kéréssel... De Jézus nem adja jelét annak, hogy látja őt. – József is így halt meg, fájdalmak között, nemde?

– Igen – válaszolja Jézus. – De ő kevésbé szenvedett, mert belenyugodott.

– És azután te is vele voltál.

– Alfeusnak is része lehetne ebben...

Az unokatestvérek szomorúan felsóhajtanak.

+

Amikor elérkeznek Názáret széléhez, Jézus előre küldi Júdást és Jakabot, hogy szüleikhez siessenek, többi tanítványait pedig házához küldi, s Ő egyedül megy meglátogatni Alfeust. Mire odaér, Alfeus már nagyon fel van izgatva, a földhöz csapta a gyermekei által hozott ételeket; s meg is ütötte őket. Becsmérlőleg beszél Szent Józsefről és Máriáról is, pedig Mária kedvesen segíti őt. Mária és Alfeus felesége igyekeznek visszatartani Jézust attól, hogy bemenjen Alfeushoz. Ő azonban kedvesen félretolja őket, és bemegy.

– Béke veled, Alfeus!

– Itt vagy? Itt, hogy kigúnyoljál? Még ezt is?

– Nem. Azért, hogy békét hozzak neked. Miért vagy ily nyugtalan? Ezzel betegébbé teszed magadat. Mama, engedd! Én segítem majd őt. Nem teszek rosszat veled, és nem fáraszt ki. Mama, emeld le a pokrócot! – És Jézus oly gyengéden veszi karjába a panaszkodó, nyomorúságos öreget, mint egy újszülöttet, és gondosan beteszi az ágyba. – Íme, így. Amint atyámmal tettem: Magasabbra teszem ezt a vánkost. Így könnyebben lélegzel: Mama, tedd ide, veséje alá azt a kisvánkost. Puhább lesz. Most ide tesszük a lámpást, hogy ne essen a fény a szemébe, és bejöhessen a friss levegő. Íme, kész! Most... láttam a tűzön főni valamit. Hozd be, Mama! Nagyon édes. Egészen átizzadtál, és most fázol. Jót fog tenni neked.

Mária engedelmesen kimegy.

- De én... de én... Miért vagy jó hozzám?
- Mert szeretlek, tudod.
- Én is szerettelek... de most...
- Most többé nem szeretsz. Tudom. De én szeretlek, és ez elég számomra. Később majd szeretni fogsz engem...
- És akkor... jaj, jaj... milyen fájdalmak! És akkor, ha igaz, hogy szeretsz engem, miért bántod meg ősz fejemet?
- Semmiféle módon sem bántalak meg téged, Alfeus. Tisztellek téged.
- Tisztelsz? Názáret céltáblája vagyok, íme!
- Alfeus, miért beszélsz így? Miben tettelek céltáblává?
- Gyermekeimben. Miért lázadoznak? Miattad. Miért nevetnek ki? Miattad.
- Mondd, ha Názáret dicsérne téged fiaid sorsa miatt, ugyanezt a fájdalmat éreznéd?
- Akkor nem! De Názáret nem dicsér engem. Dicsérne engem, ha te valóban hódító lennél. De elhagynak engem valakiért, aki kis híján gyengeelméjű, aki azért megy a világba, hogy gyűlöletet és gúnyt vonjon magára, egy szegény a szegények között! Ah, ki nem nevetne?! Szegény házam! Dávid szegény háza, mi lett a véged! És nekem azért kellett oly sokáig élnem, hogy ezt a szerencsétlenséget lássam? Lássalak téged, a dicsőséges törzs utolsó vesszejét, tönkretenni magadat, örülten, a túlságosan szolgálai lelkület által! Ah, szerencsétlenség jött ránk attól a naptól kezdve, hogy az én gyengeelméjű testvérem hagyta, hogy összekössék őt azzal a bamba, és mégis hatalmaskodó asszonnyal, aki mindenben parancsolt neki. Megmondtam neki akkor: „József, nem neked való a házasság! Szerencsétlen leszel!” És az volt. Te nem tudod, ő milyen volt. Nem akart sose hallani a házasságról. Átkozott az öröklő árvákra vonatkozó törvényt! Átkozott a sors! Átkozottak az ilyen házasságok!
- Az „öröklő” szűz visszatér az itallal, éppen akkor, amikor hallhatja rokonának siralmait. Most még sápadtabb. De türelmes kegyességét ez nem zavarja meg. Alfeushoz megy, és kedves mosollyal segíti őt meginni a teát.
- Igazságtalan vagy, Alfeus! De oly beteg vagy, hogy mindenre bocsánatot nyersz – mondja Jézus, miközben Alfeus fejét feltámasztja.
- Ó, igen! Nagyon beteg! Azt mondod, hogy te vagy a Messiás. Csodákat teszel. Így mondják. Legalább gyógyíts meg engem, hogy megfizessél azért, mert elvetted tőlem fiaimat. Gyógyíts meg engem... és megbocsátok!
- Bocsáss meg fiaidnak! Értsd meg lelkületüket, és én enyhülést adok neked. Ha haragos vagy, semmit sem tudok tenni.
- Megbocsátani? – Az öreg hirtelen mozdulatot tesz, ami természetesen felújítja fájdalmait, és ezért újból megvadul. – Megbocsátani? Soha! Menj el! Menj, ha ezt kell mondanod nekem! El! Meg akarok halni anélkül, hogy többé zavarnának!
- Jézus megadó mozdulatot tesz.
- Isten veled, Alfeus! Elmegyek. Igazán el kell mennem? Nagybátyám... igazán el kell mennem?
- Ha nem teszel eleget nekem, igen, menj el innen! És mondd meg annak a két kígyónak, hogy öreg apjuk rájuk haragudva hal meg.
- Nem. Ezt ne tedd! Ne veszítsd el lelkedet! Ne szeress engem, ha így akarod. Ne higgyél abban, hogy a Messiás vagyok. De ne gyűlölj! Ne gyűlölj, Alfeus! Nevezd ki engem. Nevezd bolondnak, de ne gyűlölj!
- De miért szeretsz engem, ha én megbántalak?
- Mert Az vagyok, akinek te nem akarsz elismerni. A Szeretet vagyok. Mama, én hazamegyek.
- Igen, Fiam. Hamarosan jövök.
- Békémet hagyom neked, Alfeus. Ha akarsz engem, küldj valakit, hogy elhívjon, és bármely órában eljövök.

Jézus kimegy, nyugodtan, mintha semmi sem történt volna. Csak sápadtabb.

– Ó, Jézus, Jézus, bocsáss meg neki – nyögi Alfeus felesége.

– Igen, Mária. De erre nincs is szükség. Annak, aki szenved, minden meg van bocsátva. Most már nyugodtabb. A kegyelem működik a szívekben akkor is, ha nem tudnak róla. És utána ott van a te sírásod, és biztosan Júdás és Jakab fájdalma, és hivatásukhoz való hűségük. Béke a te meggyötört szívednek, nagynéném! – Megcsókolja, és kimegy a kertbe, hogy hazamenjen.

Jézus megvigasztalja a szomorkodó Júdást és Jakabot, hogy atyjuk már nyugodtabb, és minden békésre fordul.

Belép Mária is, és odasiet a két lesújtott fiúhoz. Megsimogatja Júdás fejét és Jakab arcát. Sápadt, mint egy lilium. Júdás veszi a kezét és megcsókolja. Megkérdezi:

– Mit csinál?

– Alszik, fiam. Mamád csókját küldi neked – és megcsókolja mindkettőjüket. (M 212-216)

+

Jézus távollétében Alfeus meghal. Utána Jézus megérkezik tanítványaival Názáretbe. Alfeus fiai lehajtott fejjel mennek mellette...

Megérkeznek az utcába, ahol Alfeus háza van. Már annak a küszöbénél vannak. Jézus előre megy. Mögötte Júdás és Jakab. Jézus a konyha küszöbéhez ér. A tűzhelynél Mária, Alfeus felesége főz, és sír közben. Egy sarokban Simon és József és más emberek ülnek némán, mint egy szobor. Köztük van Sára fia, Alfeus is.

– Béke ennek a háznak, és béke annak a léleknek, aki elhagyta.

Az özvegy felkiált, és ösztönszerű mozdulatot tesz, hogy visszatartsa a belépéstől Jézust, közé és a többiek közé állva. Simon és József feláll, komoran és megdöbbenve. Jézus azonban nem mutatja, hogy észrevette ellenséges magatartásukat. Odamegy a két férfához (Simon már ötvenes éveiben van, vagy talán még ennél is idősebbnek látszik), és szeretetteljesen feléjük tárja karját. Azok ketten még jobban összezavarodnak, de nem mernek hitvány módon viselkedni. Sára fia, Alfeus remeg, és láthatóan szenved. A többi férfi zárkózott, és valami jelet vár.

– Simon, te vagy már a család feje, miért nem fogadsz engem? Jövök, hogy veled együtt sírjak. Mennyire szerettem volna veletek lenni a fájdalom órájában! De nem az én hibámból voltam távol. Légy igazságos, Simon! Ezt meg kell engedned!

A férfi még mindig tartózkodóan viselkedik.

– És te József, a nekem kedves névvel, miért nem fogadod az én csókomat? Nem engeditek meg nekem, hogy veletek sírjak? A halál összeköti az igazán együttérzőket. És mi szerettük egymást. Miért kell most szakadásnak lennie?

– Miattad halt meg gyötrelmek között atyánk! – mondja József durván.

– Itt kellett volna maradnod – mondja Simon. – Tudtad, hogy ő már haldoklik. Miért nem maradtál itt? Látni kívánt téged...

– Nem tudtam többet tenni annál, amit már megtettem. És ti tudjátok...

Simon, az igazságosabb, kijelenti:

– Igaz. Tudom, hogy te eljöttél, és ő kidobott. De beteg volt, és szomorú.

– Tudom, és megmondtam anyádnak és testvéreidnek: „Nem haragszom rá, mert megértem szívét.” De Isten minden fölött van. És Isten akarta ezt a szenvedést mindnyájatok számára. Ami engem illet, higgyétek el, úgy fáj nekem, mint az élő test felhasítása. Atyátok ebben a szenvedésben felfogott egy nagy igazságot, amely egész életén keresztül homályos maradt számára. Ti e szenvedés által üdvösebb áldozatot mutattatok be, mint amilyen egy állat feláldozása lehetett volna. Jakab és Júdás, akik nem kevésbé felnőttek, mint ti, Simon, Isten

szemében felnőttekké váltak, elérték a tökéletes életkort, mert malomkőként nehezedett rájuk a nagy fájdalom.

– Milyen igazságot látott meg atyánk? Csak egyet: hogy vérrokona ellensége volt az utolsó órákban – veti oda durván József.

– Nem. Azt, hogy a vérnél több a lélek. Megértette Ábrahám fájdalmát, és ebben Ábrahám segítségére volt – válaszolja Jézus.

– Bár igaz lenne! De ki biztosít erről?

– Én, Simon. És még nálam is inkább, atyád halála. Nem keresett engem? Te mondtad.

– Én mondtam. Igaz. Jézust akarta. És azt mondta: „Legalább a lelkem ne haljon meg! Ő megteheti ezt. Én kidobtam, és többet nem jön el. Ó, halál Jézus nélkül! Milyen rettenetes vagy! Miért dobtam ki?!” Igen, ezt mondta. És még azt is: „Ő oly sokszor kérdezte tőlem: 'El kell mennem?', és én elküldtem... Most nem jön többé.” Téged akart, téged akart. Anyád elküldött, hogy keressenek, de nem találtak Kafarnaumban, és ő sokat sírt, és utolsó erejével megfogta Anyád kezét, és azt akarta, hogy a közelében maradjon. Csak nehezen tudott beszélni. De azt mondta: „Az Anya egy kicsi a Fiúból. Fogom az Anyát, hogy valami részem legyen Benne, mert félek a haláltól.” Szegény atyám!

Keleti szokás szerint kinyilvánítják fájdalmukat hangos felkiáltásokkal, amelyben mindnyájan részt vesznek. Jakab és Júdás is, akik végre be mertek lépni. Jézus a legnyugodtabb. Ő csak sír.

– Te sírsz? Mégis szeretted őt? – kérdi Simon.

– Ó, Simon? Még kérdezel? Ha megtehettem volna, gondolod, hogy megengedtem volna ezt a fájdalmat? Én az Atyával vagyok, de nem vagyok több az Atyánál.

– Meggyógyítottad a haldoklókat, de őt nem gyógyítottad meg – mondja érdesen József.

– Nem hitt bennem.

– Ez igaz, József – jegyzi meg testvére, Simon.

– Nem hitt, és nem tett le haragjáról. Én semmire se vagyok képes ott, ahol hitetlenség és gyűlölet van. Azért mondom nektek: Ne gyűlöljétek tovább testvéreiteket! Íme, itt vannak. Ne súlyosbítsa szenvedésüket a ti haragotok. Anyátok jobban szenved e harag folytatódása miatt, mint a halál miatt, aminek fájdalma magától elmúlik. A halállal atyátok meglegezte békéjét, mert utánam való vágya elnyerte számára Isten bocsánatát. Nem magamért beszélek hozzátok, és magam számára semmit sem kérek tőletek. Én a világban vagyok, de nem vagyok e világból való. Az, aki bennem él, megadja nekem azt, amit a világ megtagad tőlem. Sz szenvedek emberi mivoltommal, de felemelem lelkemet a föld fölé, és mennyei dolgoknak örvelezem. De ők! Ne legyetek fogyatékosak a szeretet és a vérség törvényében! Szeressétek egymást! Jakab és Júdás nem vétett a vérségi kötelékek ellen. De, még ha vétettek volna, akkor is bocsátsatok meg nekik. Nézzétek igazságos szemmel a dolgokat, és meglátjátok, hogy őket inkább megbántotta az, hogy nem értettétek meg Istentől elragadott lelkük szükségleteit. Ők mégsem haragszanak, csak szeretetre vágnak. Így van unokatestvéreim?

Júdás és Jakab, akiket anyjuk magához szorít, könnyek között bólintanak.

– Simon, te vagy az idősebb. Adj példát...

– Én... a magam részéről... De a világ... és te...

– Ó, a világ! Az elfelejt és megváltozik, valahányszor a nap felkel... És én! Gyere, add nekem testvéri csókodat! Én szeretlek téged. Tudod. Vesd le magadról ezt a kérget, ami keménnyé tesz, és ami nem tartozik hozzád, hanem csak az tette rád, aki rajtad kívül áll, és kevésbé igazságos, mint te. Te mindig helyes szívvvel ítélsz, mindig.

Simon, egy kicsit még tartózkodva, kitarja karjait. Jézus megcsókolja, utána testvéreihez viszi. Könnyek és siránkozások között megcsókolják egymást.

– Most te, József.

– Nem. Ne erőltess! Én nem felejttem el atyám fájdalmát.

– Valójában haragodat folytatod ezzel.

– Nem számít! Én hűséges vagyok!

Jézus nem erőlteti. Simonhoz fordul:

– Késő estére jár az idő. De ha megengeded... Szívünk ég a vágytól, hogy tiszteljük földi maradványait. Hol van Alfeus? Hová helyeztéték?

– A ház mögé. Ahol az olajfakert határos a sziklával. Ez méltó sírhely.

– Kérlek téged, vezess oda! Mária, bízzál! Jegyesed örvendezik, mert látja veled fiait.

Maradjatok itt! Én Simonnal megyek. Béke veletek! Béke veletek! József: azt mondom neked, amit atyádnak mondtam: Nem haragszom rád. Szeretlek. Amikor látni akarsz, hívjál! Jövök, hogy veled sírjak. Isten veled! – és Jézus kimegy Simonnal.

A tanítványok kíváncsian benéznek.

– Jöjjetek ti is – mondja nekik Jézus. – Simon, ezek az én tanítványaim. Ők is szeretnék megtisztelni atyádat. Menjünk!

Együtt mennek az olajfakertbe. (M 221-225)

Akik az Úrban halnak meg

Jézus Kerióban jár, Júdás városában. Miután beszél a zsinagógában, egy öreg azt mondja neki:

– Hallgass meg, Uram! Egyszer, régen, abban az időben, amikor a rendeletet kiadták, eljutott ide a hír, hogy Betlehemben megszületett az Üdvözítő... és én odamentem többekkel... Láttam egy kis Gyermeket, aki mindenben olyan volt, mint a többiek. De hittel imádtam. Utána megtudtam, hogy van egy szent, akit Jánosnak hívnak. Ki az igazi Messiás?

– Az, akit te imádtál. A másik az Ő Előfutára. Nagy szent a Magasságbeli szemében. De nem Messiás.

– Te voltál az?

– Én voltam. És mit láttál körülöttem, az újszülött körül?

– Szegénységet és tisztaságot, becsületességet és rendet... Egy Józsefnek nevezett kedves és komoly mesterembert, Dávid törzséből, egy fiatal, szőke Anyát, aki kedves volt, és Máriának hívták, s akinek kecsessége előtt elhalványodnak Engaddi legszebb rózsái és torzának látszanak a királyi virágágy liliomai. És láttam egy nagyszemű Gyermeket, aranyos hajjal.. Mást nem láttam... És még hallok az Anya hangját, amint azt mondja nekem: „Gyermekem által azt mondom neked, legyen veled az Úr az örökkévalóságon keresztül, és az Ő kegyelme legyen veled útjaidon.” Nyolcvannégy éves vagyok... utam végére értem. Nem reméltem többé, hogy találkozom Isten Kegyelmével. De mégis megtaláltalak téged... és most nem kívánok többé más fényt látni. a tiéden kívül... Igen. Látlak téged tested ruhája alatt, amelyet magadra vettél irgalmasságodban. Látlak! Halljátok annak a hangját, aki halálában látja Isten Világosságát!

A nép körbeveszi a sugalmazott öreget, aki Jézus mellett áll, s többé már nem támaszkodik botjára, hanem felemeli remegő kezét, egészen ősz fejét, hosszú, kettéválasztott szakállával, mint egy pátriárka és próféta.

– Látom Őt: a Választottat, a Legfelsőbbet, a Tökéleteset, aki leszállt szeretetének erejében, s újra felmegy az Atya jobbára, visszatér, vele egyesülve, De íme! Nem anyagnélküli Hang, mint amilyennek Mózes látta a Magasságbelit, és amilyennek Összüleink megismerték Őt, és beszéltek vele az esti szellőben. Igazi testben látom Őt felszállni az Örökkévalóhoz. Tündöklő testben! Megdicsőült testben! Ó, az isteni Test pompája! Ó, az Istenember szépsége! Ó a Király! Igen. Ő a Király. Nem Izraelé, hanem a világé. És meghajolnak előtte a föld királyai, és minden jogar és korona megsemmisül az Ő jogarának és drágaköveinek tündöklésében. Koszorú, koszorú van homlokán. Jogar, jogar van kezében. Keblén rubinokkal és gyöngyökkel díszített tarsoly van, amilyent még sohasem láttam. Lángok lövellnek ki belőle, mint egy pompás kemencéből. Csuklóján és lábán rubinok, amelyekből fény árad! Nézzétek, népek, az Örök Királyt! Látlak! Látlak! Felszálllok veled... Ó, Uram! Megváltónk!... Növekszik a fény lelkem szemében. A Királyt az Ő Vére ékesíti! A koszorú véres vadrózsabokor ágaiból van fonva, a jogar egy kereszt... Íme az Ember! Te vagy az!... Uram, feláldoztatásod által légy irgalmas szolgálóhoz! Jézus, a te irgalmasságodba ajánlom lelkemet!

Az öreg, még mindig állva, megifjodott a jövendölés tüzeiben. Most azonban hirtelenül összeesik, és a földre zuhanna, ha Jézus gyorsan keblére nem vonná.

– Saul!

– Saul meghal!

– Segítség!

– Fussatok!

– Béke az Igaznak, aki meghal – mondja Jézus, aki lassan letérdel, hogy jobban tudja tartani a még mindig nehéz öreget.

Mindenki elhallgat.

Utána Jézus leteszi őt teljesen a földre. Feláll.

– Béke lelkének. Meghalt, látva a Világosságot. Rövid ideig fog csak várakozni, és meglátja Isten arcát, és boldog lesz. Azok számára, akik az Úrban halnak meg nem létezik a halál, azaz az élettől való elválás.

Egy idő múlva a nép eltávozik, megjegyzéseket fűzve az eseményhez. A vezetők a zsinagógafőnökkel és Jézus az övéivel ott maradnak.

– Jövendölt, Uram?

– Szeme látta az Igazságot. Menjünk!

(2-243)

Béke az égben a jóakarátú embernek

Jézus a haldokló Jónást, a volt betlehemi pásztort elviszi saját házába. Mária már a küszöbön várja Fiát.

– Anyám, íme Jónás! Menedéket talál a te kedves hajlékodban, hogy megkezdje mennyországnak megízlelését. Boldog vagy, Jónás?

– Boldog! Boldog! – mormolja mintegy elragadtatva, nagy gyengeségében.

Beviszik abba a kis szobába, ahol József meghalt.

– Itt vagy, atyám ágyán. És itt van Anyám, és itt vagyok én. Látod? Názáret Betlehemmé vált, és te vagy a kis Jézus a kettő között, akik szeretnek téged, és akik tisztelik benned a hűséges szolgát. Az angyalokat nem látod, de feletted lebegnek ragyogó szárnyukkal és a születési zsoltár szavait éneklik...

Jézus kiönti kedvességét a szegény Jónásra, aki pillanatról pillanatra gyengébb lesz. Úgy látszik, egészen eddig ellenállt a halálnak, hogy itt haljon meg... de boldog. Mosolyog, és igyekszik megcsókolni Jézus kezét és Máriáét, és mondani, mondani valamit... de nehezen kap levegőt, és ez megakadályozza őt a beszédben. Csak azt ismétli: „Igen... igen”, boldog mosollyal csontvázszerű arcán.

A tanítványok a kertre nyíló ajtón keresztül megindulva, csendben figyelik.

– Isten meghallgatta régi kívánságodat. A te hosszú éjszakád csillaga örök hajnalod csillagává változott. Tudod a nevét. – mondja Jézus.

– Jézus, a tied! Ó, Jézus! Az angyalok... Ki énekli nekem az angyali éneket? A lélek hallja, de a fül is hallani akarja... Ki hagy engem boldogan elaludni? Annyit álmodtam! Annyit fáradtam! Annyit sírtam! Annyi bánatomban volt részem! Doras... megbocsátok neki... de nem akarom hangját hallani. Olyan, mint a sátán hangja halálom mellett. Ki nyomja el ezt a hangot a Paradicsomból jövő hanggal?

Mária az, aki halkán énekli altató dalát:

– Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön az embereknek.

És elismétli kétszer, háromszor, mert látja, hogy Jónást megnyugtatja annak hallása.

– Nem beszél többé Doras – mondja egy idő múlva. – Csak az angyalok... Volt egy Gyermek... egy jászolban... egy ökör és egy szamár között... és a Messiás volt... És én imádtam... és vele volt József és Mária... – A hang kialszik egy rövid bugyborékolással, és utána csend.

– Béke az égben a jóakarátú embernek! Meghalt. A mi szegényes sírunkba tesszük. Megérdemli, hogy igazságos atyám mellett várja a halottak feltámadását – mondja Jézus. (M 238)

Isten azt mondja: „Elég!”

Jézust kikergették a Templomból. Félrevonul Lázár egy birtokára és ott naponta a tízparancsolatot magyarázza az összegyűlt tömegnek és az apostoloknak. A kegyetlen Doras titokban hallgatja Őt épp akkor, amikor az ötödik parancsról van szó. Jézus tudja ezt, és utolsó magyarázatát hozzá intézi:

– És még valamit mondok nektek: a birtokos, aki úgy megüti rabszolgáját, hogy az meghal keze között, kétszeresen bűnös. A rabszolga nem tartozik a gazda vagyonához: az Ő Istenéé annak a lelke. Örökké átkozott legyen az, aki rosszabbul bánik vele, mint barmával.

Jézus szeme most szikrázik, hangja mennydörög. Mindenki csodálkozva néz rá, mert eddig nyugodtan beszélt.

– Átkozott legyen! Az Új Törvény eltörli ezt a durvaságot, amely megengedett volt, amikor Izrael népében nem voltak még képmutatók, akik szenteknek képzelik magukat, és éles ésszel ki akarják játszani Isten törvényét. De ma Izrael túlcsoordul ezektől a vipera fajzatoktól, akik megengedettnak tartanak mindent, a nyomorult hatalmasok, akikre Isten gyűlölettel és megvetéssel tekint. Mondom nektek: ez nem mehet tovább!

Összeesnek a rabszolgák a barázdákon vagy a malomkőnél. Összeesnek az ostorcsapásoktól eltört csontokkal és csupaszá tett idegekkel. Hazug vétkekkel vádolják őket, hogy ezzel igazolhassák szadizmusukat és ütleghessék őket. Még Isten csodáját is felhasználják vádként, hogy joguk legyen verni őket. Sem Isten hatalma, sem a rabszolga szentsége nem téríti meg gonosz lelküket. Nem képesek a megtérésre. A jó nem hatol be oda, ahol a gonosz átítatott mindent. Isten azonban látja, és azt mondja: „Elég!”

Sokan vannak a Káinok, akik megölik az Ábeleket. És mit gondoltok ti, tisztátalan sírok, amelyeket kívülről bemeszeltek és teleírtak a Törvény szavaival, de amelyekben a Sátán uralkodik, és hemzseg a legravaszabb sátánimádat. Mit gondoltok? Talán csak Ábel volt fia Ádámnak, és az Úr csak azokra tekint jóságosan, akik nem rabszolgák, de elveti az egyetlen áldozatot, amelyet a rabszolga fel tud ajánlani: könnyével fűszerezett becsületét? Nem! Igazán mondom, hogy minden igaz egy Ábel, akkor is, ha rabigát hord; akkor is, ha haldoklik a szántóföldön, ha vérzik a ti korbácsolástok alatt, és hogy Káinok mindazok, akik igazságtalanok, akik kevélységből adakoznak Istennek, nem pedig igazi istentiszteletből, akik azt adják, amit bűnük beszenyezett, amihez vér tapad.

A csoda megszentéstelenítői. Megszentéstelenítik az embert. Gyilkosok, szentségtörők! Ki innen! El színem elől! Elég! Én mondom: elég! És mondhatom, mert Isten Szava vagyok, aki Isten Gondolatát közvetíti. El!

Jézus összetákoltszármolyán állva félelmetes jelenség. Jobbkarjával a kapu felé mutat, szeme villámlik. Egy kisleány, aki lábánál áll, sírva fakad, és mamájához szalad. A tanítványok csodálkozva nézik, és keresik, kihez intézi szavait. Az emberek is megfordulnak, kérdő tekintettel.

Végül kiderül a titok. A tömeg mögött, magas férfiak mögé rejtőzve ott áll Doras. A betegségtől lesoványodva, elsárgulva, ráncos arccal, előreugró állal, nagy orral. Egy szolga van vele, aki segíti a mozgásban, mert úgy látszik gutaütés érte. Tyúkhangján meg meri kérdezni:

– Nekem mondod? Nekem?!

– Igen, neked. Ki a házamból!

– Kimegyek. De hamarosan leszámolást tartunk, ne kételkedj e felől!

– Hamarosan? Azonnal! Sínei Istene, mint mondtam, vár rád.

– Terád is, gonosztevő, aki rám bocsátottad a betegségeket és a kártevő állatokat!

Viszontlátjuk egymást. És örömet lelem majd benne!

– Igen, viszont fogsz látni, de nem fogsz örülni akkor, mert én ítéllek meg téged.

– Ah! Ah! Átko... – Levegő után kapkod, hörög, és összeesik.

– Meghalt! – kiált fel a szolga. – Meghalt az uram! Áldott légy, Messiás, aki bosszút álltál értünk!

– Nem én. Isten, az Örök Úr. Senki se fertőzze meg magát vele. Csak a szolga gondoskodik uráról. És légy jó testéhez. Legyetek jók, ti szolgálai, mindnyájan. Ne ujjongjatok gyűlölve a holtat, nehogy ítéletet érdemeljete. Isten és az igaz Jónás legyen mindig barátotok, és én velük. Isten veletek!

– De te akartad, hogy meghaljon? – kérdezi Péter.

– Nem. Hanem az Atya lépett közbe bennem... Ez olyan titok, amelyet ti nem vagytok képesek felfogni. Elég tudnod, hogy nem szabad Istent bántalmazni. Ő maga bosszulja meg azt.

– De nem mondhatnád meg az Atyának, hogy ölje meg mindazokat, akik gyűlölnek téged?

– Hallgass! Nem tudod, milyen a lelkületed! Én az Irgalmasság vagyok, nem pedig a Bosszúállás.

(2-579)

Jézus később a dúsgazdagról és a szegény Lázárról szóló példabeszéd végén visszatér Doras halálára:

– Én a Szeretet vagyok, és nem öltem volna meg. De láttam, hogy a Szeretet nem képes megtéríteni a kegyetlen dúsgazdagot, és azért átengedtem őt az Igazságosságnak, és Ő állt bosszút Jónás vértanúságáért és az ő testvéreiért. Tanuljatok ebből a csodából. Az Igazságosság mindig örökös, akkor is, ha látszólag távol van. Isten gondoskodik az egész teremtett világról. Az Ő igazságosságát szolgálhatják a legkisebb teremtmények is, mint a hernyók és a hangyák, hogy mardossák a kegyetlen és a fősvény szívét, és halálát okozzák a méreg öklendezésével, amely megfojtja őket.

(Lásd bővebben a „Dúsgazdag és a szegény Lázár” példabeszédét, amelyben Jézus tulajdonképpen Doras és Jónás esetét örökítette meg. P 52-56)

Ennek a példabeszédnek a végén mondja Jézus:

– Igazán itt élt, elnyerve az életszentséget az új Lázár, az én Jónásom, akinek dicsősége Istennél nyilvánvaló abból a pártfogásból, amelyben azokat részesíti, akik remélnek benne. Ha mindig jók lesztek, Jónás pártfogótok és barátotok lesz... A Szeretetet semmi sem korlátozza sem erejében, sem az időben. Azért szeressetek, hogy birtokoljátok azt védelmül és erősítésül a földön, és jutalomként a mennyben.

Az erényest még a halál se sújtja le

Jézus több példabeszédet is mondott a halálra való felkészülésről. Az esztelen gazdagról szóló példabeszéde megtalálható a Szentírásban is. (Lk 12,13-21) Erinek bevezetéseként mondotta a következő szavakat, amelyek azonban csak Valtortánál találhatók meg:

– Törekedjete arra, hogy megmaradjon bennetek a lélek tiszta ifjúsága, vagy feltámadjon, ha már elveszett. Vigyázzatok és őrizzetek minden helytelen vágytól, legyen az érzéki vagy hatalomvágy. Az ember élete nem függ a birtokolt javak bőségétől. Sem a földi, s még kevésbé a másik: az örök élet. Függ azonban életmódjától. És életével kapcsolatban áll boldogsága mind ezen a földön, mind az égben. Mert a bűnös sose boldog, nem igazán boldog. Az erényes viszont mindig boldog, égi boldogsággal, még akkor is, ha szegény és egyedül él. Még a halál se sújtja le őt. Mivel nincsenek bűnei és lelkiismeretfurdalásai, nem fél az Istennel való találkozástól. Nem siratja azt, amit itt hagy a földön. Tudja, hogy az égben van a kincse. Boldogan megy a halál felé, amely megnyitja neki az Országot, ahol kincse van. Akárcsak az, aki megy, hogy birtokba vegye örökségét, ami reá vár. Szent örökségét!

Tegyétek azonnal kincsetekké. Kezdjétek el már ifjúkorotokban ti, kik fiatalok vagytok. Dolgozzatok fáradhatatlanul, ti öregek, akik korotoknál fogva már közel álltok a halálhoz. De mivel a halál napja ismeretlen, és gyakran meghal a gyermek, mielőtt megöregednék, ne halogassátok a munkát, hogy kincseket gyűjtsetek a másik élet számára az erényekkel, a jócselekedetekkel. Így nem ér titeket a halál, mielőtt elküldtéték volna érdemeitek kincsét az égbe. Sokan azt mondják: „Ó, fiatal és erős vagyok! Most élvezem a földet, s majd utána megtérek!” Nagy tévedés!

Most következik a példabeszéd, amelyben még ez is szerepel, amit a Szentírás megint nem örökített meg:

– Ez az ember, mint sokan mások is teszik, összetéveszti a testet a lélekkel; összekeveri a szentet a közönséggel. Valójában ugyanis a dözsölésben és a tétlenségben a lélek nem találja örömét, hanem elernyed. Ő azonban, mint sokan mások is, az első jó termés után megállt, azt gondolván, hogy már mindent megtett.

Hát nem tudjátok, hogy miután valaki az ekére tette a kezét, ki kell tartania egy és tíz és száz évig, ameddig csak élete tart? Ha megáll, vétkezik önmaga ellen, mert megtagadja magától a nagyobb dicsőséget. Visszafelé halad, mert általában, aki megáll, nemcsak hogy többé előre nem megy, hanem visszafordul. Az égi kincseket évről évre növelni kell azáltal, hogy jók vagyunk. Azért, mert ha az irgalmas Isten jóságos azokkal is, akiknek csak kevés évük van kialakulásukhoz, nem működik közre a lustákkal, akik hosszú életükön keresztül keveset tesznek. Ha tétlen, nem gyümölcsözteti többé kincseit, akkor kárát szenved ennek égi békéje.

Isten azt mondja az ostobának: „Ostoba ember! Összetévesztetted a testet és a földi javakat a lélekkel és Isten kegyelmével! Ártasz ezzel magadnak. Tudd meg, hogy még ezen az éjjelen eltávozik lelked, és tested élettelenül fog feküdni. Kié lesz mindaz, amit elkészítettél? Magaddal viszed? Nem. Színem előtt nem lesz semmid, sem földi terményeiből, sem lelki művekből.. Szegény leszel a másik életben. Jobb lett volna, ha terményeddel gyakoroltad volna az irgalmasság cselekedeteit embertársaid iránt és magád iránt. Mert amikor irgalmas vagy mások iránt, a te lelkeddel gyakorlod az irgalmasságot. Ahelyett, hogy a semmittevésre gondoltál volna, tevékenykedtél volna, becsülettel hasznosítva testedet és nagy érdemeket szerezve lelkednek egészen addig, míg magamhoz hívtalak volna téged.” És ez az ember meghalt éjjel, és szigorú ítéletben részesült. (P 137-141)

Isten gyorsan jön, vagy gyorsan hív

Más példabeszédeket is mondott Jézus az állandó készenlétről. (Mt 24,42-51; Mk 13,33-36; Lk 12,35-53.) Valtorta ezeket is bővebben hozza. Ezek bevezetése:

– Álljatok mindig készen, mint aki utazni készül, vagy urát várja. Ti az Úr Isten szolgálói vagytok. Bármely órában hívhat titeket oda, ahol Ő van, vagy eljöhet oda, ahol ti vagytok. Legyetek azért mindig készek az elmenetelre, vagy a tiszteletadásra. Övezzétek fel derekatokat az útra vagy a munkára. Tartsátok kézben meggyújtott lámpástokat. Isten kijön a menyegzőről valakivel, aki megelőzött titeket az égben és a Neki való önátadásban a földön. Eljön hozzátok, akik várokotok rá, mondván: „Menjünk Istvánhoz, vagy Jánoshoz, vagy Jakabhoz vagy Péterhez!” Isten gyorsan jön, vagy gyorsan hív: „Jöjj!” Azért gyorsan nyissatok neki ajtót, amikor odaérkezik, vagy amikor magához hív titeket....

Ne áltassátok magatokat azzal, hogy „Van még idő! Ezen az estén nem jön.” Rosszul járhattok. Nem tudjátok. Ha valaki tudná, mikor jön a rabló, nem hagyná őrizetlenül házat, mert a rabló felfeshítheti az ajtót és a páncélszekrényt. Ti is álljatok készen, mert amikor legkevesbé gondoljátok, akkor jön el az Emberfia, azt mondva: „Itt az idő.” (P 145)

A gazdagok is üdvözülhetnek

A hűtlen intéző példabeszédét megtaláljuk a Szentírásban. -(Lk 16,1-13). Néhány ott nem említett részlet:

– Szép lenne, ha az ember olyan tökéletes lenne, mint amilyennek a mennyei Atya akarja. Tökéletes minden gondolatában, érzelmében, cselekedetében. De az ember nem tud tökéletes lenni, és helytelenül használja Isten ajándékait, aki szabad akaratot adott az embernek. Isten megparancsolja a jó dolgokat, tanácsolja a tökéleteseket, úgyhogy az ember nem mondhatja: „Nem tudtam.”

Hogyan használja az ember az Istentől kapott szabadságot? Az emberiség nagy része úgy, mint ahogy egy gyermek tudná használni azt: vagy mint egy ostoba; sőt, mi több, mint egy bűnöző: De jön majd a halál, és akkor az ember alá lesz vetve a Bírónak, aki szigorúan megkérdezi: „Hogyan használtad, vagy miként éltél vissza azzal, amit neked adtam?” Félelmetes kérdés! Akkor a szennyes alomnál is kevesebbnek tűnnek majd a föld javai, amelyek miatt az ember oly gyakran bűnöket követett el! Reményt vesztetten, remegve áll majd a Fenséges Úr előtt, szegényen egy nyomorult örökkévalóságon át, ruhátlanul, és egy szóval sem tudja igazolni magát. Mert a földön könnyű igazolnia magát valakinek, becsapva a szegény embereket. Az égben azonban ez nem fordulhat elő. Istent nem lehet félrevezetni. Soha! És Isten nem ereszkedik le megalkuvásokba. Soha!

Akkor hogyan üdvözül valaki? Hogyan szolgálhat minden az üdvösségre, még az is, ami a Romlottságtól jön, aki azt tanította, hogy az arany és a gyöngyök gazdaggá tesznek, aki lángra gyújtotta a hatalom örületét és a test vágyait? De akkor sem a gazdag, sem a szegény ember nem üdvözülhet? Hiszen a szegény is mindig vétkezhet azzal, hogy rendetlenül megkívánja az aranyat, a megtisztelő állásokat, a nőket, és ezáltal rablóvá válhat, hogy megszerezze azt, ami a gazdagoknak van.

Igen, üdvözülhet. De hogyan? Felhasználva a bőséget a Jó számára, felhasználva a nélkülözést a Jó számára. Az a szegény, aki nem irigykedik, nem átkozódik, nem arra figyel, ami a másé, hanem megelégszik azzal, ami van, az felhasználja alacsony helyzetét arra, hogy szentté legyen a jövőben. Valójában a szegények nagy része meg tudja ezt tenni. Kevésbé tudják már megtenni ezt a gazdagok, akik számára a gazdagság a Sátán állandó csapdája, a hármás érzékiség kelepcéje.

De hallgassatok meg egy példabeszédet, és látni fogjátok, hogy a gazdagok is üdvözülhetnek annak ellenére, hogy gazdagok. Jóvátehetik múltbeli tévedéseiket a gazdagság helyes használatával még akkor is, ha bűnösen tettek szert arra. Mert a legjóságosabb Isten mindig sok eszközt hagy gyermekeinek, hogy üdvözüljenek.

Most következik a példabeszéd, amit így fejez be:

Én is azt mondom, amit a gazdag úr mondott: „A csalás nem szép, és azért nem dicsérek meg senkit. De buzdítalak titeket, hogy legyetek legalább oly előrelátók, mint a világ fiai, és használjátok fel a világ eszközeit arra, hogy megvásároljátok vele belépésteget a Világosság országába.” Azaz a földi gazdagsággal, amelyet arra használnak, hogy múltó jólétet biztosítsanak, aminek nincs értéke az örök Országban, az igazságtalan eszközök szétosztásával szereztek magatoknak barátokat, akik kinyitják számatokra annak kapuit. Tegyetek jót azokkal az eszközökkel, amelyekkel rendelkeztek, adjátok vissza azt, amit ti vagy családtagjaitok jogtalanul vettek el. Szakadjatok el a gazdagsághoz való beteges és bűnös ragaszkodástól. Akkor mindezek olyanok lesznek, mint a barátok, akik halálotok órájában megnyitják számatokra az örök kapukat, és befogadnak titeket a boldog hajlékokba....

Hogyan bízhat meg titeket egy napon Isten az égben azzal, hogy a földön élő testvéreitek támogató szellemei legyetek, amikor megmutattátok, hogy a ti sajátságos tulajdonságtok a lopás és a csalás vagy a zsugoriság. Megtagadja azért tőletek azt a kincset, amelyet számatokra

tartott fenn, és annak adja, aki a földön értett ahhoz, hogy előrelátó legyen, és még az igazságtalan és helytelen dolgokat is, olyan módon használta fel; amelyek azokat igazságosakká és helyesekké tették. (P 232-236)

Akik az Úr útjain járnak

A Szentírás csak egy kis töredékét őrizte meg annak a példabeszédnek, amelyben Jézus a négy útról beszélt. (P 237-240. Vö. Mt 7,13-14) Íme, néhány részlete:

Jézus szavai:

– Azok, akik az Úr útjain járnak, azokon az utakon, amelyeket Ő jelölt ki, és jóakarattal járnak rajta, azzal végzik, hogy megtalálják az Urat...

Sok útkereszteződéssel találkozunk az ember az életben. A természetfeletti útkereszteződések még számosabbak, mint a földiek. Minden nap a Jó és a Rossz útelágazásához vagy útkereszteződéséhez kerül az ember lelkiismerete. Figyelmesen kell megválasztania a helyes utat, hogy el ne tévedjen. És ha eltéved, alázatosan vissza kell térnie, amikor valaki figyelmeztetve visszahívja. És ha még szebbnek tűnik is számára a Rossz útja, vagy ha egyszerűen lanyhasága vezeti arra, akkor is bölcsen a Jó nehéz, de biztos útját kell választania.

Miután Jézus leír négy utat és a követésükkel járó következményeket, így fejezi be:

– És látták az üdvözültek azokat, akik különböző fokokban tisztuláson mentek keresztül. Ezek is látták őket, és azt mondták nekik: „Nem voltunk sem jók, sem gonoszok, és most vezeklünk lanyhaságunkért, hogy engesztelést nyújtsunk érte. Imádkozzatok értünk!”

„Ó, megteesszük! De miért nem jöttetek velünk?”

– Mert mi pusztán csak emberek voltunk... Nem voltunk nagylelkűek. Szerettük a mulandót, ami jóllehet becsületes volt, de nem volt örökkévaló és szent, amit jobban kellett volna szeretnünk. Most ezt tanuljuk megismerni, és igazán szeretni.

Ez a példabeszéd vége. Minden ember útkereszteződésnél áll. Állandó útkereszteződésnél. Boldogok azok, akik határozottak és nagylelkűek a Jó útjának követésében. Isten velünk van. És Isten érintse meg és térítse meg azokat, akik nem ilyenek, és tegye őket ilyenekké!

A kincshez vezető ösvény

Ezzel a címmel hosszú és tanulságos példabeszédet találunk Valtorta Jézus életrajzában (P 311-317) Jézus arról beszél, miként vezet el a tízparancsolat jelzőköveivel megjelölt út a mennyországba. Néhány részlete:

Jézus szavai:

– Hogyan élünk igaz életet? Hogyan nyerjük el a győzelmet? A becsületes beszéddel és cselekedetekkel, a felebarát szeretetével. Elismerve, hogy Isten az Isten, és nem helyezve a teremtmények, a pénz, a hatalom bálványait a Legszentebb Isten helyébe. Megadva mindenkinek az őt megillető helyet, nem törekedve arra, hogy többet, vagy kevesebbet adjunk annál, ami kötelességünk. Nem igaz ember az, aki barátját, rokonát bűnös cselekedetekkel is szolgálja, vagy tiszteli azért, mert az, hatalommal rendelkezik. Aki viszont ellenkezőleg, megkárosítja felebarátját; mert semmi hasznot sem remél tőle, és ellene esküszik, vagy ajándékokkal rávesz valakit arra, hogy feljelentsen egy ártatlant, vagy részrehajló módon ítélik, nem az igazságosság szerint, hanem igazságtalan ítéletével a perlekedők között a hatalmasabbnak kedvez, az az ember nem igaz, és hiába imádkozik, hiába ajánl fel áldozatokat, mert azok szennyesek az igazságtalanságtól Isten szemében.

A példabeszédet így fejezi be:

– A tíz emlékkő a tízparancs. Istenetek véste ki azokat és helyezte el az ösvényen, ami az örök Kincshez vezet. Szenvedett azért, hogy titeket ezen az ösvényen vezessen. Ti szenvedtek? Isten is. Nektek erőt kell vennetek magatokon? Istennek is erőfeszítésébe került.

Tudjátok, meddig ment el? Addig, hogy elszenvedte az Önmagától való elszakadást, és kényszerítette magát arra, hogy megismerje, mit jelent embernek lenni, annak minden nyomorúságával, ami az emberi mivolttal jár: a születéssel, a hideg, éhség, fáradtság, kigúnyolás, sértegetés, gyűlölet, cselvetések és végül a halál elviselésével, kiontva minden csepp véréért, hogy nektek adja a Kincset. Ezt a szenvedést viselte el Isten üdvösségetekért. Ezt szenvedte el Isten a magasságos égben, megengedve önmagának a szenvedést. Igazán mondom nektek, egyetlen ember sem szenved többet fáradtságos ösvényén azért, hogy eljusson az égbe, mint az Emberfia, aki leszállt az égből a földre, és a földön Áldozata árán nyitotta meg a Kincshez vezető ajtót.

A Törvény tábláin az én vérem van. Véremmel rajzolom ki számotokra az utat. A Kincsház kapuját véremmel nyitom ki. Lelketek vérem által válik tisztává és erőssé, az mossa le, az táplálja. De azért, hogy számotokra ne legyen vérem hullatása hiábavaló, a tízparancs megváltozhatatlan útján kell járnotok.

Még ragyogóbb életet él

Jézus meggyógyította egy pogány nőnek, Valériának kisleányát, Fausztínát. Később több pogány nő társaságában azt mondja Jézus Valériának, miután a virágokról beszélt nekik:

– Amint a növény nem hal el, mert gyökere táplálkozik a talajból, úgy az emberiség sem hal meg. Hanem mindig újabb virágok keletkeznek. És – egy még magasztosabb gondolat, amely a Teremtő dicséretét váltja ki belőlünk – míg az elpusztult virág többé nem éled fel, és ez elszomorít minket, az ember, aki utolsó álmát alussza, nem halott, hanem egy még ragyogóbb életet él, jobbik részével, örök életet és dicsőséget nyer a Teremtőtől, aki alkotta őt. Ezért, Valéria, ha a kisleányod meghalt volna, nem vesztetted volna el az ő kedveskedését.

Gyermeked csókját mindig érezte volna lelked, mert gyermeked távol lett volna ugyan tőled, de nem feledkezett volna el szeretetedről. Látod, mily vigasztaló az örök életbe vetett hit?...

Te, anya, nem ismerted az örök életet, rendetlenül szeretted kisleányodat, és amikor haldokolni láttad, elkeseredetten fellázadtál elvesztése miatt, eszedet vette a közeli halál. Úgy láttad Fausztínádat a semmiség mélysége fölött függeni, mint ahogy az látná, akitől egy örült elragadja azt, aki neki a legkedvesebb, és egy mélység fölött tartja, amelyből nem tud feljönni, ha beleesik, sőt még kihűlt holttestét sem lehetne visszahozni. Szegény anya, akinek többé nem lett volna leánya. Sem testével, sem lelkével. Semmiképpen sem. A vég, az elkerülhetetlen vég a halál azok számára, akik nem hisznek a lelki életben. (Gy 30. 34.)

Apád nem szűnt meg szeretni téged

Jézus egy árva pásztorgyermekekkel találkozik. A gyermek megmondja beszélgetés közben, hogy apja meghalt.

– Régen halt meg? – kérdi Jézus.

– Három éve, Uram... és azóta nem nevettem, mert a mama mindig sír, és én nem élvezem simogatását... Én vagyok az elsőszülött, és apám halála férfivá tett, amikor még gyermek voltam... Nem szabad sírnom, hanem kenyeret kell keresnem... De oly nehéz! – Könnyek peregnek le a korához képest nagyon komoly arcon.

– Nem vagy apa nélkül, Zakariás! Egy szent Atyád van az égben, aki mindig szeret téged, ha jó vagy. És apád sem szűnt meg szeretni téged, mert Ábrahám kebelén van. Hinned kell ezt! És ez a hit tartson meg mindig jónak! – Jézus kedvesen beszél, és megsimogatja a gyermeket. (Gy 50.)

Jézus elmondja a pásztoroknak a „Farkas és a Sátán” című példabeszédet (P 45-46), és utána lelkükre köti:

– Szeressétek egymást, és szeressétek ezt a fiút! Mindenki érezze kissé apának magát az árvát illetően! Egy gyermek közöttetek való jelenléte mérsékelje minden cselekedeteket, szentül féken tartva azokat a gyermek iránti tiszteletből. Jelenlétetek mellette pótolja, amit elveszített apja halála által. Szeretni kell a felebarátot. Ez a kisfiú a felebarátotok, akit Isten különös módon rátok bíz. Alakítsátok őt jóvá és hívővé, becsületessé és büntelenné. Ő sokkal több, mint ezeknek a juhoknak egyike. Nos, ha ti gondjukat viselitek ezeknek, mert a gazdáéi, aki megbüntetne titeket, ha elpusztulni engednétek őket, mennyivel inkább gondját kell viselnetek ennek a lékeknek, akit Isten és elhunyt atyja bízott rátok. Ugyancsak szomorú az ő állapota, mint árváé. Ne súlyosbítsátok azzal, hogy mivel gyermek, kihasználjátok, és fájdalmat okoztok neki! Fontoljátok meg, hogy Isten látja minden ember cselekedeteit és könnyeit, és mindent számon kér, hogy megjutalmazza vagy megbüntesse.

És te, gyermek, ne felejtsd el, hogy sose vagy egyedül! Isten, és apád lelke is lát téged. (Gy 50-51)

Egy pillanatnyi a válás

Jézus nemcsak szavaival vigasztal meg egy ötgyermekes özvegyet, hanem pénzt is ad neki, és megígéri, hogy befejezi asztalos férje félbehagyott munkáit. A hét végén elbúcsúzik az özvegytől azzal, hogy a jövő hét elején majd visszatér. A legidősebb gyermek szeretne vele menni. Jézus megkérdezi az anyát:

– Rám mered bízni őt holnaputánig?

– Ó, Uram! Mindet neked adnám! Vele biztonságban vannak, mintha az égből lennének... És ez a fiú, aki legtöbbet volt apjával; nagyon szenvedett. Itt találta őt, abban a pillanatban... Látod?... Nem tesz mást, csak sír és epekedik. Ne sírj fiam! Kérdezd meg az Urat, igaz-e, amit mondok neked. Mester, hogy megvigasztaljam őt, mindig azt mondom neki, hogy nem vesztette el apját, ő csak pillanatnyilag ment el messze tőlünk.

– Ez az igazság, Úgy van, amint anyád mondja, kis József.

– De addig, míg meg nem halok, nem találom meg őt újra. Én még kicsiny vagyok. Ha oly öreg leszek, mint Izsák, mennyit kell várakoznom!

– Szegény gyermek! De az idő gyorsan elszalad!

– Nem, Uram. Három hete, hogy nincs apám, és nekem oly, oly hosszúnak tűnik... Én nem tudok nélküle élni... – és csendesen sír, de nagyon fájdalmasan.

– Látod, mindig így tesz. Főleg akkor, amikor nem köti le őt valami munka. A szombat gyötrelem számára. Attól félek, hogy meghal nekem...

– Nem. Van nálam egy másik gyermek, apa és anya nélkül. Betegesen sovány és szomorú volt. Most egy jó asszonynál van Betsaidában, és a biztonságérzet, hogy nem vált el szüleitől, újra kivirágoztatta testben és lélekben egyaránt. Így lesz a tieddel is. Mind azért, amit majd mondok neki, mind pedig azért, mert az idő nagyszerű orvos, és azért is, mert amikor látja, hogy te jobban megnyugodtál mindennapi kenyeredet illetően, ő is jobban megnyugszik....

Amikor a korozainbeliek látják, hogy elmegy, és kifejezik csalódásukat, hogy egy hétig ott volt és nem beszélt hozzájuk, Jézus ezt mondja nekik:

– Napokon keresztül prédikáltam az ács gyalupadja mellől, hogy a felebarátot szeretni, és minden módon segíteni kell, főleg azokat, akik gyengék, mint az özvegy és árvái. Elmélkedjete ezen a tanításomon!

– Elviszed az özvegy kisfiát? Miért?

– Azért, hogy megtanítsam őt hinni abban, hogy Isten Atya, és hogy Istenben megtalálja elvesztett atyját. (Gy 68-73)

Jézus bemutatja az apostolokat a kis Józsefnek:

– Ez Simon Péter: a gyermekekhez legjobb ember, aki csak létezik. És ez János: egy nagy gyermek, aki játszva beszél neked Istenről. És ez Jakab, az ő testvére, komoly és jó, mint egy bátya. És ez András, Simon Péter testvére. Azonnal jóba leszel vele, mert olyan szelíd, mint egy bárány. És utána, itt van a Zelóta Simon: aki annyira szereti az apátlan gyermekeket, hogy azt hiszem, bejárná az egész világot, őket keresve, ha nem lenne velem. Utána íme, ez Júdás, Simon fia, és vele Fülöp, Betsaidából és Natánael. Látod, hogy néznek téged? Nekik is vannak gyermekeik, és szeretik a gyermekeket. És ezek unokatestvéreim, Jakab és Júdás. Ők szeretnek mindenkit, akit én szeretek, azért szeretni fognak téged is. Most menjünk Mátéhoz, akinek fáj a lába, de azért nem haragszik a gyermekekre, akik játszadozva véletlenül megsebeztek őt egy éles kővel. Nemde, Máté?

– Ó, nem, Mester. Az özvegy fia?

– Igen. És nagyon derék, de még nagyon szomorú.

– Ó, szegény gyermek! Hívom a kis Jakabot, és játszani fogsz vele – és Máté magához vonva őt, megsimogatja.

Jézus befejezi a bemutatást Tamással, aki gyakorlatias ember, és letép egy szőlőfürtöt a lugasról, s odaadja neki.

– Most legyetek barátok – fejezi be Jézus, ismét leülve, miközben a gyermek eszi a szőlőt, és válaszol Máténak, aki a maga közelében tartja őt. (Gy 74)

Jézus megkér egy öreg házaspárt, hogy fogadják be az özvegyasszony két másik gyermekét. Azok megígérik:

– Így teszünk. A mi kicsinyünk emlékére... Az egyetlen lányunkéra, Uram... Három tavasszal virágzott. És utána... Annyi év telt el... de a fájdalom még itt van... Ha te már akkor köztünk lettél volna, ő nem halt volna meg... Nem veszítettem volna el... Egy leány mindig egy mosoly. – Az öregasszony megindul, és az öregember felsóhajt.

– Nem vészett el... Vár rátok... Ő egy ártatlan lélek, és biztosak lehettek benne, hogy ismét megtaláljátok. Inkább kellene féltetni azokat a gyermekeket, akik felnőttek, és nem járnak teljesen az Úr útján...

– Igaz, igaz!... Te tudod, Uram... Te mindent tudsz. Ebben az annyira nyugodt házban ez a fájdalom... Mester, az áldozattal el lehet néha nyerni a kegyelmet?

– Nem néha. Mindig!

– Ah! Jó ezt hallani. Menj békében, Mester! Segíteni fogunk a korozaini özvegyen, és te megelégedetteknek találod őket tavasszal. (Gy 75-76)

Isten nem fog elhagyni téged!

Jézus Péter házának kertjében beszél az összegyűlt tömegnek, s elmondja a „hálátlan lóról” szóló példabeszédet. (P 8-9). Utána meggyógyítja a betegeket és alamizsnát oszt. A szegények között van egy özvegyasszony is kicsinyeivel. Jézus felszólítja:

– Asszony, jöjj ide kisgyermekeddel!

A fiatal, sovány asszony odamegy, lehajtott fejjel.

– Mióta vagy özvegy, asszony?

– Három éve.

– Hány éves vagy?

– Huszonnyolc.

– Ezek mind a te gyermekeid?

– Igen Mester... és többé nincs semmim. Mindennek vége. Hogyan dolgozhatnék, ha senki sem akar felfogadni engem mindezekkel a kicsinyekkel?

– Isten nem hagyja el még a férget sem, amelyet teremtett. Nem fog elhagyni téged, asszony. Hol laksz?

– A tó mellett. Három mérföldre Betsaidától. Ő mondta nekem, hogy jöjjek el – mondja Andrásra mutatva, aki elpirul és szeretne elsüllyedni. – Férjem meghalt a tavon. Halász volt.

– Jól tetted, András, hogy azt mondtad az asszonynak, jöjjön hozzám.

András mormolja:

– Férje barátom volt, jó ember, és meghalt a viharban, amelyben elveszett bárkája is.

– Fogadd el ezt, asszony! Ez sokáig elég lesz neked, és utána ismét felkel a nap számodra.

Légy jó, neveld gyermekeidet a Törvény szeretetére, és Isten segítsége nem fog hiányozni számodra. Megáldalak kicsinyeiddel együtt! – És egyenkint nagy szeretettel megsimogatja a gyermekeket.

Az asszony elmegy, keblére szorítva kincsét.

(2-132)

Ne sírj az üresség miatt!

A Szentírás is említi egy fiatalember meghívását Jézus követésére ahelyett, hogy elhunyt apjának temetésére menne. (Mt 8,21-22), A történetet még részletesebben megtaláljuk E 211-213. oldalán. Többek között Jézus ezt mondja az ifjúnak:

– Kövess engem! Hagyd, hogy a halottak temessék el halottaikat. Te már az Életre vágyakozol. Arra vágytál, más okból. Ne sírj az üresség miatt, amelyet az Élet körülöttered teremtet, hogy tanítványává legyél. Az érzelmek lenyесése a gyökere a szárnyaknak, amelyek kinőnek az emberből, aki az Igazság szolgájává lett. Engedd át a romlottságot sorsának. Te emelkedj fel a romlatlan Ország felé. Ott megtalálod majd atyádnak romolthatatlan gyöngyét. Isten hív, és tovább megy. Holnap nem találnád meg többé szívedben Isten mai hívását. Jöjj! Menj hirdetni Isten Országát!

A fiatalember dönt. Lemond arról, hogy részt vegyen atyja temetésén. Később Jézus vele együtt felkeresi az özvegy anyát, aki üdvözli Őt:

– Isten áldjon meg téged, Mester! De miért e megtiszteltetés számomra?

– Hogy köszönetet mondjak neked.

– De miért, Istenem? Nekem kell hálálkodnom neked. Jöjj, jöjj! Ó, mily fájdalom, hogy lányom távol van, hogy segítse anyósát! Mert férjhez ment, tudod? Minden áldás az után ért, hogy találkoztam veled! Ő meggyógyult, és utána rögtön visszatért a távolból az a gazdag rokonunk, aki özvegy volt, és kicsinyeinek anyára volt szükségük...

Jézus új tanítványára tereli a szót. Hálálkodik érte az anyának.

– Ó... De semmit sem tettem, tudod? Csak az igazat mondtam... és megelégedett vagyok, hogy Illés veled van.

Az anya, fiához fordulva folytatja:

– Anyád felszárította könnyeit az első meglepetés pillanata után, amikor megtudta, hogy a Mesterrel vagy. Atyád méltó részvétnyilvánításban részesült. Nemrég temettük el.

Jézus megnyugtatja Illés testvérét, aki neheztelt azért, hogy Illés nem jött el a temetésre:

– Az igaz (elhunyt) lelke nem nyugtalankodott amiatt, hogy nem látta fiát testének temetésénél. Sőt, megnyugodott, Illése jövőjének biztonsága miatt. A világ felfogása nem zavarja meg a kiválasztás kegyelmét. Ha a világ csodálkozott azon, hogy nem látta őt atyja sírjánál, az angyalok örvendeztek, amikor a Messiás mellett látták őt. Legyetek igazságosak! És téged, anya, vigasztaljon meg ez! Bölcsen nevelted fiadat, és a Bölcsesség hívta meg őt. Megáldalak mindnyájatokat. Béke legyen veletek most és mindörökké!

Szüleid mindig leszállnak az égből hozzád

Jézus magához vesz egy árvát, akinek szülei és testvérei meghaltak egy hegycsuszamlás következtében. (Lásd a Marci című füzetet, amely teljesen róla szól.) Amikor a gyermek elsírja magát, anyjára emlékezve, Jézus megvigasztalja:

– Anyád és atyád, mint ragyogó angyalok, mindig leszállnak az égből Jézustól kisgyermekükhöz, és amikor te meghalsz, úgy tesznek, mint az a két kismadár, ott, azon az ösvényen. Látod? – Jézus karjára veszi a gyermeket, hogy jobban lássa. – Látod, hogyan állnak kis tojasuk fölött? Várják, hogy az kinyílják, és utána kiterjesztik szárnyukat kicsinyük fölött, hogy megvédjék minden bajtól, és utána, amikor megnőtt és kész a repülésre, segítik őt erős szárnyukkal, felemelve őt, fel, fel, fel... a nap felé. A te szüleid így tesznek veled. (Gy 234)

Isten nem hagy el!

Marciám Jézussal van, amikor Ő meglátogat egy nagymamát, aki árván maradt unokáit magához fogadta. Egy pénzzel teli ersényt ad neki, hogy kisegítse őt az aratásig. Az öregasszony panaszskodik:

– Oly gyorsan aratott itt a halál! Én magamhoz vettem a fiatalokat. Nem engem vitt el a halál, aki haszontalan vagyok. Nem ezeket, akik képtelenek a munkára. Hanem azokat, akik dolgozni tudtak. Átkozott az a hónap...

– Ne átkozódj! A hónapnak semmi köze sincs hozzá... Jók ezek a kicsinyek? Jöjjetek ide! Látjátok? – és Jézus Marciámra mutat, aki vele van. – Ennek a gyermeknek sincs apja és anyja. És nagyapjával sem élhetett. De Isten nem hagyta el. És nem fogja elhagyni addig, amíg jó lesz. Nemde, Marciám?

Marciám helyesli, amit Jézus mond, és elbeszélget a kicsinyekkel, akik körülveszik őt. Fiatalabbak nála, de némelyikük magasabb Marciámnál. Azt mondja nekik:

– Ó, igaz, hogy Isten nem hagy el. Én megmondhatom! Érttem nagyapám imádkozott. És bizonyára anyám és apám is a másvilágon. És Isten meghallgatta ezeket az imákat, mert Ő a Legjobb, és mindig meghallgatja az igazak imáját, akár élők, akár halottak. Értetek is biztosan imádkoztak a ti elhunytjaitok és ez a kedves nagymama. (Gy 80-81)

Menj békében, igaz lélek!

Marciam jelen van nagyapjának halálánál, aki Jézus kezeiben hal meg. Halála előtt az öreg így szól:

– Megyek Ábrahámhoz... hogy többé ne szenvedjek...

Jézushoz fordul, és vágyakozva kérdi:

– Így van, nemde?

– Így. Béke veled! – és Jézus, felegyenesedve, méltóságteljesen mondja: – Én, bírói és üdvözítői hatalmammal feloldozlak téged minden bűntől és mulasztástól, amiket életedben elkövethettél, és a szeretetellenes érzelmektől az iránt, aki gyűlölt téged. Mindent megbocsátok neked, fiam! Menj békében! – Jézus kiterjeszti kezét az ágy fölé, mintha az oltár lenne, és Ő, a Pap, mutatná be az áldozatot.

Marciám sír, miközben az öreg kedvesen mosolyog, és azt mormolja:

– Így nyugodtan alszom el békében, a te segítségével... Köszönöm, Uram... – és összeroskad.

Marciám kis mézet ad nagyatyjának, aki ismét tud szólni hozzá néhány szót. Utána Jézus megkezd a 121. zsoltárt, majd szünetet tartva, figyeli a haldoklót. Elkezd a 122. zsoltárt, de csak keveset mond el belőle, mert alig kezdi meg a negyedik verset, amikor félbeszakítja:

– Menj békében, igaz lélek! – és lassan lezárja kezével az elhunyt szemeit.

Nyugodt halál, amelyet Jézuson kívül senki sem vett észre. De a Mester mozdulatából megértik, és suttogni kezdenek. Jézus int nekik, hogy maradjanak csendben. Marciám felé néz, aki fejét az ágyra hajtva sír, és azért nem vett észre semmit. Lehajol hozzá, átöleli, s igyekszik felemelni, mondva:

– Békében van, Marciám! Nem szenved többé. Istentől ez a legnagyobb kegyelem számára: a halál az Úr kezében! Ne sírj, kedves fiam! Nézd, milyen békés... Békében... Izraelben kevesen nyerték el azt a jutalmat, amit ez az igaz elnyert, hogy az Üdvözítő keblén halhatott meg. Jöjj ide, karjaimba!... Nem vagy egyedül! És azonkívül, van Isten, és Ő minden, aki szeret téged az egész világ helyett.

Szegény Marciám valóban szenved, de még van ereje azt mondani:

– Köszönöm, Uram, hogy eljöttél...

Simon és az apostolok felajánlják, hogy előteremtik az összeget, ami az öreg méltó temetéséhez szükséges. Jézus pedig megengedi Marciamnak, hogy néhány apostollal Máriához menjen:

– Azt akarom, hogy megvigasztalódj, fiam... Menj! Az Anya megvigasztal majd téged.
(Gy 286-289)

Atyám atyja az árváknak is

Jézus találkozik egy árva kisleánnyal és kisfiúval, akit egy szívtelen gazda el akart zavarni anélkül, hogy enni adott volna nekik. Jézus csodát művel, és almák teremnek számukra egy fán. Utána magával viszi őket, a szívtelen gazdának pedig megígéri, hogy büntetésben fog részesülni. Péter kíváncsi arra, mi lesz a büntetés:

– Mit teszel majd, Mester?

– Igazságot. Nem fog éhezni, mert magtárai tele vannak, és még sokáig kitartanak. De az elvetett mag nem fog termést hozni, és olajfáin, almafáin csak levelek lesznek. Ezeknek az ártatlanoknak nem én, hanem Atyám adott kenyeret és szállást. Mert Atyám atyja az árváknak is. Ő ad fészket és eledelt az erdő madarainak. Ezek a gyermekek elmondhatják, és velük minden ínséget szenvedő, aki meg tud maradni ártatlan és szeretetteljes gyermeknek, hogy az ő kis kezükbe Isten adott táplálékot, és atyai vezetésével Ő juttatta el őket vendégszerető házba.

Mária magyarázatot fűzött ehhez az eseményhez, és a kisleánnyal ezt mondta többek között:

– Az ő számára Jézus mindig annak a napnak a fényében tűnt: a mesészerűen jó Úr, aki megsimogatja, ajándékokat ad neki, elfeledtetni vele, hogy nincs apja és anyja, lakása és ruhája, mert jó hozzá, mint egy atya, kedves, mint egy anya, fészket adott neki fáradtsága idején, köpenyével betakartatta őt követői által.

Jézus, később, amikor a gyermekek elsírják magukat, mamájukra emlékezve, így vigasztalja őket kedves hangon:

– Ne sírjatok! Mamátok vezetett titeket hozzám, és itt van velünk, miközben én egy gyermektelen mamához vezetek titeket. Ő nagyon megelégedett lesz, hogy két jó gyermeket kap az övé helyett, aki ott van, ahol a ti mamátok. Mert ő is sírt, tudjátok? Meghalt a kisleány, amint nektek meghalt a mamátok...

– Ó, akkor mi hozzá megyünk, és az ő kisleány a mi mamánkhoz megy! – mondja a kisleány.

– Pontosan így. És mindenki boldog lesz.

Jézus, később megrója azt a szívtelen farizeust, akinek birtokán a két árva szülei dolgoztak:

– Te nem könyörültél a két árván. Nem szolgáltak többé téged az ő szülei, nemde?

Meghaltak. A halottak egyedül sírnak, sírjukban, hallva szerencsétlen gyermekeik zokogását, akikről mások nem gondoskodnak. A halottak azonban, lélekben, Isten elé viszik saját sírásukat és árváik sírását, és azt mondják: „Istenünk, állj te értünk bosszút, mert a világ elnyom, amikor többé nem tud kihasználni minket.” A két kicsinek még nem tudtak hasznukat venni, nemde? Igen és nem, ha a kisleány szolgálhatott volna a tallózásnál. És te kidobtad őket, megtagadva tőlük még azt a kicsit is, ami apjuké és anyjuké volt. Meghalhattak volna az éhségtől és a hidegtől, mint két kutya a kocsúton. Rablóvá és kéjnévővé válva élhettek volna. Mert az éhség elvezet a bűnhöz. De mit számított ez neked!

Előbb idézted a Törvényt, a te elképzeléseidet alátámasztva. Nemde azt mondja a Törvény: Ne károsítsd meg az özvegyet és az árvát! Ha megkárosítjátok őket, és ők hozzám emelik szavukat, én meghallgatom kiáltásukat, és haragom fellángol, és kiírt titeket karddal, és feleségeitek özvegyé lesz és gyermekeitek árvákká.” (Kiv 22,22-24) Nemde így mondja a Törvény? És akkor miért nem tartottad meg? Te megvédesz engem mások ellen? (Ezt mondta előzőleg a farizeus, hogy megnyerje Jézus kegyeit.) És akkor miért nem véded meg az én tanításomat önmagadban? Te barátom akarsz lenni? Akkor miért teszed pont az ellenkezőjét annak, amit én mondok? (Gy 87-98)

Neked adom, amim van

Jeruzsálembe menet Jézus találkozik egy vak árvával, akit éppen kirabolt egy erőszakos ember. Jézus odamegy hozzá, és azt mondja neki:

– Neked adom, amim van. Ne sírj!

Utána, anélkül, hogy felfedné kilétét, megígéri neki, hogy a Messiás majd meggyógyítja őt. A gyermek Jézussal akar menni Jeruzsálembe, de Jézus már útközben meggyógyítja őt, és szintén vak anyját is. (Gy 116-122)

Átmész a földről az égbe

Jézus megment egy serdülőkorban levő rabszolga leányt a meggyalázástól és a rabszolgaságtól. Miközben magával viszi, az apostolok oktatják őt Istenről, a lélekről, lelkiismeretről. A leány jól felfogja az oktatást, és Jézus megdicséri:

– Jól megértetted, leányom, és mondom neked, növekedni fogsz a Világosságban. Higgyél Istenben, hallgasd a bölcsességgel megszerzett szűzi lelked hangját, amelyből hiányzik minden rosszakarat, és Isten Atyád lesz, és amikor meghalsz, azaz átmész a földről az égbe, mert ez a halál azok számára, akik hisznek az igaz Istenben és jók, akkor helyed lesz az égben, Uradhoz közel – mondja neki Jézus, kezét a leány fejére helyezve. (Gy 139)

Atyád közelemben van és csókol téged

Jézus néhány napra magával visz egy elhanyagolt árva gyermeket, akinek apja meghalt, és újrarahasodott anyja nem törődik vele. A kerióti Júdás is durván fellöki. A gyermek hosszasan, szívettépően sír, miközben meghalt apját, anyját hívja...

Jézus felveszi őt, megcsókolja, ringatja és vigasztalja, és mindenki előtt megy, karjában az ártatlannal, a holdvilágos éjjelen... Lassacskán elcsendesedik sírása, és az éjjel csendjében hallani lehet Jézus szavait:

– Itt vagyok én, Alfeus. Én, mindenki helyett. Én apád és anyád leszek. Ne sírj! Atyád közelemben van, és velem együtt csókol téged. Az angyalok úgy gondoskodnak rólad, mintha anyák lennének. Teljes szeretettel, teljes szeretettel, ha jó vagy és ártatlan. (Gy 151)

Az elköltözöttek szeretik a földieket

Egy özvegyasszony, akinek nagy birtoka van, de örököse nincs, magához szeretné venni Alfeust, akiről előzőleg volt szó. Az asszonynak azonban téves fogalmai vannak a másvilágról. Jézus helyesbíti ezeket:

– Ott nem úgy gondolkodnak, mint itt; a három birodalom egyikében sem. A pokolban a gyűlölet és a büntetés erősen elvakít. A tisztítóhelyen az engesztelés szomja megsemmisít minden más gondolatot. A limbusban az igazak boldog várakozását nem teszi közönségessé semmiféle érzéki vágy. A föld távol van, nyomorúságával együtt. Helyette csak a lélek szükségletei léteznek, természetfeletti szükségletei, nem a földi dolgokéi. Az elköltözöttek, akik nem kárhoztak el, csak természetfeletti szeretettel fordulnak a föld felé lelkükben, és Istenhez imáikban azokért, akik a földön vannak. Nem érdekli őket más. És amikor utána az igazak belépnek majd Isten Országába, annak számára, aki Istent szemléli, mi lesz ez a nyomorúságos börtön, ez a számkivetés, amit „föld”-nek neveznek? Mik lesznek az itt hagyott dolgok? Sírhat-e valaki egy füstölgő lámpa után, amikor a nap világítja meg őt? (Gy 152)

Végtelen jutalmat nyer

Ez az özvegyasszony, később Kafarnaumba költözött és ott segítette az árvákat. Jézus Jeruzsálemben értesült erről és ezt üzenté neki:

– Mondjátok meg neki, hogy én is megáldom őt, és hogy helyettem is szeresse a gyermekeket. És ti is szeressétek őt, ne éljetez vissza jóságával, ne csak a mézért és a kalácsért szeressétek, hanem azért, mert jó. Oly jó, hogy megértette, aki az én nevemben szeret egy gyermeket, az boldoggá tesz engem. És utánozzátok őt mindnyájan, akár kicsik vagytok, akár felnőttek, mindig arra gondolva, hogy aki befogad egy gyermeket az én nevemben, annak kijelölt helye van az égben. Mert az irgalmasság mindig jutalmat nyer, akkor is, ha csak egy pohár vizet ad nevemben. Azonban a gyermekekkel gyakorolt irgalmasság, amely megmenti őket nemcsak az éhségtől, szomjúságtól, hidegtől, hanem a világ romlottságától is, végtelen jutalmat nyer... Azért jöttem, hogy megáldjalak titeket, mielőtt hazaindulnátok. Vigyétek el áldásomat a ti asszonyaitoknak, családotoknak... (Gy 154)

Az ártatlanok koronája

Egy római árvát örökbe fogadott Jézus egyik tanítványa, de zsidó nevet adott neki. Jézus meggyőzte őt arról, hogy meg kell hagynia a gyermek római nevét. Később arimateai József fogadta magához a gyermeket. Vele küldte titkos üzeneteit Jézusnak.

Mennybemenetele előtt Jézus ezt mondta Marciámnak:

– És te, Marciám, gyermekem, mostantól fogva vedd fel a Marciále nevet, a római gyermek emlékére, akit megöltek útközben; és Lázár kapuja elé tettek, rajta egy kis kártyán a kihívással: „És most mondd a Galileainak, hogy támasszon fel téged, ha ő a Krisztus, és ha feltámadott.” Ő a legújabb ártatlan, aki elvesztette életét azért, mert engem szolgált, ha öntudatlanul is, az ártatlanok koronája, akik minden nemzetből Krisztushoz jönnek, és emiatt gyűlölni fogják őket, és idő előtt kioltják életüket, mint a virágbimbót, amelyet letépnek száráról, mielőtt még kinyílhatott volna. És ez a név, Marciále, jelzi számodra jövő rendeltetésedet: te a barbárok földjén fogsz apostolkodni, és meghódítod őket Uradnak, amint az én szeretetem meghódította a római gyermeket az ég számára. (M 168)

Jóknak kell lennünk, hogy viszontláthassuk

Jézus megment négy árvát a rablóktól, saját ruhájából készített hármuk számára ruhát, mind a négyet örökbe fogadtatja, és míg rokonaik meg nem érkeznek, szeretettel foglalkozik velük, tanítja őket, hogy jóknak kell lenniük, ha viszont akarják látni anyjukat. (Gy 178-195)

Vigyél magaddal!

Jézus megment egy árva fiút kegyetlen rokonától, aki rabszolgaként kezeli. (Gy 199-208)

Szeretnék meghalni!

Jézus meggyógyít egy nyomorék árvát, aki kéri Őt, hogy vegye el őt ebből az életből. (Gy 212-221)

Miért ő halt meg?

Három esetben Jézus azzal vigasztalta meg a gyászolókat, hogy feltámasztotta elhunyt kedvesüket. Az első eset a naimi ifjú feltámasztása volt. Mikor Jézus odaért a menethez, az anya elkeseredetten felkiáltott:

– Miért ő halt meg, az én egyetlen fiam, aki jó és kedves volt, örömöm özvegységemben?!
Miért?

Jézus megvigasztalja az anyát fiának feltámasztásával. Búcsúzásul pedig azt mondja Naim lakóinak:

– Támadjon fel a ti szívetek is a Jóra a szeretet ereje által. (E 177-179)

Kisleányod élni fog

Másodiknak Jairus leányát támasztotta fel Jézus. (E 204-208)

Testvéred feltámad

A harmadik feltámasztott Lázár volt. (E 62-75)

Ezekkel a csodákkal Jézusnak rendkívüli célja volt. Általában azonban megelégedett a gyászolók megvigasztalásával.

Jobb dolgom van itt, mint a földön volt

Mária, Jézussal együtt meglátogatja régi barátnőjét, akit még a Templomban való tartózkodása idejéből ismer. Elíza elvesztette férjét és két felnőtt fiát, s a fájdalomtól már majdnem esztét veszti. Nem beszél senkivel, bezárkózik otthonába, alig eszik. Máriának sikerül beszédre ösztönöznie, és így vigasztalja:

– Elíza! Idefigyelj. Én hiszem, hogy fiad fogta meg kezemet, és mondta: „Jöjj kedves anyámhoz! Vidd hozzá az Üdvözítőt! Nekem jobb dolgom van itt, mint a földön volt. Ő azonban egyedül érzi magát sírása közben, és nem tudja meghallani a szavakat, amelyeket én suttogok neki csókjaim közepette. Szegény mama olyan, mintha az ördög szállta volna meg, aki csüggedésbe akarja hajszolni őt, mert azt akarja, hogy mi sose találkozzunk. Míg, ha ő beletörődne, és hinné, hogy Isten mindent jó célból tesz, akkor örökre egyesülnénk, atyámmal és testvéremmel. Jézus megteheti ezt.” És én eljöttem.... Ővele... Nem akarod látni?...

Míg Mária beszélt, karjai között tartotta a szerencsétlent, csókolgatta ősz haját, oly kedvesen, amire egyedül csak ő képes.

Jézus is odamegy, átöleli őt, és megnyugtatja:

– Igen, igen. Idehallgass! Ők most ujjonganak örömben azért, mert te az én karomban vagy. Hamarosan elmegyek hozzájuk, és akkor mit mondjak nekik? Azt, hogy te nem nyugszol bele az Úr akaratába? Ezt kell mondanom?... Te szenvedsz, de azért, mert egyedül szenvedsz. Csak szenvedésed van veled, és te vele. Nem tudod elviselni magadat. Nincsenek többé előtted azok a reményteljes szavak, amelyek a halottakra vonatkoznak? „Kinyitom sírjaitokat, és kihozlak benneteket sírjaitokból, és elvezetlek benneteket Izrael földjére. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, amikor kinyitom a sírjaitokat, és kihozlak benneteket sírjaitokból. Belétek oltom lelketeket, és életre keltek.” (Ezekiel 27,12-14) Izrael földje Isten Országá az azok számára, akik igazak módjára az Úrban aludtak el. Én megnyitom azt, és azoknak adom, akik várakoznak rá.

– Dánielemnek is? Lévimnek is?... Annyira irtózott a haláltól!... Nem tudta elgondolni, hogy távol legyen mamájától. Ezért meg akartam halni, hogy mellette legyek a sírban.

– De ők nincsenek ott élő részükkel. Ott csak a megholt dolgok vannak, amelyek nem képesek hallani téged. Ők a várakozás helyén vannak...

– Igazán van ilyen hely? Ó, ne ütközzél meg rajtam! Az én emlékezetem elment a sírás miatt. Fejem tele van a sírás zajával és fiaim hörgésével. Ilyen hörgéssel! Milyen hörgéssel!... Agyam megbomlott. Nincs benne semmi, csak ez a hörgés...

– És én beléje helyeztem az élet szavait. Beléje elvetem az Életet, mert én vagyok az Élet ott, ahol a halál zakatol. Emlékezzél vissza a nagy Makkabeus Júdásra, aki áldozatot akart bemutatni a halottakért, helyesen gondolkozva, hogy azok fel fognak támadni, és megfelelő áldozatokkal meg kell gyorsítani számukra a béke elérését. Ha Makkabeus Júdás nem lett volna biztos a feltámadásról, imádkozott volna talán a halottakért? Ő azonban, amint meg van írva, arra gondolt, hogy nagy jutalomban részesülnek azok, akik jámborul haltak meg, mint ahogy bizonyára a te fiaid tették... Látod, hogy igazat adsz nekem? Akkor hát ne csüggedj el! Hanem szentül imádkozzál halottaidért, hogy megsemmisüljenek bűneik, mielőtt én elmegyek hozzájuk. Akkor egy pillanatnyi várakozás nélkül az égbe jönnek velem. Mert én vagyok az Út, az Igazság és az Élet, és vezetek, és az Igazat mondom, és Életet adok annak, aki hisz az én Igazságomban és követ engem. Mondd nekem, fiaid hittek a Messiás eljövételében?

– Biztosan, Uram! Tőlem tanulták meg, hogy higgyenek benne.

– És Lévi hitte, hogy meggyógyulhat az én akaratom által?

– Igen, Uram. Reméltünk tebenned, de... nem segített... és ő meghalt, lehangoltan, miután annyira remélt... – Az asszony ismét sírni kezd, nyugodtabban, de még lehangoltabban, jóllehet nem oly erőteljesen, mint előbb.

– Ne mondd, hogy nem segített. Aki hisz bennem, még ha meghal is, örökké élni fog... Leszáll az est, asszony. Én csatlakozom apostolaimhoz. Itt hagyom neked Anyámat... Holnap újból eljövök....

Másnap Jézus a pásztorokhoz és a falubeliekhez beszél Elíza kertjének végén, egy sűrű sövény mögött. Jézus tudja, hogy Elíza a sövény másik felén titokban hallgatja szavait, amelyek voltaképpen neki szólnak:

– Béke veletek! Tegnap hallottam beszélni két nagyon szerencsétlent. Az egyik életének hajnalán van, (Marciam -lásd. M 324-327) a másik estelén. Két lélek, akik sírtak lehangoltságukban. Szívemben együtt sírtam velük, látva, mennyi fájdalom van a földön, amit csak Isten tud megszüntetni. Isten! Isten helyes ismerete, az ő nagy, végtelen jóságában, állandó jelenlétében, ígéreteiben. Láttam, miként gyötörheti az egyik ember a másikat, és miként sodorhatja bele a halál a lehangoltságba, amelynek fájdalmát a Sátán igyekszik növelni, hogy tönkretegye. Akkor azt mondtam magamban: „Isten gyermekeinek nem szabad szenvedniük ezektől a gyötrelmekről. Ismertessük meg Istent azzal, aki nem ismeri, újítsuk fel ismeretét abban, aki elfelejtette a fájdalom viharában.” De azt is látom, hogy egyedül nem vagyok elég arra, hogy kielégítsem testvéreim végtelen szükségleteit. És elhatároztam, hogy meghívok sokakat, mind nagyobb számban, hogy mindazok, akik rászorulnak Isten ismeretének vigaszára, részesülhessenek benne.

Ez a tizenkettő az első csoport. Mintegy másaimként képesek arra, hogy hozzám vezessék mindazokat, akik meggörnyednek a fájdalom túl nagy súlya alatt, és így vigaszban részesüljenek. Igazán mondom nektek: Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik szenvedtek, akik kiábrándultatok; akiknek vérzik szívetek és elfáradtatok! Megosztom fájdalmaitokat, és békét adok nektek. Jöjjetek apostolaimon keresztül, tanítványaimon és nőtanítványaimon keresztül, akiknek száma mindennap új önkéntesekkel gyarapodik. Vigaszt találtok fájdalmaitokban, társakat egyedülléteketben, testvéri szeretetet, amely elfeledteti veletek a világ gyűlöletét. Mindenekfelett megtaláljátok a legnagyobb vigasztalót, a legtökéletesebb társat, Isten szeretetét. Többé semmiben sem fogtok kételkedni. Többé nem mondjátok: „Számomra mindennek vége lett!” Hanem azt mondjátok: „Számomra minden most kezdődött el a természetfeletti világban, amelyben nincs távolság, nincs egymástól elszakadás”, amelyben az árva gyermekek ismét egyesülnek szüleikkel, és az atyák, az anyák, a jegyesek és az özvegyek újra megtalálják elvesztett gyermekeiket és társukat.

A fájdalom kereszt, de szárny is: A gyász megfoszt, de azért, hogy ismét felruházzon. Emelkedjete fel ti, akik sírtok! Nyissátok ki szemeteket, jöjjetek ki szobáitokból, a sötétből, az önzésből! Nézzétek!... A világ kopár síkság, ahol sírnak és meghalnak. És a világ segítségért kiált az árvák, a betegek, az elhagyatottak, a kételkedők szája által, azok szája által, akiket árulás vagy kegyetlenkedés a harag rabjaivá tett. Menjete azokhoz, akik segítségért kiáltanak! Feledkezzetek meg magatokról azok között, akikről elfeledkeztetek! Gyógyítsatok a betegek között! Reméljete a csüggedők között! A világ nyitva áll a jóakarátúak előtt, akik a felebarátban szolgálni akarják Istent, és el akarják nyerni az eget: az Istennel való egyesülést és az újra egyesülést azokkal, akik sírnak. Itt a csatatér, ott a győzelem. Jöjjetek! Kövessétek azokat, akik a szenvedők mellett maradnak! Tartsatok ki! Igazán mondom nektek, hogy egy napon kitartástok elnyeri jutalmát, mert ezek a szerencsétlenek felkiáltanak: „Legyen áldott az Úr, aki elvette keserűségemet, lehangoltságomat, egyedüllétemet egy teremtménye által, aki értett ahhoz; hogy jól gyümölcsöztesse saját fájdalmát. Isten áldja meg őt örökké, mert ő megmentett engem.”

Minden jócselekedetből valami nagy dolog származik. Nagyobb, mint gondolnátok. Ha valaki erőt vesz önzésén, a szeretetnek oly nagy hullámát keltheti, amely képes felszökni, s hullámainak taraján magával vinni azt, aki keltette, egészen addig, míg elviszi az oltár lábáig, Isten szívéig.

Isten adja nektek békéjét!

Jézus nem megy vissza a kertbe a sövényen levő nyitott ajtón keresztül, hanem őrködik, hogy senki se jöjjön a sövény közelébe, amelynek másik oldalán Eliza hosszasan sír...

Csak amikor mindazok, akik Betszúrból jöttek, elmentek, távozik el onnan övéihez anélkül, hogy megzavarná ezt az üdvös sírást.

Később Jézus egy nőtanítványához küldi egy ideig Elizát, ahol az teljesen rendbejön, és ő is beáll Jézus nőtanítványai közé. (M 328-338)

Boldog leszel Johannáddal

Júdás anyjának kérésére, Jézus felkeresi a kerióti volt jegyesének anyját, aki majdnem belebolondult leánya halálába, amikor az fájdalmában meghalt, miután Júdás felbontotta a jegyességet. Most gyűlöli Júdást és anyját is, aki pedig azelőtt barátnője volt.

A beteg asszonyon se az orvos, se a rabbi nem tudott segíteni, s azért a gondját viselő nő be se akarja engedni hozzá Jézust. Ő azonban erőlteti, hogy csak engedje beszélni vele.

– Asszonyom, egy rabbi van itt, aki beszélni akar veled – mondja végül a nő a betegnek.

– Miért?... Hogy azt mondja nekem, átkozott vagyok? Hogy a másvilágon sem lesz békém? – mondja lihegve, nyugtalanul a beteg.

– Nem. Azért, hogy megmondjam neked, teljes lesz békéd, ha akarod, és boldog leszel Johannáddal az örökkévalóságban – mondja Jézus a küszöbről.

A beteg, akinek bőre sárga, feldagadt, s liheg ágyán, sok vánkostól feltámasztva, ránéz, és azt mondja:

– Ó, milyen szavak! Első alkalom, hogy egy rabbi nem fedd meg engem... Mily remény!... Johannám... velem... a boldogságban... többé nem szenvedve... a szenvedéstől, amit egy átkozott okozott neki... aki elárulta, miután félrevezette... Szegény leányom... – mindjobban liheg.

Jézus odamegy hozzá, jóságosan letörli róla a verítéket, inni ad neki. Olyan, mint egy fiú beteg édesanyja mellett. Utána leül, kedvesen de határozottan, hogy véghezvigye feladatát.

Az asszony figyeli őt, s közben lecsillapodik. Fájdalmas mosollyal. mondja:

– Szép vagy és jó. Ki vagy, ó, Rabbi? Oly gyengéd vagy, mint leányom, s úgy vigasztalsz engem.

– A názáreti Jézus vagyok.

– Te?! Te?!... Hozzám?... Miért?...

– Mert szeretlek. Nekem is van anyám, és minden anyában az enyémet látom, és az anyák könnyeiben az enyémet látom...

– Sír? Miért sír a te Anyád? Miért? Meghalt egy másik fia?

– Még nem... Egyetlen fia vagyok, és még élek. De ő sír már, mert tudja, hogy nekem meg kell halnom.

– Ó, ó, szerencsétlen! Előre tudni, hogy fiának meg kell halnia! De honnan tudja? Egészséges vagy. Erős vagy. Jó vagy. Én áltattam magamat egészen addig, míg az enyém meghalt, pedig oly beteg volt!... Honnan tudja Anyád, hogy meg kell halnod?

– Mert én vagyok az Emberfia, akiről a próféták beszéltek. Én vagyok a Fájdalmak Férfia; akit Izajás látott, a Dávid által megénekelt Messiás, aki leírta szenvedéseit, mint a Megváltóét. Én vagyok az Üdvözítő, a Megváltó, asszony! És rettenetes halál vár rám... és Anyám jelen lesz halálomnál... és Anyám tudja születésemtől fogva, hogy a fájdalomtól megghasad majd az ő szíve éppúgy, mint az enyém... Ne sírj... Halálommal megnyitom a Paradicsom kapuját Johannádnak...

– Nekem is! Nekem is!

– Igen. Annak idején. De előbb meg kell tanulnod szeretni és megbocsátani. Visszatérni a szeretethez. Igazságosnak lenni. És visszatérni a megbocsátáshoz... Különben nem mehetsz az égbe Johannával és velem...

Az asszony szomorúan sir. Nyögi:

– Szeretni... Szeretni, amikor az emberek gyűlölni tanítottak minket... amikor Isten nem szeretett minket, nem irgalmazott nekünk. Ez nehéz... Hogyan szeressek, amikor az emberek gyötörték minket, és barátaink megsebeztek, és Isten elhagyott?...

– Nem. Nem hagyott el. Itt vagyok én. Azért, hogy égi ígéretekben részesítselek. Hogy biztosítsalak róla, hogy szenvedésed örömben végződik, ha akarod. Anna, hallgass rám... Te

sírsz azért, mert megsemmisült a házasság. Ez minden fájdalmad oka. Gyilkosnak tartasz emiatt egy férfit, és szerencsétlen anyját bűnrészességgel vádolod. Idehallgass, Anna. Néhány hónap múlva belátod majd, hogy az ég kegyelme volt az, hogy Johanna nem lett Júdás feleségévé...

– Ne említsd őt! – kiáltja az asszony.

– Megnevezem őt. Azért, hogy megmondjam neked, hálát kell adnod az Úrnak, és néhány hónap múlva hálálkodni fogsz neki...

– Előbb meghalok...

– Nem. Élni fogsz, és visszaemlékezel rám, és megérted majd, hogy vannak nagyobb fájdalmak is, mint a tiéd...

– Nagyobbak? Lehetetlen!

– Hová teszed Anyám fájdalmait, aki látni fog engem meghalni a kereszten? – Jézus feláll. Tiszteletet kelt magatartása. – És hová teszed Jézus Krisztus, az Isten Fia árulója anyjának fájdalmát? Gondolj, asszony, arra az anyára... Te... Egész Keriot és vidéke részt vett fájdalmadban! Megdicsőített az téged, mint egy vértanút a korona. De az az anya! Mint Káin, anélkül, hogy Káin lenne, mert ő Abel: áruló fiának áldozata, fiáé, aki megölte az Istent, szentségtörő, átkozott! Ő nem tudja majd elviselni az emberek tekintetét, mert minden tekintet és minden emberi hang, minden szó olyan lesz számára, mintha megköveznék, elátkoznák, gyaláznák. Nem talál menedéket a földön, soha, míg csak meg nem hal, míg csak Isten, aki igazságos, magához nem veszi a vértanút, s elfeledteti vele, hogy Isten gyilkosának az anyja, és birtokába veszi Istent... Nemde nagyobb ennek az anyának a fájdalma?

– Ó, végtelen fájdalom!

– Látod... Légy jó, Anna. Ismerd be, hogy Isten jó volt, amikor így bánt veled...

– De leányom meghalt! Júdás okozta halálát azzal, hogy olyant akart elvenni, akinek nagyobb a hozománya... Anyja helyeselte ezt.

– Nem. Ezt nem. Én mondom neked, én, aki olvasok a szívekben. Júdás az én apostolom, de azt mondom, hogy helytelenül cselekedett, és megkapja majd érte büntetését. De az anya ártatlan. Szeret téged, és szeretné, hogy te is szeresd őt... Anna, ti két szerencsétlen anya vagytok. De neked dicsőségedre szolgál meghalt ártatlan, tiszta leányod, akit a világ tisztelettel ünnepel... Mária, Simon felesége nem dicsekedhet fiával. Az ő cselekedetei alávalók az emberek előtt.

– Ez igaz. De ha feleségül vette volna Johannát, nem lett volna alávaló:

– De rövidesen belehalt volna Johanna a fájdalomba, mert Júdás erőszakos halállal fog meghalni.

– Mit mondasz? Ó, szerencsétlen Mária! Mikor? Hogyan? Hol?

– Hamarosan. És rettenetes módon... Anna! Anna! Légy jó! Légy ismét Mária barátnője! A fájdalom egyesít titeket, amint az örömnak egyesítenie kellett volna. Engedd, hogy meglegedetten távozzak, annak tudatában, hogy van neki egy barátnője, egyetlen, legalább egyetlen...

– Uram... szeretni őt... azt jelenti, hogy megbocsássak neki... Ez nagyon fájdalmas... Olyannak tűnik nekem, mintha újból eltemetném leányomat... Mintha én öltem volna meg őt...

– Ezek a gondolatok a Sötétségtől jönnek! Ne hallgass rá! Hallgass rám, a világ Világosságára! A Világosság mondja neked, hogy Johanna szüzi halála kevésbé keserű, mintha Júdás özvegyeként halt volna meg. Higgyél nekem, Anna! És gondolj arra, hogy Mária, Simon felesége szerencsétlenebb nálad....

Az asszony gondolkodik, gondolkodik, küzd, sír, és azt mondja:

– De én megátkoztam őt és méhének gyümölcsét! Vétkeztem...

– És én feloldozlak téged. És minél jobban szereted majd őt, annál inkább feloldoz az Ég.

– De ha barátnője leszek... találkozni fogok Júdással... Nem tehetem, Uram, ezt nem tudom megtenni!...

– Nem fogsz többé találkozni vele. Én nem térek vissza többé Keriotba, és Júdás sem. Már üdvözöltük a polgárokat...

– Ó, azt mondtad...

– Hogy nem térek többé vissza. Júdás azt mondta, hogy nem tud többé visszajönni addig, míg engem fel nem vesznek. De ő azt hiszi, hogy engem trónra lépni lát majd. Ehelyett a kereszthalál vár rám. Ő azt hiszi, hogy egyik miniszterem lesz. Ehelyett a halál vár rá. De te ne beszélj erről! Soha. Hogy az anya ne tudjon róla addig, míg be nem következik. Mondtam neked: „Szerencsétlen! Előre tudni, hogy fia meg fog halni.” De ha Anyám szenvedései növelik majd áldozatom érdemeit, Máriának, Simon feleségének számára a kegyeletteljes hallgatásra van szükség. Ne beszélj neki erről!

– Nem, Uram. Esküszöm erre Johannám nevére.

– Egy másik ígéretet is akarok tőled! Nagyot! Szentet! Légy jó. Engem már szeretsz...

– Igen. Nagyon. Békét élvezek mióta itt vagy...

– Amikor Máriának, Simon feleségének már nem lesz fia, és a világ megvetéssel illeti őt, egyedül te nyisd meg számára házadat és szívedet. Megígéred nekem? Istennek és Johannának a nevében. Ő megtette volna ezt, mert mindig szeretete Máriát – sürgeti Jézus.

– ... Igen! – és elsírja magát...

– Isten áldjon meg téged, asszony, és adjon békét neked... és egészséget... Jöjj, menjünk Máriához, és adj neki békecsókot...

– De... Uram... Én nem tudok járni. Lábamim meg vannak dagadva, és nem tudom megmozdítani őket. Látod? Felöltözve fekszem itt, de olyan vagyok, mint egy fatuskó...

– Az voltál. Jöjj! – és kezét nyújtja feléje, hívja.

Az asszony Jézus szemébe nézve, leszáll ágyáról, feláll, jár... Elragadtatásban lévőknek látszik. Még nem fogja fel, hogy meggyógyult... Kimegy, még mindig Jézus kezét fogva, a félhomályos folyosóra... Megy a kijárat felé. Ott találkozik szolgálójával, aki félelemmel vegyes örömeiben felkiált. Odafut a többi szolga is, akik azt hiszik, hogy a halált jelzi ez a kiáltás. És látják, hogy úrnőjük, aki haldoklott, haragudva Máriára, Simon feleségére, lassan, kitárt karokkal megy Mária felé, hívja őt, és szívére szorítja, miközben mindketten sírnak...

Amikor a békés elbúcsúzás után hazafelé megy Jézussal, Mária, Simon felesége hálálkodik neki, és megkérdezi:

– Mikor jössz el ismét, hogy további jót tegyél?

– Soha többé, asszony. Már megmondtam a polgároknak. De te mindig szívedben leszel. Ne felejtse el, emlékezz mindig arra, hogy szerettelek és szeretlek téged. Gondolj arra, hogy én tudom, te jó vagy, és Isten szeret ezért téged. Gondolj mindig erre. Akkor is, amikor rettenetes órák jönnek. Sosem vegyen erőt rajtad a gondolat, hogy Isten bűnösnek ítél téged. Az Ő szemében a te lelked mindig erényeidtől ékesnek látszik majd, szenvedéseid gyöngyeitől ékesnek. Mária, Simon felesége, Júdás anyja, meg akarlak áldani téged. Át akarlak ölelni, és meg akarlak csókolni téged, hogy a te őszinte, anyai csókod mindenért kárpótoljon engem... és hogy az én csókom kárpótoljon téged fájdalomért. Jöjj, Júdás anyja! És köszönet, köszönet mindenért, amit szeretettel és tisztelettel adtál nekem. – És Jézus átöleli őt, és megcsókolja homlokán, amint Máriával, Alfeus anyjával szokta tenni.

– De még látjuk egymást! Eljövök húsvétkor...

– Nem. Ne jöjj el! Kérlek téged. Boldoggá akarsz tenni engem? Ne jöjj el! Az asszonyok a következő húsvétra, ne!

– De miért?

– Mert... rettenetes felfordulás lesz Jeruzsálemben a következő húsvétkor. Nem asszonyoknak való hely! Sőt... Mária, megparancsolom rokonaidnak, hogy csatlakozzanak

hozzád. Maradjatok együtt. Szükségem van erre... mert Júdás ezután nem tud többé segíteni téged, s nem tud eljönni...

– Úgy teszek, amint mondod... De sose látom többé arcodat, amelyben visszatükröződik az Ég békéje? Mily béke áradt szemedből fájdalmas szívembe!... – Mária sír.

– Ne sírj. Az élet rövid. Utána mindig látsz majd engem Országomban.

– Akkor azt gondolod, hogy a te alázatos szolgálód belép oda?...

– Látom már helyedet a vértanúk seregében és a társmegváltókéban. Ne félj, Mária! Az Úr lesz a te örök kárpótlásod. Menjünk! Jön az este, s itt az ideje, hogy útra keljek...

(6-668)

Gondolj örvendetes halálára!

Egy fiatal leány, Annalia, aki már házasság előtt áll, súlyos beteg. Jézus meggyógyítja őt. Hálából a leány Istennek akarja szentelni életét, mint szűz. Kéri Jézustól, hogy engedje meghalni még az Ő halála előtt, s ezért az áldozatáért térítse meg rossz útra tért volt jegyesét. Jézus megígéri neki. Annalia boldogan látja egy ház tetejéről Jézus bevonulását Jeruzsálembe virágvasárnap. Jegyesként öltözött fel, és örömeiben meghal. Annalia anyját, Elizát nagyon lesújtja leánya váratlan halála.

Éjjel Jézus, Anyjával együtt felkeresi Elizát, hogy megvigasztalja. (Lásd részletesen M 536-540)

Mária vigasztalja Elizát:

– Annalia nem lett volna képes elviselni Urának haláltusáját. És Ura boldoggá tette őt az ujjongás órájában.

Eliza felhagy a sírással e kinyilatkoztatás hatására. Jézus is vigasztalja:

– A szűzek jegyesek lesznek és szeretettek a földön és az égben.

– De gyermekem meghalt! Meghalt! – És Eliza újból sír a gyötrelemtől.

– Én vagyok a Feltámadás és az Élet. Aki hisz bennem, mégha meghal is, él, és igazán mondom neked, hogy nem hal meg mindörökké. Leányod él. Örökké él, mert hitt az Életben. Az én halálom az ő számára a teljes Élet lesz. Megismerte az örömet, hogy bennem élt, mielőtt megismerte volna a fájdalmat, hogy látott volna engem megfosztva életemtől. A te fájdalmad vakká és süketé tesz téged. Jól mondta Anyám. De hamarosan azt fogod mondani, amit ma reggel üzentem neked: „Valójában az ő halála- Isten kegyelme volt”. Hidd el, asszony! Rettegés vár erre a helyre. És eljön majd a nap, amelyen az anyák, akik hozzád hasonlóan le vannak sújtva, azt mondják majd: „Dicséret Istennek, hogy megmentette gyermekeinket ettől az órától.” És az anyák, akik nem veszítették el gyermekeiket, felkiáltanak az égbe: „Istenem, miért nem ölted meg gyermekeinket ez előtt az órá előtt?” Hidd el nekem, asszony! Higgyél szavaimnak! Ne állítsd fel közted és Annaliád között az igazi válaszfalat: a különböző hitet. Látod? Megtehettem volna, hogy nem jövök el. Te tudod, mennyire gyűlölnek engem. Ne ámítson el egy órának a diadala! Minden sarok cselvetést rejthet számomra. És eljöttem egyedül, éjjel, hogy megvigasztaljalak, és ezeket mondjam neked. Én részvétellel vagyok egy anya fájdalma iránt. Azért jövök, hogy békét adjak neked ezekkel a szavakkal. Legyen békéd! Békéd!

– Add meg nekem, Uram! Én nem vagyok képes rá! Nem tudok békét adni lelkemnek szenvedésemben. De te, aki életet adsz a halottaknak és egészséget a betegeknek, adj békét egy gyötrődő anyai szívnek!

– Így legyen, asszony. Béke veled! – Áldva ráteszi kezét, és csendben imádkozik felette. Mária letérdel Eliza mellé, és félkarral átöleli őt.

– Isten veled, Eliza. Én elmegyek...

– Nem látunk többé, Uram? Én nem lépek ki a házból sok napon keresztül, és te elmész a húsvéti ünnepek után. Te... még egy kicsit leányom része vagy... mert Annalia... mert Annalia benned és érted élt. – Sír. Nyugodtabban, de mennyire sir!

Jézus nézi őt... Megsimogatja ősz fejét. Azt mondja:

– Még meglátsz engem.

– Mikor?

– Mától számítva nyolc napon belül.

– És akkor megvigasztalsz engem? Megáldasz, hogy erőt adj nekem?

– Szívem megáld téged szeretetem teljességével azok iránt, akik szeretnek engem. Jöjj, Anyám!

– Fiam, ha megengeded, szeretnék még ittmaradni ennél az anyánál. A fájdalom olyan, mint egy magas hullám, amely visszatér miután eltávozott az, aki békét adott... Vissza fogok menni reggel hét előtt. Nem félek attól, hogy egyedül menjek. Tudod. És tudod, hogy egy ellenséges seregen is keresztül mennék azért, hogy megvigasztaljam egy testvéremet.

– Legyen, amint akarod. Én megyek. Isten veled!

+

Feltámadása után Jézus megjelenik Elízának; aki vigasztalanul sír házában, bezárkózva egy szobában:

– Miért sírsz, Elíza?

Elíza nem ismeri fel Jézust hangjáról, s azt hiszi, egyik rokona kereste fel, s neki válaszol:

– Hallottad, mit mondtak tegnap este azok az emberek? Hogy Ő semmi se volt. Lehet, hogy varázsló volt, de nem isteni. És én belenyugodtam leányom halálába, arra gondolva, hogy békében él, egy Istentől szeretve... De ezt mondták nekem!... – és még erősebben sír.

– De sokan látták Őt feltámadva. Csak Isten tud magától feltámadni.

– Ezt mondtam én is tegnap azoknak. Te hallottad. Hadakoztam szavaikkal. Mert szavaik reményem halálát okozták, megölték békémet. De ők – hallottad? – ők azt mondták: „Az egész az ő követőinek komédiája, hogy ne kelljen bevallaniuk, bolondok. Ő meghalt, és alaposan meghalt, és elrothadt. Elvitték és megsemmisítették, és azt mondják, hogy föltámadt.” Ezt mondták... És azt, hogy a Magasságbeli azért küldte a második földrengést, hogy éreztesse haragját szentségtörő hazugságuk miatt. Ó, nincs többé vigasz számomra!

– De ha te látnád a feltámadt Urad saját szemeddel, és megtapinthatnád kezedd, hinnél?...

– Nem vagyok méltó rá... De biztos, hogy hinnék! Elég lenne látnom. Nem merném megérinteni testét, ha így lenne, mert isteni test lenne; és egy asszony nem közelíthet a Szentek Szentjéhez.

– Emeled fel fejedet, Elíza, és nézd, ki áll előtted!

Az asszony felemeli ősz fejét és a sírástól eltorzult arcát, és látja... Az ágy mellett térdelve sírt, most visszaesik sarkaira, dörzsöli szemét, kinyitja száját, mintha kiáltani akarna, de torkán akad a szó.

– Én vagyok. Az Úr. Érintsd meg kezemet! Csókold meg! Feláldoztad értem leányodat. Megérdemled. És találj meg ezen a kézen leányod lelki csókját. Ő a mennyben van. Boldog. Mond meg ezt a tanítványoknak, és ezen a napon!

Az asszony annyira csodálkozik, hogy nem meri megérinteni Jézus kezét. Jézus maga nyomja azt ajkához, hogy ujja végén megcsókolja.

– Ó, igazán feltámadtál! Boldog! Boldog vagyok! Áldalak azért, hogy megvigasztaltál engem!

Lehajol, hogy megcsókolja Jézus lábát, és így marad. Jézus fénye elárasztja a szobát. Jézus eltűnik, de az anya szívét eltölti a megrendíthetetlen bizonyosság.

Nyugodj meg, szegény mama!

A feltámadt Jézus megjelent Júdás anyjának is, aki Anna házába költözött. Mária, Júdás anyja annyira megbetegedett fia árulása miatt, hogy ágyban fekszik. Halálos aggodalma annyira eltorzította arcát, hogy alig lehet felismerni. Lesóványodott, láz emészt, szemei karikásak. Szemhéja feldagadt. Anna, Johanna anyja letörli a verejtéket Mária arcáról, és egy pálmalegyezővel legyezi. Anna is sír, miközben vigasztalja Máriát:

– Nem úgy van, Mária! Nem úgy! Elég! Ő... ő vétkezett. De te, te tudod, hogy az Úr Jézus...

– Hallgass! Az a név... számomra kimondhatatlan... én meggyaláznám... én... Káin anyja vagyok... Isten gyilkosáé!

Mária fuldokolni kezd, és epét hány.

– Béke! Béke, Mária! Nem úgy van!. Ő, mit mondjak neked, hogy meggyőzzelek, Ő, az Úr szeret téged! Ismétlem! Megesküszöm neked mindarra, ami szent nekem: Üdvözítőmre és gyermekemre. Ő mondta nekem, amikor te hozzám hoztad Őt. Végtelen szeretettel beszélt rólad. Te ártatlan vagy. Ő szeret téged. Biztos vagyok ebben, biztos vagyok, hogy Ő még egyszer feláldozná magát azért, hogy békét adjon neked, szegény vértanú anya.

– Isten gyilkosának anyja! Érted? Az a szél ott kinn... ezt mondja... Az egész világon hallatsz szava... a szélé, és azt mondja: „Mária, Simon felesége, Júdás anyja, azé, aki elárulta a Mestert és átadta őt keresztre feszítőinek.” Hallod? Minden ezt mondja... A folyó, ott kint... A galambok... a juhok... Az egész föld kikiáltja, ki vagyok... Nem, nem akarok meggyógyulni! Meg akarok halni!... Isten igazságos, és nem sújt le rám a másvilágon. De itt, nem. A világ nem bocsát meg... nem tesz különbséget... Megőrülök, mert a világ azt kiáltja...: „Júdás anyja vagy!” – Kimerülten esik vissza a váncosokra. Anna elrendezi azokat, és kimegy, hogy elvigye a beszennyezett kendőket...

Mária, behunyt szemmel, kimerülve az erőfeszítés után, nyögi: „Júdás anyja! Júdásé! Júdásé!” Levegő után kapkod, s utána megismétli: „De micsoda Júdás? Mit szültem? Micsoda Júdás? Mit...”

Jézus megjelenik a szobában, s azt fény árasztja el. Kedvesen szólítja:

– Mária! Mária, Simon felesége!

Az asszony, mintegy félrebeszélve, nem hallgat a hangra. Elmerül saját fájdalmában, és rögeszméjét ismétli: „Júdás anyja! Mit szültem? A világ kiáltja: Júdás anyja...”

Jézus kedves szemeiben két könnycsepp csillog. Lehajol. Az ágy alacsony, Ő pedig magas! A lázban égő homlokra teszi kezét, félretolva a rajta levő nedves rongyot, és azt mondja:

– Egy szerencsétlen. Ez, és nem más. Ha a világ kiáltozik, Isten elnyomja a világ kiáltását, és azt mondja neked: „Nyugodj meg, mert én szeretlek téged!” Nézz rám, szegény mama! Szedd össze eltévelyedett lelkedet, és helyezd azt kezembe, Jézus vagyok!...

Mária kinyitja szemét, és meglátja az Urat. Érti kezét homlokán. Reszkető kezét arcához emeli, és nyögi:

– Ne átkozz el engem! Ha tudtam volna, kit szülök, kiteptem volna méhemet, hogy meggátoljam világra születését.

– És vétkeztél volna, Mária! Ó, Mária! Ne veszítsd el igazságos voltodat más bűne miatt. Az anyák, akik megtették kötelességüket nem felelősek gyermekeik bűneiért. Te megtetted kötelességedet, Mária. Add nekem szegény kezedet. Nyugodj meg, szegény mama!

– Júdás anyja vagyok. Tisztátalan vagyok, mint mindazok, akiket az ördög megérintett. Egy ördög anyja! Ne érints meg! – El akar menekülni az isteni kezek elől, amelyek tartani akarják kezét. A két könnycsepp Jézus szeméből lehull a láztól gyötört arcra.

– Én megtisztítottalak téged, Mária. Irgalmas könnyem rajtad van. Senki fölött sem sírtam azóta, hogy befejeződött fájdalmam. De feletted sírok egész szeretetteljes részvétemmel.

És Jézus kezébe véve Mária kezeit, leül ágyának szélére. Ragyogó szeme szeretetteljesen simogatja, bekötözi, meggyógyítja a szerencsétlent, aki megnyugszik, csendesen sírva és mormolva:

- Nem haragszol rám?
- Szeretlek. Ezért jöttem. Légy nyugodt!
- Te megbocsátasz! De a világ! Anyád! Gyűlölni fog.
- Ő úgy gondol rád, mint nővére. A világ kegyetlen. Ez igaz. De Anyám a Szeretet Anyja, és jó. Te nem mehatsz a világba, de ő eljön majd hozzád, amikor minden lecsillapodik. Az idő békét hoz...

– Tedd, hogy meghaljak, ha szeretsz...

– Még egy kicsit. Fiad nem tudott semmit sem adni nekem. Te add nekem egy ideig szenvedésedet. Rövid lesz.

– De fiam túl sokat adott neked... Végtelen borzalmat okozott neked.

– És te add végtelen szenvedésedet. A borzalom elmúlt. Nem tehet semmit többé. A te szenvedésed azonban hasznos. Egyesül sebeim fájdalmaival, és a te könnyed az én véremmel együtt lemossa a világot. Minden szenvedés egyesül, hogy lemossa a világot. A te könnyeid az én vérem és Anyám könnyei között vannak, és körülöttük azoknak a szenteknek a szenvedései, akik Krisztusért és az emberekért fognak szenvedni, mert szeretnek engem és az embereket.

Szegény Mária!

Kedvesen lefekteti és összekulcsolja kezét, és nézi, amint Mária megnyugszik.

Nézi Máriát, aki könnyes szemekkel néz vissza rá. Jézus rámosolyog, és azt mondja:

– Helyezd minden reményedet az Úrba! Ő teljesen megvigasztal téged. – Megáldja őt, és el akar menni.

Mária szenvedélyesen felkiált:

– Azt mondják, hogy fiam egy csókkal árult el! Igaz, Uram? Ha igaz, engedd, hogy én lemossam azt csókjaimmal kezeden! Nem tudok mást tenni! Nem tudok mást tenni, hogy eltöröljem. hogy eltöröljem... – A fájdalom megint erőteljesen előveszi.

Jézus nem kezét nyújtja neki csókra; nehogy meglássa azon a sebhelyet, hanem kezébe veszi fejét, lehajol hozzá, és homlokon csókolja a világ legszerencsétlenebb asszonyát. Amikor feláll, azt mondja:

– Az én könnyeim és az én csókom! Senki se kapott ennyit tőlem. Légy azért nyugodt, hogy minket csak szeretet köt össze. – Megáldja őt, és gyorsan átmegy a szobán, és kimegy Anna után, aki nem mert közelebb jönni, sem beszélni, de megindultságában sír.

Amikor a ház ajtajához vezető folyosón vannak, Anna meg mer szólalni. Megkérdezi, ami szívéen fekszik.

– Johannám?

– Tizenöt napja örvend az égből. Nem mondtam meg ezt ott, mert nagyon nagy az ellentét leányod és az ő fia között.

– Igaz! Nagyon szenved! Azt hiszem, belehal.

– Nem. Még nem.

– Most jobban megnyugszik. Te megvigasztaltad. Te! Te, aki mindenki másnál jobban...

– Én, aki mindenki másnál jobban vele együtt sírok. Én vagyok az isteni Részvét. Én vagyok a Szeretet. Mondom neked, asszony, ha Júdás a bűnbánatnak egy pillantásával nézett volna rám, elnyertem volna számára Isten bocsánatát...

Jézus arcán nagy szomorúság tükröződik. Az asszonyt lesújtja ez. Küzd magával, hogy kérdezzen valamit, vagy hallgasson, de kíváncsisága legyőzi. Megkérdezi:

– De az a szerencsétlen hirtelen megfontolatlanságában vétkezett, vagy...

– Hónapok óta vétkezett; és egyetlen szavammal vagy cselekedetemmel sem tudtam megállítani, annyira kívánt vétkezni. De ezt ne mondd meg neki...

– Nem mondom meg! ... Uram! Amikor Ananiás (Mária rokona) hazaszaladt Jeruzsálemből anélkül, hogy a húsvéti vacsorát befejezte volna, azt kiáltotta Máriának: „Fiad elárulta a Mestert, és ellenségei kezébe adta! Egy csókkal árulta el! És én láttam, amint ütlegették és leköpdösték, megostorozták, és tövissel koronázták, vitte a keresztet, keresztre feszítették és meghalt a te fiad műve miatt! A Mester ellenségei gyalázattal kiáltozták a mi nevünket, és elmondták, mit művelt a te fiad, hogyan adta el Őt olcsóbban, mint egy bárányt, és miként jelölte meg elfogóinak egy csókkal, hogy ki a Messiás!” – Mária a földre esett, elfeketedve, és az orvos azt mondta, hogy epeömlést kapott és tönkrement a mája, és megromlott a vére. És... a világ gonosz. Máriának igaza van... Ide kellett hoznom, mert kerióti házához mentek és azt kiáltozták: „A te fiad istengyilkos és öngyilkos! Felakasztotta magát! Az ördög elvitte lelkét és még testét is.” Igaz ez a rettenetes csoda?

– Nem, asszony. Halva találták egy olajfáról függve...

– Ó! És azt kiáltozták: „Krisztus feltámadt, és Isten. A te fiad elárulta az Istent. Te Isten árulójának anyja vagy. Júdás anyja vagy!” Éjjel, Ananiással és egy hűséges szolgával, az egyetlennel, aki megmaradt, mert senki sem akart mellette maradni... idehoztam őt. De Mária hallja azt a kiáltozást a szél zúgásában, a föld morajában, mindenben.

– Szegény anya! Igen, ez rettenetes.

– De az az ördög nem gondolt erre, Uram?

– Ez egyike volt az érveknek, amelyeket felhasználtam, hogy visszatartsam. De hiába. Júdás érkezett oda, hogy gyűlölte Istent, és sose szerette igazi szeretettel sem apját, sem anyját, sem egyetlen felebarátját sem.

– Ez igaz!

– Isten veled, asszony! Áldásom erősítsen meg téged abban, hogy elviseld a világ megvetését azért, mert irgalmas vagy Mária iránt. Csókold meg kezemet. Neked megmutathatom. Az ő számára nagy fájdalmat okozott volna látása. – Jézus megmutatja neki átszúrt csuklóját.

Anna felnyög, miközben megcsókolja Jézus ujjainak hegyét. Zaj támad az ajtónál, amely kinyílik, és valaki fojtott hangon felhált: – Az Úr! – Egy idős férfi a földre borul, és úgy marad.

– Ananiás, az Úr jóságos. Eljött, hogy megvigasztalja rokonodat és minket is – mondja Anna, hogy megvigasztalja az öreget is, nagy lelki felindulásában.

De a férfi mozdulni sem mer. Sírva mondja:

– Rettenetes vérrokonok vagyunk. Nem nézhetek az Úrra!

Jézus hozzá megy. Megérinti fejét, s ugyanazt mondja neki, amit Máriának mondott:

– A rokonok, akik megtették kötelességüket, nem felelősek rokonuk bűnéért. Légy bátor, férfi! Isten igazságos. Béke neked és ennek a háznak. Én eljöttem, és te el fogsz menni azokhoz, akikhez küldelek. A póthúsvétra tanítványaim Betániában lesznek. Menj el oda, és mondd meg nekik, hogy tizenöt nappal halála után láttad az Urat Keriotban, élve és igazán, testével, lelkével és istenségével. Hinni fognak neked; mert már sokat voltam velük. Ez megerősíti hitüket isteni természetemben, látva, hogy ugyanazon a napon jelenhetek meg mindenütt. És még mielőtt odamennél, ma menj el Keriotba, kérd meg a zsinagógafőnököt, hogy gyűjtse össze a népet, és mindenki előtt mondd meg, hogy eljöttem ide, és emlékeztess őket szavaimra, amelyeket búcsúzásakor mondtam nekik. Biztosra veheted, hogy azt mondják neked: „Miért nem jött el hozzánk?” Válaszolj meg rá: „Az Úr meghagyta nekem, mondjam meg nektek, hogy azért tett így, mert ti nem úgy viselkedtetek az ártatlan anya iránt, amint ő kívánta tőletek. Ha máshogy viselkedtetek volna, megjelent volna nektek. Szeretetlenek voltatok, és ezért nem mutatkozott előttetek az Úr.” Megteszed ezt?

– Ez nehéz, Uram! Nehéz megtenni! Minket mindnyájan leprás szívűeknek tartanak... Nem fog hallgatni rám a zsinagógafőnök, és nem engedi, hogy beszéljek a néphez. Talán meg is üt... De megteszem, mert te kívánod. – Az öreg nem emeli fel fejét. Mélyen meghajolva beszél.

– Nézz rám, Ananiás!

A férfi felemeli tisztelettől remegő arcát.

Jézus ragyog, szép, mint a Tábor-hegyén... Mosolyog, miközben fénybe burkolózik...
Eltűnt.

A kettő imádja, még mindig imádja az isteni megnyilatkozást.

(10-145)

Összefoglalás

Jézus viselkedéséből megtanulhatjuk, hogy nekünk is hogyan kell bánnunk az árvákkal és az özvegyekkel.

Amikor valaki haldoklik, szerető gondoskodással legyünk mellette, és imádkozzunk vele együtt, vagy helyette, ha ő már nem tud beszélni. Hívjuk el idejében a papot, hogy részesítse a beteget a feloldozásban, szentkenetben és a szentáldozásban. Hirtelen halál esetében is azonnal hívjuk a papot, mert senki sem tudja, mikor távozik el a lélek a testből, és egy ideig feltételesen részesítheti még a beteget a feloldozásban és a szentkenetben. Így biztosítjuk, hogy Jézus is ott lesz mellette életének legjelentősebb pillanatában. A haldoklónak adott szentáldozást „szent útravalónak” nevezzük, és minden más áldozásnál fontosabb, úgyszólván még akkor is megkaphatja valaki, ha aznap már áldozott.

Amennyire csak tudjuk, segítenünk kell őket anyagilag, ha szeretettjük elvesztése anyagi nehézségekbe sodorta őket. Részt kell vennünk bánatukban, szomorúságukban. Jézus nem szégyellt sírni Lázár rokonai és barátai előtt; és Júdás anyjánál. Az őszinte részvétel nemes erény, nem gyengeség. Meg kell nyugtatnunk azokat, akik lelkiismeret furdalást éreznek szeretettjük halála miatt, pedig egyáltalán nem hibásak abban, hogy az meghalt.

Vigasztaljuk meg a gyászolókat az örök életbe vetett hitünkkel. Az itt mondottakon kívül bőven találunk erre anyagot a mennyországról és a tisztítótűzről szóló füzetekben is: „A Diadalmas Egyház”; „A Szenvedő Egyház”, sőt még a pokolról szólóban is: „Szabadíts meg a Gonosztól!”

A legnehezebb azokat megvigasztalni, akik attól félnek, hogy szeretettjük elkárhozott. Isten tehetett csodát az utolsó pillanatban is, megadva az illetőnek az őszinte bűnbánat kegyelmét. Főleg akkor lehet remélni ezt, ha valaki buzgón imádkozott érte és áldozatokat is hozott ennek a kegyelemnek kieséséért. De Jézus példájából láthatjuk, hogy még Júdás anyjának és rokonának számára is tudott vigasztalást nyújtani.

A magunk részéről pedig megtanulhatjuk, hogy hogyan készülhetünk saját halálunkra: legyen jó a lelkiismeretünk, végezzünk életgyónást, ha bánt valami. Nyugodjunk meg Isten akaratában, ne nyugtalankodjunk azok miatt, akiket itt hagyunk, mert egyrészt Isten fog gondoskodni róluk, másrészt pedig a másvilágról mi jobban segíthetjük őket, mint ahogy itt a földön megtehettük. Gondoljunk arra, hogy odaát jobb dolgunk lesz, mint itt a földön volt, és ragyogó élet vár ránk.

Ugyanezek a gondolatok megvigasztalhatnak minket; ha egyedül érezzük magunkat, mert a halál egy időre elválasztott házastársunktól; szüleinktől, gyermekeinktől vagy jóbarátunktól. Ők tovább is szeretnek és segítenek minket. Élünk úgy, hogy az örökkévalóságban boldogok lehessünk velük együtt.

A betlehemi pásztorok

Bevezetés

Sokféle emberrel találkozott Jézus földi életében, de talán egyik embercsoport sem okozott neki annyi örömet, mint a pásztorok. A nagy Jézus életrajzban nincs egyetlen pásztorról sem szó, aki bármiképpen megszorította volna őt. A betlehemi pásztorok pedig különösen kitettek magukért: hűséges híveivé váltak az első találkozástól kezdve, és harminc éven keresztül bátran hirdették, hogy Ő a Messiás, pedig üldözték őket emiatt. Tették ezt annak ellenére, hogy semmit sem tudtak Jézus sorsáról, miután eltűnt Betlehemből. Érthető ezek után, hogy amikor Jézus elkezdte nyilvános működését, elsősorban az ő felkeresésükre indult, és meghívta őket, ha nem is apostolai sorába, de tanítványaiként.

És a pásztorok, hűségükkel felülmúlták az apostolokat is, és a nőtanítványokkal együtt ott álltak Jézus keresztyénél a Kálvárián. Feltámadása után Jézus megjelent a pásztorok két csoportjának is.

Jézus, noha több halászt is meghívott apostolai közé, magát nem a „jó halásznak”, hanem a Jó Pásztornak nevezte, és utódait is a lelkek pásztorainak: lelkipásztoroknak nevezik, a püspököket és a pápákat pedig Főpásztoroknak.

Érdemes ezek után szemmel tartanunk a betlehemi pásztorokat, és tanulunk tőlük hűséget és apostoli buzgóságot.

Ha életük valamelyik jelenetét más füzetben már ismertettük, erre a következő rövidítésekkel utalunk:

- P: Példabeszédek,
- M: Mária élete,
- E: Evangéliumok,
- Gy: Jézus és a gyermekek,
- Jd: Kerióti Júdás.

A zárójelbe tett számok, ha a fenti betűjelek nem kísérik azokat, a tízkötetes olasz életrajz kötetét és oldalszámát jelzik, pl. 2-132 a második kötet 132. oldalát jelenti.

Kővári Károly S. J.

Nagy örömet hirdetek nektek!

Az első betlehemi pásztorral Mária és József útközben találkozott, mielőtt még megérkeztek volna Betlehembe. József tejet kért és kapott tőle Mária számára, s a pásztor adott nekik útbaigazítást a barlang felé, ha nem találnak szállást. (M 98-99)

Ez a pásztor, Illés, ott van a többiek között, amikor az angyal megjelenik nekik.

A hold magasan jár az égen, amelyen gyémántokként ragyognak a csillagok. Egy nagy réten karám látszik, amelynek két oldalát tüskés bokor szegélyezi, elején és végén pedig alacsony fal van. Az egyik fal mentén kőből és fából épített alacsony épület van, amelyből időnként kihallatszik a bárányok bégetése, amelyek már érzik a hajnal közeledtét. Vagy talán a hold erős fénye kelti bennük az érzést, hogy közel a hajnal. A hold fénye ugyanis állandóan növekszik, mintha titokzatos tűz világítaná meg.

Egy pásztor kinéz az ajtón, és tenyerét szeme elé emelve néz felfelé. Lehetetlennek látszik, hogy valakinek bántsa a szemét a holdfény. De ez most oly erős, hogy elvakítja azt, aki a sötétből jön ki. Minden nyugodt. De az erős fény meglepő. A pásztor kihívja társait. Kijön egy csoport bozontos ember, akiknek életkora különböző. Vannak köztük olyanok, akik alig értek el a serdülőkorba, és vannak öszek. Megjegyzéseket tesznek a szokatlan látványra. A fiatalok félnek, főleg egy, aki tizenkét évesnek látszik. Sírní kezd, s az öregebbek gúnyolják.

– Mitől félsz, te ostoba? – kérdezi a legöregebb. – Nem látod, hogy a levegő nyugodt? Sose láttad még a ragyogó holdat? Mindig anyád kötényéhez voltál kötve, nemde? Akárcsak egy kiscsirke anyja szárnya alatt. Még sok mindent fogsz látni! Egyszer elmentem a Libanonig, sőt még tovább. Fel a magasba. Fiatal voltam, s nem esett nehezemre a járás. Akkor még gazdag is voltam... Egy éjjel oly nagy fényt láttam, hogy azt hittem, Illés jött vissza tüzes szekeren. Az egész égbolt lángolt. Egy öregember – akkor ő volt az öreg – azt mondta nekem: „Valami nagy esemény történik hamarosan a világon.” És számunkra szerencsétlenség volt, mert jöttek a római katonák. Ő, sokat fogsz látni, ha megéled.

De a pásztorfiú nem hallgat már rá. Úgy látszik, többé már nem fél, mert elhagyja a küszöböt és az erőteljes pásztort, aki mögött védelmet keresett, és kimegy a karám előtti fűre. A magasba néz, és úgy jár, mint egy holdkóros, vagy akit mehipnotizáltak. Valami teljesen magára vonja figyelmét. Egy ponton felkiált: „Ó!”, és megáll, mintha kővé vált volna, karjait kissé kitarva. A többiek elképedve nézik.

– De mi van ezzel az ostobával? – kérdezi egyikük.

– Holnap visszaküldöm anyjához! Nem akarom, hogy bolondok őrizték a nyáját – mondja egy másik.

Az öreg, aki előzőleg beszélt, azt mondja:

– Menjünk, nézzük meg, mielőtt ítélnénk. Hívjátok ki a többieket is, akik alszanak, és hozzatok dorongokat. Lehet, hogy valami vadállat, vagy rabló...

Bemennek, kihívják a többi pásztort, akik kijönnek fáklyákkal és dorongokkal felfegyverkezve. A gyermekhez mennek.

– Ott, ott! – mormolja mosolyogva. – A fa fölött, nézzétek azt a fényt, amelyik jön. Mintha a holdsugáron jönne. Íme, felénk jön! Milyen szép!

– Én csak egy meglehetősen erős fényt látok!

– Én is.

– És én is – mondják a többiek.

– Nem! Én testnek látom – mondja az egyik, az, aki előzőleg tejet adott Máriának.

– Egy... egy angyal! – kiáltja a gyermek. – Íme, leszáll, és felénk közeledik... Le! Térdre Isten angyala előtt!

– Óóóóó! – kiáltanak fel tisztelettel a pásztorok, s arcra borulnak, annál inkább megijedve a ragyogó jelenéstől, minél öregebbek. A fiatalok térdre állnak, úgy figyelik az angyalt, aki

mindinkább közeledik, és végül megáll a levegőben, lebegtetve nagy szárnyait. Gyöngyként ragyog a holdfényben, amely körülragyogja őt. A karám fala fölött áll.

– Ne féljete! Nem szerencsétlenséget hozok. Nagy örömet hirdetek nektek Izrael népe és az egész föld számára. – Az angyal hangjának összhangja olyan, mint a hárfáé és a fülemüléé.

– Ma született az Üdvözítő, Dávid városában! – Amikor az angyal ezt mondja, még jobban kitarja szárnyait, és mozgatásával fejezi ki nagy örömét, miközben szárnyaiból aranyos szikrák és drágakövek látszanak a földre hullani. Valóságos szivárvány keletkezik a szegényes karám fölött.

– ... az Üdvözítő, aki a Krisztus. – Az angyal még fényesebben tündököl. Két szárnya most megáll, az ég felé mutatva, mint két vitorla a zafír kék tengeren, két ég felé szálló lángként.

– ... Krisztus, az Úr! – Az angyal összehajtja szárnyait, befedve magát velük, mintha gyöngyökből álló ruhája felett gyémánt köntös lenne, meghajol, mintha imádná, karját keresztbe téve mellén, fejét lehajtva, úgy hogy az eltűnik összehajtott szárnyának árnyékában. Egy Dicsőség idejéig csak hosszúkás, ragyogó mozdulatlan alakja látszik.

De íme, megmozdul. Kitarja szárnyait, felemeli arcát, amelyen mennyei mosoly ragyog, és azt mondja:

– Ezekből a jelekből ismeritek fel: egy szegényes istállóban, Betlehem mögött, találtok egy gyermeket, pólyában, az állatok jászolában, mert a Messiás számára nem volt hajlék Dávid városában. – Az angyal elkomolyodik, sőt elsomorodik, amikor ezt mondja.

De az égből sok – ó, nagyon sok – hozzá hasonló angyal jön, az angyaloknak egy sora, amint örvendezve leszállnak, eltüntetve a holdat égi ragyogásukkal, és körülveszik a hírnök angyalt, szárnyukat mozgatva, kellemes illatot árasztva, gyönyörű, összhangzatos zenével, amelynél tökéletesebb nem lehet a földön. Ezzel fejezik ki Isten szépségét, és a mennyország szeretetének összhangját, amely Istenből árad ki, és minden áldott lelket boldoggá tesz, s kifejezi válaszukat Istennek: „Mi szeretünk téged!”

Az angyali „Dicsőség” hullámokként terjed mind messzebbre a nyugodt vidéken, és vele együtt a fény is. És a madarak egyesítik éneküket és üdvözlésüket ezzel a korai fénnel, a bárányok pedig bégetésüket a korai nappal. Mintegy üdvözlík Teremtőjüket, aki eljött közéjük, hogy emberként is szeresse őket azon felül, hogy Istenként szereti.

Az ének elhalkul, a fénnel együtt, miközben az angyalok visszaszállnak az égbe... A pásztorok magukhoz térnek.

– Hallottad?

– Menjünk el, megnézni?

– És mi lesz az állatokkal?

– Ó, semmi bajuk se történik! Menjünk, engedelmeskedve Isten szavának!...

– De hová menjünk?

– Azt mondta, hogy ma született? És hogy nem talált szállást Betlehemben? – kérdezi az a pásztor, aki a tejet adta. – Jöjjetek, én tudom! Láttam egy asszonyt, és megsajnálтам.

Megmondtam neki, hová menjen, mert gondoltam, hogy nem talál majd szállást, és férjének adtam tejet számára. Olyan fiatal és szép volt, és oly jónak kellett lennie, mint annak az angyalnak, aki hozzánk beszélt. Jöjjetek, jöjjetek! Menjünk, vigyünk tejet, sajtot, bárányokat és kicserzett báránybőröket. Nagyon szegényeknek kell lenniük, és... ki tudja, mennyire fázik Az, akit nem merek megnevezni! El sem tudom hinni, hogy Anyjával beszéltem, valamilyen szegény jegyesnek tartva!...

Bemennek a karámba, és kisvártatva kijönnek, ki tejesköcsögökkel, ki gömbölyű sajtokkal, ki kosarakkal, amelyek mindegyikében egy kis bégető bárány van, ki pedig kicserzett báránybőrrel.

– Én viszek egy anyajuhot. Egy hónapja ellett. Jó a teje. Segíthet rajtuk, ha az asszonynak nincs teje. Nekem fiatal leánynak tűnt, olyan fehér volt!... Jázmin arc a holdfényben! – mondja a tejes pásztor. És vezeti őket.

Miután bezárják a karámot, elindulnak a holdfényben és a fáklyák világánál. Végigmennek a mezők ösvényein, a tél által levelüktől megfosztott sövények között. Bekanyarodnak Betlehem mögé. Elérkeznek a barlanghoz, de az ellenkező irányból, mint ahogy Mária ment oda, s így az az első barlang, amit elérnek. Közelébe mennek.

- Menj be!
- Én nem merek!
- Menj be te!
- Nem!
- Legalább nézz be!
- Te, Lévi, aki elsőnek láttad meg az angyalt, annak jeleként, hogy legjobb vagy köztünk, nézz be!

A gyermek habozik először, de végül dönt. Odamegy a nyíláshoz, félrehúzza kissé a köpenyt, és benéz. (A többi megtaláljuk M 105-107. oldalán.)

(1-196)

„Ő emlékszik ránk és szeret minket!”

Jézus, Simon, János és kerióti Júdás társaságában elindul, hogy felkeresse szülőhelyét, s utána a betlehemi pásztorokat. Betlehem közelében betér egy földműveshez, aki elmondja, mennyire gyűlölik a betlehemi pásztorokat, akiket részegeknek tartottak, amikor a Messiás megérkezéséről beszéltek.

A betlehemi gyermekgyilkosság után elüldözték őket, s legszívesebben megölnék valamennyit. (Lásd bőven Jd 1.24-46.)

Miután Jézust a betlehemiak kövel dobálják meg, Ő elindul a pásztorok felkeresésére, három tanítványával együtt.

Amint Betlehemből Hebron felé mennek a dombok mind magasabbá válnak, végül igazi hegyláncot képeznek. Jézus a többiek előtt megy, és szótlan. Nem annyira a mögötte haladó tanítványok társalgására figyel, mint inkább az erdőkből jövő hangokra. A szél feléje hozza a távolból egy kis csengő csilingelését. Jézus elmosolyodik. Megfordul.

– Hallom a juhok csengőjét.

– Hol, Mester?

– Úgy tűnik nekem, a mögöl a domb mögöl. De az erdőtől nem látom őket.

János szó nélkül leveti tunikáját, s csak rövid tunikába öltözötten felmászik egy magas fára... egészen addig, míg meglátja a nyáját:

– Igen, Mester! Sok nyáj van ott, három pásztorral, a mögött a bokros rész mögött. – Leszáll, és elindulnak arrafelé.

– Ők lesznek?

– Majd megkérdezzük, Simon, és ha nem ők, mondanak nekünk valamit... Ők ismerik egymást.

Mennek még vagy száz métert, és íme, egy nagy tisztás, hatalmas fáktól körülvéve. Sok juh legeli a kövér fűvet. Három ember őrzi őket. Egyikük öreg, már egészen ősz, a másik harmincas, a harmadik, negyvenes éveiben lehet.

– Légy óvatos, Mester! Ezek erősek! – tanácsolja Júdás, mikor látja, hogy Jézus sietni kezd.

Jézus azonban nem is válaszol neki. Megy, magas természetével, a lenyugvó nap sugarával arcán és fehér ruháján. Úgy fénylik, mint egy angyal.

– Béke veletek, barátaim! – üdvözlí őket a rét széléről.

A három csodálkozva megfordul. Csend. Utána a legidősebb megkérdezi:

– Ki vagy te?

– Valaki, aki szeret titeket.

– Akkor te vagy az első sok év óta. Honnan jössz?

– Galileából.

– Galileából? Ó! – A férfi figyelmesen nézi. A másik kettő is közelebb jön. – Galileából – ismétli a pásztor, s mintha magának beszélne, halkán hozzáteszi: – Ő is Galileából jött... Melyik helyről, Uram?

– Názáretből.

– Ó, mondd akkor meg nekem: visszament valaha egy Gyermeke, egy asszonnyal, akit Máriának hívtak és egy József nevű férfivel? Egy Gyermekekkel, aki még Anyjánál is szebb volt, akinél szebb virágot sose láttam Júdea lejtőin? Egy Gyermekekkel, aki Júdea Betlehemében született, az összeírás idején? Egy Gyermekekkel, aki utána elmenekült, a világ nagy szerencséjére. Egy Gyermekekkel, akiért életemet adnám, ha tudnám, hogy él, és már felnőtt!

– Miért mondd, hogy nagy szerencse a világ számára az, hogy ő elmenekült?

– Azért, mert Ő volt az Üdvözítő, a Messiás, és Heródes meg akarta ölni. Én nem voltam ott, amikor elmenekült apjával és Anyjával. Amikor hallottam az öldöklésről, és visszatértem... mert nekem is voltak gyermekeim Uram (felsóhajt), és feleségem... (sóhajt) és hallottam, hogy

megölték őket, (ismét sóhaj), de esküszöm neked Ábrahám Istenére, hogy Érte inkább remegtem, mint saját életemért – megtudtam, hogy elmenekült. Még tudakozódni se tudtam, se megölt családtagjaimat nem tudtam magammal vinni... Köveket dobtak felém, mint egy leprás felé, gyilkosként bántak velem... és el kellett menekülnöm az erdőbe, és farkasként kellett élnem... míg egy gazdát nem találtam. Ó, Anna nincs többé... Uram durva és kegyetlen... Ha egy juh megsebesül, ha a farkas elrabol egy bárányt, vagy addig ver engem, míg vérzek, vagy elveszi kis fizetésem. Dolgoznom kell az erdőben másoknak, hogy pénzt szerezzek, mert háromszorosan visszafizetteti velem az árát. De nem számít! Mindig azt mondtam a Magasságbelinek: „Láttasd meg velem Messiásodat! Legalább tudasd velem, hogy él, és mindent semmibe veszek!” Uram, elmondtam neked, hogyan bántak velem a betlehemiek, és hogyan bánt velem gazdám. Rosszal viszonzozhattam volna a rosszat, vagy kárt okozhattam volna neki, meglopva őt, hogy ne szenvedjek uramtól. De nem akartam mást, csak megbocsátani, szenvedni, becsületesnek lenni, mert az angyalok azt mondták: „Dicsőség az égben Istennek, és béke a földön a jóakarátú embereknek!”

– Pontosan ezt mondták?

– Igen, Uram, hidd el te, legalább te, aki jó vagy. Tudd meg legalább te, és hidd, hogy a Messiás megszületett. Többé senki sem akarja elhinni. Ez, látod, gyermek volt akkor, és ő látta meg elsőnek az angyalt. Nem ivott mást, csak tejet. Megrészegedhetett-e a tejtől? Az angyalok azt mondták: „Ma, Dávid városában, megszületett az Üdvözítő, aki a Krisztus, az Úr. És erről ismeritek meg: találtok egy Gyermekeket, jászolban fekvő, pólyákba burkolva.”

– Pont így mondta? Nem értettétek félre? Nem tévedtek, oly sok idő után?

– Ó, nem! Igaz, Lévi? Hogy el ne felejtük – bár nem is tudnánk, hiszen az ég szavai voltak, és tűzzel szívünkbe voltak írva – minden reggel, minden este, amikor a nap felkel, és amikor feltűnik az első csillag, elmondjuk ezt imaként, áldásként, hogy erőt és vigasztalást adjon nekünk az Ő neve és Anyjáié.

– Ah, azt mondtátok: Krisztus?

– Nem, Uram. Azt mondjuk: „Dicsőség a magasságban Istennek, és béke a földön a jóakarátú embereknek, Jézus Krisztus által, aki Máriától született egy betlehemi istállóban, és aki pólyákba burkolva egy jászolban volt. Ő a világ Üdvözítője.”

– De röviden: ti kit kerestek?

– Jézus Krisztust, Mária fiát, a názáretit, az Üdvözítőt.

– Én vagyok. – Jézus tündökölt, amikor ezt mondja, kinyilvánítva magát ennek a három kitaró szeretőnek. Kitarók, hűségesek, türelmesek.

– Te! Ó! Urunk, Üdvözítőnk, Jézusunk! – A három a földre borul, és megcsókolja Jézus lábát, sírva az örömtől.

– Keljete fel! Kelj fel, Illés, és te, Lévi, és te, akiről nem tudom, ki vagy.

– József, Józsefnek a fia.

– Ezek az én tanítványaim: János, galileai, Simon és Júdás, júdeaiak.

A pásztorok közben felemelkedtek a földről, és most térden állva, sarkukon ülve nézik imádó szemekkel az Üdvözítőt, s ajkuk remeg a felindultságtól, arcuk elsápad, vagy kipirul az örömtől.

Jézus leül a fűbe.

– Nem, Urunk! Ne a fűre, te Izrael Királya vagy!

– Hagyjatok csak, barátaim! Szegény vagyok. A világban egy ács. Csak szeretetem gazdag a világ számára, és a jó emberektől kapott szeretet tesz gazdaggá. Azért jöttem, hogy veletek legyek, este veletek étkezzem, mellettetek aludjak a szénán, hogy megvigasztaljatok engem...

– Ó, a vigasztalás! Mi tanulatlanok és üldözöttek vagyunk!

– Engem is üldöznek. De ti megadjátok nekem, amit keresek: a szeretetet, hitet és reményt, amely kitart éveken keresztül és virágzik. Látjátok? Értettetek ahhoz, hogy engem várjatok, kétség nélkül hittetek abban, hogy én voltam a Messiás. És eljöttem!

– Ó, igen! Eljöttél. Most ha meghalok is, többé semmi se fáj nekem, mert megkaptam, amit reméltem.

– Nem, Illés. Élni fogsz Krisztus diadala után is. Neked, aki láttad hajnalomat, látnod kell tündöklésemet is. És a többiek? Tizenketten voltak: Illés, Lévi, Sámuel, Jónás, Izsák, Tóbiás, Jonatán, Dániel, Simeon, János, József, Benjámin. Anyám mindig emlegette neveteket. Mint első barátaimét.

– Ó! – A pásztorok még jobban megindulnak.

– Hol vannak a többiek?

– Az öreg Sámuel meghalt, öregkorában, húsz éve. József meghalt, harcolva karámjának kapujánál, hogy feleségének, aki néhány órája szülte meg gyermekét, ideje legyen elmenekülni. Ez az a gyermek, s én magamhoz vettem barátom iránti szeretetből, és azért... azért, hogy még legyen körülöttem gyermek. Lévit is magammal vittem... Üldözték. Benjámin Dániellel együtt pásztor a Libanonon. Simeon, János és Tóbiás, akit most Mátyásnak hívnak, szintén meggyilkolt atyjának emlékére, János tanítványai. Jónás Ezdrelon síkságán egy farizeus szolgálatában áll. Izsák nagyon sokat szenved hátával, kétrét görnyedve, egyedül van Juttában, teljes szegénységben. Segítjük őt, amennyire tudjuk, de mindnyájan szegények vagyunk, és segítségünk csak harmatcsepp egy tűzvészre. Jonatán Heródesnek egyik előkelő emberét szolgálja.

– Hogyan tudtatok, főleg Jonatán, Jónás, Dániel és Benjamin ilyen munkát találni?

– Emlékeztem Zakariásra, rokonodra... Anyád hozzá küldött. Amikor menekültekként éltünk Júdea szakadékaiban, elátkozva mindenkitől, őhöz vezettem őket. Jó volt. Menedéket adott nekünk, és ennivalót. Gazdát keresett számunkra. Megtette, amit tudott. Én már Anna nyáját a heródiánushoz vittem... és vele maradtam. Amikor a Keresztelő férfivá nőtt, és prédikálni kezdett, Simeon, János és Tóbiás csatlakoztak hozzá.

– De most a Keresztelő fogságban van.

– Igen. És öröködnék Machaerus közelében, néhány juhval, hogy ne keltsenek gyanút. A juhokat egy gazdag ember, a te rokonodnak, Jánosnak tanítványa adta nekik.

– Szeretnélek mindnyájatokat látni.

– Igen, Uram. Elmegyünk, megmondjuk nekik: „Jöjjetek, Ó él! Ő emlékezik ránk, és szeret minket.”

– És azt akarja, hogy ti barátaik között legyetek.

– Igen, Urunk!

– De először menjünk Izsákhoz! És hová temették Sámuel és József?

– Sámuel Hebronban. Zakariás szolgálatában maradt. Józsefnek nincs sírja, Uram.

Elégették házával együtt.

– Nincs már a kegyetlen lángok között, hanem az Úr lángjaiban, és hamarosan része lesz a dicsőségben. Mondom neked, József, Józsefnek fia, én mondom. Jöjj, hogy megcsókoljalak halálából atyáért!

– És az én gyermekeim?

– Angyalok, Illés. Angyalok, akik ismételni fogják a „Dicsőséget”, amikor megkoronázzák az Üdvözítőt.

– Királlyá?

– Nem. Megváltóvá. Ó, az igazak és szentek fogják kísérni! És előtte mennek a kisdéd vértanúk fehér és bíbor sorai. Amint megnyílnak a limbus kapui, együtt felszállunk a halhatatlan Országba. És utána eljöttek ti, atyák, anyák és gyermekek az Úrban! Higgyétek el!

– Igen, Urunk!

– Hívjatok engem Mesternek. Leszáll az est, ragyog az első csillag. Mondd el imádat vacsora előtt.

– Nem én, Te!

– Dicsőség a Magasságban Istennek, és béke a földön a jó akaratú embereknek, akik megérdemelték, hogy meglássák és szolgálják a Világosságot. Az Üdvözítő köztük van. A királyi törzs Pásztorá nyája között van. A Hajnalcsillag felkelt. Örvendjete, igazak! Örvendjete az Úrban! Az, aki az égboltot teremtette, és ott elvetette a csillagokat, Ő, aki határt szabott a földnek és a tengereknek, Ő, aki a szeleket és a harmatot teremtette, és szabályozta az évszakok járását, hogy kenyeret és bort adjon gyermekeinek, íme felsőbbrendű ételt ad nektek: az égből leszálló kenyeret, az örök szőlőtő borát. Jöjjetek, ti, akik először imádtatok engem! Jöjjetek, ismerjétek meg az Atyát igazságban, hogy kövessétek szentségben, és elnyerjétek az örök jutalmat! – Jézus állva, kiterjesztett karokkal imádkozott, miközben a tanítványok és a pásztorok térdénállva hallgatták.

Utána kenyeret és friss tejet adnak neki, és mivel csak három csupruk van, először Jézus használja, Simonnal és Júdással. Utána János, akinek Jézus adja át, Lévivel és Józseffel. Illés az utolsó.

A juhok nem legelnek már. Összegyűlnek egy csoportba, talán arra várva, hogy betereeljék őket a karámba. A-pásztorok azonban az erdőbe vezetik őket, egy ágakból épített és kötelekkel körülvett tető alá. Szénát készítenek Jézus és a tanítványok számára. Tüzet gyújtanak, talán a vadállatok távoltartására.

Júdás és János fáradtak, leheverednek, és hamarosan elalszanak. Simon szeretne Jézus mellett maradni, de hamarosan ő is elalszik, a szénán ülve, egy oszlophoz támaszkodva. Jézus ébren van a pásztorokkal. Beszélgetnek: Józsefről, Máriáról, az egyiptomi menekülésről és visszatérésről... És a szeretetteljes érdeklődés után, íme még magasabb rendű kérdéseket tesznek fel: mit tegyenek, hogyan szolgálják Jézust? Mit tehetnek ők, tanulatlan pásztorok?

És Jézus oktatja őket, magyarázva:

– Körülmegyek Júdeában. A tanítványok mindig értesítenek titeket. Utána hozzám jöttök. Addig is, egyesüljete! Tudjatok egymásról és arról, hogy én a világban vagyok, mint Mester és Üdvözítő. Hirdesséte ezt, amint tudjátok. Nem ígérem, hogy hisznek majd nektek. Engem kigúnyoltak és megütöttek. Veletek is ezt teszik. De amint tudtatok igazak és erősek lenni a várakozás alatt, legyetek még inkább azok most, hogy az enyéim vagytok. Holnap elmegyünk Jutta felé. Utána Hebronba. El tudtok jönni?

– Ó, igen! Az út mindenkié, és a rétek Istenéi. Csak Betlehem tilos számunkra az igazságtalan gyűlölet miatt. A többi falvak tudják... de csak gúnyolnak minket, „iszákosoknak” nevezve. Azért itt nem sokat tudunk tenni.

– Máshová hívlak majd titeket. Nem hagylak el!

– Egész életünkben?

– Az én életemben.

– Nem. Én előbb meghalok, Mester. Öreg vagyok.

– Azt hiszed? Nem én. A tied volt azoknak az arcoknak egyike, amelyeket először láttam. Azoknak egyike is lesz, amelyeket utoljára látok majd. Magammal viszem szememben fájdalomtól eltorzult arcodat, amint halálomat szemléled. De utána kincsként fogod őrizni szívedben a diadalmas reggel emlékét, és azzal várod a halált... A halál: örök találkozás Jézussal, akit kiskorában imádtál. Akkor is énekelni fogják az angyalok: „a jóakaratú embereknek”.

Jöjj, Izsák!

Jézus a tanítványokkal és a három pásztorral egy üde völgyben megy, amelynek mélyén patak csörgedezik. Türelmesen megáll, amikor gondoskodniuk kell egy késlekedő juhról, vagy vissza kell terelni egy elkószáló bárányt. Valóban a Jó Pásztor most. Egy hosszú ágat tart kezében, s azzal nyomja vissza a tüskés bokrokat, amelyek bele akarnak akaszzkodni a ruhába. Így teljes a pásztor képe.

– Látod? Jutta ott fenn van. Most átmegyünk a hegyi patakon. Ott van egy gázló, amely nyáron megfelel, nincs szükség hídra. Gyorsabb lett volna Hebronon keresztül jönni. De te nem akartad.

– Nem. Hebron majd utána. Először az, aki szenved. A halottak nem szenvednek többé, ha igazak voltak. És Sámuel igaz volt. Továbbá, nem szükséges, hogy azoknak a halottaknak a csontjai közelében legyünk, akiknek szükségük van imánkra. Mik a csontok? Isten hatalmának bizonyítékai, aki a porból teremtette az embert. De nem többek. Az állatoknak is vannak csontjaik. De csontvázuk nem olyan tökéletes, mint az emberé. Csak a teremtés királya, az ember, tartja magát egyenesen, mint király alattvalói fölött, és arca előre és felfelé néz anélkül, hogy nyakát tekernie kellene, felfelé néz, Atyjának lakóhelye felé. De a csont csak csont. Por, ami visszatér a porba. Az Örök Jóság azonban elhatározta, hogy az örök Napon helyreállítja őket, hogy a boldogoknak még nagyobb legyen az örömük. Gondoljátok csak el: nemcsak a lelkek fognak egyesülni, és szeretni egymást, sokkal jobban, mint a földön, hanem örvendeni fognak annak is, hogy viszontlátják egymást azokkal a vonásokkal, amelyeket a földön láttak: a kedves, göndörhajú gyermekeket, mint a tieid, Lévi és József. Sőt, számodra, József, az lesz a nap, amelyen végre meglátod azokat az arcokat, akik után annyira vágyódsz. Fönt, az igazak között nem lesznek többé árvák és özvegyek...

A halottakért mindenütt tudunk imádkozni. A lélek imádkozik a lélekért, aki társa volt, a Tökéletes Lélekhez, Istenhez, aki mindenütt jelen van. Ó, a lelki dolgok szent szabadsága! Nincs távolság, nincs számkivetés, nincs börtön, nincsenek sírgödrök... Nincs semmi, ami elválaszt vagy leláncol! Jobb részetekkel mentek szeretteitek felé. Ők pedig, jobb részükkel jönnek elétek. És az egymást szerető lelkek az Örök Isten, a Tökéletes Lélek, minden létezőnek Teremtője, a Szeretet körül mozognak, aki szeretetre tanítja őket...

De íme, azt hiszem itt a gázló. Látok egy sor követ kiállni a vízből, amely alacsony körülötte.

– Igen, ez az, Mester. Áradás idején zuhogó vízesés, de most csak hét vízer, a hat nagy kő között.

A pásztorok felügyelnek a juhok átkelésére, amelyek közül egyesek a köveken, mások az alacsony vízben gázolnak át a patakon, miközben isznak belőle. Jézus a köveken kel át a tanítványokkal együtt. Illés megkérdezi Jézust:

– Azt mondtad, hogy értesíteni akarod Izsákot, hogy itt vagy, de nem akarsz bemenni a faluba?

– Igen, így akarom.

– Akkor elvállunk. Én elmegyek hozzá, Lévi és József itt maradnak a nyájjal és veletek. Itt megyek fel. Gyorsabb lesz. – És Illés nekivág a hegyoldalnak, a fehér házak felé, amelyek ragyognak a napfényben.

Elérkezik az első házakhoz. Egy ösvényen megy a házak és kertek között. Utána befordul egy tágasabb utcára, s onnan egy térre. Kora délelőtt van, s a tér tele van vásárosokkal. A térről egy szép utca nyílik. A sarkon van egy ház, vagy inkább egy szoba, tágra nyílt ajtóval. Szinte a küszöbénél egy kis ágy, amin egy lesóványodott beteg férfi fekszik, alamizsnát kérve az arrajáróktól. Illés sietve belép:

– Izsák... én vagyok!

- Te? Nem vártalak. A múlt hónapban voltál itt.
- Izsák... Izsák... Tudod, miért jöttem?
- Nem tudom... Fel vagy indulva... Mi történt?
- Láttam a názáreti Jézust; már felnőtt, rabbi. Eljött, hogy megkeressen engem... és látni akar minket. Ó, Izsák! Rosszul vagy?
- Valóban, Izsák elernyed, mintha meghalna. De utána magához tér:
- Nem. A hír... Hol van? Hogy van? Ó, ha láthatnám!
- Lenn van a völgyben. Azért küldött engem, azért, hogy megmondjam neked: „Jöjj, Izsák, mert látni akarlak, és meg akarlak áldani!” Most hívok valakit, aki segít nekem, és leviszünk téged.
- Így mondta?
- Így. De mit csinálsz?
- Megyek!
- Izsák félredobja a takarót, megmozdítja élettelen lábait, ledobja azokat szalmazsákjáról, leteszi a földre, talpra áll, még kicsit bizonytalanul és ingadozva. Mindezt egy pillanat alatt teszi, Illés tágra nyílt szemei előtt... aki végül felfogja, és felkiált... Megjelenik egy kíváncsi asszony. Látja a beteget, lábán állva, amint egy takaróval befedi magát, mert nincs más ruhája, és elfut, kiáltozva, mint egy tyúk.
- Menjünk... menjünk erre, hogy gyorsabban odaérjünk, és elkerüljük a tömeget... Gyorsan, Illés!
- Gyorsan kimennek a ház mögött levő kis kertbe, és a kertek között menő ösvényen futva sietnek le a patakhöz.
- Íme, ott van Jézus – mondja Illés, mutatva. – Az a magas, szép, szőke, fehérbe öltözött, piros köpennyel.
- Izsák fut, keresztül a legelésző nyájon, és diadalmas örömkialtással és imádván leborul Jézus lábaihoz.
- Állj fel, Izsák! Eljöttem, hogy békét és áldást hozzak neked. Kelj fel, hogy lássam arcodat! – De Izsák nem tud felállni. Nagyon erőt vesz rajta a felindulás, boldogan sír a földre borulva.
- Azonnal jöttél. Nem kérdezted, hogy képes vagy-e rá...
- Te azt mondtad, hogy jöjjenek... és eljöttem.
- Még az ajtót sem zárta be, és az alamizsnát sem szedte össze, Mester.
- Nem számít! Az angyalok vigyáznak lakásában. Örülsz, Izsák?
- Ó, Uram!
- Hívj Mesternek!
- Igen, Uram, Mesterem. Ha nem gyógyultam volna meg, akkor is boldog volnék, hogy láthatlak. Hogy találhattam ennyi kegyelmet nálad?
- Hiteddel és türelmeddel, Izsák. Tudom, mennyit szenvedtél...
- Semmi, semmi! Most már semmi! Megtaláltalak téged! Élsz! Itt vagy! Ez a lényeges! A többi, minden elmúlt. De Uram és Mesterem, most többé nem mész el, igaz?
- Izsák, egész Izraelnek hirdetnem kell a jó hírt. Elmegyek... De ha én nem tudok is itt maradni, te mindig szolgálhatsz és követhetsz. Akarsz tanítványom lenni, Izsák?
- Ó, de én nem leszek jó arra!
- Meg tudod vallani, hogy ki vagyok én? Tanúságot tudsz tenni erről a gúnyolódás és fenyegetőzés ellenére? És el tudod mondani, hogyan hívtalak téged, és hogy te eljöttél?
- Még ha nem akarnád, akkor is elmondanám mindezt. Ebben engedetlenné lennék irántad, Mester. Bocsáss meg, ha ezt mondom.
- Jézus mosolyog.
- Akkor látod, hogy jó tanítvány leszel?

– Ó, ha csak ezt kell tenni! Azt hittem, nehezebb lesz. Hogy iskolába kell menni a rabbikhoz, hogy téged szolgáljalak, aki a rabbik Rabbija vagy... és öregként iskolába menni...

– Valóban, Izsák legalább ötvenéves.

– Már kijártad az iskolát, Izsák!

– Én? Nem.

– De igen! Nemde rendületlenül hittél és szerettél, tisztelted és áldottad Istent és felebarátodat? Nem irigyelted őket, nem kívántad meg azt, ami a másé, és azt sem, ami a tiéd volt, de amivel többé nem rendelkezél... Csak az igazat mondtad, akkor is, ha ártott neked, nem paráználkodtál a Sátánnal, bűnöket követve el... Nemde megtetted mindezt, ebben a harminc szerencsétlen évben?

– Igen, Mester.

– Látod! Kijártad az iskolát. Folytasd így, és tedd hozzá annak hirdetését, hogy én a világban vagyok. Mást nem kell tenned.

– Már prédikáltam rólad, Uram, Jézus! Amikor elűzték, és itt ezen a vidéken némi kenyérért szolgáltam, és csak keveset dolgozhattam, mert a betegségem rosszabbodott, és csípőtől lefelé megbénultam, akkor a gyermekek ágyam köré gyűltek. És én meséltem nekik rólad. Meséltem az akkori gyermekeknek és most az ő gyermekeiknek mesélek. A gyermekek jók, és mindig hisznek... Meséltem nekik születésedről, az angyalokról, a csillagról és a bölcséről, és beszéltem nekik Anyádról is. Ó, mondd meg nekem, ő él még?

– Él és üdvözlöd téged. Mindig rólatok beszélt.

– Ó, ha láthatnám!

– Látni fogod. Egy nap eljössz otthonomba. Mária üdvözölni fog téged: barátom!

– Mária... igen. Az ő nevét kiejteni olyan érzés, mintha méz lenne a szájban... Van egy asszony Juttában – már asszony, nemrég született negyedik fia – aki valamikor kisleány volt, egyike kicsi barátnőimnek... és aki gyermekeit Máriának és Józsefnek nevezte, az első kettőt, és nem merte a harmadikat Jézusnak nevezni, azért Emmánuelnek hívta, jó jelként saját maga és Izrael számára. És azon gondolkodik, milyen nevet adjon a negyediknek, aki nyolc napja született. Ó, amikor megtudja majd, hogy meggyógyultam! És hogy te itt vagy! Sára, a mama, jó, mint a kenyér, és jó a férje, Joákim. És szülei? Nekik köszönhetem, hogy élek. Fedelet adtak számomra, és mindig segítettek.

– Menjünk hozzájuk, és kérjünk szállást tőlük, védelmül a tűző nap elől, és hogy áldást hozzunk számára szeretetért.

– Erre, Mester! Kényelmesebb a nyájnak, és elkerüljük az embereket, akik biztosan fel vannak izgulva. Az öregasszony, aki meglátott, amikor felálltam, biztosan beszélt róla.

Követik a patak medrét, majd egy kevésbé meredek ösvényen mennek felfelé. Izsák előre megy.

A történet folytatását megtaláljuk a „Jézus és a gyermekek” 1. 10-13. oldalán.

(2-218)

Jézus utána elmegy tanítványaival és Illéssel Hebronba, hogy felkeresse Zakariás, Erzsébet, és szolgáljuk, a volt betlehemi pásztor, Sámuel sírját. De a sírokat már nem találja, mert János szüleinek házát bordélyházzá alakították át, és magas fal veszi körül, a sírokat feldúlták, és a csontokat a zsinagóga mellé tették át. Jézust azonban oda sem engedi be a zsinagógafőnök, mert szoba állt a bordélyházban tartózkodó nővel, Aglaeval, aki bevezette őt a kertbe, hogy legalább a sírok helyén imádkozhasson. Lásd részletesebben Jd 2.47-51. oldalán. További részletek a Keresztelőről és Aglaeről szóló füzetekben találhatók meg.

Miután Jézus elment tanítványaival Júdás szülővárosába, Keriotba (Jd 2.51-61), ismét felkeresi Illést és Izsákot (Jd 2.61-63, akik elmondják, hogy Aglae átadott nekik néhány ékszer Jézus számára. Néhány ott nem említett részlet:

Jézus azt mondja Izsáknak:

– Visszafelé bementünk Sárahoz. Jutta városa is megértette tanításomat, minden további előkészület nélkül, pusztán Izsák szavaiból megértve az igazságot, és érdek nélkül, szentül gyakorolta a szeretetet. Ruhát és élelmet küld neked, Izsák, és az ágyadon maradt alamizsnát, amihez mindenki hozzá akart adni valamit számodra, aki visszatérsz a világba, és nincs semmid. Fogadd el! Én sose viszek magammal pénzt. De ezt elfogadtam, mert a szeretet megtisztította.

– Nem, Mester, tartsd meg te. Én... hozzászoktam ahhoz, hogy semmi nélkül is megélek.

– Most el kell menned azokba a városokba, ahová küldelek. És szükséged lesz rá. A munkásnak joga van bérére, akkor is, ha a lelkekért dolgozik... mert még van teste, amit táplálni kell, mintha számár lenne, amely urát segíti. Nem sok. De te tudsz gazdálkodni vele... János abban a zsákban ruhákat és szandálokat hozott számodra. Joákim sajátjaiból adott. Nagyok lesznek... de oly szeretettel adta!

Izsák átveszi a zsákot, és elvonul egy bokor mögé, hogy felöltözzék. Még mezítláb van, és egy takaróból készült furcsa ruhában.

A kovászról szóló példabeszéd után Jézus kiadja rendelkezéseit:

– Illés visszamegy nyájához Lévivel. József velem jön egészen a jerikói gázlóig. Utána... ismét találkozunk majd. Te, Izsák, folytatod azt, amit Juttában tettél, innen elmész Arimateán és Liddán keresztül egészen addig, míg eljutsz Dokóba. Ott találkozunk. Elő kell készíteni Júdeát, és te tudod, hogyan kell tenni. Amint Juttában tetted.

(2-248, 251)

Jézus elmegy három tanítványával arra helyre, ahol negyven napig böjtölt, s oda, ahol a Sátán megkísértette. (Jd 2.63-73)

Amikor Jézus megérkezik a jerikói gázlóhoz, József már ott várja három másik volt betlehemi pásztorral, akik a Keresztelőhöz szegődtek, mint tanítványai: Jánossal, Mátyással és Simeonnal. Amikor meglátják Jézust, gyorsan feléje mennek.

– Én nem merek... Hogyan üdvözljem?

– Ó, annyira jó! Mondd neki: „Béke veled!” Ő is mindig így üdvözlöl.

– Ő igen... de mi...

– És én ki vagyok? Még csak első imádói közé sem tartozom, és mégis annyira szeret... ó, szeret!

– Melyik Ő?

– Az, aki a legmagasabb és szőke.

– Beszéljünk neki a Keresztelőről, Mátyás?

– Ó, igen!

– Nem fogja azt gondolni, hogy többre tartjuk nála?

– Egyáltalán nem, Simeon. Ha Ő a Messiás, látja a szíveket, és látja, hogy a Keresztelőben is Őt kerestük.

– Igazad van.

A két csoport már csak néhány méterre van egymástól. Jézus már mosolyog, leírhatatlan mosolyával. József még gyorsabban megy. A juhok is ügetni kezdenek a pásztorok ösztönzésére.

– Béke veletek – mondja Jézus, kitárva karját, mintha át akarná ölelni őket. És hozzáteszi: – Béke veled, Simeon, János és Mátyás, híveim, és Jánosnak, a Próféta hívei! Béke veled, József! – és megcsókolja arcát. A másik három már térden áll.

– Jöjjetek, barátaim! Beszéljünk az alatt a fa alatt, a folyóparton!

Lemennek oda, és Jézus leül egy kiugró gyökérre, a többiek pedig a földre. Jézus mosolyogva néz egyikről a másikra:

– Engedjétek, hogy megismerjem arcotokat! Lelketeket már ismerem, mint az igazakét, akik a jót követik és szeretik akkor is, ha a világ szerint az nem hasznos. Üdvözlétem hozok nektek Izsáktól, Illéstől és Lévitől. És egy másik üdvözlétem: Anyámtól. Van valami híretek a Keresztelőről?

– Még fogságban van. És szívünk remeg érte, mert egy kegyetlen ember kezében van, akin egy pokoli lény uralkodik, és romlott udvarral van körülvéve. Mi szeretjük őt... Te tudod, hogy szeretjük, és hogy megérdemli szeretetünket. Miután te elhagytad Betlehemet, ránk lesújtottak az emberek... de az ő gyűlöletüknél is jobban elszomorított, levert minket az, hogy elvesztettünk téged. Olyanok voltunk, mint a szélről tépett növények. Miután hosszú éveken keresztül szenvedtünk, mint az, akinek összevarrták szemhéját, és keresi a napot, de nem láthatja meg, azért sem, mert börtönbe van zárva, de ha nem látja is, érzi melegét testén, úgy éreztük, hogy a Keresztelő volt Istennek az az embere, akit a próféták megjövendöltek, és hozzá mentünk. Azt mondtuk: „Ha a Keresztelő megelőzi Őt, akkor, ha mi a Keresztelőhöz megyünk, megtaláljuk Őt.” Mert Uram, Te voltál az, akit kerestünk.

– Tudom. És megtaláltatok. Veletek vagyok.

– József mondta, hogy te eljöttél a Keresztelőhöz. Mi nem voltunk ott azon a napon. Talán elküldött minket valahova. Neki szolgáltunk, a lelkek ügyében, amint kérte, oly szeretettel, amily szeretettel hallgattuk őt, mert jóllehet szigorú volt, mert ő nem az volt, aki te, az Ige, vagy, de mindig Isten szavait továbbította.

– Tudom. És ezt az embert nem ismeritek? – kérdi Jézus, és Jánosra mutat.

– Láttuk őt más galileaiakkal együtt, a Keresztelőhöz leghűségesebbek soraiban. Ha nem tévedünk, Jánosnak hívnak, és te vagy az, akiről azt szokta mondani nekünk, legbensőségesebb tanítványainak: „Íme, én vagyok az első, ő az utolsó. Később ő lesz az első és én az utolsó.” Sose értettük meg, hogy mit akart ezzel mondani.

Jézus egy még ragyogóbb mosollyal a baloldalán ülő János felé fordul, szívére vonja, és megmagyarázza: „Azt akarta mondani, hogy ő volt az első, aki azt mondta: „Íme a Bárány”, és hogy ez lesz az utolsó az Emberfia barátai között, aki beszélni fog a tömegnek a Bárányról; de a Bárány szívében ez az első, mert mindenkinél kedvesebb számára. Ezt akarta mondani. De amikor meglátjátok majd a Keresztelőt – látjátok majd még őt, és szolgáltok neki addig, míg a kijelölt idő el nem érkezik – mondjátok neki, hogy ő nem az utolsó Krisztus szívében. Nem annyira vére, mint inkább életszentsége miatt, egyformán szereti őt ezzel. És ne felejtsetek el: ha a szent, alázatosságában „utolsónak” nevezi magát, Isten Igéje kijelenti, hogy ő társa az általam szeretett tanítványnak. Mondjátok meg neki, hogy azért szeretem ezt, mert az ő nevét viseli, és mert benne megtalálom a Keresztelő jeleit, aki előkészíti a lelkeket Krisztus számára.

– Megmondjuk... de viszontlátjuk még őt?

– Viszont fogjátok látni.

– Igen. Heródes nem meri megölni, mert fél a néptől, és abban az udvarban, amely tele van kapzsisággal és romlottsággal, könnyű lenne kiszabadítani őt, ha sok pénzünk lenne. De... jóllehet már van bőven – mert barátai adtak – még sok hiányzik. És mi nagyon félünk, hogy nem érkezünk meg idejében... és őt megölik.

– Mit gondoltok, mennyi hiányzik még kiváltásához?

– Nem kiváltásához, Uram. Heródiás nagyon gyűlöli őt, és ő nagyon uralkodik Heródes felett ahhoz, hogy kiváltására gondolhassunk. De... Machaerusban gyűltek össze, úgy gondolom, az ország összes kapzsijai. Mindnyájan mulatni akarnak, nagyozolni kívánnak, a miniszterektől kezdve a szolgákig. És hogy ezt meg tudják tenni, pénzre van szükségük... Már találtunk is valakit, aki jó nagy összegért kiengedné a Keresztelőt. Talán Heródes is ezt kívánja... mert fél. Nem másért. Fél a néptől, és fél feleségétől. Így a nép meg lenne elégedve, és felesége nem vádolhatná azzal, hogy kiábrándította.

– És mennyit kér ez az egyén?

– Húsz ezüst talentumot. Nekünk csak tizenkét és fél van.

A történet folytatását lásd Jd 2.73-82. oldalon.

(2-266)

Dokóban, ami Jerikótól északra fekszik, ígérete szerint, Jézus találkozik Izsákkal, aki beszámol neki körútjáról:

– És, mondom neked, Mester, az aláztatások jobbak. Azok, akikhez fordultam kinevettek, vagy nem törődtek velem. Ó, a kicsinyek Juttában!

Mindnyájan egy csoportban ülnek a Jordán partján.

Júdás közbeszól, kivételesen nevén szólítva a pásztort:

– Izsák, én is úgy gondolom, mint te. Elveszítjük hitünket és időnket a velük való foglalkozással. Én felhagyok vele!

– Én nem. De szenvedek miatta. Csak akkor hagyok fel vele, ha a Mester mondja. Megszoktam már, hogy éveken át szenvedjek az igazsághoz való hűségem miatt. Nem hazudhattam azért, hogy megnyerjem a hatalmasok kegyeit. És hányszor eljöttek, hogy kigúnyoljanak engem betegszobámban, megígérve – ó, bizonyára hamis ígéretek! – hogy segítenek, ha azt mondom, hogy hazudtam, és te, Jézus, te nem, az újszülött Üdvözítő voltál! De én nem tudtam hazudni. Ha hazudtam volna, ezzel megtagadtam volna örömemet, megöltem volna egyetlen reményemet, elvetettelek volna téged, Uram! Nyomorúságom sötétségében, betegségem elhagyatottságában mindig egy csillagos ég volt fölöttem: anyám arca, aki egyetlen örömöm volt árva életemben, jegyesem arca, aki sose lett az enyém, és akit szerettem tovább halála után is. Ez a kettő a kisebb csillagok közé tartozott. Utána ott volt két nagyobb csillag, a legtisztább holdhoz hasonló: József és Mária, amint egy újszülöttre mosolyognak, és ránk, szegény pástorokra. És ragyogva, ennek a szívekből álló egemnek a közepén, a te ártatlan, kedves, szent, szent, szent arcod! Nem utasíthattam el az én egemet! Nem akartam megfosztani magamat annak fényétől, amelynél tisztább fény nem létezik. Inkább lemondtam volna saját életemről, vagy gyötrelmek között éltem volna, mintsem hogy lemondjak rólad, az én áldott emlékemről, újszülött Jézusom!

Jézus Izsák vállára teszi kezét, és mosolyog.

Júdás ismét megszólal:

– Akkor te kitartasz?

– Kitartok. Ma, holnap, és utána ismét. Valaki csak jön.

– Meddig fog tartani ez a munka?

– Nem tudom. De hidd el nekem! Elég, hogy nem tekintünk sem előre, sem hátra. Napról-napra dolgozunk. És ha volt haszna, azt mondjuk este: „Köszönöm, Istenem!” Ha nem volt: „Remélek segítségedben holnap.”

– Bölcs vagy.

– Azt sem tudom, mit jelent ez. De teljesítem küldetésemet, amint tettem betegszobámban. Mintegy harminc év betegem nem csekélység!

– Meghiszem azt! Én még meg sem születtem, amikor te már beteg voltál!

– Beteg voltam. De sose számoltam azokat az éveket. Sose mondtam: „Íme, itt van megint az április, és én nem virágzom a rózsákkal. Íme, itt van október, és én itt szenvedek még mindig.” Tovább beszéltem Róla magamnak és a jóknak. Arról vettem csak észre, hogy telnek az évek, hogy a kicsinyek egy napon eljöttek, s hoztak nekem lakodalmuk kalácsából, vagy kicsinyeik születésnapjához kalácsából. Most, amikor öreg vagyok, ha visszanézek múltamba, megfiatalodva, mit látok? Semmit. Elmúlt.

– Semmit itt. De az égben az „minden” számodra, Izsák, és ez a minden vár téged – mondja Jézus. – És utána, mindnyájukhoz intézve szavait, folytatja:

– Így kell tenni. Így teszek én is. Menni előre. Fáradtság nélkül. A fáradtság az emberi keveltség egyik gyökere. És a sietés szintén. Miért kellemetlen számunkra a vereség, miért

nyugtalanít a lassúság? Azért, mert a kevélység azt mondja: „Nekem mondanak nemet? Engem várakoztatnak meg annyira? Ez tiszteletlenség Isten apostola iránt!” Nem, barátaim! Nézzétek az egész teremtet világot! Gondoljatok arra, aki teremtet! Elmélkedjétek az ember előhaladásáról, és gondoljatok eredetéről! Gondoljatok a most befejeződő órára, és számítsátok ki, hány évszázad előzte meg! A teremtet világ nyugodt teremtés műve. Az Atya nem alkotott semmit sem rendetlenül. Hanem fokozatosan teremtett. Az ember türelmes haladás műve, a jelenlegi ember, és mindig tovább fog haladni a tudásban és képességben. Ezek szentek vagy nem szentek lesznek, az ő akarata szerint. De az ember nem lesz képzett egyszerre. Az ősszülők, miután kiűzték őket a kertből, mindent lassan, fokozatosan tanultak meg. Még a legegyszerűbb dolgokat is: hogy a búza magja jobb, ha liszté őrlik, megdagasztják, megsütik. Megtanulták, hogyan őrölhetik és süthetik meg. Megtanulták, hogyan gyűjthetik meg a fát. Megtanulták a ruha készítését az állatok bőréből. A vadállatoktól megtanulták a barlangok használatát. A fészkektől megtanulták a fekhely előkészítését. Az állatok ösztönszerű eljárásának megfigyeléséből megtanulták, hogyan gyógyíthatják meg magukat a füvekkel és a vízzel. A csillagokat tanulmányozva megtanulták, hogyan kelhetnek át a sivatagon és a tengeren. Megszelídítették a lovakat. Megfigyelték egy vízen úszó dióhéjat, s megtanulták általa a csónakázást. Mennyi sikertelenség, míg végül eredményt értek el! De elérték. És még tovább fognak menni. De előhaladásuk nem teszi majd boldoggá őket, mert a rosszban jártasabbak lesznek, mint a jóban. De haladnak. A megváltás nem a türelmes munka eredménye? Századokkal és századokkal ezelőtt történt elhatározása, és századokba került előkészítése, és íme, most itt van. Minden a türelem műve. Akkor miért legyünk türelmetlenek? Nem alkothatott volna meg Isten mindent egy szempillantás alatt? Nem adhatta volna meg az embernek mindennek az ismeretét egy szempillantás alatt? Nem jöhettem volna el én az idők kezdetén? Mindez megtörténhetett volna. De semmit sem szabad erőszakolni! Semmit! Az erőszak mindig ellenkezik a renddel. És Isten, és ami Istentől jön, az rend. Ne akarjatok többek lenni Istennél!

– De akkor mikor fognak megismerni téged?

– Kik, Júdás?

– A világ!

– Soha.

– Soha? Hát nem az Üdvözítő vagy?

– Az vagyok. De a világ nem akarja, hogy üdvözítsék. Ezer közül egy akar megismerni engem, és tízezerből egy követ igazán. És ezzel is sokat mondok. Még legbensőségesebb követőim sem fognak megismerni.

– De ha legbensőségesebbek, meg fognak ismerni téged!

– Igen, Júdás. Megismernek, mint Jézust, a zsidó Jézust. De nem ismernek meg, mint Azt, aki vagyok. Igazán mondom neked, hogy legbensőségesebb követőim sem fognak megismerni. Megismerni annyit tesz, mint hűségesen és erényesen szeretni... és lesznek, akik nem ismernek engem. – Jézus olyan mozdulatot tesz, amely mindig jövőbeli árulására vonatkozik, amelybe kénytelen beletörődni: kitárja karjait, kifelé fordítva tenyerét, arcával sem az eget, sem az embereket nem nézi, hanem csak maga elé mered, látva jövőjét, mint az Elárult.

– Ne mondd ezt, Mester! – kéri János.

– Mi követünk téged, hogy mindig jobban megismerjünk – mondja Simon, és kórusban helyeslik őt a pásztorok.

– Úgy követünk téged, mint egy jegyest, és még annál is kedvesebb vagy számunkra! Féltékenyebbek leszünk rád, mint egy asszonyra. Ó, nem! Mi már annyira ismerünk téged, hogy nem tudunk később nem ismerni. Ő (és Júdás Izsákra mutat) azt mondja, hogy megtagadni a te emlékedet, mint újszülöttét, kegyetlenebb lett volna számára életének elvesztésénél. És te csak egy újszülött voltál. Mi Féfiként és Mesterként ismerünk. Hallunk téged, látjuk műveidet. A veled való érintkezés, a te leheleted, a te csókod állandóan

megszentel, megtisztít minket. Csak egy sátán lenne képes megtagadni téged, miután bensőséges barátod volt!

– Ez igaz, Júdás. De meg fog történni.

– Jaj neki! Én fogom kivégezni!

– Nem. Hagyd Istenre az igazságszolgáltatást! Légy az ő megmentője. Megmentője annak a léleknek, amelyik a Sátán felé hajlik. De búcsúzzunk el Izsáktól! Eljött az este. Megáldalak téged, hűséges szolga. Már tudod, hogy a betániai Lázár barátunk, és kész segíteni barátaimat. Én tovább megyek. Te itt maradsz. Készítsd elő számomra Júdea kiszáradt földjét. Utána eljövök. Szükség esetén tudod, hol találhatsz meg engem. Békém veled! – és Jézus megáldja és megcsókolja tanítványát.

(2-303)

Ó, valóban te vagy!

Jézus egy kis ösvényen megy a kiszikkadt földek között. Oldalánál Lévi és János, mögötte egy csoportban József, Júdas és Simon.

Éjjel van, de ez sem ad enyhülést. A föld még tovább tüzel. Mindnyájan hallgatnak, kimerülten és izzadva. De Jézus mosolyog.

– Gondolod, hogy ott lesz? – kérdezi Lévitől.

– Biztos vagyok benne. Ebben az időben már betakarították a gabonát, de még nem kezdték el a gyümölcsök szedését. A földművesek azért őrzik szőlőjüket és gyümölcsöseiket a tolvajoktól, és nem mennek el, főleg akkor nem, ha olyan fukar az uruk, mint Jónásé. Szamaria a szomszédban van, és amikor azok a megátalkodottak tehetik... örömmel ártanak nekünk, izraelitáknak. Nem tudják, hogy utána megbotozzák a szolgálát? Igen, tudják. De gyűlölnék minket! Ez a helyzet.

– Te ne gyűlöld őket, Lévi – mondja Jézus.

– Nem. De meglátod majd, hogy öt éve az ő hibájukból milyen sebeket kapott Jónás. Azóta örködik éjjel. Mert a korbácsolás kegyetlen büntetés...

– Még sokára fogunk megérkezni?

– Nem, Mester. Látod ott azt a sötét foltot, ahol ez a föld végződik? Ott vannak Dorásnak, a kegyetlen farizeusnak a gyümölcsösei. Ha megengeded, előre megyek, hogy szóljak Jónásnak.

– Menj!

– De minden farizeus ilyen, Uram? – kérdezi János. – Ó, nem szeretnék a szolgálatukban állni! Jobban szeretem a bérémet!

– A bárka számodra a legkedvesebb? – kérdezi félig komolyan Jézus.

– Nem! Te vagy! A bárka volt akkor, amikor még nem tudtam, hogy a Szeretet a földön van – válaszolja gyorsan János.

Jézus mosolyog hevesen.

– Nem tudtad, hogy a szeretet a földön van? Hogyan született akkor, ha atyád nem szeretted anyádat? – kérdezi Jézus, ugratva őt.

– Az a szeretet szép, de nem csábít engem. Te vagy az én szerelmem, te vagy a Szeretet a földön, szegény Jánosod számára.

Jézus magához vonja őt, és azt mondja:

– Ezt akartam hallani tőled. A Szeretet szeretetre vágyik, és az ember, fősვნისება, oly apró, szinte észre se vehető cseppekben adja, mint ahogy ez a harmat hullik az égből, és elpárolog félúton a nyári melegben. Az emberek szeretetének cseppjei is felemészthetnek félúton, sok emberi dolog elpárologtatja. A szív még kisajtolja, de az érdekek, a szerelmek, ügyek, sóvárgás, mindmegannyi emberi dolgok, elégetik. És mi ér fel Jézushoz? Ó, nagyon kevés! Ami utánuk megmarad, ami túléli az emberi vágyakat, a saját érdekeit kereső kérések, kérések, kérések, amikor a szükség sürgeti őket. Csak a kevés Jánosok tulajdonsága, hogy szeressenek engem szeretetemért... Nézd, ezt az újjászületett kalászt. Talán aratáskor elhullott egy szem. Értett ahhoz, hogy megszülessen, ellenálljon a napnak, a szárazságnak, felemelkedjen, kalászbá szökkenjen... Tapintsd meg: már kialakult. Egyedül csak ez él ezen a csupasz mezőn. Hamarosan az érett szemek szétépítik sima burkukat, ami a szárhoz közel tartja őket, s a földre esnek, szeretetteljes eledelül a madaraknak, vagy pedig száraz adva az egy magból, ismét újjászületnek, és még a tél beállta előtt megint megérnek, és eledelül szolgálnak sok madárnak a legszomorúbb évszakban... Látod, Jánosom, mennyit tud tenni egy bátor szem? Így tesznek majd azok a kevesek is, akik szeretetemért szeretnek engem. Belőlük egyetlen sokaknak éhségét csillapítja. Egyetlen széppé teszi a területet, ahol van, s amely azelőtt csúnya volt. Egyetlen életet teremt ott, ahol halál volt, és hozzá jönnek az éhezők. Esznek egy szemet tevékeny szeretetéből, és utána, önzően és szórakozottan elrepülnek. De,

még ha ők nem tudják is, az a mag, élő csírákat hajt vérükben, lelkükben... és visszatérnek... És ma, holnap, holnapután, amint Izsák mondta, növekszik a Szeretet ismerete a szívekben. A kalászatól megfosztott szár többé semmi sem. Csak kiszáradt szalma. De mennyi jó származik áldozatából! És milyen jutalmat nyer áldozata!

Jézus egy pillanatra megállt egy karcsú búzaszál mellett, amely a mező szélén nőtt, egy kis árokban, amelyben talán esős időben kis víz csörgedezik, most tovább megy, miközben János szokásos szeretetteljes testtartásában hallgatja szavait, és magába issza azokat, mozdulataival együtt. A többiek, akik egymással beszélgetnek, észre sem veszik a kedves társalgást. Most megérkeznek a gyümölcsös szélére, és egy csoportba gyűlnek. Oly meleg van, hogy izzadnak, pedig köpenyük nincs rajtuk. Hallgatva várnak.

A sötét cserjésből, amelyet alig világít meg a hold, feltűnik Lévi, világos ruhájában, követve egy sötétebb árnyéktól.

– Mester, itt van Jónás!

– Békém legyen veled! – üdvözli őt Jézus, mielőtt Jónás még odaérne. Jónás nem válaszol. Odafut, és sírva lábaihoz veti magát, és csókolgatja. Amikor meg tud szólalni, azt mondja:

– Mennyit vártam rád! Mennyit! Mily lesújtó volt érezni, hogy életem elmúlik, és a halál közeleg, és nekem azt kell mondanom: „Nem láttam Őt!” De mégsem halt ki teljesen belőlem a remény. Még akkor sem, amikor haldokoltam. Ő azt mondta: „Ti még szolgálni fogjátok Őt!” és ő nem mondhatott olyat, ami nem igaz. Ő az Emmánuel Anyja. Senki sincs azért jobban birtokában Istennek, mint ő, és aki birtokában van Istennek, az tudja azt, ami az Istené.

– Kelj fel! Ő üdvözöl téged. Közel voltál hozzá, és még mindig közel vagy. Názáretben él.

– Te! Ő! Názáretben? Ó, ha tudtam volna! Éjjel, a hideg téli hónapokban, amikor a földek pihennek, és a gonosz emberek nem tudnak kárt okozni a földműveseknek, elmentem volna, elfutottam volna oda, hogy megcsókoljam lábadat, és visszajöttem volna a biztos hit kincsével. Miért nem nyilvánítottad ki magadat, Uram?

– Mert még nem volt itt az ideje. Most elérkezett. Érteni kell a várakozáshoz. Te mondtad: „A hideg hónapokban, amikor a föld pihen”. Pedig már el van vetve bele, nemde? Nos, én is olyan vagyok, mint az elvetett mag. És te láttál engem a vetés idején. Utána eltűntem. El voltam temetve a szükséges hallgatásban. Hogy növekedjem, és elérkezzem az aratás idejéig, és ragyogjak azok szeme előtt, akik újszülöttként láttak engem, és a világ előtt. Ez az idő elérkezett. Most az Újszülött készen áll arra, hogy a világ Kenyere legyen. És elsőnek felkeresem híveimet, és azt mondom nekik: „Jöjjetek! Csillapítsátok éhségeteket velem!”

Jónás boldogan mosolyogva hallgatja, és mintegy magának mondogatja:

– Ó, valóban te vagy! Valóban te vagy!

– Haldokoltál? Mikor?

– Amikor halálra vertek, mert két szőlőt kifosztottak. Nézd, mennyi seb! – Leveti ruháját válláról, és megmutatja a forradásokat. Vasvesszővel vertek. Megszámolta, hány szőlőfürtöt loptak el, mert látta, hol törték le azokat, és minden fürtért rám ütött egyet. Utána otthagyt a félholtan. Mária segített rajtam, egyik társam fiatal felesége, aki mindig szeretett. Elöttem az ő apja volt a felügyelő, és amikor én idejöttem, szerettem a gyermeket, mert Máriának hívták. Gondomat viselte, és két hónap múlva gyógyultam meg, mert a melegben a sebek gyulladásba jöttek, és magas lázam volt. Azt mondtam Izrael Istenének: „Nem számít. Add, hogy újra meglássam Messiásodat! És ez a baj nem számít. Fogadd el, áldozatként! Sose tudok áldozatot bemutatni neked. Egy kegyetlennek vagyok szolgája, te tudod. Még húsvétkor sem engedi meg nekem, hogy oltárodhoz menjek. Fogadj el engem áldozatul! De add nekem Őt!”

– És a Magasságbeli teljesítette kérésedet. Jónás, akarsz nekem szolgálni, mint társaid már teszik?

– Ó, hogyan tegyem?

– Úgy, amint ők teszik. Lévi tudja, és megmondja neked, mily egyszerű engem szolgálni. Csak jóakaratomat kívánom.

– Azt már akkor neked adtam, amikor még kisgyermek voltál és sírtál. Általa kerekedtem felül mindenen. A lehangoltságon és a gyűlöleten. Sajnos mi itt csak keveset beszélhetünk... A gazdám egyszer belém rúgott, mert erősködtem, hogy Te a földön vagy. De minden alkalommal, amikor távol volt, azoknak, akikben bízhattam, elmondtam annak az éjjelnek a csodáját!

– És most mondd el a velem való találkozásod csodáját. Szinte mindnyájukat megtaláltam, és mind hűséges. Nem csoda ez? Pusztán azáltal, hogy hittel és szeretettel néztetek engem, megigazultatok Isten és az emberek előtt.

– Ó, most bátor leszek! Bátor! Most tudom, ki vagy, és mondhatom: „Ő ott van. Menjetek hozzá! ...” De hol találhatnak meg, Uram?

– Mindenütt Izraelben. Szeptemberig Galileában maradok. Názáretben és Kafarnaumban gyakran tartózkodom, és ott megtalálhatnak. Utána... mindenütt leszek. Azért jöttem, hogy összegyűjtsem Izrael juhait.

– Ó, Uram! Sok kecskét is találsz majd! Ne bízzál Izrael nagyaiban!

– Semmit sem fognak ártani nekem addig, míg el nem jön annak órája. Te mondd a halottaknak, az alvóknak, az élőknek: „A Messiás köztetek van!”

– A holtaknak, Uram?

– A lelkileg holtaknak. A többiek, az Úrban elhunyt igazak, már örvendeznek, mert hamarosan kiszabadulnak a limbusból. Mondd a holtaknak: Én vagyok az Élet. Mondd az alvóknak: Én vagyok a Nap, amely fölkel, felébresztve az álomból. Mondd az élőknek: Én vagyok az Igazság, akit ők keresnek.

– És meggyógyítod a betegeket is? Lévi beszélt nekem Izsákról. Csak ő részesült a csodában, mert a te pásztorod, vagy mindenki?

– A jók számára a csoda igazságos jutalom. A kevésbé jókat az igazi jóságra ösztönzi. Néha a rosszak is részesülnek benne, hogy felrázza őket, és meggyőzze arról, hogy én vagyok, és Isten velem van. A csoda ajándék. A jók részesülnek ajándékban. De az, aki maga az Irgalmasság, és aki látja az emberi nehézséget, amelyet csak egy hatalmas esemény tud felrázni, felhasználja ezt, hogy elmondhassa: „Mindent megtettem értetek, de semmi se használt. Mondjátok azért meg ti magatok, mi többet kell tennem?”

– Uram, nem találsz méltatlannak, hogy belépjek házámba? Ha te biztosítasz arról, hogy a rabló nem jön be a gyümölcsösbe, szeretnék vendégül látni, és köréd hívni azokat a keveseket, akik szavaimból ismernek téged. Gazdánk meghajtott és megtört minket, mint méltatlan törzseket. Nincs más reményünk, csak az örök jutalom. De ha megmutatod magadat a levert szíveknek, ők új erőre kapnak.

– Jövök. Ne féltsd a fákat és a szőlőket! El tudod hinni, hogy az angyalok hűségesen fogják őrizni azokat?

– Ó, Uram! Láttam a te égi szolgálókat. Hiszek! És bizalommal jövök veled. Áldottak ezek a fák és ezek a szőlők, amelyek részesülnek az angyali szárnyak szellőjében és hallják éneküket! Áldott ez a talaj, amelyet megszentelsz lábaddal! Jöjj, Uram, Jézus! Halljátok fák! Halljátok, barázdák! Most kiejtem azt a nevet, amelyet bizalmasan mondtam nektek, saját békém kedvéért. Jézus van itt! Halljátok, és örvendezzék a nedv ágaitokban és szőlővesszőitekben! A Messiás van velünk!

(2-307)

Reggel Jézus elbúcsúzik Jónástól és a többi szerencsétlen földművestől, nyomorúságos házuk ajtajában.

– Nem látalak többé, Uram? – kérdezi Jónás. – Te világosságot hoztál szívünkbe. Jóságod ezeket a napokat ünneppé tette, amely tartani fog egész életünkben. De te láttad, hogyan bánnak velünk. A barmoknak jobb dolguk van. És a fákat jól kezelik. Azok pénzt jelentenek. Mi csak malomkövek vagyunk, amelyek a pénzt szerzik. És kihasználnak minket, míg csak bele nem

halunk a túlzott használatba. De a te szavaid simogatásként hatottak ránk. Kenyerünk bőségebbnek és jobb ízűnek tetszett, mert te megosztottad velünk, pedig ezt a kenyeret ő még kutyáinak se adja. Térj vissza, s étkezzél ismét velünk! Csak azért merem ezt mondani, mert ismerlek. Mindenki más számára sértés lenne felajánlani egy olyan ételt és szállást, amely még koldushoz sem illő. De te...

– De én égi illatot és ízt találok abban, mert hit és szeretet van bennük. Eljövök, Jónás. Eljövök. Maradj helyeden, odakötvé, mint egy állat az oszlophoz. A te helyed Jákob létrája lesz számodra. Valóban, lejönnek hozzád az égből az angyalok, hogy összegyűjtsék minden érdemedet, és felvigyék Istenhez. És én eljövök hozzád. Hogy enyhülést nyújtsak lelkednek. Maradjatok mindnyájan hűségesekek! Ó, szeretnék emberi békét is adni nektek. De nem tudok. Azt kell mondanom: szenvedjétek még! És ez szomorú annak számára, aki szeret.

– Uram, ha te szeretsz minket, többé nem szenvedünk. Előzőleg nem volt senkink, aki szeretett volna minket... Ó, ha legalább megláthatnám Anyádat!

– Ne aggódj! Elhozom hozzád. Amikor kellemesebb lesz az idő, eljövök vele. Ne tedd ki magadat embertelen büntetésnek azért, mert gyorsan meg akarod látni. Tudj várni rá, amint vársz egy csillag, az esthajnal csillag felkelésére. Ő váratlanul meg fog jelenni neked, épp úgy, mint az esti csillag teszi, amely most nincs ott, majd hirtelen ott lüktet az égen. És gondold arra, hogy már most kiárasztja rád szeretetének ajándékait. Isten veletek, mindnyájatokkal! Békém legyen védelmetek a kegyetlenség ellen, amely gyötör titeket! Isten veled, Jónás! Ne sírj! Oly sok éven keresztül türelmes hűséggel vártál. Megígérem, hogy most rövid ideig kell várnod. Ne sírj. Nem hagylak egyedül. Te jószágosan felszárítottad az én gyermeki könnyeimet. Nem elég az én jószágom ahhoz, hogy felszárítsa a tiedet?

– Igen... de te elmész... és én itt maradok...

– Barátom, Jónás, ne szomorítsd el elmeneteletem azzal, hogy nem tudtalak megvigasztalni...

– Nem sírok, Uram... De hogyan élhetek anélkül, hogy téged láthatnálak, most, mikor tudom, hogy élsz?

Jézus még egyszer megsimogatja a szomorú öreget, és utána elmegy. De a nyomorúságos cséplőudvar szélén kitarja karját, és megáldja a vidéket. Utána eltávozik.

– Mit tettél, Mester? – kérdezi Simon, aki észrevette Jézus szokatlan mozdulatát.

– Megpecsételtem mindent, hogy a Sátán ne tudjon ártani ezeknek a szerencsétleneknek. Többre nem voltam képes.

– Mester... menjünk gyorsabban, előre. Akarok mondani neked valamit úgy, hogy ne halljanak meg. – Mikor elszakadnak a csoporttól, Simon azt mondja: – Szeretném megmondani neked, hogy Lázárt megbíztam azzal, használja fel vagyonomat mindazok megsegítésére, akik Jézus nevében hozzá fordulnak. Nem tudnánk kiszabadítani Jónást? Ez az ember a végét járja, és nem sokáig fog örülni annak, hogy veled van. Adjuk meg neki. Mennyit ér itt munkája? Ha szabad lenne, tanítványod lenne ezen az oly szép, és oly szomorú vidéken. Itt Izrael leggazdagabb embereinek a legjobb földjük van, és kegyetlenül kizsarolják a munkásokat, százszoros hasznot követelve tőlük. Régóta tudom ezt. Itt nem sokat tartózkodhatsz, mert a farizeusok, akik itt uralkodnak, sose lesznek barátaid. Izrael legszerencsétlenebb munkásai ezek, akiket elnyomnak. Magad hallottad, hogy még húsvétkor sincs békéjük, és nem tudnak imádkozni, miközben kegyetlen uraik ünnepélyesen és nagy feltűnéssel helyet foglalnak az első sorban a hívek között. Legalább meg lesz az örömük, hogy hallanak rólad valakitől, aki egy betűt sem változtat meg beszédeidben. Ha helyesled, Mester, rendelkezél, és Lázár megteszi.

– Simon, tudom, miért adtál túl minden vagyonomod. Ismerem az emberek minden gondolatát. És ezért is szerettelek téged. Amikor boldoggá teszed Jónást, Jézust teszed boldoggá. Ő, mennyire elszomorít engem, amikor a jókat szenvedni látom! Szegény sorsom, amelyet a világ megvet, csak ezért szomorít el. Ha Júdas hallana engem, azt mondaná: „De hát nem Isten Igéje vagy? Parancsold meg, és a kövek arannyá és kenyerekké válnak a

nyomorultak számára.” Megismételné a Sátán cselét. Én nagyon szeretném megszüntetni az éhezést. De nem úgy, amint Júdás szeretné. Még nem tudjátok eléggé felfogni annak mélységét, amit mondok. De neked megmondom: ha Isten mindenről gondoskodna, meglopná barátait. Megfosztaná őket attól a képességtől, hogy irgalmasak legyenek, és engedelmeskedjenek a szeretet parancsának. Barátaimnak rendelkezniük kell Istennek ezzel a jelével, vele együtt: a szent könyörületességgel, mind cselekedetekben, mind szavakban. És mások szerencsétlensége módot ad barátaimnak arra, hogy ezt gyakorolják. Megértetted gondolatomat?

– Mélységes. Elmélkedem rajta. És megalázom magamat, felfogva, hogy mily tompa az értelmem és mily nagy az Isten, aki azt akarja, hogy rendelkezünk minden kedves sajátosságával, s így fiainak mondhasson minket. Isten felfedi magát előttem sokrétű tökéletességében minden fénysugár által, amit te a szívembe lövellsz. Napról-napra, mint aki ismeretlen helyen jár, növekszik ismeretem ezt a végtelen Dolgot illetően, aki a Tökéletesség, s aki minket „fiainak” akar hívni. Úgy tűnik nekem, hogy sasként felszállok, vagy halként lemerülök a két mélységbe, amelynek nincs határa, mint amilyen az ég és a tenger, és mindig magasabbra szállok, és mélyebbre merülök, de sose érem el annak határát. De akkor ki az Isten?

– Isten az Elérhetetlen Tökéletesség, Isten a Teljes Szépség, Isten a Végtelen Hatalom, Isten a Felfoghatatlan Lényeg, Isten a Felülmúlhatatlan Jóság, Isten a Tönkretelhetetlen Részvét, Isten a Felmérhetetlen Bölcsesség, Isten az Istenné lett Szeretet. A Szeretet! A Szeretet! Te azt mondod, hogy minél inkább megismered Istent az Ő teljességében, annál inkább úgy tűnik neked, hogy felszállsz, vagy elmerülsz a két határtalan mélységben, az árnyék nélküli kékségben... De amikor majd felfogod ki az Istenné lett Szeretet, nem fogsz felemelkedni, sem tovább süllyedni a kékségben, hanem az égő lángok örvényébe kerülsz, és vágyakozni fogsz egy olyan boldogság után, amely halál és élet lesz számodra. Ott teljesen birtokolni fogod Istent, amikor akaratom által sikerül felfognod és megérdemelned. Akkor megszilárdulsz az Ő tökéletességében.

– Ó, Uram!... – Simon elképed.

Hallgatnak. Eléri az utat. Jézus megáll, várakozva a többiekre. Amikor a csoport egyesül, Lévi letérdel:

– El kell hagynom téged, Mester. De szolgád kér tőled valamit. Vigyél el engem Anyádhoz! Ez az ember árva, akárcsak én. Ne tagadd meg tőlem, amit megadsz neki, hogy megláthassam egy anyának az arcát...

– Jöjj! Amit Anyám nevében kérnek, azt Anyám nevében megadom...

A történet folytatását megtaláljuk M 5-200-208. oldalán.

József még egy ideig a tanítványokkal együtt kíséri Jézust. Lásd Péter 1-21.

Küldjétek Jonatánt Názáretbe!

Jézus Péter bárkáján elmegy Tibériásba, hogy felkeresse a következő pásztort, Jonatánt, aki Heródes emberének, Kúzának szolgálatában áll. József vezeti őket a városban:

– Mester, megérkeztünk. Ez Heródes gondnokának a háza – mondja József.

A ház az első és a legszebb az utcában, egy virágoskert közepén.

– Itt van Jonatán?

– Itt, azt mondták nekem. Ő a gondnok gondnoka. Szerencsés. Kúza nem rossz, és igazságosan elismeri gondnokának érdemeit. Ő egyike azoknak a kevés udvari embereknek, akik becsületesek. Menjek, hogy elhívjam?

– Menj!

József odamegy a magas kapuhoz és bekopogtat. A kapus odasiet. Beszélgetnek egymással. József mozdulatával kifejezi csalódását, és a kapus kidugja ősz fejét, és Jézust nézi. Utána kérdez valamit, amire József bólint. Még tovább beszélgetnek.

Utána József Jézushoz megy, aki egy fa árnyékában türelmesen vár.

– Jonatán nincs itt. A Nagy-Libanonon van. Odavitte Kúza feleségét, a friss és tiszta levegőre, mert nagyon beteg. A szolga azt mondja, hogy azért ment ő vele, mert Kúza az udvarban van, és nem tudott eljönni onnan a botrány után, amit Keresztelő János elmenekülése okozott. A beteg állapota súlyosra fordult, és az orvos azt mondta, hogy meg fog halni. De a szolga azt mondja, jöjj be, hogy kipihend magadat. Jonatán beszélt a gyermek Messiásról, és nevedet itt is ismerik, és várnak téged.

– Menjünk!

A csoport elindul. A portás látja, és hívja a többi szolgát, kitarja az eddig csak félig nyitott kaput, és nagy tisztelettel fut Jézus elé.

– Add ránk, Urunk áldásodat, és erre a szomorú házra. Jonatán nagyon szomorú lesz, hogy ő nem volt itt! Remélte, hogy meglát téged. Jöjj be, jöjj be, és veled barátaid!

A csarnokban ott vannak a szolgák és szolgálók, akiknek életkora különböző. Mind tiszteletteljesen meghajol. Kíváncsian nézik Jézust. Egy öregasszony sír a sarokban.

Jézus belép és megáldja őket, békét kívánva nekik. Frissítőket ajánlanak fel neki. Jézus leül egy székre, és mindnyájan körülveszik.

– Látom, hogy számotokra nem vagyok ismeretlen – jegyzi meg Jézus.

– Ó, Jonatán a te történeteddel nevelt fel minket. Jonatán jó. Ő azt mondja, csak azért az, mert te megcsókoltad őt, és ezzel kialakult benne a jóság. De azért is, mert ő olyan.

– Én megcsókoltam őt, és ő engem... de, amint te mondod, csak a jó emberekben növeli az a jóságot. Most távol van? Miatta jöttem.

– Amint mondtam: a Libanonon van. Ott vannak a barátai... Ez fiatal úrnőnk számára az utolsó remény, és ha ez nem használ...

Az öregasszony a sarokban még erősebben sír. Jézus, kérdő tekintet vet rá.

– Ő Eszter, úrnőnk dajkája. Sír, mert nem tud beletörödni elvesztésébe.

– Jöjj ide, anya! Ne sírj így – hívja Jézus. – Jöjj ide, mellém! A betegség nem jelent szükségszerűen halált.

– Ó, a halál! A halál! Mióta átment azon a szerencsétlen szülésen, haldoklik! A házasságtörők titokban szülnék, és túlélnek, és ő, a jó, becsületes, kedves, nagyon kedves, meghal!

– De mi a baja, most?

– Láz emészt... Olyan, mint egy lámpa, amelyik nagy szélben ég... mindennap erősebben, és ő mind jobban gyengül. Ó, én szerettem volna vele menni. De Jonatán fiatal szolgálakat akart, mert úrnőnknek nincs ereje, és nehezen mozog, és én többé nem vagyok jó... Jó erre, nem... de szeretem őt, igen... Én vettem el őt anyjának öléből... én magam is férjnél voltam, és egy

hónapja született a fiam, és én adtam neki is tejet, mert anyja gyenge volt, nem volt rá képes... én anyjává lettem, amikor megárvult, alighogy ki tudta mondani: mama. Megőszültem és ráncossá lettem virrasztva betegségei idején. Én öltöztettem fel őt, amikor menyasszonnyá lett, én vezettem be a nászagyhoz... én mosolyogtam, amikor remélte, hogy anyává lesz... én sírtam, amikor gyermeke holtan született... Összegyűjtöttem életének minden mosolyát és könnyét... Neki adtam szeretetemnek minden mosolyát és vigaszt... és most ő meghal, és nem vagyok mellette... – Fájdalom nézni az öregasszonyt.

Jézus megsimogatja, de ez nem használ.

– Idehallgass, anya. Van hited?

– Binned? Igen.

– Istenben, asszony. Tudod hinni, hogy Isten mindenre képes?

– Hiszem, és hiszem, hogy te, az Ő Messiása, képes vagy mindenre. Ó, már az egész város a te hatalmadról beszél! Ez az ember itt (és Fülöpre mutat) nemrég beszélt csodáiról a zsinagógában. És Jonatán megkérdezte őt: „Hol van a Messiás?”, és ő azt mondta: „Nem tudom”. Jonatán akkor azt mondta nekem: „Ha itt lenne, esküszöm rá, hogy meggyógyítaná őt.” De te nem voltál itt... és ő elment vele... és most ő meghal...

– Nem. Higgyél! Mondd meg nekem igazán, mi van szívedben: tudsz hinni abban, hogy ő nem hal meg, hála a te hitednek?

– Az én hitemről beszélsz? Ó, ha ezt akarod, íme, itt van! Még ha elvennéd életemet, öreg életemet is... csak add, hogy egészségesen lássam!

– Én vagyok az Élet. Életet adok, nem halált. Te életet adtál neki, egy napon, kebled tejével, és az, szegényes élet volt, amely véget ér. Most, hiteddel, olyan életet adsz neki, ami nem ér véget. Mosolyogj, anya!

– De ő nincs itt... – az öregasszony ingadozik a remény és a félelem között. – Ő nincs itt, és te itt vagy...

– Higgyél! Idehallgass! Most elmegyek Názáretbe néhány napra. Ott is vannak beteg barátaim... Utána elmegyek a Libanonra. Ha Jonatán visszatér hat napon belül, küldd el őt Názáretbe, Jézushoz, József fiához. Ha nem jön, elmegyek én.

– Hogyan találod meg?

– Tóbiás főangyala vezet majd engem. Te erősödj meg hitedben! Nem kérek mást, csak ezt. Ne sírj tovább, anya!

Az öregasszony azonban még erősebben sír, Jézus lábánál, és fejét isteni térdére teszi, csókolgatva áldott kezét, és könnyével áztatva. Jézus másik kezével simogatja, és mivel a többi szolga kedvesen korholja, hogy belehal a sírásba, Ő azt mondja: „Hagyjátok sírni! Most megenyhíti a sírás. Jót tesz neki. Meg vagytok elégedve mindnyájan, hogy úrnőtök meggyógyul?

– Ó, nagyon jó! Amikor valaki olyan, nem úrnő: hanem barát, akit szeret az ember. Mi szeretjük őt. Hidd el!

– Olvasok szívetekben. Legyetek ti is mindig jobbak. Én elmegyek. Nem várhatok itt. Van bárkám. Megáldalak titeket!

– Térj vissza, Mester, térj ismét vissza!

– Visszatérek. Ismét és ismét. Isten veletek! Béke ennek a háznak és mindnyájatoknak!

Jézus kimegy övéivel, kísérve a szolgálóktól, akik dicsérik.

– Jobban ismernek itt, mint Názáretben – jegyzi meg szomorúan unokatestvére, Jakab.

– Ezt a házat előkészítette valaki, aki igazán hisz a Messiásban. Názáretben az ács vagyok... Nem több.

– És... nekünk nincs erőnk hirdetni téged annak, aki vagy...

– Nincs?

– Nincs, Jézus... Mi nem vagyunk hősök, mint a te pásztoraidd...

– Azt hiszed, Jakab? – Jézus mosolyogva nézi unokatestvérét, aki annyira hasonlít nevelőapjára, barna szemével és hajával, napbarnította arcával, míg Júdás sápadtabb, és szeme kék, mintegy ibolyaszínű, s inkább Jézusra hasonlít. – Nos, mondom neked, hogy nem ismered saját magadat. Te és Júdás, két erős ember vagytok.

Az unokatestvérek fejüket csóválják.

– Győzzétek meg magatokat arról, hogy nem tévedek!

(2-381)

Jézus a názáreti műhelyben beszélget tanítványaival.

– Tehát igazán elmész a Libanonra? – kérdezi a kerióti.

– Sosem teszek olyan ígéretet, amelyet nem tartok be. Ezt kétszer is megígértem: a pásztoroknak és Johanna dajkájának. Vártam öt napig, amint neki mondtam, és óvatosság kedvéért még hozzáadtam a mai napot. Most megyek. Amint felkel a hold, elindulunk. Hosszú út lesz, még akkor is, ha bárkán megyünk Betszaidáig. De meg akarom szerezni az örömet szívemnek, hogy üdvözlöm Benjámint és Dánielt is. Láttad a pásztorok lelkületét! Ó, megérdemlik, hogy odamenjek és megtiszteljem őket, mert még Isten számára sem lealacsonyító az, hogy megtisztelti szolgálát, sőt az csak növeli igazságos voltát.

– Ilyen melegben! Ügyelj arra, mit teszel! Saját érdekedben mondom.

– Az éjszakák nem annyira fullasztók. Hamarosan jönnek a viharok, s azok is enyhítik a hőséget. És, ismét mondom nektek: Senkit sem kényszeríték arra, hogy velem jöjjön. Körülöttem mindennek önkéntesnek kell lenni. Ha van más dolgotok, vagy ha fáradtak vagytok, maradjatok! Itt találkozunk majd utána.

Júdás engedélyt kér arra, hogy elmenjen anyjának segíteni a szüret idejére. Megkapja, és eltávozik. (Lásd Pt 22-24)

Hirtelen lódobogás hallatszik az utcán, és a gyermekek kiáltozása: "Ő itt van! Ő itt van! Állj meg, ember!" Egy izzadó ló megáll a kapu előtt, lovása leszáll, besiet, és leborul Jézus előtt, megcsókolva lábát. Mindnyájan csodálkozva nézik.

– Ki vagy? Mit akarsz?

– Jonatán vagyok.

Jézus, aki csak most ismeri fel a jövevényt, felkiált, és odafut hozzá:

– Te, igazán te vagy!...

– Igen. Imádom szeretett Uramat! Harminc évig reméltem! Ó, mily hosszú várakozás! Ó, Üdvözítőm!

Az asszonyok, gyermekek, és néhány férfi, akik közt ott van a jó Alfeus, Sára fia, még mindig kezében tartva a kenyeret és sajtot, összegyűlnek az ajtónál, egyesek pedig bemennek a nagy szobába.

– Állj fel, Jonatán! Már el akartam indulni felkeresésedre, Benjáminnal és Dániellel együtt.

– Tudom...

– Állj fel, hogy megcsókolhassalak, mint barátaimmal teszem. – Jézus kényszeríti őt a felállásra, és megcsókolja.

– Tudom – ismétli az erőteljes öregember, aki jól van öltözve. – Tudom. Neki igaza volt. Nem egy haldokló őrjöngése volt. Ó, Uram, Istenem! Hogyan lát és hall téged a lélek, amikor te hívod! – Jonatán meg van hatódva.

De összeszedi magát, és nem vesztegeti az időt:

– Jézus, Üdvözítőnk és Messiásunk, azért jöttem, hogy megkérjelek, jöjj velem! Beszéltem Eszterrel, és azt mondta nekem... De előzőleg, előzőleg Johanna beszélt hozzád, és azt mondta nekem... Ó, ne nevessek egy boldog emberen, ti, akik hallotok engem, mert boldog vagyok, és aggódom, míg nem hallom válaszodat: „Jövök!” Tudod, hogy úton voltam haldokló úrnőmmel. Milyen út! Tibériástól Betszaidáig jó volt. De utána, elhagytuk a bárkát és egy

kocsira szálltunk, ami gyötrelmes volt, annak ellenére, hogy előkészítettem oly jól, amily jól csak tudtam. Lassan mentünk, éjjel, de ő szenvedett. Fülöp Cezáreájánál közel állt a halálhoz. Vért hányt. Megálltunk... A harmadik reggelen, hét napja, értem küldött. Már halottnak látszott, oly fehér és gyenge volt. De amikor megszólítottam, kinyitotta kedves gazella szemeit, és rám mosolygott. Intett nekem fagyos kezével, hogy hajoljak közelébe, mert alig tudott beszélni, és azt mondta: „Jonatán, vigyél vissza házamba! De azonnal!” Oly erőteljesen parancsolta, ő, aki mindig kedvesebb volt, mint egy jó kisgyermek, hogy visszatért az élet színe arcára, és egy pillanatig ragyogtak szemei. Folytatta: „tibériási házamról álmodtam. Ott volt valaki, akinek arca olyan volt, mint egy csillag, magas volt, szőke hajú, szeme égszínkék, szava kedvesebb a hárfánál. Azt mondta nekem: 'Én vagyok az Élet. Jöjj! Térj vissza! Várok rád, hogy neked adjam!' Menni akarok!” Én azt mondtam: „Úrnőm, nem vagy képes rá! Beteg vagy! Majd ha jobban leszel, meglátjuk.” A haldokló révületének tartottam. De ő sírt, és utána... – ő, először mondta ebben a hat évben, amelyben úrnőm, és haragjában még fel is ült, pedig előzőleg mozdulni sem tudott – és utána rám parancsolt: „Szolga, akarom! Én vagyok az úrnőd. Engedelmeskedj!” és utána visszaesett, és vért hányt. Azt hittem, meghal... és azt mondtam: „Tegyük boldoggá! Meghal így, vagy úgy!... Nem fog bántani lelkiismeretem, hogy nem teljesítettem utolsó kívánságát, miután mindenben tetszését kerestem.” Milyen út volt! Nem akart megpihenni, kivéve délelőtt kilenctől délig. Kimerítettem a lovakat, hogy gyorsan menjünk. Délután háromkor érkezünk meg Tibériásba, a mai napon... És Eszter elmondta nekem... Akkor megértettem, hogy te hívtad őt. Mert abban az órában és azon a napon történt, amikor te megígérted a csodát Eszternek, és lélekben megjelentél úrnőmnak. El akart indulni ismét három óra után, és engem előre küldött... Ó, jöjj, Üdvözítőm!

– Azonnal jövök. A hit megérdemli a jutalmat. Aki kíván engem, annak része lesz bennem. Menjünk!

– Várj! Adtam egy erszényt egy ifjúnak, s azt mondtam: – „Három, öt szamarat, amennyit csak tudsz, ha nincs lovak, és azonnal Jézus házához!” Hamarosan itt lesznek. Így gyorsabban haladunk. Remélem, hogy találkozom vele Kána közelében. Ha legalább...

– Mi, Jonatán?

– Ha legalább él...

– Él. De, még ha meghalt volna is, én vagyok az Élet. Íme, Anyám!

Bizonyára valaki értesítette a Szüzet, mert odafut, követve Mária, Alfeus felesége által.

– Fiam, elmész?

– Igen, Anyám. Megyek Jonatánnal. Eljött. Tudtam, hogy meg tudom mutatni neked. Azért vártam egy nappal tovább.

Jonatán, miután mellén keresztbe tett kézzel mélyen meghajolva üdvözölte, letérdel, és megcsókolja Mária ruhájának szegélyét:

– Üdvözöllek, Uramnak Anyja!

Alfeus, Sára fia azt mondja a kíváncsiaknak:

– Ó, mit mondotok? Nemde szégyellnünk kell, hogy csak nekünk nincs hitünk?!

Sok pata zaja hallatszik be az utcáról. A szamarak. Oly sok, hogy valószínűleg ott van Názáret minden szamara, s elég lenne egy századnak. Miközben Jonatán kiválasztja a legjobbakat, és kifizeti árukat, felfogad még két názáretit további szamarakkal, hogy legyen tartalékuk, ha valamelyiknek leesne útközben a patkója, és hogy utána visszahozhassák a szamársereget. A két Mária segít bekötni a zsákokat és tarisznyákat.

Mária, Alfeus felesége azt mondja fiainak:

– Így hagyom ágyaitokat... És simogatni fogom őket... Úgy érzem majd, mintha titeket simogatnálak. Legyetek jók, és méltók Jézushoz, fiaim... és én... én boldog leszek... – s közben elerednek könnyei.

Mária pedig Jézusát segíti, és simogatja szeretettel, ezernyi tanácsot és üzenetet adva a másik két, libanoni pásztor számára, mert Jézus kijelenti, hogy nem tér vissza addig, míg meg nem találta őket.

Elindulnak. Leszáll az est, és felkel a hold első negyede. Elöl megy Jézus Jonatánnal, a többiek követik őket. Amíg a városban vannak, lépésben mennek, a tömeg miatt, amely körülveszi őket. De amint kiérnek, ügetni kezdenek.

– A kocsiban van Eszterrel – magyarázza Jonatán. – Ó, úrnőm! Mily öröm számomra, boldoggá tenni téged! Hozzád vinni Jézust! Ó, Uram! Mily öröm, hogy velem vagy, itt oldalamnál! Igazán olyan az arcod, mint a csillag, amelyet ő látott, és szőke vagy, és szemed égszínké, hangod valóban olyan, mint a hárfáé... Ó, de a te Anyád! Elviszed őt egy nap az úrnőhöz?

– A te úrnőd fog hozzá jönni. Barátnők lesznek.

– Igen? Ó!... Igen, ő lehet. Johanna feleség és anya volt. De lelke oly tiszta, mint egy szűzé. Áldott Anyád közelében tartózkodhat.

Jézus visszafordul, mert János nagyot nevet, és a többiek követik.

– Én vagyok az, Mester, akin nevetnek. A bárkán biztosabb vagyok, mint egy macska... de ezen! Olyan vagyok, mint egy hordó, amely elszabadult a bárka fedélzetén a délnyugati szélben – mondja Péter.

Jézus rámosolyog, és bátorítja, hogy az ügetés hamarosan befejeződik.

– Ó, nem tesz semmit! Ha a fiúk nevetnek, nem tesznek semmi rosszat vele. Menjünk, menjünk, hogy boldoggá tegyük azt a jó asszonyt.

Jézus megint megfordul, amikor ismét nevetésben törnek ki. Péter felkiált:

– Nem, ezt nem mondom meg neked, Mester! De miért is ne?! Igen, megmondom. Azt mondtam: „Miniszterelnökünk harapdálni fogja körmét, amikor megtudja, hogy pont akkor hiányzott, amikor páváskodhatott volna egy úrnő körül.” És ők nevetnek. De így van. Biztos vagyok benne, hogy ha ezt elképzelte volna, nem lett volna atyai szőlője, amiről gondoskodnia kell.

Jézus nem válaszol neki.

Gyorsan megteszik az utat ezekkel a jól táplált szamarakkal. A világos holdfényben már Kánán túl járnak.

– Ha megengeded, előre megyek. Megállítom a kocsit. A rázkódtatás miatt nagyon szenved.

– Menj csak!

Jonatán vágta fogja lovát.

Még hosszú utat tesznek meg a holdvilágban. Végre meglátják a nagy, fedett kocsit, az út melleit állni. Jézus gyorsabb futásra ösztönzi szamarát, s megérkezik a kocsihoz. Leszáll.

– A Messiás! – jelenti be Jonatán.

Az öreg dajka kiugrik a kocsiból, és leborul Jézus elé a földre:

– Ó, mentsd meg őt! Már haldoklik!

– Íme, itt vagyok! – Jézus fölszáll a kocsiba, ahol párnákon egy karcsú nő fekszik. Kis lámpás ég a sarokban, poharak és kancsók mellett. Ott van egy fiatal szolgáló is, aki sír, miközben a haldokló hideg verítékét törölgeti. Jonatán is odasiet a kocsi egyik lámpását tartva.

Jézus lehajol az eszméletlen asszony fölé, aki valóban haldoklik. Olyan fehér, mint a vászonruha, ami rajta van, sőt már gyengén kékül. Még arcán sem látszik már a tüdővészerekre jellemző pirosság. Csak vastag szemöldöke és fekete szempillái adnak némi szint hófehér arcának. Ajka halvány lilás-rózsaszínű, félig nyitva, s nehezen lélegzik.

Jézus letérdel mellé, és figyeli. A dajka megfogja úrnőjének egyik kezét, és nevéen szólítja. De annak lelke már az élet és halál küszöbén van, és többé nem hall semmit.

Megérkeztek a tanítványok és a két názáreti ifjú is, és körülveszik a kocsit.

Jézus a haldokló homlokára teszi kezét. Az kinyitja egy pillanatra elködösödött szemét, de utána ismét behunyja.

– Nem hall többé semmit – sóhajt a dajka. És még erősebben sír.

Jézus int neki, mintegy azt mondva: „Asszony, hallani fog. Higgyél!” És utána hívja:

– Johanna! Johanna! Én vagyok! Én hívlak. Az Élet vagyok. Nézz rám, Johanna!

A haldokló most már elevenebben nyitja ki nagy, fekete szemét, és nézi a fölője hajló arcot. Örömteljes mozdulatot tesz, és elmosolyodik. Megmozdul ajka, mintha mondani szeretne valamit, de nem jön ki hang belőle.

– Igen, én vagyok. Eljöttél, és én is eljöttem. Hogy megmentselek. Tudsz hinni bennem?

A haldokló bólint fejével. Egész életereje tekintetében jut kifejezésre, máshogyan nem tudja még azt érzékeltetni.

– Rendben van. (Jézus még mindig térden áll és jobb kezét Johanna homlokán tartja. Kiegyenesedik, olyan testtartást vesz fel, mint csodáinál szokott.) Rendben van: Akarom! Gyógyulj meg! Kelj fel! – Leveszi a kezét homlokáról, és feláll.

Egy pillanat töredéke alatt Johanna minden segítség nélkül felül, felkiált, és leborul Jézus lábaihoz, erős és boldog hangon kiáltva:

– Ó, szeretni téged, Életem! Mindig! A tiéd! Örökre a tiéd! Dajkám! Jonatán!

Meggyógyultam! Ó! Gyorsan! Fussatok, mondjátok meg Kúzának! Hogy jöjjön imádni az Urat! Ó, áldj meg ismét, ismét, ismét! Ó, Üdvözítőm! – Sír és nevet, csókolgatva Jézus ruháját és kezét.

– Megáldalak, igen. Mi egyebet kívánsz, hogy tegyek?

– Semmit, Uram! Csak azt, hogy szeress és engedd, hogy szeresselek.

– És egy gyermeket nem szeretnél?

– Ó, egy gyermeket!... De tedd te, Uram. Mindent rád hagyok: múltamat, jelenemet, jövőmet. Mindennel neked tartozom, és mindent neked adok. Add szolgádnak azt, amit jobbnak tartasz.

– Akkor az örök életet. Légy boldog. Isten szeret téged. Én elmegyek. Megáldalak téged, titeket.

– Nem, Uram. Tartózkodjál házamban, amely most, most igazán virágzó rózsakert. Engedd meg nekem, hogy veled lépjek be ismét oda... Ó, boldog vagyok!

– Eljövök. De vannak tanítványaim.

– Azok az én testvéreim, Uram. Johannának lesz számukra, mint a te számodra is étele és itala, és minden frissítője. Tégy boldoggá!

– Menjünk! Küldjétek vissza a szamarakat, és kövessetek minket gyalog. Az út most rövid. Lassan megyünk majd, hogy követhessetek minket. Isten veled, Izmael és Aser. Üdvözlétek még egyszer helyettem Anyámat, és barátaimat.

A két názáreti, csodálkozva, elmegy a samarakkal, miközben a kocsi elindul hazafelé örvendetes terhével. Mögötte mennek egy csoportban a tanítványok, a történetekről beszélgetve.

(2-402)

Később mégsem Johanna megy Máriához, hanem Mária Johannához. (Lásd M 6-230-232)

Megtalálalak mindnyájatokat!

Jézus Jonatánnal és az apostolokkal – a kerióti kivételével – megy a Libanon felé, hogy felkeresse az utolsó két pásztort. Az út elejének leírását lásd: Pt 24-26.

A Libanon pompás hegylánc.

– Szépek ezek a helyek! – jegyzi meg Péter.

– És nem nagyon melegnek – teszi hozzá Simon.

– Ezek a fák megvédenek a napsugártól – mondja Máté.

– Innen vitték a cédrusokat a Templomba? – kérdezi János.

– Innen. Ezek az erdők adják a legszebb fákat. Dániel és Benjámin urának nagyon sok erdeje van a nagy nyájakon kívül. Itt helyben fűrészelik szét a fákat, és leviszik a völgybe. Nehéz munka, amikor a fatörzseket teljes egészükben akarják felhasználni, mint a Templomnál tették. De jól fizet, és sokan szolgálnak neki. És ő elég jó. Nem olyan, mint az a kegyetlen Dorás. Szegény Jónás! – válaszolja Jonatán.

– Miért szinte rabszolgák az ő szolgálói? Amikor azt mondtam Jónásnak: „Hagyd cserben őt, és jöjj velünk. Simon, Jónás fia mindig tud kenyeret adni számodra”, ő azt válaszolta: „Nem tehetem, hacsak ki nem váltom magamat.” – Mi a helyzet?

– Dorás, és nemcsak ő egyedül Izraelben, így jár el: Amikor lát egy jó szolgát, nagy ravaszul rabszolgává teszi. Nagy kölcsönökkel adósává teszi, s amikor már elég nagy az összeg ahhoz, hogy a szegény nem tudja visszafizetni, azt mondja neki: Tartozásod által rabszolgám vagy!

– Mily szégyenletes eljárás! És ő farizeus!

– Igen. Addig, míg volt megtakarított pénze, Jónás tudott fizetni... de... egy évben jégvihar volt, a következő évben szárazság. A gabona és a szőlő termése kevés volt, és Dórás megszorozta a kárt tízzel, és ismét tízzel... Utána Jónás belebetegedett a túlságosan sok munkába. És Dórás kölcsönt adott neki kezeléséhez, de tizenkétszeresét kérte vissza, és Jónás nem tudott fizetni. Ekkor hozzáadta ezt az előző tartozáshoz. Röviden: néhány év alatt úgy eladósodott, hogy rabszolgává vált. És ő nem engedi el őt... Mindig talál majd más kifogásokat és adósságokat... – Jonatán elszomorodik, amikor barátjára gondol.

– És a te urad nem tudná...

– Mit? Elérni, hogy emberies módon bánjanak vele? Ki mer szembeszállni a farizeusokkal? Dórás a leghatalmasabbak egyike. Azt hiszem rokona a Főpapnak... Legalábbis azt mondják. Egyszer, amikor félholtra verte, és én megtudtam, oly sokat sírtam, hogy Kúza azt mondta nekem: „Én kiváltom őt, hogy boldoggá tegyelek téged.” De Dórás arcába nevetett, és nem fogadott el semmit. Az a hitvány... birtokosa Izrael leggazdagabb földjeinek... de esküszöm neked: szolgálói vérével és könnyével trágázza azokat.

Jézus a zelótára néz, az pedig rá. Mindketten szomorúak.

– És Dániel ura jó?

– Legalábbis emberséges. Megköveteli a munkát, de nem nyom el. És mivel a pásztorok becsületeseek, jóindulattal bánt velük. Ők felügyelnek a legelőkön. Engem ismer, és tisztel, mert Kúza szolgálója vagyok, és... hasznos lehetek számára... De, Uram, miért ily önző az ember?

– Azért, mert a szeretetet megfojtotta a földi Paradicsomban. De én jövök, hogy meglazítsam nyakán a hurkot, és az életnek visszaadjam a szeretetet.

– Íme, ez Elízeus birtoka. A legelők még messze vannak. De ebben az órában a juhok szinte mindig a karámban vannak, a meleg miatt. Megyek, megnézem, ott vannak-e. – És Jonatán szinte futva elmegy.

Egy idő múlva visszatér két erőteljes, őszhajú pásztossal, akik rohannak lefelé a lejtőn.

– Béke veletek!

– Ó, ó, a mi betlehemi Gyermeünk! – mondja az egyik. A másik pedig: – Áldott legyen Isten békéje, aki eljött hozzánk! – És leborulnak a fűben. Egy oltárt nem üdvözölnek olyan mélyen, mint a Mestert.

– Keljetek fel! Megáldalak titeket, és boldog vagyok, mert az örömmel száll le arra, aki méltó rá.

– Ó, méltók mi?

– Igen, ti, a mindig hűségesek.

– És ki nem lett volna hűséges? Ki tudná elfelejteni azt az órát? Ki mondhatná: Nem igaz az, amit láttunk!? Ki felejthetné el, hogy te hónapokon keresztül ránk mosolyogtál, amikor visszatérve a juhokkal esténként hívtunk téged, és te tapsoltál a mi furulyánk ütemére?... Emlékszel rá, Dániel? Szinte mindig fehérbe öltözve, az Anya karjában, megjelentél Anna mezőjén a napsugárban, vagy az ablaknál, és olyannak látszottál, mint egy virág, Anyád hófehér ruháján.

– És egyszer, amikor első lépéseidet tetted, megsimogattál egy bárányt, amely nem volt egészen olyan göndör, mint te. Milyen boldog voltál! És mi nem tudtuk, mit csináljunk a mi falusias modorunkkal. Szerettünk volna angyalok lenni, hogy ne látsszunk oly faragatlanoknak...

– Ó, barátaim! Én a ti szíveteket láttam, és most is azt látom!

– És mosolyogsz ránk, mint akkor!

– És eljöttél egészen ide, a szegény pásztorokhoz!

– Barátaimhoz. Most meg vagyok elégedve. Megtaláltalak mindnyájatokat, és többé nem veszítlek el titeket. Tudtok szállást adni az Emberfőának, és barátainak?

– Ó, Uram! Még kérde? Nem hiányzik kenyerünk és tejünk. De ha csak egy harapásnyi lenne, azt is neked adnánk, hogy magunknál tartsunk téged. Nemde, Benjámin?

– Szívünket adnánk eledelül a mi Urunknak, aki után annyira vágyakoztunk!

– Menjünk akkor! Beszélgetni fogunk Istenről.

– És szüleidről, Uram. Az oly jószágos Józsefről! Máriáról... ó, az Anyáról! Íme, nézzétek ezt a harmatos nárciszt! Szép és tiszta, és teteje olyannak tűnik, mint egy gyémánt csillag. De ő... ó, ez piszok az Anyához hasonlítva! Egyetlen mosolya megtisztított, ünnep volt, amikor találkoztunk vele, megszentelt minket beszédjének hallgatása. Nemde, te is emlékszel azokra a beszélgetésekre, Benjámin?

– Igen. El tudom még mondani azokat neked, Uram. Mert mindaz, amit ő nekünk mondott azokban a hónapokban, amikor hallhattuk őt, ide van írva (és szívére üt). Ez a mi bölcsességünk könyve. És ezt mi is megértjük, mert a szeretet szava. És a szeretetet... ó, a szeretetet mindenki megérti! Jöjj, Urunk, lépj be boldog hajlékunkba, és áldd meg!

Bemennek a nagy karám egyik szobájába.

Hamarosan megpihensz, Jónás!

Miközben Jézus egy tengerparti városban tartózkodik, levelet kap anyjától, Lázártól és Dorástól. Az anyjának írt levelet lásd: M 6-219-220. Utána Péter megkérdezi:

– Azokat nem olvasod fel?

Jézus beleegyezően bólint, és felnyitja Lázár levelét. Odahívja a zelóta Simont. Együtt olvassák, egy sarokban. Utána felbontják a másik tekercset, és azt is elolvassák, és megbeszélik egymás között. Látszik, hogy a Zelóta igyekszik meggyőzni Jézust valamiről, de nem sikerül neki.

Jézus a tekercsekkel a kezében, a szoba közepére jön, és azt mondja:

– Hallgassatok ide, barátaim! Mindnyájan egy családot alkotunk, és nincsenek titkok közöttünk. És ha a részvét titokban tartja a rosszat, az igazságosság viszont ismertté teszi a jót. Halljátok, mit ír Lázár Betániából: „Az Úr Jézusnak béke és áldás, és béke és üdv barátomnak, Simonnak! Megkaptam leveledet, és mint szolgád, a te szolgálatodba állítottam szívemet, beszédemet és minden eszközömet, hogy megelégedetté tegyelek, és részesüljek abban a megtiszteltetésben, hogy nem vagyok haszontalan szolgád. Elmentem Dóráshoz, júdeai kastélyába, hogy megkérjem, adja el nekem szolgáját, Jónást, amint te kívánod. Megvallom, ha nem hűséges barátom, Simon kérte volna részedre, nem mentem volna el ahhoz a gúnyolódó, kegyetlen és hitvány sakálhoz. De te, Mesterem és Barátom, képesítettél arra, hogy szembenézzek még a mammonnal is. Azért, mert hiszem, hogy aki érted dolgozik, részesül közellétedben és védelmedben. És bizonyára segítettél, mert minden ellenkező várakozás dacára győztem. Nehéz volt a megbeszélés, és megalázóak voltak az első visszautasítások. Háromszor meg kellett hajolnom ez előtt a hatalmas rabszolgahajcsár előtt. Utána három napig megváratott. Végül, íme a levele. Méltó a viperához. És én szinte nem merem azt mondani neked: 'Engedj, hogy elérd célodat', mert ő nem méltó arra, hogy része legyen benned. De nincs más mód. Én elfogadtam a te nevedben, és megerősítettem. Ha rosszul tettem, korholj meg! De hidd el: igyekeztem a tolem telhető legjobb módon szolgálni téged. Tegnap eljött egy júdeai tanítványod, azt mondva, hogy a te nevedben jön, hogy megtudja, van-e valami hír, hogy elvigye neked. Azt mondta, ő Júdás, Keriotból. De inkább megvártam Izsákot, hogy neki adjam a levelet. És meglepett, hogy te mást küldtél, noha tudtad, hogy Izsák minden szombaton eljön ide pihenni. Más mondanivalóm nincs. Csak az, hogy csókolom lábadat, és kérlek, jöjj el szolgádhoz és barátodhoz, Lázárhoz, amint megígérted. Simont üdvözlöm. Neked, Mesteremnek és Barátomnak, békecsókom. Áldásodat kérem. Lázár.”

És most a másik: „Lázárnak üdv! Határozottam! A felajánlott összeg duplájáért megkapod Jónást. De a következő feltételekkel, amelyeket semmiféle okból sem változtatok meg: Azt akarom, hogy előbb Jónás fejezze be az évi aratást, azaz októberben fogom átadni őt, a hó végén. Azt akarom, hogy a názáreti Jézus személyesen vegye át őt, és kérem, lépjen be házába, hogy megismerjem. Azonnali fizetést kívánok, szerződés aláírása után. Isten veled! Doras.”

Péter megjegyzéseit lásd Pt 31. oldalán.

(2-422)

Amikor eljön Jónás kiváltásának ideje, Jézus elindul tanítványaival. A történet kezdetét lásd Pt 31-35. oldalán. Jézus elbeszélget a Doráséval szomszédos birtok szegény munkásaival, akik dicsérik tanítványait. Mikor Jézus kijelenti, hogy aki szereti Istent és a felebarátot, az eléri az eget, megkérdezik tőle:

– Mi is elérhetjük, mi, akiknek nincs időnk az imára és a Templomba menetelre, s még fejünket se tudjuk kiemelni a barázdákból?

– Válaszolatok: gyűlölitek azt, aki ilyen kegyetlenül bánik veletek? Lázadoztok Isten ellen, s vádoljátok Őt azzal, hogy a föld legalacsonyabb sorsú embereivé tett titeket?

– Ó, nem, Mester! Ez a mi sorsunk. De amikor fáradtan ágyunkra esünk, azt mondjuk: „Rendben van, Ábrahám Istene tudja, hogy mennyire kimerültünk, úgyhogy nem tudunk többet mondani, csak azt: 'Legyen áldott az Úr!', és hozzátesszük: 'Ma is bűn nélkül éltünk'... Tudod... csalhattunk volna egy kissé, és kenyérünkkel ehettünk volna egy gyümölcsöt, vagy olajat önthettünk volna a főzelékünkre. De urunk azt mondta: 'A szolgáknak elég a kenyér és a főzelék, és az aratás idején egy kis ecet a vízben, hogy csökkentsen szomjukat, és erőt adjon nekik.' És ezt tesszük... Elvégre is... rosszabb is lehetne sorunk!”

– És én igazán mondom nektek, hogy Ábrahám Istene rátok mosolyog, miközben szigorúan néz arra, aki megsérti Őt a Templomban a hazug imával, de ugyanakkor nem szereti a hozzá hasonlókat.

– Ó, de ők szeretik a hozzájuk hasonlókat! Legalábbis... úgy tűnik, mert kölcsönösen tisztelik egymást ajándékokkal és meghajlásokkal. Csak minket nem szeretnek. De mi különbözünk tőlük, és ez igazságos.

– Nem. Atyám országában ez nem igazságos. Ő másféle módon fog ítélni. Nem részesülnek megtiszteltetésben a gazdagok és hatalmasok azért, mert ilyenek. Hanem azok, akik mindig szerették Istent, jobban, mint önmagukat és bármi mást, mint például a vagyont, hatalmat, nőket, lakomákat; és akik szerették a hozzájuk hasonlókat, azaz minden embert, akár gazdag, akár szegény, híres, vagy ismeretlen, tanulatlan vagy képzett, jó vagy rossz. Igen, a gonoszokat is szeretni kell! Nem gonoszságukért, hanem részvétből, általuk halálra sebzett lelkük iránt. Szeretni kell őket azzal a szeretettel, amely kéri a mennyei Atyát, hogy gyógyítsa és váltsa meg őket. Az ég országában boldogok lesznek azok, akik tisztelték az Urat igazságban és igazságosságban, és szerették szüleiket és rokonaikat, tisztelve őket; azok, akik semmiféle módon sem raboltak el semmit sem, hanem megadták és elvárták azt, ami igazságos, szolgájuk munkájában is; azok, akik nem gyilkoltak meg senkit, becsületét se vették el, s nem kívánták megölni azokat, akik olyan kegyetlenek másokhoz, hogy méltatlankodást és undort keltenek a szívekben; azok, akik nem esküdtek hamisan, letagadva az igazságot; azok, akik nem követtek el házasságtörést vagy bármiféle testi bűnt; azok, akik szelídek voltak és mindig megnyugodtak sorsukban, és nem irigyelték a jobb sorsban levőket. Ezeké a mennyek országa, és ott fenn a koldus is boldog király lehet, míg a negyedes fejedelem semmitérő ember lesz, sőt még kevesebb: a Mammon eledele lesz, ha a tízparancs örök törvénye ellen cselekedett.

Az emberek tátott szájjal hallgatják. Jézus mellett van Bertalan, Máté, Simon, Fülöp, Tamás, Jakab és Júdás, Alfeus fiai. A többi négy folytatja munkáját, kivörösödve, izzadva, de vidáman. Péter elég ahhoz, hogy mindnyájukat felvidámítsa.

– Ó, mennyire igaza volt Jónásnak; aki azt mondta rólad: „Szent!” Minden szent benned! Szavaid, tekinteted, mosolyod. Lelkünk sose érzett így!...

– Rég láttátok Jónást?

– Mielőtt megbetegedett.

– Beteg?

– Igen, Mester. Többé nem tud dolgozni. Már előzőleg is csak vonszolta magát. De a nyári munkák és a szünet után többé nem tud lábára állni. Mégis... az a... dolgoztatja őt. Ó, te azt mondod, hogy mindenkit szeretni kell. De nagyon nehéz szeretni a hiénákat. És Dórás rosszabb egy hiénánál.

– Jónás szereti őt...

– Igen, Mester. És én mondom, hogy ő szent, akárcsak azok, akiket Úristenünk szeretetéből megölték, akiket vértanúkká tettek.

– Jól mondtad. Hogy hívnak?

– Mikeásnak, és ez Saul, ez Joel, és ez Izajás.

– Megemlítem neveteket az Atyának. És azt mondjátok, hogy Jónás nagyon beteg?

– Igen. Amint befejezi munkáját, ágyára veti magát, és mi nem látjuk. Dórás más szolgálótól tudjuk.

– Dolgozik ebben az órában?

– Ha lábán tud állni, igen. Ott kellene lennie abban a gyümölcsösben.

– Jó volt Dórás termése?

– Ó, híres az egész vidéken. A fákat fel kellett támasztani a gyümölcsök csodálatos nagy volta miatt, és Dórásnak új kádakat kellett készíttetnie, mert a régiek keveseknek bizonyultak.

– Akkor Dórás megjutalmazta szolgálót!

– Megjutalmazta!? Ó, Uram, mily rosszul ismered őt!

– De Jónás azt mondta nekem, hogy évekkal ezelőtt halálra verte őt néhány szőlőfürt elvesztése miatt, és hogy rabszolgává vált tartozásai miatt, mert a gazdája őt okolta néhány terményének veszteségeért. Ebben az évben, csodálatos bőségben részesült, azért meg kellett volna jutalmaznia őt.

– Nem. Kegyetlenül megbotozta, azzal vádolva, hogy az elmúlt években azért nem volt ugyanilyen jó termése, mert nem gondozta úgy a földet, ahogy kötelessége lett volna.

– De az az ember egy vadállat! – kiált fel Máté.

– Nem. Egy lelketlen – válaszolja Jézus. – Elhagylak titeket, fiaim, egy áldással. Van kenyeretek és élelmetek mára?

– Ez a kenyérünk van – és megmutatnak egy kis sötét kenyeret, amelyet egy földön fekvő zsákban tartanak.

– Fogadjátok el az én élelmemet. Nincs másom, csak ez. De én ma Dórásnál leszek, és...

– Te, Dórásnál?

– Igen. Hogy kiváltsam Jónást. Nem tudtátok?

– Senki se tud itt semmit sem. De... ne bízzál benne, Mester. Olyan vagy, mint egy juh a farkas barlangjában.

– Nekem semmit sem árthat. Fogadjátok el élelmemet. Jakab, add oda, amink van. Borunkat is. Ünnepeljete egy kissé ti is, szegény barátaim! Lélekben és testben egyaránt. Péter! Menjünk!

– Jövök, Mester! Már csak ezt a barázdát kell befejezni. – És Jézushoz fut, a fáradságtól megnyúlt arccal. Letörli magát köpenyével, visszateszi, és boldogan nevet.

Azok négyen nem győznek hálálkodni.

– Erre fogsz menni, Mester?

– Igen. Várjatok rám! Üdvözljétek Jónást! Megtehetitek?

– Ó, igen. A mezőt fel kell szántanunk estig. Több mint kétharmada kész. Milyen jól, és gyorsan! Erősek a te barátaid! Isten áldjon meg titeket! Ma számunkra nagyobb ünnep van, mint a Kovásztalanok ünnepe. Ó, Isten áldjon meg mindnyájatokat! Mindnyájatokat! Mindnyájatokat!

Jézus egyenesen a gyümölcsösbe megy. Keresztül mennek rajta, és elérkeznek Dórás mezőéhez. Más földművesek dolgoznak ott, lehajolva, hogy megtisztítsák a földet a kitépett növényektől. De Jónás nincs ott. Felismerik Jézust, és üdvözlík anélkül, hogy abbahagynák munkájukat.

– Hol van Jónás?

– Két óras munka után összeesett a földön, és hazavitték. Szegény Jónás! Már nem sokáig fog szenvedni. A végét járja. Elveszítjük benne egy főbarátunkat!

– Én barátotok vagyok a földön, ő pedig az lesz Ábrahám kebelében. A halottak kétszeresen szeretik az élőket: saját szeretetükkel, és azzal, amelyben részesülnek, amikor Istennél lesznek, azaz a tökéletes szeretettel.

– Ó, menj azonnal hozzá! Hogy láthasson téged szenvedésében!

Jézus megáldja őket, és tovább megy.

– És most mit teszel? Mit mondasz Dórásnak? – kérdezik a tanítványok.

– Úgy megyek, mintha semmit sem tudnék. Ha látja, hogy rajtakapták, képes kitölteni dühét Jónáson és a szolgákon.

– Igaza van barátodnak: egy sakál – mondja Péter Simonnak.

– Lázár sose mond mást, csak az igazat, és nem rágalmaz. Megismered majd, és szeretni fogod – válaszolja ő.

Látszik már a farizeus háza. Nagy, földszintes, jól épített. Egy gyümölcsös közepén áll, amelynek gyümölcsseit már leszedték. Vidéki ház, de gazdag és kényelmes. Péter előre megy Simonnal, hogy értesítsék.

Dórás kijön. Egy öreg, durva arcéllal, mint egy vén ragadozó. Gúnyos szemekkel, arcán hamis mosollyal. Szakálla inkább fehér, mint fekete.

– Üdvözlégy, Jézus – köszönt bizalmasan és leereszkedő modorral.

Jézus nem mondja: „Béke”, hanem „Szálljon vissza rád!”

– Jöjj be! Házam befogad. Pontos vagy, mint egy király.

– Mint egy becsületes ember – válaszol neki Jézus.

Dórás nevet, mintha viccet hallott volna.

Jézus megfordul, és azt mondja a tanítványoknak, akiket Dórás nem hívott meg:

– Lépjetek be! Barátaim.

– Jöjjenek... de... ez nem a vámos, Alfeus fia?

– Ez Máté, Krisztus tanítványa – válaszolja Jézus oly hangon, hogy a másik megérti, és még erőltetettebben nevet. Dórás szeretné lehangolni a „szegény” galileai mestert házának gazdagságával, amely belül előkelő. Előkelő és hideg. A szolgák rabszolgáknak látszanak. Meghajolva mennek, gyorsan eltűnnek, mindig büntetéstől félnek. Érezhető, hogy ebben a házban hidegség és gyűlölet uralkodik.

De Jézust nem érdekli a gazdagság fitogtatása, sem rokonságának emlegetése... és Dórás felfogja a Mester közömbösségét. Kiviszi őt gyümölcsöskertjébe, megmutatja a ritka fákat, és megkínálja Őt azok gyümölcsseivel, amiket a szolgák aranytálon hoznak, aranypoharakkal együtt. Jézus megkóstolja és megdicséri az ízletes gyümölcsöt.

– Csak nekem van ebből egész Palesztinában, és azt hiszem az egész félszigeten sincs másnak. Perzsiából és még messzebből hozattam. A karaván egy talentumomba került. De még a negyedes fejedelemnek sincsenek ilyen gyümölcssei. Talán még a császárnak sem. Megszámolom a gyümölcsöket, és megtartom magjukat. És a körtéket csak asztalomnál ehetik, mert nem akarom, hogy magukkal vigyék a magokat. Annásnak küldök belőle, de csak megfőzve, mert akkor már terméketlenek.

– Azonban Isten gyümölcssei. És az emberek mind egyenlők.

– Egyenlők? Neeem! Én egyenlő... a te galileaiddal?

– A lélek Istentől jön, és Ő egyenlőknek teremti őket.

– De én Dórás vagyok, a hűséges farizeus!... – Olyan büszkének látszik, mint egy páva, amikor ezt mondja.

Jézus egy szűrő pillantást vet rá zafírkék szemeivel, amelyek mindinkább lángolni kezdenek, ami nála az irgalomnak vagy a szigorúságnak a jele. Jézus sokkal magasabb Dórásnál, és uralkodik felette, mély benyomást keltve bíborszínű ruhájában, az alacsony, kissé hajlott farizeus mellett, akinek feltűnően bő ruháján sok rojt van.

Dórás, miután egy ideig csodálta önmagát, felkiált:

– De, Jézus, miért küldted Dórásnak, a tiszta farizeusnak a házába Lázárt, egy kéjné testvérét? Barátod Lázár? Nem szabad ezt tenned! Nem tudod, hogy ki van átkozva, mert nővére, Mária egy kéjné?!

– Nem ismerek mást, csak Lázárt, és az ő cselekedetei becsületesek.

– De a világ emlékszik annak a háznak a bűnére, és látja, hogy szennye kiterjed barátaira... Ne menj oda! Miért nem vagy farizeus? Ha akarod... én hatalmas vagyok... elismertetek

annak, jóllehet galileai vagy. Mindent meg tudok tenni a nagytanácsban. Annás az én kezemben van úgy, mint köpenyem ujja. Jobban félnek majd tőled.

- Én csak azt akarom, hogy szeressenek.
- Én szeretlek. Látod, hogy szeretetből már átengedem kívánságodra Jónást.
- Megfizettem érte.
- Igaz, és elcsodálkoztam, hogy ilyen összeggel rendelkezel.
- Nem én. Egy barátom, érettem.
- Jól van, jól van. Nem kutatom. Azt mondom: látod, hogy szeretlek, és megelégedetté akarlak tenni. A vacsora után a tiéd lesz Jónás. Csak érted hozom meg ezt az áldozatot... – és nevet, kegyetlen nevetésével.

Jézus mind szigorúbb pillantásokat lövell feléje, mellén keresztbe téve kezét. Még a gyümölcsösben vannak, várakozva az étkezésre.

– De neked is ki kell elégitened engem! Örömet örömért. Én neked adom a legjobb szolgámat. Megfosztom magamat attól, hogy a jövőben hasznomra legyen. Ebben az évben a te áldásod, tudom, hogy eljöttél a nagy hőség elején, olyan termést adott nekem, hogy híressé tette gyümölcsöskertjeimet. Most áldd meg nyájamat és földjeimet. Jövőre nem fogom siratni Jónást, és közben találok valakit, aki egyenértékű vele. Jöjj, áldd meg ezeket! Add meg nekem az örömet, hogy ünnepelnek majd egész Palesztinában azért, hogy karámjaim és magtárim bővelkednek minden jóban! Jöjj! – és megragadja Jézust, és igyekszik magával húzni őt, elragadva arany-lázától.

De Jézus ellenáll:

- Hol van Jónás? – kérdezi szigorúan.
- Az aratásnál. Még ezt el akarta végezni jó uráért. De mielőtt befejeznék az étkezést, eljön. Közben jöjj, áldd meg a nyáját, földeket, gyümölcsfákat, szőlőket, olajpréseket. Mindent, mindent... Ó, mily termékenyek lesznek jövőre! Jöjj hát!
- Hol van Jónás? – mennydörög Jézus még erősebben.
- De már mondtam neked! Felügyel az aratásra. Ő az első szolga, és nem dolgozik: felügyel.

- Hazug!
- Én? Esküszöm Jehovára!
- Hamisan esküvő!
- Én, hamisan esküvő? Én, aki a leghűségesebb hívő vagyok? Vigyázz a nyelvedre!
- Gyilkos! – Jézus mindig jobban felemeli hangját, és az utolsó szava mennydörgésként hangzik.

A tanítványok köréje sereglenek, a szolgák félénken néznek az ajtóból. Jézus arca elviselhetetlen, szigorúságában. Szemeiből mintha foszforos sugarak lövellnének.

Dórás egy pillanatig fél. Még kisebbé válik, egy finom ruhagomolyag, Jézus magas alakja mellett. De utána kevélysége felül kerekedik, és vékony rókahangján kiáltja:

- Az én házamban csak én parancsolok! Ki, hitvány galileai!
- Kimegyek, miután elátkoztalak téged; mezőidet, nyájaidat, szőlőidet, erre az évre és a következőkre!
- Ne, ezt ne! Igen. Igaz. Jónás beteg. De gondját viselik. Jól gondozzák. Vondd vissza átkodat!

– Hol van Jónás? Egy szolga azonnal vezessen hozzá! Fizettem érte, és miután számodra csak egy árucikk, egy gép, olyannak tekintem; és miután megszereztem, akarom!

Dórás elővesz egy arany sípot, és háromszor belefúj. A szolgáknak felhője bukkan fel a házból és a föld minden részéről. Odafutnak urukhoz, akitől félnek, és annyira meghajolnak, hogy szinte a földön csúsznak.

- Hozzátok Jónást ennek, és adjátok át neki! Hová més?

Jézus még csak nem is válaszol neki. A szolgák mögött megy, akik sietnek a kerten keresztül, a földművesek háza felé, a nyomorult földművesek piszkos tanyájára. Belépnek Jónás szobájába.

Csont és bőr, és liheg a magas láz miatt, félmeztelenül fekvő a nádból készült ágyon, amelynek matraca egy foltozott ruha, és takarója egy még inkább elnyűtt köpeny. Ugyanaz a fiatalasszony ápolja, aki azelőtt, úgy, amint tudja.

- Jónás! Barátom! Eljöttem, hogy magammal vigyelek!
- Te? Uram! Meghalok... de boldog vagyok, hogy itt vagy!
- Hűséges barátom, most szabad vagy, és nem halsz meg itt. Elviszlek otthonomba.
- Szabad? Miért? Hozzád? Ah, igen, megígérted, hogy meglátom Anyádat.

Jézus teljes szeretettel lehajol a szerencsétlen nyomorúságos fekhelyére. És Jónás mintha újjáéledne az örömtől.

– Péter, te erős vagy. Emeld fel Jónást, és ti adjátok ide a köpenyt. Nagyon kemény ez a fekhely olyannak, aki ilyen állapotban van.

A tanítványok leveszik köpenyüket, és készségesen összehajtják többszörösen, s az ágyra teszik. Némelyikből vánkost csinálnak. Péter leteszi Jónást az ágyra, és Jézus a saját köpenyével takarja be őt.

- Péter, van pénzed?
- Igen, Mester, van nálam negyven dénár.
- Rendben van. Menjünk! Bátorság, Jónás! Még egy kis fáradság, és utána nagy béke házamban, Máriánál.
- Mária... igen... ó! A te házad! – Kimerültségében a szegény Jónás sírva fakad. Csak sírni tud.
- Isten veled, asszony. Áldjon meg az Úr irgalmasságodért!
- Isten veled, Uram, Isten veled, Jónás! Imádkozz, imádkozzatok értem! – A fiatalasszony sír.

Amikor a küszöbhez érnek, íme ott van Dórás. Jónás egy pillanatig fél, és eltakarja arcát. De Jézus egyik kezét a fejére teszi, és mellette megy ki, szigorúbban, mint egy bíró. A nyomorúságos menet átmegy a falusi udvaron, a gyümölcsöskert ösvénye felé.

- Ez az ágy az enyém! A szolgát adtam el neked, nem az ágyat!
- Jézus szó nélkül eléje veti a pénzes zacskót. Dórás felveszi, és kiüríti.
- Negyven dénár és öt fillér. Kevés!
- Jézus végigméri a zsugori és undorító rabszolgahajcsárt, és nem válaszol.
- Legalább mondd, hogy visszavonod az átkot!
- Jézus újból villámló tekintetet vet rá, és röviden csak ennyit mond:
- Átadlak téged a Sínai Istenének! – és tovább megy a falusi ágy mellett, amelyet Péter és András visz.

Dórás, látva, hogy minden hasztalan, és az átkok biztos, felkiált:

– Találkozunk még, Jézus! Ó, karmaim közé kerülsz még! Mindhalálig háborút viselek ellened! Vigyétek csak el ezt az elnyűtt embert! Számomra semmit sem ér már! Megtakarítjátok nekem eltemetését. Menj, menj, átkozott Sátán! De az egész nagytanácsot ellened fordítom! Sátán! Sátán!

Jézus semmi jelét sem adja annak, hogy hallja. A tanítványok meg vannak döbbenve. Jézus csak Jónással foglalkozik. Keresi a legsimább ösvényeket, a legárnyékosabbakat, míg csak el nem éri a keresztutat Johanán földjének közelében. A négy földműves odafut, hogy üdvözölje barátját, aki elmegy, és az Üdvözítőt, aki áldását adja:

A történet folytatását és befejezését megtaláljuk M 238-239. oldalon. Jónás Mária karjaiban hal meg.

Dórás és birtokát utolérte az átok. Dórás megbetegedett, birtokát a férgek tönkretették. Dórás felkereste a Keresztelőt, hogy kérje, gyógyítsa meg őt, de az Jézushoz utasította, aki Lázár egyik farmján épp a tízparancsolatot magyarázta. Dórás akkor ér oda, amikor Jézus a gyilkosságról beszél, és a többiek mögött rejtőző Dóráshoz intézi végső szavait. Az feldühödve fenyegeti Jézust, és el akarjaátkozni, de szörnyethal. Lásd Tízparancs 25-26.

Másnap megérkezik a Keresztelő három pásztor tanítványa: Simeon, János és Mátyás. János, Zebedeus fia veszi őket észre először, amint vizesvödörrel keresztülmegy az udvaron.

– Ti itt? Béke veletek! A Mester örömmel lát majd titeket. Jöjjetek, jöjjetek, mielőtt a nép megérkezik. Most oly sokan jönnek!

– Mester, itt van három barátod! Nézd! – mondja János, belépve a konyhába, ahol vidáman ég a tűz.

– Ó! Béke veletek, barátaim! Mi hozott ide titeket? Baj érte a Keresztelőt?

– Nem, Mester. Az ő engedélyével jöttünk. Üdvözlő téged, és kér, ajánld Istennek az íjászok által üldözött oroszlánt. Nem ringatja tévhitbe magát sorsát illetőleg. De még szabad. És boldog, mert tudja, hogy sokan követnek téged. Azok is, akik először őt követték. Mester... mi is nagyon szeretnénk köztük lenni, de... nem akarjuk elhagyni őt most, amikor üldözik. Megértesz minket... – mondja Simeon.

– Megáldalak titeket azért, mert ezt teszitek. A Keresztelő minden tiszteletet és szeretetet megérdemel.

– Igen. Jól mondod. Nagy a Keresztelő, és mind óriásibbá válik. Hasonlít az agávéhez, amely, amikor közel van végéhez, nagy gyertyatartót alkot hétágú virágaival, és lángol, és illatozik. Így ő is. És mindig azt mondja: „Csak szeretném még egyszer látni Őt...” Látni téged. Mi lelkének ezt a vágyát hozzuk eléd anélkül, hogy megmondtuk volna neki. Ő a „Bűnbánó”, a „Böjtölő”. És emészti őt a szent vágy is, hogy téged lásson és halljon. Én Tóbiás, azaz Mátyás vagyok. De azt hiszem, hogy a főangyal, aki Tóbiást elkísérte, nem különbözik tőle. Tele van bölcsességgel.

– Nem mondta senki, hogy én nem láthatom őt... De csak ezért jöttetek? Kellemetlen ebben az időszakban az utazás... Ma jó idő van. De három napja még sok víz állt az úton.

– Nemcsak ezért. Néhány napja eljött Dórás, a farizeus, hogy megtisztuljon. De a Keresztelő megtagadta tőle a szertartást, azt mondván: „Nem ér el a víz oda, ahol vastag a bűn kérge. Csak egyvalaki tud megbocsátani neked: a Messiás.” és ő akkor azt mondta: „Elmegyek hozzá. Meg akarok gyógyulni, és azt gondolom, hogy ez a betegség az ő gonosztette.” Akkor a Keresztelő kidobta őt úgy, mintha magát a Sátánt dobta volna ki. Miután elment, Dórás találkozott Jánossal, akit ismert abból az időből, amikor az Jónáshoz járt, aki rokona volt, és azt mondta neki: „Én megyek! Mindenki megy! Még Mannaen is, és még a... (azt mondom, kéjnők, de ő sokkal piszkosabb szóval illette őket) is oda mennek. Lázár farmja tele van félrevezetett emberekkel. Barátjává leszek, ha most meggyógyít engem, és visszavonja átkát a földekről, amelyeket a vakondok és férgek úgy feltúrtak, mint egy hadsereg a háborúban. Megeszik a magvakat és elrágják a fák gyökereit és a szőlőtőkékét, és nem lehet elpusztítani őket semmivel sem. Ha azonban nem vonja vissza átkát, jaj neki!” Mi erre azt válaszoltuk: „Ilyen szívvel mész oda?” Azt mondta: „Ki hisz abban a sátánban? De elvégre is, ha a kéjnőkkel szövetkezik, velem is megteheti.” Mi el akartunk jönni hozzád, hogy megmondjuk neked, s eszerint bánhass Dórással.

– Már megtörtént.

– Már megtörtént? Ah, igaz! Neki kocsija van és lovai, nekünk csak lábunk. Mikor jött el?

– Tegnap.

– És mi történt?

– Ez: ha Dórással akartok foglalkozni, elmehettek jeruzsálemi házába, és gyászolhatjátok. Temetésére készülnek.

- Meghalt?!!
- Meg. Itt. De ne beszéljünk róla!
- Igen, Mester... Csak... egy dolgot mondj meg nekünk. Igaz az, amit Mannaenről mondott?
- Igen. Nem tetszik nektek?
- Ó, dehogynem, örülünk neki! Sokat beszéltünk neki rólad Machaerusban! És mit akar az apostol, ha nem azt, hogy Mesterét szeressék? Ezt akarja János, és mi is vele együtt.
- Jól beszélsz, Mátyás. Veled van a bölcsesség.
- És... én nem hittem el. De most találkoztunk vele... Nálunk is volt, téged keresve a sátoros ünnepek előtt. És azt mondtuk neki: „Akit te keresel; nincs itt. De hamarosan Jeruzsálemben lesz a sátoros ünnepeken.” Azért mondtuk ezt, mert a Keresztelő kijelentette nekünk: „Nézzétek ezt a bűnös nőt! Egy szenny kéreg, de belül láng ég, amelyet táplálni kell. Oly erőssé válik, hogy kitör a kéregből, és mindent eléget. Lehull a szenny, és csak a láng marad meg.” Így mondta. De... igaz az, hogy itt alszik, mint a hatalmas írástudók mondták, akik hozzánk jöttek?
- Nem. Az intéző egy istállójában alszik, több mint egy mérföldre innen.
- Pokoli nyelvek! Hallottad? És ők!...
- Hagyjátok, mondjanak csak, amit akarnak! A jók nem az ő szavaiknak hisznek, hanem az én cselekedeteimnek!
- Ezt mondja János is. Néhány napja tanítványai közül némelyek azt mondták neki a mi jelenlétünkben: „Rabbi, az, aki veled volt a Jordánnál, és akiről te tanúságot tettél, most keresztel. És mindenki hozzá megy. Hívek nélkül maradsz!”

És János ezt válaszolta: „Boldogan hallom ezt a hírt! Ti nem tudjátok, mily örömet okoztok nekem! Tudnotok kell, hogy semmije sem lehet az embernek, ha nem felülről kapja. Ti tanúskodhattok arról, hogy azt mondtam: 'Nem vagyok a Krisztus, hanem az, akit előtte küldtek, hogy előkészítse útját.' Aki igaz ember, nem sajátít ki magának egy olyan nevet, ami nem illeti meg őt, és ha az emberek dicsérni akarják azzal, hogy azt mondják neki: 'Te az vagy', azaz a Szent, ő kijelenti: 'Nem. Igazán, nem. Én az Ő szolgája vagyok.' És ez nagy örömet okoz neki, mert azt mondja: 'Íme, egy kicsit hasonlítok hozzá, ha az emberek összetéveszthetnek vele.' És mit akar az, aki szeret, ha nem azt, hogy hasonlítson ahhoz, akit szeret? Csak a jegyes örül jegyesének. A vőfély nem örülhet neki, mert az erkölcstelenség és lopás lenne. De a jegyes barátja, aki közelében áll, és hallja az egész örömdalomat beszédet, nagy örömet érez, ami nagyon hasonló ahhoz, ami boldoggá teszi a szüzet, aki feleségül ment barátjához, és aki előre érzi a lakodalmi szavak édességét. Ez az én örömöm, és ez teljes. Mit tesz még a jegyes barátja, miután hónapokon keresztül szolgálta barátját, és elkísérte őt jegyesének házába? Visszavonul, és eltűnik. Így én is! Így én is! Csak egy marad hátra: a Jegyes, jegyesével: az Ember az emberiséggel. Ó, mélységes jelentőségű szavak! Szükséges, hogy Ő növekedjék, és én kisebbedjem. Aki az égből jön, az mindenki más fölött áll. A pátriárkák és a próféták eltűnnek, amikor Ő megérkezik, mert Ő olyan, mint a nap, amely megvilágít mindent, és pedig olyan erős fénnel, hogy a csillagok és a bolygók, amelyeknek nincs fényük, fényt kapnak tőle, a többiek pedig túlagyogja fényével. Azért van ez így, mert Ő az égből jön, míg a pátriárkák és a próféták az égbe mennek, de nem jönnek az égből. Aki az égből jön, az mindenki más felett áll. És hirdeti azt, amit látott és hallott. De senki sem tudja elfogadni tanúságtételét azok közül, akik nem az ég felé tartanak, mert megtagadják az Istent. Aki elfogadja annak a tanúságát, aki az égből szállt alá, hitével megpecsételi, hogy Isten igaz, és nem pedig igazságot nélkülöző üres beszéd, és felfogja az igazságot, mert lelke vágyódik utána. Mert az, akit Isten küldött, Isten szavait mondja, mert Isten részesíti Őt Lelkének teljességében, és a Lélek azt mondja: 'Íme, itt vagyok! Fogadj el engem, mert veled akarok lenni. Te vagy a mi szeretetünk gyönyörűsége!' Mert az Atya szereti a Fiút, mérték nélkül, és mindent kezébe helyezett. Azért aki hisz a Fiúban, az birtokosa az örök életnek. De aki

visszautasítja a Fiúba vetett hitet, az nem fogja meglátni az Életet. És Isten haragja marad benne és rajta.”

Így mondta. Emlékezetembe véstem ezeket, hogy elmondjam neked – mondja Mátyás.

– És én megdicsérlek érte, és hálás vagyok neked. Izraelben nem az az utolsó próféta, aki leszállott az égből, hanem az, aki legközelebb áll az éghez, mert meg volt áldva az isteni ajándékokkal attól kezdve, hogy anyjának méhében élt. Ti nem tudjátok ezt, de én mondom nektek!

– Mi? Mi? Ó, mondd el nekünk! Ő azt mondja magáról: „Én a bűnös vagyok”. – A három pásztor nagyon szeretné tudni, és a tanítványok is.

– Amikor az Anya hordozott engem, az Istent, elment szolgálni János anyját, mert alázatos és szeretetteljes volt. János anyja anyai ágon unokanővére volt neki, és öregségében fogant. A Keresztelő már hetedik hónapja tartózkodott anyjának méhében. Nagyot ugrott örömeiben, amikor meghallotta Isten jegyesének a hangját. Előfutár volt abban is, hogy megelőzte az összes megváltott lelket, mert részesült a kegyelemben, amely az anyaméhből anyjának méhébe behatolt, amelynek következtében a gyermek lelkéről lehullott az eredeti bűn. Azért azt mondom, hogy a földön hárman részesülnek a Bölcsességben, amint az égben is hárman vannak, akik maguk a Bölcsesség: a földön az Ige, az Anya és az Előfutár; az égben az Atya, a Fiú és a Lélek.

– Lelkünk eltelik a csodálkozással... Szinte úgy, mint amikor azt mondták nekünk: „A Messiás megszületett...” Mert te voltál az Irgalmasság Mélysége, és ez a mi Jánosunk az alázatosság mélysége.

– És Anyám a Tisztaság, a Kegyelem, a Felebaráti Szeretet, az Engedelmesség, az Alázatosság és minden más erény mélysége, amely Istentől származik, és amit Isten megad szentjeinek.

– Mester – mondja Jakab, Zebedeus fia – sok nép jött.

– Menjünk! Jöjjetek ti is!

Nagyon nagy a tömeg.

– Béke veletek! – mondja Jézus. És úgy mosolyog rájuk, mint ritkán máskor. Az emberek sutognak, és bólintanak feléje. Nagyon kíváncsiak.

– Hallottátok: „Ne kísértsd Uradat, Istenedet!”

Nagyon sokszor megfélelkeznek erről a parancsról. Kísértik Istent, amikor saját akaratukat akarják ráerőszakolni. Kísértik, amikor okatlanul cselekszenek, a Törvény szabályai ellenére, amely szent és tökéletes, és lelki oldaláról, amely a legfontosabb, foglalkozik, és pedig elsősorban az Isten által teremtettestel is. Kísértik Istent, amikor visszatérnek a bűnhöz, miután bocsánatában részesültek. Kísértik Istent, amikor, miután jótéteményében részesültek, a kapott jót kárukra fordítják, pedig azt javukra kapták és azért, hogy az emlékeztesse őket Istenre. Istent nem szabad kigúnyolni, kinevetni. Nagyon gyakran ez történik.

Tegnap láttátok, milyen büntetés vár azokra, akik Istent kinevetik. Az Örök Isten, aki a teljes irgalmasság a bűnbánóhoz, ellenkezőleg, teljesen szigorú ahhoz, aki nem bánja meg bűnét, és akit semmiféle dolog sem változtat meg. Ti azért jöttök hozzám, hogy hallgassátok Isten szavát. Azért jöttök, hogy csodában részesüljete. Azért jöttök, hogy elnyerjétek bűneitek bocsánatát. És az Atya szól hozzátok, csodát tesz és megbocsát. És én nem sírom vissza az eget, mert csodákat tehetek érdeketekben, megbocsáthatok nektek, és megismertethetem veletek Istent.

Tegnap az az ember villámtól sújtva a földre esett, mint Nádáb és Abihu az isteni harag tüzétől. De ti tartózkodjatok az ítélettől! Az új csoda, ami történt csak gondolkodtasson el titeket azon, hogyan kell cselekedni ahhoz, hogy Isten barátotok legyen. Ő természetfeletti lelkület nélkül akart részesülni a bűnbánat vizében. Emberi elgondolás vezette benne. Olyannak tekintette, mint valamiféle hasznos varázslatot, ami meggyógyítja betegségét, és megszabadítja

a szerencsétlenségtől. A teste és az aratás érdekelte. Íme, céljai. Nem szegény lelke. Az értéktelen volt számára. Ő csak a földi életet és a pénzt értékelte.

Mondom nektek: a szív ott van, ahol a kincs, és a kincs ott, ahol a szív. Mert a kincs a szívben van. Az ő szívében a múltó élet utáni szomj és a sok pénz utáni szomj volt. Hogyan érheti el? Bármiféle módon! Még büntény árán is! És akkor nem Isten kigúnyolása és kísértése a keresztséget kérni? Elég lett volna számára, ha őszintén megbánta volna hosszú, bűnös életét, és az részesítette volna a szent halálban és abban is, aminek birtoklása igazságos lett volna számára a földön. De ő nem bánta meg bűnét. Sose szertett senkit sem, önmagán kívül, s végül eljutott oda, hogy még önmagát se szerette. Mert a gyűlölet megöli még az önző ember állati önszeretetét is. Az őszinte bánat könnyeinek kellett volna számára a szenteltvíznek lennie. És így mindnyájatok számára, akik hallgattok. Mert senki sincs bűn nélkül, és azért mindnyájatoknak szüksége van erre a vízre. Az, szívetekből forrásozva megtisztít titeket, ismét szüzekké teszi azokat, akik azt meggyalázták, talpra állítja a földön elterültet, ismét erőt ad annak, aki elvérzett a bűn miatt.

Az az ember csak a földi nyomorúsággal törődött. De az embernek csak egyfajta nyomorúságra kellene gondolnia: az örök nyomorúságra, Isten elvesztésére. Az az ember mindig eleget tett a szertartásos áldozatoknak. De nem értett ahhoz, hogy felajánlja Istennek a lelki áldozatot, a bűntől való eltávolodást, a bűnbánatot, a bocsánat kérését minden cselekedetével. A gonoszul szerzett vagyonnal végzett képmutató áldozatok hasonlóak ahhoz, amikor valaki meghívja Istent, hogy legyen büntársa a rossznak, amit az ember véghezvisz. Elérheti ezt valaha is? Nemde Isten kigúnyolása, ha valaki ezt merészeli tenni? Isten eltaszítja magától azt, aki azt mondja: „Íme, áldozatot mutatok be”, de ég a vágytól, hogy megmaradjon bűnében. Használ talán a testi böjtölés, amikor a lélek nem tartózkodik a bűntől?

Az a halál, ami itt érte azt az embert, gondolkoztasson el titeket annak szükséges feltételeiről, hogy Isten igazán szeressen titeket. Most gazdag palotájában a rokonok és siratók gyászolnak holtteste fölött, amit hamarosan a sírba tesznek.

Ó, igazi gyász és igazi holttest! Többé már semmi más, csak egy holttest! Semmi más, mint vigasztalan gyászolás. Mert a már meghalt lélek örökre el lesz választva azoktól, akiket szeretett rokonsági kötelékek és hasonló gondolkozásmódjuk miatt. Még akkor is, ha azonos helyre kerülnek az örökkévalóságban, az ott uralkodó gyűlölet szétválasztja majd őket. És akkor a halál „igazi” elválás. Jobb lenne, ha azok, akik megölték lelküket, saját maguk felett sírnának, nem pedig mások felett. A bűnbánó és alázatos szív sírása visszaadja a léleknek az életet Isten bocsánatával.

Menjetek! Gyűlölet és megjegyzések nélkül. Ne legyen bennetek más, csak alázatosság! Amint én, minden gyűlölet nélkül, de az igazságnak megfelelően beszéltem hozzátok. Az élet és halál megtanít minket a jó életre és a jó halálra, és arra, hogy halál nélkül elnyerjük az életet. Béke veletek!

Nincsenek itt betegek, és csodák sem, és Péter azt mondja a Keresztelő három tanítványának: „Sajnálom, miattatok.”

– Ó, nem számít! Mi hiszünk anélkül is, hogy látnánk. Részünk volt születésének csodájában, és az, hívőkké tett minket. És most hallottuk szavait, azok megerősítették hitünket. Nem kérünk mást, csak azt, hogy szolgálhassuk egészen az égiségig úgy, mint Jónás, testvérünk tette.

(2-582)

Később, amikor Jézus a dúsgazdagról és a szegény Lázárról szóló példabeszédet mondja, azt Dórára és Jónásra alkalmazza. Lásd P 52-56.

Eljöttünk, hogy imádjunk téged!

A továbbiakban időnként feltűnik egyik, másik pásztor, Mária vagy az Úr Jézus életével kapcsolatban, de általában a háttérben maradnak, és továbbra is buzgón apostolkodnak Jézusért anélkül, hogy állandóan kísérnék Őt, mint az apostolok.

Johanna ajándékokat küld Máriának Jonatánnal: M 240.

Decemberben Jézus Lázár betániai birtokán ünnepli születésnapját, amely a Fény ünnepének, a zsidó Kiszleu hónapnak 25. napjára esett. A szokás szerint mindenütt lámpásokat gyújtanak.

– Béke mindnyájatoknak! – mondja Jézus, amikor belép a lámpásoktól megvilágított csarnokba.

Lázár mosolyogva megy feléje:

– Béke és áldás neked, Mester, és sok év szent boldogságban! – Megcsókolják egymást. – Bizonyos barátaink azt mondták nekem, hogy te Betlehemben születted, egy távoli Fény ünnepén, és akkor Betlehem fényben tündökölt. Mind ők, mind mi örvendünk, hogy velünk vagy ezen az estén. Nem kérdezed, kik azok?

– Nincsenek más barátaim a pásztorokon kívül, csak a tanítványok és a Betániában élő kedves emberek. Tehát ők azok! Eljöttek? Miért?

– Hogy imádjunk téged, Messiásunkat! Megtudtuk Jonatántól, és itt vagyunk, nyájainkkal, amelyek most Lázár karámbjában vannak, és szívünkkel, amely mindig a te szent lábad előtt van! – Izsák beszél Illés, Lévi, József és Jonatán nevében, akik mindnyájan leborulnak Jézus lábaihoz. Jonatán szeretett urának gondnoka, puha tunikájában, Izsák, a fáradhatatlan vándor, sötétbarna, vízálló gyapjúruhájában, Lévi, József és Illés pedig a Lázártól kapott friss, tiszta ruhában, hogy asztalhoz ülhessenek anélkül, hogy szegényes, elviselt, juhszagú ruhájukat kellene viselniük.

– Ezért küldtetek ki engem a kertbe? Isten áldjon meg mindnyájatokat! Boldogságomhoz csak Anyám hiányzik. Álljatok fel, álljatok fel! Ez első születésnapom, amelyet Anyám nélkül ünneplek meg. De a ti jelenlétetek enyhíti szomorúságomat és az ő csókja után érzett vágyamat.

Mindnyájan belépnek az étterembe. Az asztalokat U alakban helyezték el, hogy mindenki elférjen mellettük, és könnyű legyen a felszolgálás. Lázáron kívül ott vannak az apostolok, a pásztorok, Maksziminusz, Lázár gondnoka, és Simon öreg szolgálja is. Márta ellenőrzi a helyeket, és talpon szeretne maradni. De Jézus megjegyzi:

– Ma nem a szállásadó vagy, hanem a nővér, és ülj le, mintha vérrokonom lennél. Egy családot alkotunk! Tegyük félre a szokásokat, és adjunk helyet a szeretetnek! Ide, oldalam mellé, és melletted János. És Lázár velem. De adj nekem egy lámpást. Köztem, és Márta között virraszt egy lámpás... egy láng, a távollevő, de mégis jelenlevő asszonyokra emlékeztetve, akiket szeretünk, várunk, akik kedvesek nekünk és távol vannak. Mindnyájukra. A láng a lámpás nyelve. A szeretet lángoló nyelve, és szavai elmennek messze, a hegyeken és tengereken át, és elhozzák a csókjaikat és áldásaikat... Mindent elhoznak. Nemde így van?

Márta oda teszi a lámpást, ahová Jézus kívánja, egy üresen maradó helyre... és mivel Márta megérti, (hogy Jézus nővérére, Magdolnára is gondol), lehajol, és megcsókolja Jézus kezét, aki utána az ő barna fejére teszi, megáldva és vigasztalva őt.

Elkezdődik az étkezés. Három pásztor a kezdetben kissé zavarban van, míg Izsák már biztosabb, és Jonatán egészen jól érzi magát. Étkezés közben a három pásztor mind jobban felbátorodik, és beszélgetni kezd a hallgatás után. És miről beszélnének, ha nem emlékükről?

– Nem sokkal előbb érkeztünk meg a karámba – mondja Lévi – és én nagyon fáztam. Azért a juhok közé mentem, sírva, anyám után vágyakozva...

– Én pedig a fiatal Anyára gondoltam, akivel kissé előbb találkoztam, és azt mondtam magamban: „Talál-e majd helyet?” Ha tudnám, hogy egy istállóban van! Elhoznám a

karámba!... De ő olyan gyengéd volt, mint egy gyöngyvirág, hogy sértésnek tűnt nekem, azt mondani neki: „Jöjj közénk!” De rá gondoltam... és még inkább éreztem a hideget, arra gondolva, mennyit kell neki szenvednie. Emlékszel arra a fényre, azon az estén? És félelmedre?

– Igen... de utána... az angyal... Ó! ... – Lévi egy kicsit álmodozva, mosolyog emlékéit felidézve.

– Ó, hallgassatok egy pillanatra, barátaim! Mi csak keveset tudunk, és rosszul. Hallottunk beszélni az angyalokról, a jászolokról, nyájakról, Betlehemről... És tudjuk, hogy Ő galileai és ács... Nem igazságos, hogy mi nem tudjuk! Megkérdeztem a Mestert Lázár farmján... de utána másról beszélt. Ez a fiatalember, aki tudja, nem mondott nekem semmit... Igen, rólad beszélek, János, Zebedeus fia. Szépen tiszteled az öreget! Mindent megtartasz magadnak, és meghagysz engem tudatlanságomban. Nem vagyok már elég tudatlan?

Nevetnek a jó Péter méltatlankodásán. De ő Mesteréhez fordul:

– Nevetnek. Pedig igazam van! – És utána Bertalanhoz, Fülöphöz, Mátéhoz, Tamáshoz, Jakabhoz és Andráshoz: – Gyerünk, mondjátok neki ti is, tiltakozzatok velem! Miért nem tudunk mi semmit?

– Valóban... Hol voltál, amikor Jónás haldoklott? És hol, amikor a Libanonon voltunk?

– Igazad van! De Jónás esetében, legalábbis én, azt hittem, hogy a haldokló révületéről volt szó, és a Libanonon... fáradt voltam, és elszundítottam. Bocsáss meg, Mester, de ez az igazság.

– És ez lesz az igazság sokak esetében! A világ, amelynek hirdetik a jó hírt, gyakran azt mondja majd az Örök Bírónak, mentegetve tudatlanságát apostolaim tanítása ellenére, úgy válaszolva, mint te: „Révületnek tartottuk... Fáradt voltam, és elaludtam”. És gyakran nem fogadja el az igazságot, mert összetéveszti azt a révedezéssel, és nem emlékszik rá, mert elfáradt és elaludt a túl sok haszontalan, múltó, sőt bűnös dolog hajhászásában. Csak egyetlen dolog szükséges: Isten ismerete.

– Rendben van, most, hogy megmondtad nekünk, amit megérdemeltünk, mondd el, mi történt... Mondd el Péterednek! Utána majd én elmondom a népnek. Ha nem... már mondtam: mit tudok mondani? A múltat nem tudom, a jövődöléseket és a Könyvet nem tudom magyarázni, a jövőt... ó, én szegény! Mit fogok akkor hirdetni?

– Igen, Mester. Hogy mi is tudjuk... Tudjuk, hogy te vagy a Messiás, és hisszük. De legalábbis, ami engem illet, nehéz volt elismernem, hogy valami jó jöhet Názáretből... Miért nem ismertettél meg azonnal múltaddal? – mondja Bertalan.

– Azért, hogy próbára tegyem hitedet és szellemed ragyogását. De most elmondom neked, vagy helyesebben: elmondjuk nektek múltamat. Én elmondom azt, amiről még a pásztorok sem tudnak, ők pedig azt, amit láttak. És megismeritek Krisztus eredetét.

A történetét folytatását lásd: M 243-250. oldalán.

(2-647)

A hegyen mondott beszédsorozatnál ott van Izsák, mint egy sereg tanítvány vezetője.

(3-165)

Jézus, később ismét felkeresi Juttában azt a házat, ahol Izsák harminc éven keresztül betegen feküdt. Az emberek azt mondják neki:

– Idejövünk, hogy rólad beszéljünk, és imádkozzunk, mint egy zsinagógában. Mert itt kezdtünk megismerni téged, és itt egy szentnek az imája elhívott téged hozzánk. Jöjj be! Nézd, hogyan rendeztük be!

A kis házban egy évvel ezelőtt három kis szoba volt. Egyikben a beteg Izsák feküdt, koldulva, a másik raktár volt, a harmadik egy kis konyha, amelyből ki lehetett menni az udvarra. Most lebontva a falakat, egyetlen szobává alakították át, amelyben padok vannak az

emberek számára, akik itt összejönnek. Az udvaron, egy kis fabódében elhelyezték Izsák néhány felszerelését, mint mindmegannyi ereklyét. Jutta lakóinak tisztelete kúszónövényeket ültetett oda, hogy elvegye a hely szomorúságát, és az virágjaival lugast alkot, felkúszva az alacsony tetőre.

Jézus Izsák házában beszél az emberekhez. Azok megtöltik a szobát, a folyosót és a teret is, s Jézus úgy helyezkedik el, hogy hangját mindenütt hallják.

(3-507)

Amikor Jézus a galileai Betlehem közelében jár, az ottani pásztorok rögtön felismerik Őt. Izsák beszélt nekik róla. A történetet lásd részletesen: M 358-362. oldalán.

Jézus több példabeszédet is mond a pásztorok életéből, s magát is a Jó Pásztornak nevezi: P 77, 196, 258, 389, 400, 459, 479.

Az Ő vigaszai... tíz arc...

A keresztúton ott áll a pásztorok csoportja egy faltöredéknél. Lehangoltan, feldúltan, porosan, rongyosan, erős kiáltásukkal magukra vonják Mesterük figyelmét. És Ő feléjük fordítja fejét, látja őket... Úgy néz rájuk, mintha angyalok volnának. Mintha megszűnne szomjúsága, megerősödne az Ő sírásuktól, és rájuk mosolyog...

Újból kiadják a parancsot a tovább menetelre, és Jézus pont előttük megy el, és hallja aggódó sírásukat. Nagy nehezen feléjük fordítja fejét a súlyos kereszt alatt, és ismét rájuk mosolyog...

Az Ő vigaszai... tíz arc... egy pihenő, az égető nap alatt.

(9-329)

A szent asszonyokkal ott van egy szintén elfátyolozott férfi is, aki, amikor Jézus megáll, és rámosolyog az asszonyokra és erre a férfira, felfedi az arcát: Jonatán, a pásztor, aki úrnőjét, Johannát kíséri. Miután Jézus megáldja az asszonyokat buzdító szavai végén, Jonatánhoz fordul:

– Isten veled Jonatán... vezesd el őket...

(9-332. 334)

Amikor felérkeznek a Kálváriára, megérkezik Mária is a másik két Máriával, Johannával és még négy asszonnyal. Az asszonyok mögött ott vannak Jézus unokatestvérei: József és Simon, valamint Alfeus, Sára fia, a pásztorok csoportjával együtt. A pásztoroknál fütykösök vannak, s ezekkel nyitottak utat az asszonyoknak a szitkozódó tömegben. Most félkörben körülállják őket. A zsidók félnek tőlük, s csak szitkozódnak, és öklükkel fenyegetőznek.

(9-339)

Illés a betlehemi barlangban rátalál Tamásra, és visszahozza őt a többi apostol közé: Lásd: Feltámadt! 36-37.

Sose volt ilyen szép!

A pásztorok gyorsan mennek az olajfák alatt, és annyira biztosak Jézus feltámadásában, hogy oly örömmel beszélnek róla, mint a boldog gyermekek. A város felé mennek.

– Megmondjuk Péternek, hogy jól vigyázzon rá, és mondja el nekünk, milyen szép az Ő arca – mondja Illés.

– Ó, bármilyen szép is, én sose tudom majd elfelejteni, mennyire megkínózták – mormolja Izsák.

– De láttad, amikor felállították a kereszttel? – kérdezi Lévi – És ti többiek?

– Én tökéletesen. Akkor még jó világos volt. Később, az én öreg szemeimmel csak nagyon keveset láttam – mondja Dániel.

– Én azonban láttam Őt egészen addig, míg meg nem halt. De szerettem volna vak lenni, hogy ne lássam – mondja József.

– Ó, rendben van! Most feltámadt! Ennek boldoggá kell tenni minket – vigasztalja János.

– És a gondolatnak, hogy nem hagytuk el őt, csak egy szeretetteljes cselekedetért – teszi hozzá Jonatán.

– De szívünk ott marad. Mindig – mormolja Mátyás.

– Mindig. Igen. Te, aki láttad arcát a kendőn, mondd: milyen? Hasonlít rá? – kérdi Benjámin.

– Mintha csak beszélne – válaszolja Izsák.

– Látni fogjuk azt a kendőt? – kérdezik sokan.

– Ó, az Anya mindenkinek megmutatja. Biztosan látni fogjátok. De szomorú látvány. Jobb lenne látni... Ó, Uram!

– Hűséges szolgálaim! Íme, én vagyok! Menjetek! Várok rátok néhány nap múlva Galileában. Még meg akarom mondani nektek, hogy szeretlek titeket. Jónás boldog, a többiekkel, a mennyben.

– Uram! Ó, Uram!

– Béke veletek, jó akaratú emberek!

A Feltámadott elmerül a déli nap élő sugarában. Amikor felemelik fejüket, Ő nincs többé ott. De nagyon örülnek annak, hogy látták, olyannak, amilyen most. Dicsőségében.

Felállnak. Az öröm átváltoztatta őket. Alázatosságukban nem tudják felfogni, hogy megérdemelték látását, és azt mondják: „Nekünk! Nekünk! Milyen jó a mi Urunk! Születésétől diadaláig, mindig alázatos és jó szegény szolgálóihoz!

– És milyen szép volt!

– Ó, sose volt ilyen szép! Milyen fenséges!

– Most még magasabbnak tűnik, és idősebbnek.

– Valóban a Király!

– Ó, a béke Királyának mondták! De félelmetes Király is, azok számára, akiknek félniük kell ítéletétől!

– Láttad, milyen sugarak áradtak arcából?

– És milyen tündöklő volt tekintete!

– Én nem mertem erősen megnézni. És mégis meg kellett volna néznem alaposan, mert azt gondolom, talán nem látom többé itt, csak az égben. És meg akarom ismerni, hogy akkor ne féljek tőle.

– Ó, nem kell félnünk, ha olyanok maradunk, amilyenek vagyunk: hűséges szolgálai!

Hallottad: „Még meg akarom mondani nektek, hogy szeretlek titeket.” Ő, egy felesleges szót sem mondott. De ebben a kevésben benn van teljes beleegyezése abba, amit eddig tettünk, és még nagyobb ígéreteket tartalmaz a jövő élet számára. Ó, énekeljük el öröndetes énekünket. Örömről: „Dicsőség a magasságban Istennek, és béke a földön a jó akaratú embereknek! Az

Úr valóban feltámadt, amint megmondotta a próféták szája által, és saját szavaival, amely tökéletes. Vérével elvette mindazt, ami romlottat egy embernek a csókja rátett, és megtisztult, mint az oltár, teste felvette Istennek kimondhatatlan szépségét. Mielőtt felszáll az égbe, megmutatta magát szolgálóinak. Alleluja! Menjünk énekelve, alleluja! Isten örök ifjúsága! Menjünk, hirdessük minden népnek, hogy Ő feltámadott, alleluja! Az Igazságos, a Szent feltámadott, alleluja, alleluja! A sírból kijött, halhatatlanul. És vele együtt feltámadt az igaz ember. Az ember szíve be volt zárva a bűnbe, mint a barlangba. Ő meghalt azért, hogy azt mondja: 'Támadjatok fel!' És a szétszórtak kijöttek, alleluja! Nyitva vannak az ég kapui a választottak számára. Azt mondta: 'Jöjjetek!' Nekünk is megadja szent vére által, hogy felszálljon, Alleluja!"

Mátyás, Keresztelő János öreg volt tanítványa elől megy, énekelve, amint egyszer talán Dávid énekelt népe előtt Júdea útjain. A többiek követik, kórusban énekelve, szent örömmel minden allelujára.

Jonatán, aki a csoportban van, azt mondja, mikor már Jeruzsálem közelében járnak: „Születése által elvesztettem szülőföldemet, és házamat. Halála által elvesztettem új házamat, ahol harminc éven keresztül becsületesen dolgoztam. De, még ha életemet vették volna el, akkor is örömmel haltam volna meg, mert Őerte vesztettem volna el. Nem haragszom arra, aki igazságtalan volt velem szemben. Uram a tökéletes szelídségre tanított engem halálával. És nem törődöm a holnappal. Az én lakóhelyem nem itt van, hanem az égben. A neki annyira kedves szegénységben élek, és szolgálni fogom Őt egészen addig, míg magához nem hív engem... és... igen... felajánlom neki még az úrnőmről való lemondást is... Ez a legkegyetlenebb tövis... De most, hogy láttam Krisztus fájdalmát és az Ő dicsőségét, nem szabad mérlegelnem fájdalmamat, hanem csak az égi dicsőséget kell remélnem. Menjünk, mondjuk meg az apostoloknak, hogy Jonatán Krisztus szolgálóinak a szolgálója.”

(10-59)

Ott vannak a betlehemi pásztorok a Tábor-hegyén is, amikor Jézus megjelenik vagy ötszáz tanítványának, és oktatja őket. Lásd: Utolsó oktatások 4-12.

Tanúi mennybemenetelének is: Utolsó oktatások 41.